Virginia C. Andrews

Éjféli suttogások

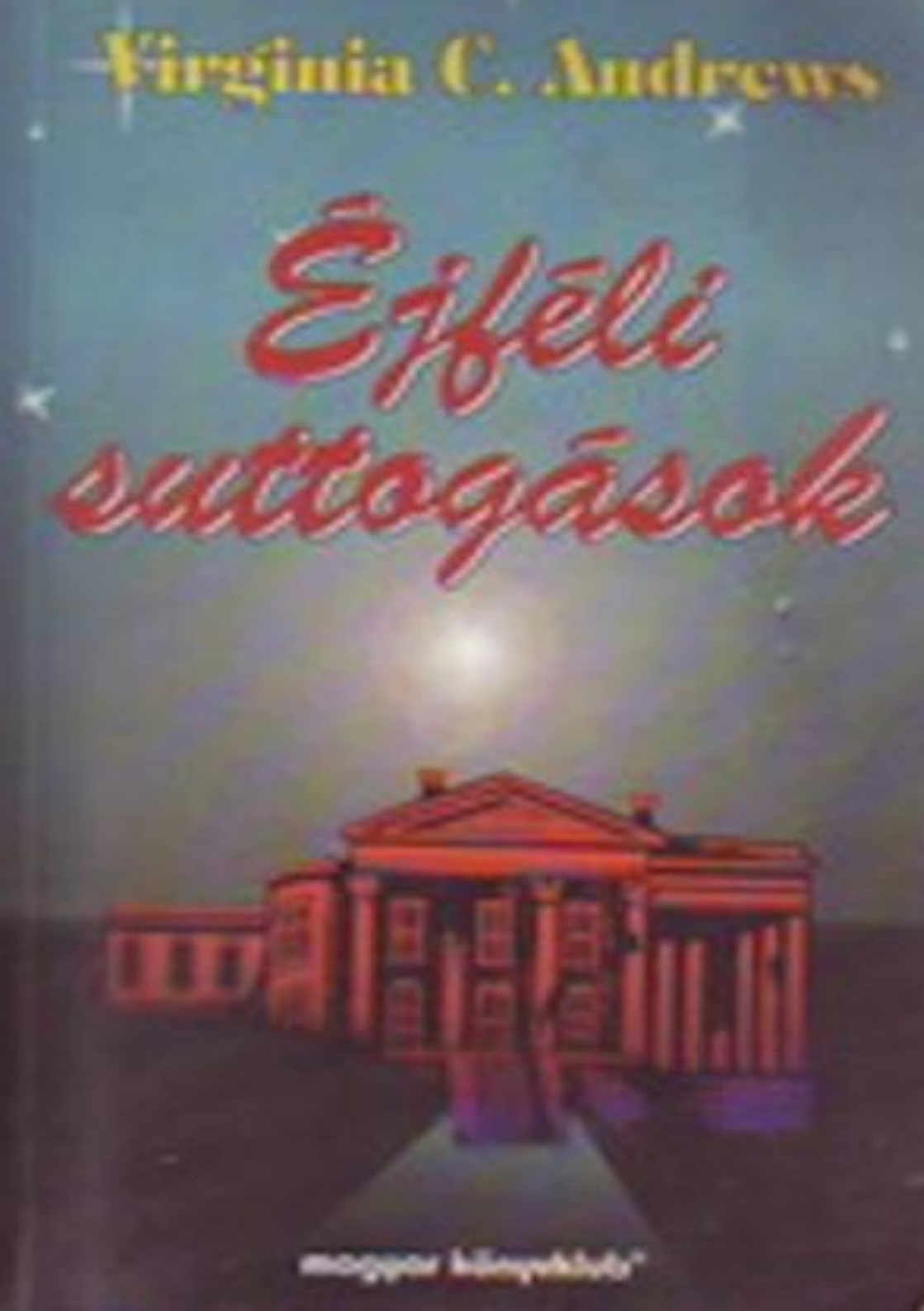

magyar könyvklub

Virginia C. Andrews

Cutler 4

Éjféli suttogások

MAGYAR KÖNYVKLUB

A szállodatulajdonos család története a következő generációval folytatódik. Dawn és Jimmy szép és tehetséges lánya, a zongoraművésznek készülő Christie a tizenhatodik születésnapját ünnepli. Szülei fényűző bált adnak a tiszteletére, ahol ott van Gavin Longchamp is. Ezen a bálon bontakozik ki a két fiatal egymás iránt érzett forró szerelme.

A családi átok azonban ismét lesújt, olyan hirtelen és olyan kegyetlen módon, ahogy eddig még soha.

Előszó

Édes Trisha néni!

Annyira örülök, hogy el tudsz jönni a tizenhatodik születésnapomra rendezett ünnepségre! A mami mondta, hogy megpróbálod, de alig hittem el, hogy ott tudod hagyni miattam a próbákat, főleg az új Broadway-darah bemutatója előtt!

Mami mindig hangsúlyozza: ö nem féltékeny rád, szerintem azonban igen. Gyakran sóhajtozik, és vágyakozva nézi a Broadway-műsorokat, amelyekben szerepelsz. A papa is tudja, hogy irigykedik, és nagyon sajnálja őt. A mami tehetségét nem elégíti ki, ha néhanapján a szállodában énekelget. Azt hiszem, inkább fájdalmat okoz neki, ha olyankor valaki odamegy hozzá és megdicséri: Remek volt, a Broadwayn lenne a helye.

Tudod, van ez a csodálatos szállodánk, és egyre jobban és jobban megy. Mami itt nagyra becsült üzletaszszony. Szerintem viszont óriási teher a számára. Én már megmondtam a maminak és a papának, hogy nem akarok a szállodában dolgozni, Jefferson, az öcsém lépjen a nyomukba, ha akar, de én nem.

Zongoraművész szeretnék lenni, és a New York-i Bernhardt iskolában akarok tanulni, mint te és a mami.

Most minden okom megvan a boldogságra, mert mami és papa a szálloda történetének legfényesebb partiját

rendezik meg a tizenhatodik születésnapomra. Eljön mindenki, még Longchamp nagypapa és Gavin is. Végre látni fogom Gavint. Ugyan gyakran írunk egymásnak, tulajdonképpen hetenként, de hónapok óta nem találkoztunk.

Fogadni menték, a mami abban reménykedik, hogy Fern néném et nem engedik el a, főiskoláról, bár a papának nem mondja. Fern néném legutóbbi itttartózkodásakor óriási veszekedés volt a jegyei és a magatartása miatt, amit a dékán jelentése erősen elmarasztalt.

Bronson elhozza Laura nagymamát, aki kétlem, hogy felfogja, kinek a partiján van egyáltalán. Ha meglátogatom, néha

Clarának szólít, tegnap meg Dawnnak. Mami azt tanácsolta, hogy ilyenkor csak mosolyogjak és hagyjak rá mindent.

Néhány napon belül tizenhat leszek, és egy halom ajándékot fogok kapni. Tulajdonképpen szerencsés lány vagyok. Az osztálytársaim Hercegnőnek csúfolnak, mert a domb tetején lakom ebben a gyönyörű házban, a családom pedig a Keleti part legelegánsabb üdülőjének a birtokosa. Mami nagyon szép és tehetséges papa jobb hozzám, mint a titokzatos igazi apám lehetne és a kilencéves öcsém aranyos, csinos kis kölyök. Kérlek, ne mondd meg neki, hogy ezt ínam róla.

Mégis, néha nem tudok szabadulni valami szívszorító, szomorú előérzettől. Mintha a kék égen egy sötét felhő lebegne felettem. Bárcsak én is, hozzád hasonlóan, min-

dennek a vidám oldalát láthatnám! A mami úgy szokta mondani, hogy a te ereidben pezsgő folyik.

Talán csak butaság az egész. Papa szerint hülyeség hinni az átkokban, de szerintem valaki megátkozhatta a családunkat.

Gondolj bele, mit tett Cutler nagypapa Laura nagymamával, és

Cutler dédnagymama mit csinált a mamival, rögtön a születése után. Nem véletlen, hogy Clara Sue nagynéném olyan gonosz volt, és olyan fiatalon halt meg. Sajnálom szegény Laura nagymamát, akinek elborult az elméje a sok csapás-következtében.

Azt mondják, minden nagycsaládnak megvannak a maga tragédiái, ezért semmi okunk nincs azt hinni, hogy mi rendkívüliek lennénk. Mégis, úgy érzem, hogy rám is valami borzalmas dolog vár, egy sötét árny, s arra készül, hogy beborítson. Nem űzi el sem a zene, sem a fények, sem a nevetés vagy a mosoly.

A rémálmokból életre kelt csúf, púpos szörnyeteg figyel és vár. Tizenhat évem ellenére még mindig csak kislámpánál merek elaludni. Tudom, nevetséges vagyok, de mégis így van. Csupán

Gavin nem nevet ki. Ő talán tudja, mit érzek. Látom a fekete szemében. Ne nevess rajtam, habár mindig szidsz, amiért csak ritkán nevetek. ígérem, megpróbálom. Már nagyon szeretnélek látni. Nem mindenkire várok ilyen türelmetlenül. Az lesz életem legszebb napja!

Látod, most is egyik hangulatból a másikba esem. Ezért nevez a papa pingponglabdának.

Trisha néni, ha már van műsorfüzet az új darabodról, kérlek, hozd el nekem! Nagyon büszke vagyok rád. Remélem és imádkozom érte, hogy egy napon te is ilyen büszke lehess énrám.

Sok puszit küld: Christie

A legeslegszebb születésnap

Éjszaka vastag felhőket fújt a szél az óceán felől, és kora reggelre, amire felébredtem, beterítette az eget. Azon az éjszakán nem tudtam sokáig aludni, hiszen életem legfontosabb napjára virradt. Ledobtam magamról a takarót a rózsaszín-fehér pöttyös, mennyezetes ágyban, azután odaszaladtam az ablakhoz, és kinéztem a házunk és a szálloda előtt elterülő vidékre. A kertet gondozó kertészek már kinn sürgölődtek, nyesték a bokrokat, vágták a füvet, tisztították a sétáló utakat. Néhány vendég a kora reggeli sétáját végezte. Vendégeink többnyire sok év óta visszajártak Cutlers Cove-ba, általában idősebb emberek voltak.

A felhőket leszámítva, az óceán ezüstösen fénylett. A sirályok éhesen csaptak le reggelijükre a part mentén. A távol szürkeségében alig lehetett kivenni egy óceánjáró hajót. Annyira szerettem volna napsütéses reggelre ébredni, hogy a tenger olyan szikrázva ragyogjon, mint még soha. Azt szerettem volna, ha a rózsák, a nárciszok és a tulipánok szirmai közül előbukkannak a napsugarak, és a fák levelei élénkzöldre váltanak a tavaszban.

Amikor nagyon kicsi voltam, sokszor álmodtam, hogy a part, a telkünk, a szálloda és az óceán az én saját Csodaországom, amelybe úgy csöppentem bele, mint Alice. Minden tárgynak buta neveket adtam, és azt képzeltem, hogy az ismerőseim emberi ruhát öltött állatok.

Nussbaum, az étteremfőnök öreg oroszlán segédje, hosszú nyakú unokaöccse, León pedig zsiráf. Az örökösen szaladgáló pincérek és kisegítők nyulak, Mr. Dorfman, a mindenütt ólálkodó gondnok, akinek kutató szeme örökösen hibákat keres, vagy a hatékonyság hiányát, a fennhéjázó bagoly.

A hallban a Cutler nagymamát ábrázoló festmény maga a gonosz boszorkány. Philip nagybátyám és Bet néném ikrei, Richárd és

Melanie, akik amúgy teljesen egyformák és félnek a képtől, azzal ijesztgették egymást, sőt engem és Jeffersont is, hogy: Elvisz a Cutler nagymama.

Mami nem mesélte el nekem a szörnyű részleteket, csak annyit tudtam meg, hogy Cutlers Cove-ba való visszatérte után nagyon rosszul bántak vele. El nem tudom képzelni, miért viselkedhettek így az én szeretetre méltó, szépséges mamámmal. Kiskoromban sokat bámultam Cutler nagymama arcképét, kemény, csontos arcából igyekeztem megfejteni gonoszsága igazi okát. Ha elmentem a kép mellett, hideg, szürke szeme mintha követett volna. Gyakran szerepelt rémálmaimban. Férje, Cutler nagypapa, arcképe alapján egészen más volt.

Alattomosan mosolygott, amitől az embernek rögtön el kellett fordulnia és megvizsgálni magát, rendben van-e az öltözéke. Az volt az érzésem, ő csinált valami rosszat Laura Sue nagymamával, s ennek következtében született a mami. Még soha nem mondták el nekem, hogy pontosan mi történt. A titokzatos múlthoz, a Cutlerek komor, szerencsétlen történetéhez tartozott hozzá, amit

lakat alatt tartottak, s az írásokat, fotóalbumokat vasládák mélyére rejtették, lepecsételték, valahol a szálloda poros padlásán fekszenek.

Az itt dolgozó alkalmazottak közül egyre kevesebben vannak már, akik emlékeznek Cutler nagymamára és nagypapára. Aki emlékszik, soha nem ad választ a kérdéseimre, csak annyit mond: Anyádat kérdezd, Christie. Ez családi ügy. Mintha a családi ügy valamiféle államtitok lenne! Házvezetőnőnk, Mrs. Boston is mindig ugyanazt válaszolja: Jobb, ha nem tudod.

Pedig Cutler nagymama idejében is ő volt itt a házvezetőnő.

Miért jobb, ha nem tudom? Ennyire rémes? Mikor leszek már elég felnőtt ahhoz, hogy megtudjam? Papa szerint a maminak túl fájdalmas a részletekről beszélnie. Csak felidézném számára a rossz emlékeket, és megrikatnám.

– Ugye, nem akarod őt elszomorítani? – kérdezi, én pedig megrázom a fejem, és igyekszem elfelejteni az egészet.

De hát lehetetlen elfelejteni, hiszen a múlt árnyai itt időznek velünk, benne vannak minden mondatban bármelyik percben szomorúsággá, félelemmé változtathatják a jelen mosolyát. A múlt köszönt rám az arcképekről, Randolph és Clara Sue sírkövéről a régi temetőben. Néha úgy érzem, nem vagyok teljes ember, lényem másik felének még ki kell emelkednie az árnyak közül, hogy végre találkozzam vele, az igazi Christie Longchamppel.

Az is csak elmélyíti ezt az érzést, hogy igazi apámról vajmi keveset tudok. Tudom a nevét: Michael Sutton. Az iskolai könyvtár kézikönyveiben az áll, hogy valaha híres operaénekes volt.

Énekelt Londonban és a Broadwayn. Azután megbukott a pályáján, és nyomtalanul eltűnt. Mami erről sem beszél. Nem meséli el, hogyan szerettek egymásba, olyannyira, hogy én lettem a következménye, és miért nem találkoztam vele soha. Ha megkérdezem, mindig azt válaszolja: Egyszer majd mindent elmondok neked, Christie, majd ha elég érett leszel ahhoz, hogy megértsd.

Jaj, de utáltam, ha ezt mondták nekem! Mikor leszek már elég idős a felnőttek szerelmének és hűtlenségének, gyűlöletének és gonoszságának a megértéséhez? Mikor tudom meg, miért lett testileg-lelkileg nyomorék a valaha fiatal és szépséges Laura Sue nagymama? Jól tudom, valójában nem a korommal van baj, hanem a mami találja túl iszonyatosnak a múltat ahhoz, hogy beszéljen róla. Igazán sajnálom őt, de a magam helyzete sem jobb. Jogom van megtudni végre, hogy ki vagyok.

Bámultam kifelé az ablakon, s egyszerre megborzongtam. Begomboltam a pizsama felső gombját, mert a júniusi reggel éppolyan borús, szürke és barátságtalan volt, mint a gondolataim.

Kinn különös csend volt, még a verebek sem röpködtek csivitelve a szobám előtti telefonkábelen. Mintha várnák, mit szólok a születésnapomon rám köszöntött sötét égbolthoz. Idegesen remegett a szárnyuk, csak gubbasztottak némán, a dróton.

Dühösen néztem vissza rájuk, és felhúzott vállal keresztbe fontam magam előtt a karomat, amit a mami nagyon utál. Nem tehetek róla, ilyen a természetem. A papa szélkakasnak szokott nevezni.

– Ha belenézek a képedbe, meg tudom mondani, jó lesz-e az idő aznap, vagy sem.

Igaza volt. Olyan vagyok, mint az ablaküveg, könnyű átlátni rajtam, és kiolvasni, amit gondolok. Az időjárás szerint változott a hangulatom is. Ha esett, ki nem néztem volna az ablakon, és igyekeztem fittyet hányni a tetőn kopogó esőcseppekre. De ha besütött a nap, s a csipkefüggönyön keresztül csókolgatta az arcomat, kinyílt a szemem, és kiugrottam az ágyból, mintha az alvás börtön lenne, amelynek nehéz vasajtaját nyitná fel előttem a fény.

Mr. Wittleman, a zongoratanárom ugyanezt tapasztalta nálam. Rossz időben szándékosan nehéz darabokat, Brahmsot vagy Beethovent választott gyakorlásra napfényes időben inkább a könnyű, édes Csajkovszkijt vagy Lisztet. Azt mondja, kilókkal nehezebbek az ujjaim, ha odakinn esik.

– Virágnak kellett volna születned – mondogatta, felhúzva vastag hernyóra emlékeztető, sötétbarna szemöklökét. – Hol virágzói, hol lekonyulsz.

Tudom, hogy ugratott, habár nem mosolygott hozzá. Komoly, türelmes ember, aki Cutlers Cove számos csemetéjét tanította zongorázni. Több apró jellel tudomásomra hozta, hogy én vagyok a legígéretesebb tanítvá-

nya. Mamival is közölte, hogy meghallgatást kellene kérnem a Juilliardnál, New York Cityben.

Csak akkor fordultam el az ablaktól, amikor meghallottam, hogy Jefferson öcsém kijön a szobájából, és az enyém felé tart a folyosón. Figyeltem, hogyan mozdul lassan a kilincs. Szeretett besurranni, amikor aludtam, és egy ugrással ordítva az ágyamban teremni, hiába szidtam le annyiszor érte. Mondtam maminak is, hogy a rajzoló Jeffersonról vette a mintát a Dénes, a rémes figurájához.

Akkor reggel, miután már fenn voltam, én leptem meg őt. Láttam, mozdul a kilincs, majd lassan nyílik az ajtó, ahogy lábujjhegyen beóvakodik. Ebben a pillanatban rántottam fel az ajtót, és felkiáltottam: – JEFFERSON! – Ő is felordított, azután nevetett. Rohant az ágyamba, beletemette magát a takaróba. Ő is pizsamában volt még. Szigorúan rácsaptam a fenekére. – Megmondtam, hagyd abba a hülyéskedést! Tanulj meg kopogni, ha, bejössz hozzám!

Kidugta a fejét. Jefferson igencsak különbözött tőlem. Neki sose volt rossz kedve. Az időjárás csak akkor zavarta, ha beleavatkozott a terveibe. Nyugodtan játszott a langyos esőben, mintha csak sütne a nap. A saját világán kívül semmi nem érdekelte. Mrs. Boston negyedik-ötödik hívására lett csak figyelmes, s ha félbeszakították, zafír zöld szeme fenyegetően összeszűkült dühében. A papa vérmérsékletét, testi felépítését és szemét örökölte, a mami orrával és szájával. A haja többnyire sötétbarna,

csak nyáron, amikor sokat volt a napon, világosodott ki mandulaszínűre.

– Ma van a születésnapod – jelentette ki, fütyülve a korholásomra. – Tőlem tizenhat legyintést kapsz a fenekedre, és egy ráadást, hogy szerencséd legyen.

– Azt nem hagyom. Ki tanácsolt neked ilyet?

– Raymond Sanders.

– Mondd meg neki, ütögesse a saját fenekét tizenhatszor.

Gyere ki az ágyamból és menj vissza a szobádba! Fel akarok öltözni – szóltam rá. Erre felült, maga alá gyűrte a takarómat, és vizsla szemmel rám nézett.

– Mit gondolsz, milyen ajándékokat fogsz kapni? Sok száz ajándékot kapsz majd attól a rengeteg embertől, aki a partira jön. – Kinyújtotta a tenyerét.

– Jefferson, nem szép tőled, hogy csak az ajándékokra gondolsz. Nagyon kedves az emberektől, hogy eljönnek, néhányan igen messziről. Most pedig menj ki, mielőtt szólok a papának!

Az ajtóra mutattam.

– Sok játékot kapsz? – kérdezte izgatottan, várakozó szemmel.

– Nem hinném. Tizenhat leszek, Jefferson, nem hat.

Bambán nevetett. Mindig utálta, ha ajándék gyanánt ruhákat kapott, nem játékot. Feltépte a dobozokat, de alig pillantott rá a ruhadarabokra, máris várakozással fordult a következő csomag felé.

– Miért olyan fontos a tizenhatodik?

Hátrasimítottam a hajamat, és leültem az ágy végébe.

– Mert ha egy lány tizenhat éves lesz, az emberek másként viselkednek vele – magyaráztam.

– Miért? – Jefferson szájából folyton ömlöttek a kérdések, mindenkit megőrjített a sok hogyan, miért, minek kérdőszavakkal.

– Csak. Az emberek inkább felnőttként kezelnek, nem gyerekként vagy csecsemőként, mint téged.

– Nem vagyok csecsemő – duzzogott – már kilencéves vagyok!

– De pont úgy viselkedsz, például reggelenként beosonsz hozzám és üvöltesz. Menj, öltözz fel a reggelihez! – Felálltam.

Még le kell zuhanyoznom, és kiválasztanom, mit vegyek fel.

– Mikor jön Trisha néni? – kérdezett újból, és nem mozdult.

Ilyenkor általában még vagy száz további kérdés következett.

– Ma, kora délután.

– És Gavin?

– Három vagy négy óra körül. Befejezted, Jefferson? Mehetek végre öltözni?

– Öltözz – vonta meg a vállát.

– Nem szokásom kisfiúk előtt öltözködni! – jelentettem ki.

Jefferson csendben kérődzött, mint aki megrágja a gondolatot.

– Miért nem?

– Jefferson! Tudod te azt nagyon jól, ne kérdezz ilyeneket.

– Én nyugodtan öltözöm a mami és Mrs. Boston előtt – vágott vissza.

– Ez is azért van, mert te még gyerek vagy. Na, kifelé! Mutattam ismét az ajtót. Lassan kimászott az ágyból, meg-megállt, fontolgatta a hallottakat.

– Richárd és Melanie egymás előtt szoktak vetkőzni és öltözködni, pedig tizenkét évesek.

– Hát ezt honnan veszed? – Igazából mindig érdekelt, mi történik Philip bácsi és Bet néni háza táján. Ők a szálloda régi szárnyában laktak, ott, ahol előttük Laura nagymama és Randolph lakása volt. Az ikreknek külön szobájuk volt, csak az idén kapott mindegyik sajátot. Ritkán jártam azon az emeleten, de ha arra mentem, mindig megálltam a csukott ajtó előtt, amely valaha a Cutler nagymama lakosztálya volt. Soha nem adódott alkalmam bepillantani azokba a szobákba.

– Láttam őket – mondta Jefferson.

– Láttad Melanie-t öltözködni?

– Ühüm. Benn voltam Richárd szobájában, amikor bejött és elkérte a kék zokniját – magyarázta.

– Egymás zokniját hordják? – kérdeztem hitetlenkedve.

– Ühüm – bólintott Jefferson. – És csak a bugyija volt rajta, felül meg semmi – mutatott a saját mellére. Tátva maradt a szám.

Melanie melle mostanában már kezdett fejlődésnek indulni.

– Borzasztó – nyögtem ki. Jefferson vállrándítással intézte el.

– Tollaslabdázni készülődtünk.

– Engem nem érdekel. Egy lány az ő korában nem parádézhat félmeztelenül a bátyja és az unokaöccse szeme láttára!

Jefferson továbbra is a vállát vonogatta, aztán új gondolata támadt.

– Ha kapsz valami játékot, játszhatok vele este? Megengeded?

– Jefferson, már megmondtam, nem hiszem, hogy játékokat fogok kapni,

– De ha mégis kapsz? – szívóskodott.

– Igen, akkor játszhatsz vele. Főleg, ha most azonnal kimész innen – tettem hozzá.

– Remek – kiáltott fel, és az ajtóhoz rohant, épp amikor a mami kopogott és benyitott. Jefferson majdnem beleszaladt.

– Mi folyik itt? – kérdezte mami.

– Jefferson épp menni készült, hogy fel tudjak végre öltözni tartottam rajta dühösen a szemem.

– Menj, Jefferson, hagyd békén a nővéredet! Neki ma sok dolga lesz.

– Megígérte, hogy este játszhatok a játékaival – jelentette ki.

– Játékokkal?

– Azt hiszi, egy kazal játékot fogok kapni ajándékba – magyaráztam a maminak.

– Aha – mosolygott mami. – Igyekezz, Jefferson, készülődj a reggelihez!

– Én kalóz vagyok – mondta fontoskodva, és felemelte a karját, mintha kardot rántana. – Halihó! Egy üveg rumot! – kiáltással kirontott a szobából.

Mami nevetett, azután mosolyogva hozzám fordult.

– Boldog születésnapot, drágám! – ezzel átölelt és megcsókolt. – Gyönyörű lesz ez a nap! – Szeme fényt és boldogságot sugárzott. Kipimlt arca olyan szép volt, mint a divatlapokból kitekintő manökeneké.

– Köszönöm, mami.

– A papa még zuhanyozik és öltözik. Azt akarja, hogy a reggelinél adjuk át az ajándékunkat. Úgy tűnik, még nálad is izgatottabb a születésnapodon – simogatta meg a hajamat.

– Alig várom, hogy mindenki megérkezzék! Ugye, Trisha néni biztosan eljön?

– Igen, felhívott tegnap este. Mondta, hogy hozza neked a műsorfüzeteket és egy csomó színházi emléktárgyat.

– Alig várom! – A szekrényből elővettem egy világoskék szoknyát s hozzá egy rövid ujjú, legombolható gallérú blúzt.

– Inkább pulóvert vegyél. Ma reggel egy kissé csípős az idő figyelmeztetett a mami. Odajött a szekrényhez, hogy újra szemügyre vegye az estélyi ruhámat. – Nagyon szép leszel benne.

Rózsaszínű, vállpánt nélküli selyemruha volt, szív alakúra szabott, testhez simuló felsőrésszel, bő szoknyá-

val, alatta sok-sok alsószoknyával. Megvolt a hozzá illő cipő és kesztyű is.

Amikor először felpróbáltam a ruhát, úgy gondoltam, nevetségesen nézek ki benne, mert kicsi a mellem. Mami aztán meglepett egy szivacsos melltartóval. Még én is megdöbbentem a látványtól, elállt a lélegzetem, amint megláttam a felpolcolt mellemet. A nyakam és a vállam is belepirult. Hordhatok én ilyet? Felmerjem venni?

– Olyan felnőttnek látszol majd benne – sóhajtotta mami. – Az én kicsi lányomból ifjú hölgy lett. Hamarabb, mint gondoltuk.

Rövidesen befejezed a középiskolát, és főiskolára mész – tette hozzá kissé bánatosan.

– Mami, azt szeretném csinálni, amit Mr. Wittleman javasolt.

Meghallgatást szeretnék kérni a Juilliardnál vagy a Sarah Bernhardtnál. – A mami arcáról eltűnt a mosoly. Valami ismeretlen okból félt New Yorkba küldeni, és ugyanezért nem is bátorított.

– Sok jó előadóművész-képző létezik New Yorkon kívül, még itt, Virginiában is.

– De mami, miért ne mehetnék New Yorkba?

– New York túl nagy. El fogsz veszni ott.

– A legtöbb lehetőség New Yorkban van. Mr. Wittleman is úgy tartja.

Nem vitatkozott. Csak nézett szomorúan, lesütötte szelíd kék szemét, és lehajtotta a fejét. Rendszerint vidám és élénk volt, viszont ha elromlott a kedve, nekem

mindig borzasztó balsejtelmem támadt, és üresség árasztotta el a szívemet.

– Emellett, mami – emlékeztettem -, te is oda jártál a művészképzőbe Trisha nénivel, és nézd meg, most hol tart!

– Tudom – hagyta jóvá vonakodva a megállapításomat. – Csak féltelek, nem tehetek róla.

– Nem lennék sokkal fiatalabb, mint te, amikor a szállodával kapcsolatos összes terhet a válladra vetted!

– Ez igaz, drágám, de vállalnom kellett. Én sem így akartam.

Nem volt választásom.

– Elmondasz majd mindent nekem, mami? Miért hagytad ott a Sarah Bernhardt-iskolát?

– Rövidesen – ígérte.

– És elmondod végre az igazságot a vér szerinti apámról? Ugye elmondod? – gyötörtem. – Most már elég idős vagyok ahhoz, hogy megértsem, mami.

Rám nézett, úgy, mintha először látna. Azután ismét angyalian elmosolyodott, felém nyúlt, és hátrasimított a homlokomból néhány aranyszínű tincset.

– Igen, Christie. Ma este bejövök a szobádba, és elmondom az igazat.

– Mindent? – kérdeztem lélegzetvisszafojtva.

Sóhajtott egy nagyot. – Mindent.

A papa – csinosan, mint mindig – már az asztalnál ült, az újságot olvasta, amikor megjelentem a reggelinél. Maminak Jeffersonért kellett mennie, hogy siettesse. Örökösen elmélázó, tétovázó kisfiú volt, aki, ha eszébe

jutott valamelyik teherautója vagy vonata, rögtön abbahagyta a fogmosást, a fésülködést.

– Boldog születésnapot, kislányom! – mondta a papa, lehajolt hozzám és megcsókolta az arcomat, mielőtt leültem.

Sokkal fiatalabbnak nézett ki, mint egy mostohaapa, inkább a bátyámnak látszott. Minden barátom irigykedett, hogy milyen fiatalosak a szüleim, főként a legjobb barátnőm, Pauline Bradly.

Ő Mrs. Bradly unokája volt, aki a szállodánk recepcióján dolgozott.

– Ábrándos szeme van a papádnak – szokta mondani Pauline.

A szabadban végzett munka folytán nyáron bronzszínűre sült a bőre, fekete szeme fényesebben csillogott az ónixnál, szép fehér fogai elefántcsontként ragyogtak napbarnított arcában, amikor mosolygott. Magas volt, izmos, újabban kissé hosszabb hajat hordott, hullámosan hátrafésülve. Nem volt nehéz elképzelni, a mami miért szeretett bele már gyerekkorában.

– Nos, milyen érzés betölteni ezt a magas, érett kort? – kérdezte meleg mosollyal.

– Nem tudom. Azt hiszem, túlzottan izgatott vagyok ahhoz, hogy bármit érezzék. – Nevetett a válaszomon.

– Anyád viselkedése alapján azt gondolná az ember, hogy lett tizenhat éves – csipkelődött.

– Miket beszélsz, James Gary Longchamp? – kiáltott a mami, aki épp belépett az ajtón, Jeffersonnal a nyomában.

– Jó, jó. – Papa maga elé tartotta az újságját, mintha folytatná az olvasást.

Mami leült. – Közben apád az, aki halálra aggódja magát az ételek, a díszítés meg a zene miatt. Sikerült mindenkit megbolondítania a szállodában, még a bokroknak is frizurát kell nyírni, a virágoknak vigyázban kell állniuk. Úgy csinál, mintha az angol királynő fogadására készülnénk!

A papa kikukucskált az újságja mögül, és rám kacsintott.

– Papa, papa, felülhetek veled én is a fűnyíró traktorra? Könyörgött Jefferson. – Hadd üljek fel! Kérlek!

– Meglátjuk – válaszolta a papa. – Attól függ, rendesen reggelizel-e, és hány embernek mész az idegeire egy órán belül.

Mamival nevettünk.

– Boldog születésnapot, Christie – lépett be az ebédlőbe Mis.

Boston. Letette az asztalra a zabpelyheket meg a tojásokat, majd megölelt és megcsókolt.

– Köszönöm, Mrs. Boston.

– Ma te vagy az ünnepelt!

– Ugye, eljön az estélyre?

– Ó, természetesen. Divatos új ruhát vettem magamnak erre az alkalomra. – Gyorsan a papára pillantott. – Egy szót se halljak,

Mr. Longchamp!

A papa felnevetett, és összehajtotta az újságját. Azután lenyúlt a széke mellé, és előhalászott egy kis csomagot.

– Ez az egyetlen alkalom ma, amikor a családunk együtt és egyedül lehet, ezért anyáddal elhatároztuk, hogy most adjuk át neked az ajándékunkat. S miután a mai napunkon minden perc számít, most jött el az ideje.

– Ejha! – kiáltott lelkesen Jefferson, akit elbűvölt az ezüst csomagolópapír, sötétkék szalaggal átkötve.

Izgatottan láttam neki a kibontásának, nehogy a szép papír elszakadjon. Minden emléket el akarok tenni, örökké emlékezni szeretnék ennek a napnak minden percére. Kinyitottam a hosszúkás dobozt, és megláttam benne a mesés arany karórát.

– Ó, de gyönyörű! – kiáltottam. – Köszönöm, papa! – Átöleltem. – Köszönöm, mami! – mondtam, és megcsókoltam a mamit is.

– Engedd, hogy feltegyem a csuklódra – kérte a papa, és kivette az órát a tokjából.

– Van ébresztője is? Tud csipogni? Vízálló? – nyüzsgött Jefferson.

– Ez egy női karóra – mondta papa, miközben finoman megfogta a csuklómat, és felkapcsolta az órát. – Ez aztán valami! Tette hozzá, amint kinyújtottam a karomat.

– Csodálatosan jól áll, Christie – szólt a mama.

– Pontos? – kérdezte Jefferson. – Annyira kicsi, hogy nem fogod látni, hány óra.

– De igen. Meg tudom mondani, – Rámosolyogtam mindnyájukra. Olyan boldog voltam, hogy együtt va-

gyunk, és mindenkinek annyira számít a másik. Egy időre elfeledtem, milyen felhős az ég odakinn. Hiszen idebenn melegen sütött a nap.

– Valóban ez volt a legalkalmasabb perc! – nevetett mami a papára, majd hozzáláttunk a reggelihez, és csevegtünk mindenféléről.

A hétvégeken, azon kívül, hogy vigyázok Jeffersonra, segíteni szoktam a szállodában, többnyire a recepciósok munkájában.

Néha Pauline is eljött, és együtt dolgozott velem. Pauline időnként beleesett egy-egy szállodai boyba, mint én is, flörtölgettünk, élveztük, hogy kezelhetjük a telefont, beszélhetünk Los Angelesszel, Kaliforniával vagy a kanadai Montreallal.

De aznap, az én ünnepnapomon nem kellett semmit sem csinálnom. Reggeli után a bálterembe akartam menni, megnézni, hol tartanak a dekorációval. Természetesen Jefferson könyörgött, hadd jöjjön velem.

– Ma békén kell hagynod a nővéredet! – figyelmeztette a mami.

– Jöhet, mami, ha jól viselkedik – mondtam, és rettenetesen szigorúan néztem rá. Jeget lehetett volna olvasztani a tekintetemmel. A papán és Mrs. Bostonon kívül szinte senki nem tudta rávenni Jeffersont a tisztességes viselkedésre, ha ő nem akarta.

– Jó leszek – fogadkozott.

– Ebben az esetben délután kijöhetsz velem a füvet nyírni.

Papának ez a mondata elég volt, hogy tisztességesen üljön az asztalnál és megegye a reggelijét, megigya a tejét. Utána engedelmesen megfogta a kezem, és nyomunkban a mamival lesiettünk a lépcsőn, a kerten át a szállodába.

Fényárban úszott a nagy bálterem. A személyzet a díszítésével volt elfoglalva. Mami utasításai szerint az estélyt a zene jegyében rendezik, ezért hatalmas, habszivacsból kivágott rózsaszínű és fehér hangszerek díszítették körben a falakat: tuba, trombita, dob, harsona, hegedű, oboa és csellók a terem két végében meg egy-egy hatalmas zongora. A mennyezetről színes hangjegyek és léggömbök lógtak alá mindegyiken ez a felirat állt: BOLDOG SZÜLETÉSNAPOT, CHRISTIE! És ÉDES TIZENHATODIK. Mami elmondta, ha mindnyájan eléneklik a HAPPY BIRTHDAY-t, utána a két óriási léggömböt felbocsátják.

Érkezésünkkor a személyzet már felállította az asztalokat. A rózsaszínű és kék terítékekre is hangjegyeket nyomtak. Az asztalok mindegyikére kis kosarat állítottak az ünnepség emléktárgyaival: fésűkkel és tükrökkel, a tükrök hátán az én fényképem volt látható.

A terem bejáratánál volt az emelvény, amelyen papa, mami, Laura nagymama és Bronson, Trisha néni, Fern néném, Longchamp nagypapa, a felesége, Edwina és Gavin fog ülni velem, meg az iskolatársaim közül néhány barátom. Jefferson örült, hogy külön asztala lesz, közösen az iskolai barátaival, és ott fog ülni Richárd és Melanie is.

Kifejezetten erre az alkalomra a táncparkett fölé színes, villogó, forgó világítást készítettek. Mami megígérte, hogy a szálloda zenekarával előad egy-két dalt.

Mindenki arról áradozott, hogy ez lesz a legszebb parti a szálloda történetében. A személyzet egy részét is meghívták, a többiek meg felszolgáltak az estélyen, ők legalább olyan izgatottak voltak, mint mi.

Jeffersonnal csak álltunk az ajtóban, beittuk a látványt, néztük a szorgos kezeket. Igyekezetükben észre sem vettek bennünket. Egyszer csak hallottuk, hogy valaki megjegyzi: – Ez aztán jó drága mulatság lesz!

Richárd és Melanie álltak mögöttünk, olyan közel egymáshoz, mintha össze lennének nőve. Mint mindig, most is egyforma ruhát viseltek: Melanie tengerészkék szoknyát, fehér alapon kék pöttyös blúzzal Richárd kék nadrágot, hasonló inggel. Bet néni rengeteg időt töltött az egyforma ruhák kiválasztásával. Rettenetesen büszke volt az ikreire, sose szalasztotta el az alkalmat, hogy felvágjon velük. Mindketten egyforma szemüveget is hordtak, ugyanannak a látási hibának a kiküszöbölésére.

Richárd és Melanie haja egyformán szalmasárga, és Philip bácsi kék szemét örökölték. Hasonló volt a beesett arcuk, Bet néni hegyes orrával és keskeny szájával. Richárd egy kicsit testesebb volt és néhány centivel magasabb Melanie-nak viszont szebb fogai voltak és kisebb füle. Richárdon látszott inkább a Cutler-beütés – a széles váll, keskeny csípő, a szemtelenül feltartott fej, hozzá Bet néni orrhangja. Kettejük közül Melanie volt a visz-

szahúzódóbb, és azt hiszem, az értelmesebb, hiába próbálta

Richárd megjátszani a felsőbbrendűséget.

– Sziasztok – köszöntem. – Ugye, milyen csodálatos?

– Mesés – utánozta a hanglejtésemet szárazon Richárd. Jeffersonhoz fordult. – Apám azt mondja, egy asztalnál fogunk ülni.

Nagyon kérlek, ne bosszants se minket, se Christie-t azzal, hogy célba köpködsz a kajával, vagy papírgalacsinokkal dobálózol!

– Jefferson ma este semmi ilyesmit nem fog csinálni, ugye? Szegeztem neki a kérdést.

– Semmit – mondta, és mindkét kezét a zsebébe sülylyesztette. – Délután füvet vágok a papával.

– Óriási – vetette oda Richárd foghegyről. – Semmit sem kívánnék jobban, mint zötykölődni körbe-körbe egy füstöt okádó masinán a tűző napon.

– És mit akartok csinálni most? – kérdezte Jefferson, figyelmen kívül hagyva Richárd gúnyos megjegyzését. Mindig mulattatott, mennyire hidegen hagyja Jeffersont Richárd undoksága. Úgy tett, mintha Richárdnak valami különös betegsége lenne, amiről a legjobb tudomást sem venni. Van és kész.

– A játékterembe készültünk – válaszolta Melanie. – Pacsézit játszunk a vendégek gyerekeivel.

– Nézhetem? – kérdezte Jefferson.

– Kétlem, hogy te csak úgy néznéd – förmedt rá epésen Richárd. – De…

– Velünk jöhetsz – fejezte be Melanie. – Te is akarsz jönni,

Christie?

– Nem, én Mr. Nussbaumhoz megyek. Mondta, hogy ugorjak be hozzá reggel.

– Konyha… fúj – undorodott Richárd.

– Nem kéne úgy lenézned a szállodát, Richárd – szidtam meg, hiszen te is Cutler vagy!

– Semmi rosszat nem mondott – csattant fel Melanie, aki mindig a testvére védelmére kelt, mintha csak neki mondtam volna.

– Nem illik lenézni a saját személyzetet, sem éreztetni velük a nem létező felsőbbrendűségedet.

– A miénk a szálloda – emlékeztetett Richárd.

– De semmi jó nem származna abból, ha a személyzet tagjai nem szívesen dolgoznának itt, vagy rosszul végeznék a munkájukat – magyaráztam. Mindketten rám pislogtak a vastag szemüvegük mögül, amely erősen megnagyította a szemüket, és ettől inkább két békának néztek ki, semmint két gyereknek. Richárd végül megvonta a vállát.

– Na, menjünk – szólt Melanie-nak.

– Ó – fordult vissza Melanie -, boldog születésnapot, Christie!

– Igen – kiáltott fel ugyanazzal a hangsúllyal Richárd, mint egy papagáj – boldog születésnapot!

Jefferson velük tartott, én pedig a konyha felé igyekeztem. Mr. Nussbaum arca felragyogott, amint meglátott. Mami mesélte, hogy öröktől fogva a szállodában szolgál,

és valószínűleg letagadja a korát. Becslése szerint már a nyolcvanas éveit tapossa. Pár éve sikerült rábeszélni, hogy segédet vegyen maga mellé az unokaöccse, León személyében: egy magas, szikár, álmodozó, gesztenyeszínű szemű, barna hajú férfit. Úgy tűnt, mintha félig lenne ébren, de remek séf lett, s az egyetlen ember, akit Nussbaum is megtűrt maga mellett a konyhájában.

– Ó, az ünnepelt! – üdvözölt Nussbaum. – Gyere, nézd csak...

A pult felé mutatott. Odamentem. Rengeteg előétel sorakozott a tálcákon. – Lesz három különböző rákféle, mindegyik más-más mártásban sütve won-ton, kínai tésztában sült hús sült cukkini, többféle sajttal, sonkával meg húsos szalonnával. Ezt itt León csinálta. Gyere! – Megfogta a kezem, és elvitt a bárány kotletthez.

– Lesz azután borban párolt csirke azoknak, akik nem szeretik a disznóhúst. Ezt nézd meg, amit a pék csinált! – Mutatta a kifliket és cipókat, amelyek szintén hangjegyeket formáztak.

– A tortát még nem szabad látnod. Az meglepetés! – rejtélyeskedett Mr. Nussbaum.

– Minden olyan csodálatos!

– Igen, miért ne lenne csodálatos? Mindez egy gyönyörű, ifjú hölgy miatt. Igaz, León?

– Igen, persze – León észbe kapott és elmosolyodott.

– Az unokaöcsém – csóválta a fejét Mr. Nussbaum -, miatta nem mehetek nyugdíjba. – Szélesen mosolygott rám. – De ne aggódj semmiért. Ma csak élvezd a napot!

– Köszönöm, Mr. Nussbaum. – Elhagytam a konyhát, s a hall felé indultam. A saroknál találkoztam Philip bácsival, aki a régi szállodaszárnyból tartott idefelé.

– Christie! – kiáltotta. – Milyen nagyszerű, hogy egyedül adódott alkalmam felköszönteni a kedvenc unokahúgomat! Boldog születésnapot! – Átkarolt és magához húzott, ajkát a homlokomra szorította, először lágyan, azután meglepetésemre, lecsúsztatta a halántékomon át az arcomra.

Philip bácsi kellemes, jóképű férfi, mindig elegánsan öltözött, jól szabott sportöltönyeiben a nadrágja éle állandóan frissen vasalt, úgy néz ki, mintha elvághatná vele a kezét az ember arany és gyémánt mandzsettagombokat, aranygyűrűket, aranyórát viselt. A haja örökösen ápolt, frissen vágott, minden szál a helyén.

Sosem láttam úgy a cipőjét, hogy ne lenne tükörnél fényesebb. Hanyag eleganciát árasztott azzal a szokásával, hogy nem vett fel nyakkendőt. Bet néni éppoly pedánsan finomkodó, semmit se vett volna fel, ami nem az utolsó divat szerinti, vagy nem a legjobb divattervezőnél készült. Csak akkor mutatkozott, ha a haja tökéletes, kikészítése kizárólag a szerinte előnyös vonásait hangsúlyozta: a hosszú szempilláit, a keskeny száját és a csapott állát.

Philip bácsi még akkor sem engedett el, miután többször elvette ajkát az arcomról. Kartávolságban tartott magától, és helyeslően bólintott, amint végigmért.

– Nagyon, nagyon bájos ifjú hölgy lett belőled, még bajosabb, mint a mamád volt a te korodban – szólt lágyan, olyan halkan, hogy szinte már suttogásszámba ment.

– Jaj, dehogy vagyok, Philip bácsi. Nem vagyok én csinosabb, mint a mami!

Nevetett, de még mindig fogva tartott. Kezdtem magam kényelmetlenül érezni. Philip bácsi szeret engem, tudom, de azért ahhoz már elég idős vagyok, hogy ilyen szenvedélyesen ölelgessen és becézgessen. Zavarba hozott vele.

– Nagyon tetszik, ahogy mostanában viseled a hajadat. Ezek a rafinált fürtök felnőttessé tesznek. – Lágyan megsimogatta a homlokomat.

– Köszönöm, Philip bácsi. Mennem kell a hallba. Trisha néni bármelyik pillanatban megérkezhet.

– Ó, Trisha – vigyorgott. – Meg kell tőle bolondulni néha.

Képtelen csendben ülni. Állandóan pörög-forog, szalad ide-oda, és a keze, mint a madár a csuklóján, folyton el akar szállni.

– Azért ilyen, mert előadóművész, Philip bácsi.

– Rendben van. Ilyen a színház. – A hangja könnyed volt, de rám szegezett tekintete komollyá vált. Még mindig a karjában tartott.

– Mennem kell – ismételtem meg.

– Nekem is. Még egyszer, boldog születésnapot! – ismét megcsókolt, mielőtt eleresztett.

– Köszönöm. – Gyorsan elsiettem. Volt valami különös vágyakozás a tekintetében, amitől kihagyott a szívverésem.

A hallba léptemkor mami épp Trisha nénit üdvözölte. Átölelték egymást, én pedig rohantam keresztül a termen. Trisha néni hosszú szoknyás sötétvörös ruhát viselt, majdnem a bokájáig ért.

Ha megfordult, a szoknya úgy repült, mint a flamenco táncosoké. Szandáljának pántja felért a vádlijához. A vállán, lazán lógott egy fehér sál. Sötétbarna haját hátul összetűzte, szerintem elbűvölően. Hosszú, tengeri kagylókból készült fülbevaló lógott a füléből.

– Drága kis Christie! – kiáltott fel, s kitárta felém a karját.

Hadd nézzelek! – fogta meg a vállam. – Ahányszor csak látlak, egyre gyönyörűbb leszel. Ez a lány színpadra termett, Dawn! Jelentette ki lelkesen.

– Talán – nézett rám büszkén a mami. – Éhes vagy-e, Trish?

– Rémesen. Nem tudom kivárni az estélyedet – fordult felém.

– Szólok Júliusnak, hozza be a holmidat a házba – mondta mami. – Fern szobáját kapod meg.

– Nem hagyja ott a főiskolát emiatt? – Trisha néni szeme elkerekedett a meglepetéstől.

– De igen, csak ő a szállodában fog lakni. – Kettejük szempillantása elárulta, mennyire örül a mami, hogy Fern néném a szállodában alszik és nem a házban. Újabb problémák vannak vele, amelyekről a szüleim ál-

talában csak négyszemközt beszélgettek. De hát a falnak is füle van: Jefferson is, én is sejtettük, hogy Fern néném megint valami komoly bajba keveredett a főiskolán.

– Gyere. Kiviszlek a konyhába, és kapsz valami finomat. Tudod, mennyire szeret Nussbaum hűhót csapni körülötted. Most kihasználjuk.

– Christie, meghoztam neked a műsorfüzeteket, a bőröndömben vannak.

– Nagyon köszönöm, Trisha néni. – Ismét megcsókoltam.

Mamival elindultak a konyha felé. Egy perc alatt egy évnyit beszélgettek, meg sem várták, amíg a másik befejezi a mondatot.

A nap további része túl lassan telt számomra. Természetesen alig vártam Gavin érkezését, szüntelen a hallban, a bejárat körül lézengtem. Végül, késő délután, megérkezett a repülőtéri taxi.

Kirohantam, leszaladtam a lépcsőn, hátha Longchamp nagypapa érkezik Edwinával és Gavinnal, de Fern lépett ki a kocsiból. Szakadt farmernadrág és kifakult póló volt rajta. Mióta utoljára láttam, lenyíratta gyönyörű, hosszú fekete haját – ami a papát az édesanyjukra emlékeztette. Szomorú lettem a gondolatra, menynyire csalódott lesz a papa.

Fern néném magas, majdnem annyira, mint a papa alakja, mint egy manökené, hosszú láb, karcsú test. Ahhoz képest, amit művelt magával: borzalmasan sokat dohányzott és ivott, tivornyázott hajnalig, mégis feltűnően tiszta, sima arcbőrrel áldotta meg a sors. A papa fe-

kete szemét örökölte, csak az övé kissé keskenyebb, és időnként kifejezetten alattomos. Nem szerettem, ahogy elhúzta a száját, ha valami bosszantotta.

– Vigye be a csomagomat – adta ki a parancsot a sofőrnek, amikor az kivette a holmiját a csomagtartóból. Azután meglátott engem.

– Csak nem maga a hercegnő? Boldog tizenhatodikat! – mondta, és elővett a zsebéből egy csomag cigarettát. A nadrágja annyira szűk volt, el sem tudtam képzelni, hogy fér valami a zsebébe.

Bevette a szájába a cigarettát, meggyújtotta, és felnézett a szállodára. – Mindig, amikor visszajövök ide, egy merő görcsben vagyok – mormogta.

– Szia, Fern néni – szóltam végül. Felvillantott egy mosolyfélét.

– Hol a fenében vannak a többiek? Megint az irodáikban? Kérdezte gúnyosan.

– Mami Trisha nénivel van odabenn, a papa meg hátul dolgozik a kertben.

– Trisha néni – mondta meglehetős utálkozással. – Vett ma már levegőt?

– Én nagyon szeretem Trisha nénit – jelentettem ki.

– Először is, ő nem a nagynénéd, nem tudom, miért nevezed úgy másodszor meg, te tudod. – Megállt, kifújta a füstöt, majd rám nézett. – Találd ki, mit hoztam neked ajándékba! – mosolygott ravaszul.

– El sem tudom képzelni.

– Majd később odaadom. De nem mutathatod meg a mamádnak és nem árulhatod el, hogy tőlem kaptad. Megígéred?

– Miért, mi az? – érdeklődtem nyugtalanul.

– Egy könyv: a Lady Chatterley szeretője. Itt az ideje, hogy megtudd, mi folyik a világban. Szóval itthon vagyok ismét indult el a szálloda lépcsői felé.

Balsejtelem remegett végig a testemben. Alig beszéltem vele pár percet, máris erősebben vert a szívem, hogy mi jöhet még. Fern néném jelenléte váratlan villámokat és viharokat hordott magában, amelyek feltétlen megrázkódtatást okoztak a boldog lelkekben. Elnéztem az óceán felé. A felhők vastagon terpeszkedtek az égen, nyomasztóan és határozottan állták el a napfényt. Lehajtott fejjel indultam vissza a szállodába, amikor a lépcsőről meghallottam az autódudát. Egy másik taxi közeledett. Egy kéz integetett a hátsó ablakból, azután kivehettem a hozzá tartozó arcot is. Gavin volt. Csodálatos mosolya nyomban elűzte a gyomorszorító érzést, és éppoly gyorsan meghozta a napsütés reményét, mint ahogy Fern elűzte az imént. Légy okosabb, mint én voltam.

Gavin gyorsan kiugrott a taxiból, de aztán megtorpant. Szaladtam volna hozzá, hogy átöleljem, de tudtam, arca lángba borulna, rettenetes zavarba hoznám, főleg apja és anyja jelenlétében.

Apját Longchamp nagypapának neveztem, hiszen a papa édesapja. Magas, sovány ember, férfias vonásokkal barázdált arccal. Sötétbarna haja láthatóan ritkult, de hátrafésülve hordta. Amióta utoljára láttam, egyre több

szürke szál vegyült bele, leginkább a halántéknál. Szikár alakja, hosszú karja és keze, gyakran szomorú szeme Ábrahám Lincolnra emlékeztetett.

Gavin mamája, Edwina, aranyos, melegszívű, halk beszédű teremtés volt. Folyton megilletődött a szállodától és a családtól. Fern néném soha nem mulasztotta el, hogy emlékeztesse, ő csak a mostohája, akármilyen kedvességet és szeretetet mutat felé. Leveleiben, meg amikor találkoztunk, Gavin beszámolt nekem róla, milyen rondán viselkedik és beszél az anyjával Fern.

– Nekem féltestvérem – szokta mondani, – de azt kívánón, bár ne lenne az.

– Ni, csak – lépett ki a kocsiból Longchamp nagypapa -, hát itt az ünnepelt!

– Boldog születésnapot, kedvesem! – kiáltott Edwina. Longchamp nagypapa megcsókolta az arcomat, azután kezét a csípőjére téve körülnézett, pontosan úgy, ahogyan a papa szokta.

– Szia, Gavin – fordultam felé izgatottan.

– Szia. – A szeme hirtelen ellágyult, s egymásba fonódott a tekintetünk.

– Hol van Jimmy? – érdeklődött Longchamp nagypapa, de mielőtt válaszolhattam volna, a papa megjelent az ajtóban.

– Isten hozott, apám! – kiáltotta, és leszaladt hozzánk.

Megölelte, megcsókolta Edwinát, majd elvette a csomagjaikat. Gavinnal követtük őket a szállodába.

– Jól utaztatok? – fordultam Gavinhoz. Igyekeztem nem túl feltűnően bámulni, de észrevettem, hogy megnőtt, az arca kitelt, érettebbnek látszott.

– Hosszú volt és unalmas – válaszolta Gavin, és hozzátette: nem bánnám, ha egy kicsit közelebb laknánk egymáshoz.

– Én is szeretném – vallottam be. Rám villantott egy mosolyt, és körülnézett a hallban. – Van valami változás?

– Majd meglátod a báltermet!

– Feljössz velünk a lakosztályba, Gavin? – kérdezte Longchamp nagypapa.

– Maradj csak, majd én kipakolom a holmidat – mondta Edwina, látva a fia kelletlen arckifejezését. – Most Christie-vel szeretne lenni. Hiszen már jó ideje nem találkoztak. – Gavin elvörösödött zavarában. Még sose láttam ilyen szégyenlős fiút.

– Köszönöm, mama – mormolta, közben a hall túlsó végébe bámult.

Amint Longchamp nagypapa és Edwina elmentek a papával,

Gavinhoz fordultam.

– Nem akarsz sétálni egyet a kertben, a medence körül? Az emberek lázasan dolgoznak odakint.

– Dehogynem – mondta, és kisétáltunk. – Fogadok, sok iskolatársadat hívtad meg ma estére.

– Mindenkit az osztályból. Nem volt szívem bárkit is kihagyni.

– Igen? Akadt újabb barátod az utolsó leveled óta? – puhatolózott Gavin. Rögtön sejtettem, mit ért alatta: van-e udvarlóm.

– Nincs – vallottam be. Erre kiszélesedett a mosolya, és hátrasimította a papáéhoz hasonló, ébenfekete haját. Hosszú, sűrű szempillái mintha műpillák lennének. – És veled mi újság?

– kérdeztem.

– Semmi az égvilágon. Megvannak a barátaim: Tony, Doug és

Jerry. Azt még nem is mondtam neked, hogy Doug nővére eljegyezte magát, s egy hónapra rá férjhez is ment. – Közben átmentünk a hátsó kijáraton a kerti sétaútra.

– Egy hónapra rá!

– Persze – tétovázott egy kicsit. – Muszáj volt.

– A család biztos ki van borulva miatta.

– Igen, gondolom. Doug nemigen beszél róla. Minden családnak megvan a maga fekete báránya. Erről jut eszembe, Fern megérkezett már?

– Ajjaj. Képzeld, egész rövidre vágatta a haját. Szerintem a papa még nem is látta. Kivételesen a szállodában fog lakni, helyette Trisha néni lesz nálunk a házban, az ő szobájában. Mami így rendezte el.

– Sajnos teljesen igaza van. Mi van Pauline Bradlyvel? Még mindig a haját csavargatja az ujjával, amikor valakivel beszélget? – Nevetnem kellett.

– Nagyon izgulós és szégyenlős lány, Gavin.

Bólintott. Megint az óceánt kémleltem, ahol lassan megtörtek a felhők, és kék foltok tűntek elő az égen. Gavin érkezésén túl ez is felmelegítette a lelkemet. Gavin pontosan tudta, miért tekintek arrafelé, gyakran ugratott vele, hogy mennyire befolyásolja a hangulatomat az időjárás.

– Bocsánatot kell kérnem a felhők miatt. Én mindent megtettem, igyekeztem elfújni őket a csudába, de…

– Az is valami, ha nem esik. Úgy látszik, világosodik.

– Esni azért nem mer. Nagyon izgatott vagy a parti miatt?

– Igen. Úgy örülök, hogy el tudtál jönni!

– Én is – jelentette ki, és rám nézett. – Te nagyon csinos vagy.

– Remélem, kicsit idősebbnek nézek ki. Bár nem érzem magam annak – tettem hozzá gyorsan. – Meg kell hagyni, mindenki úgy kezel, mintha az lennék.

Egy percig tanulmányozott a szép sötét szemével.

– Igen, csakugyan idősebbnek nézel ki. És sokkal, de sokkal csinosabbnak. – Elfordult az utolsó szavaknál, de számomra még ott lebegtek a levegőben, mint a nyíló rózsák illata. – Hé, csak nem Jefferson ül ott a fűnyíró gépen? – Integetett neki,

Jefferson pedig sürgette Bustert, a kertészt, álljon meg, hogy leszállhasson és odaszaladhasson hozzánk.

– GAVIN! – üvöltött óriásit Jefferson. Gavin felkapta és megpörgette a levegőben.

– Hogy vagy, kisöcsém?

– Dolgozom, Gavin, nyírjuk a füvet. Később segíteni fogok kijavítani a medence lépcsőit, mert kicsorbultak.

– Hű, az bizony fontos feladat! – kacsintott rám Gavin. Én még mindig remegtem a nézésétől, és attól, amit mondott, vagyis, hogy csinosabb lettem.

– Akarod látni? Megmutatom neked a lépcsőt – hívta magával Jefferson. Megfogta Gavin kezét, aki segélykérőn megvonta a vállát. Lehajtott fejjel követtem őket, a szívem dörömbölt a mellkasomban az örömtől.

Mennyire zűrzavarosak az emberi kapcsolatok! Gavin és a papa féltestvérek, ezért Gavin az öcsémnek a nagybátyja, velem azonban nincs vérrokonságban. Gyakran tréfálkozott, hogy szólítsam Gavin bácsinak, hiszen gyakorlatilag valóban a mostoha nagybácsim. Habár a rokoni viszonyokon sokat vicceltünk egymással, ez a különös kapcsolódás eléggé zavarba ejtett mindkettőnket ahhoz, hogy az egymás iránti érzéseinkről beszéljünk.

Vajon túl leszünk-e egyszer ezen, s ha igen, akkor nem lesz-e bonyolultabb mindnyájunk élete?

Miután Jefferson beszámolt Gavinnak, hogy milyen munkálatokat kell elvégezni a medencében szaladt vissza Busterhez, befejezni a fűnyírást. Gavin és én megint egyedül maradtunk. A szél egyre sebesebben vitte a felhőket. A napsütés nagy foltokat világított meg a kertben. Tovább sétáltunk. Beszélgettünk az iskolai és egyéb dolgainkról, mi minden történt velünk, amióta nem találkoztunk. Jórészt csak ismételgettük, amit már a leveleinkben leírtunk, de úgy tűnt, Gavinnak éppoly fontos, hogy beszélgessünk, mint nekem. Még a köztünk lévő

csendet is tartalmasnak találtuk. Ha találkozott a szemünk, rögtön elfordítottuk a tekintetünket egymásról, és igyekeztünk valami másról beszélni.

– Vissza kellene mennünk – javasolta végül Gavin. – Késő re jár, biztosan szeretnél már készülődni.

– Hirtelen elfogott az idegesség. Nem magam, hanem a mami miatt. Azt akarja, hogy nagyon jól sikerüljön ez az este.

– Jól fog, ne aggódj – mosolygott, és gyorsan megszorította a kezemet. Amikor az ujjaim megmozdultak a kezében, elengedte.

– Táncolsz majd egyet velem?

– De mennyire, Gavin. Sőt te leszel az első, akivel táncolni fogok, rendben?

– Az első? – Úgy látszott, megijedt az ötlettől. Igaz, így mindenki figyelme ránk irányulna.

– Miért ne?

– Talán inkább Jimmyvel kellene táncolnod először – javasolta.

– Majd meglátom – néztem rá kacéran, mire elpirult. – Ne próbálj elrejtőzni előlem egy sarokban Ricky Smithszel vagy

Warren Steine-nel! Úgyis megkereslek! – fenyegettem meg játékosan.

– Jó, nem fogok elrejtőzni. Ma biztosan nem, mert ez nagyon különleges este: a te ünneped.

– Remélem, neked is az lesz. – Ahogy ezt mondtam, felderült az arca.

A ház előtt a mami integetett és hívott befelé.

– Most már tényleg mennem kell. Viszlát, nemsokára.

Kinyújtottuk egymás felé a kezünket. Az ujjaink egy pillanatra összeértek. Meleg elektromosság futott át a karomon a mellkasomba, elérte és megremegtette a szívemet. Elkezdtem futni, azután megálltam.

– Örülök, hogy itt vagy! – kiáltottam vissza neki.

– Én is!

Továbbfutottam a felhő által takart részről a napfényes szakaszra, amely életem legizgalmasabb estéjét ígérte. Az óceán szele végigcsókolta az arcomat, meglibbentette a hajamat. Szaladtam kifelé a gyerekkorból a nővé válás felé, éppoly izgatottan, mint rettegve az új és egyre mélyebb érzéstől, amely rám várt.

Lezuhanyoztam, utána a mami bejött hozzám, hogy az én fésülködőasztalomnál csinálja meg a haját és készítse ki az arcát.

Izgatottan kuncogtunk, hogy milyen fantasztikus dolgok várnak ma ránk. Megértettem, miért néznek az emberek inkább testvéreknek, mint anya-lányának. Igaz, a mami nagyon fiatal volt, amikor engem szült. Most a harmincas éveinek elején járt, és a vonásai, arcbőre az a fajta volt, amelyik száz év múlva sem mutatja az idő múlását. Reméltem, hogy én is mindig olyan maradok, mint ő, de ebben a pillanatban a két arc közötti különbség mégis világosan kiütközött a tükörben, azok a vonások, amiket apámtól örökölhettem. Megálltam fésülködés közben.

– Ő hogy nézett ki, mami? – csúszott ki a számon.

– Ő?

– Az igazi apám. – A tükrön át nézve valahogy úgy tűnt, mintha távolabbról érkezne a kérdés, és a távolság megkönnyítené a kérdező és a válaszoló dolgát. Reméltem, a mami megragadja most az alkalmat, és elmondja nekem mindazt, amit ma estére ígért.

– Ó – jajdult fel, de egy ideig még tovább kefélte a haját. Már azt hittem, nem válaszol. De egyszerre csak megállt. – Rendkívül jóképű volt, olyan, mint egy filmsztár, széles vállal és sötét, selymes hajjal – mondta nyugodt, közömbös hangon. – Mindig nagyon elegáns volt, a szeme sötétkék, csupa huncutság.

Elmosolyodott az emlékezéstől. – Az iskolában természetesen minden lány szerelmes volt belé. Ő pedig nagyon jól tudta! Gyorsabban járt kezében a kefe. – Önteltebb pasassal még soha nem találkoztam…

Visszatartottam még a lélegzetemet is, féltem, ha megmozdulok vagy szólok, nem folytatja.

– Én is egy voltam a tágra nyílt szemű, megkergült tinédzser lányok közül, ő meg kihasználta a helyzetet. Számára én csak egy buta liba voltam, aki elalélt tőle, aki mindent elhitt neki, aki nem látott, nem hallott a szerelemtől.

– Tehát az ő szemét örököltem? – kérdeztem óvatosan.

– A színe ugyanolyan, csak az övé olajosabban fénylett és tele volt hazug ígéretekkel.

– A szája is hasonló az enyémhez? – Mami egy percig tanulmányozott.

– Igen, azt hiszem, az állad is az övé. Néha, amikor mosolyogsz. – abbahagyta, mint aki hirtelen észhez tér.

– Mindig olyan szörnyű volt, már az elején is? – kérdeztem gyorsan, hátha tovább beszél még róla.

– Nem, dehogy. Kezdetben elbűvölő és kedves volt, csupa ragaszkodás. Bármit mondott, mindent elhittem neki, bevettem minden hazugságát. De – félrehajtotta a fejét, s a szeme szomorú lett – tudnod kell, hogy nagyon fiatal voltam, nem volt igazi családom, amit a sajátomnak nevezhettem volna. Cutler nagymama csak azért egyezett bele, hogy New Yorkba menjek, mert szabadulni akart tőlem. Anyám pedig még magán sem tudott segíteni, még kevésbé rajtam. Gyakorlatilag árva voltam.

– És akkor jött az a csodálatosan jóképű, világhírű énekes sztár, aki elhalmozott a figyelmességével, aki azt ígérte, hogy egy napon együtt énekelünk majd a világ legnagyobb színpadain.

Hogy ne hittem volna el fenntartás nélkül minden szavát? Persze érezte ezt, és lecsapott, mint a ragadozó – tette hozzá keserűen.

– És senki nem tudta? – faggattam. Izgatott a rejtély. Szegény mami későbbi hányattatásai ellenére elbűvölt ez a romantikus kaland.

– Mindent titokban kellett tartanunk. Ő tanár volt, én a diákja.

Cutler nagymamának kémjei voltak mindenütt, akik azt fürkészték, mivel szolgáltatok okot, hogy még jobban megbánthassanak. Még Trishának is hazudtam, amíg lehetett. Terhes lettem veled.

– Mit szólt, amikor elmondtad neki?

– Újból ígérgetett: össze fogunk házasodni, fogadunk melléd egy dadát, és sokat utazunk. így is operacsillag leszek. – Megállt egy pillanatra, utánozta a férfi negédességét: – és ha én titokban tudom tartani a dolgot, ő is rendben be tudja fejezni a tanévet.

– Aztán – újra a tükörbe révedt, összeszűkült, hideg szemmel, mintha őt látná benne – egyszerűen fölszívódott. Trisha egy délután izgatottan jött haza, hogy Michael Sutton váratlanul abbahagyta a tanítást, állítólag mert Londonba hívták egy új darab főszerepére.

– Minden hazugság volt – rázta a fejét. – Egyszerűen elhagyott engem.

– Borzalmas – mondtam, a szívem kalapált. El sem tudtam képzelni, mint csinálnék én ekkora bajban.

– Az anyámban nem bízhattam, és tudtam, Cutler nagymama táncolt volna örömében a szerencsétlenségem miatt. Azt hittem, megbolondulok. Kóboroltam az utcákon a hóviharban, és elütött egy autó. Szerencsére nem volt súlyos a sérülésem, de véget vetett a hazugságoknak. Ezek után még sebezhetőbb lettem, mint korábban, és teljesen ki voltam szolgáltatva Cutler nagymama könyörületességének. Nem habozott, azon nyomban lépett is gyorsan: elküldött annak a boszorkány nővérének, Emilynek a farmjára, Meadowsba.

– A többi már túl szörnyű ahhoz, hogy elmondjam – foglalta össze.

– Ott születtem meg?

– Igen, és elloptak tőlem. De megjött Jimmy, és hála Istennek, sikerült visszaszereznünk téged. – A szeme is-

mét megtelt melegséggel és szeretettel. Éreztem, hogy ez volt a legjobb dolog életében, ami valaha történt vele. – Hát ennyi – tette még hozzá, és megcsókolta az arcomat. – Kiszedted belőlem a szomorú történetünket a legszebb születésnapodon.

– Még nem mondtál el mindent, mami! Pedig megígérted kértem számon.

– De Christie, mit kellene még elmondanom? – konyult le a szája széle.

– Egyszer eljött ide az apám, igaz?

– Nem ide. Felhívott Virginia Beachből. Könyörgött, hogy vigyelek oda hozzá, mert semmi mást nem akar, csak látni a saját gyerekét. Igazából meg akart zsarolni, pénzt kihúzni belőlem.

Végül az ügyvédem elijesztette.

– Az igazat megvallva sajnáltam őt. Már csak az árnyéka volt a korábbi énjének. Az ivás tönkretette őt is és a pályáját is.

– Mami – fakadt fel belőlem egy emlék, – az a régi kis medál, amit az ékszerdobozomban tartok… – Már nyitottam is a dobozt, kikerestem belőle. Bólintott. – Ezt az apám adta nekem?

Újra bólintott: – Igen, az egyetlen, amit valaha adott neked.

– Nem emlékszem rá… de maradt bennem egy kép egy szomorú arcról… sötét, álmodozó szemről…

– Megjátszotta magát, hogy levegyen a lábamról – mondta hűvösen.

– Gyűlölöd őt?

Megfordult és magát nézte egy percig a tükörben, mielőtt válaszolt.

– Már nem, azt hiszem. Az emlékeimben már csak egy szellem, a csalás szelleme, s ugyanakkor egy fiatal lány ábrándjainak, az álomlovagnak a kísértete. Ez lesz, amikor a békát királyfinak képzeljük. – Váratlanul felém fordult. – Óvakodj az efféléktől,

Christie! Most, hogy ilyen csodaszép lány lettél, sokan körül fognak rajongani. Nekem nem volt igazi anyám, aki figyelmeztetett volna, de sajnos, lehet, ha lett volna, akkor is beleestem volna az ígéretek és hazug mosolyok csapdájába.

– Légy okosabb, mint én voltam. Ne félj szeretni valakit teljes lelkedből, de ne add könnyen a szíved. Egy kis kétkedés sosem árt, inkább szükséges. Ha valaki szeret téged, és igazán szeret, meg fogja érteni a félelmeidet, a vonakodásodat, nem fog túl hamar próbálkozni. Érted, mire gondolok?

– Igen, mami – mondtam. Bár a mamival még soha nem beszéltünk addig a szexről, tudtam, arra gondolt, hogy nem szabad olyan messzire menni a szerelemben, mint ő tette.

Újra megcsókolt és gyengéden megszorította a kezem.

– No, lássunk hozzá! – nevetett a tükörbe. – Kár, hogy Laura nagyanyád nincs elég jól, hogy itt legyen vejünk. Fel-alá mászkálna, úgy dirigálná, milyen árnyalatú rúzst, make-upot tegyünk fel, milyen fülbevalót vegyünk, milyen frizurát csináljunk.

– Én olyan szeretnék lenni, mint te, mami. Egyszerű, természetes, saját magam. Nem szeretem a rengeteg púdert, festéket, sem mázsás ékszerekkel elkápráztatni az embereket.

Mami nevetett.

– Mindazonáltal, azért valamit kell tennünk magunkért: kis festék a szempillára, aztán egy kevés, illő árnyalatú rúzs, némi parfüm. – Kedvenc illatából cseppentett a dekoltázsomra, a törülköző fölé, amit magamra csavartam. Hangosan felnevettünk, elég hangosan ahhoz, hogy a papát az ajtónkhoz csalogassuk vele.

– Azt hittem, valami kollégiumi hálóterembe tévedtem – szólt be hozzánk.

– Rá se ránts, James Gary Longchamp! Te csak törődj a szmokingoddal, ahogy megígérted! Büszke lehetsz, Christie. Csak a kedvedért veszi föl. Egyébként arra se tudom rávenni, hogy nyakkendőt kössön.

– Egy nő miért öltözhet kényelmesen, ha akar? Egy férfinak meg ezt a majomöltönyt kell viselnie – panaszkodott a papa.

Mami már ráncolta a szemöldökét. – De felveszem, boldogan felveszem! – hátrált feltartott kezekkel.

Amint kiment, a mami arca meglágyult. Izzó szeme és ragyogó arca olyan szeretetről árulkodott, amely még mindig lánggal égett.

– A férfiak gyerekek – oktatott. – Ezt ne felejtsd soha. A legerősebbek és a legkeményebbek is sokkal érzékenyebbek, mint amilyennek mutatják magukat.

– Tudom. Gavin is az a fajta.

Egy pillanatig angyali mosollyal bámult rám.

– Ugye, nagyon szereted Gavint?

– Igen – válaszoltam óvatosan. Bólintott, mint akinek beigazolódott a gyanúja.

– Miért, mami, te nem szereted?

– Dehogynem. Nagyon kedves, érzékeny, udvarias fiú. De még nagyon sok idődd van szerelembe esni valakivel. Addig még tucatnyi barátod lesz.

– Neked nem volt – vágtam rá. – Sajnálod, hogy nem volt?

Gondolkodott egy ideig.

– Néha – vallotta be. – Senkiért nem adnám oda Jimmyt, de bárcsak normális gyerekkorom lett volna, bárcsak táncolhattam és randevúzhattam volna...

– Nem volt barátod, amikor középiskolás voltál, és sose randevúztál? – Álmodozó pillantása azonnal elhalványult.

– Nem igazán. Jaj, Christie, ne beszéljünk már szomorú dolgokról, inkább a te estélyed vidítson fel bennünket! Dologra! – vezényelte, és folytattuk a kikészítést meg a fésülködést.

Kíváncsi voltam, vajon miért izgatta fel a középiskolai udvarlókról való kérdezősködés. Bármikor, amikor megtudtam valamit róla, még több rejtélybe ütköztem. Az egyik hozta magával a következőt. Csak úgy záporoztak bennem a kérdések.

Befejeztük a frizuráinkat és a sminkelést, azután a mami bement a szobájába felöltözni. Én is magamra vet-

tem az estélyi ruhát. Belebújtam a cipőmbe, és visszamentem a tükörhöz, amikor Trisha néni kopogtatott.

– Szabad bekukucskálnom? – dugta be a fejét.

– Igen, természetesen.

– Ó, szívem, de szép vagy! Remélem, rengeteg fényképet csinálnak rólad – kiáltotta.

– Köszönöm, Trisha néni, te is nagyon csinos vagy. – A haját továbbra is feltűzve hordta, a ruhája ezúttal fényes halványkék volt. Nyakában a legeslegszebb gyöngysor, amilyet valaha láttam, a fülében hozzáillő fülbevalóval. Zöld szeme csillogott, amint rám mosolygott.

– Na – kérdezte papa, aki besétált az oldalán -, nagyon hülyén nézek ki?

– Jaj, papa! – kiáltottam. A fekete szmoking a fehér inggel kiemelte simára kefélt haját, a lesült bőrét, fantasztikusan csinos volt. Ilyen szépnek még soha sem láttam. – Olyan vagy, mint... mint egy filmszínész. – Elpirultam, mert eszembe jutott, hogy mami így írta le az igazi apámat. Trisha néni nevetett.

– Nem filmszínésznek érzem magam, hanem kirakati bábunak. – Úgy tett, mintha a kínok kínját állná ki.

– Egyáltalán nem úgy festesz – jött be utána mami. Rajta mélyen kivágott, fényes fehér szatén estélyi, a vállnál pántokkal.

Szorosan a derekához simult szoknyája bő volt, mint a mesebeli tündéré, leért a bokájáig. A gyémánt-rubin nyakláncot viselte, gyémánt fülbevalókkal. Úgy nézett ki, mint egy királynő.

– Mami, gyönyörű vagy! – kiáltottam lelkesen.

– Minden okom megvan rá – mondta. Mindhárman engem néztek. – Nem bámulatos, Trisha?

– Tökéletesen. Ágnes Morris azonnal ráosztaná Júlia vagy Kleopátra szerepét. – Ezen mindketten jót nevettek.

– Ki az az Ágnes Morris? – kérdeztem.

– Az igazgatónőnk volt a Sarah Bemhardtban – magyarázta Trisha.

– Készen vagyok – ordított Jefferson a szobájából. Mrs. Boston segített neki felöltözni. Kis kék öltönyében és nyakkendőjével, szépen megfésülve ennivalóan nézett ki.

– Micsoda jóképű fiatalember! – mondta Trisha néni. – Lennél szíves a lovagom lenni ma este?

– Uhu! – mondta Jefferson, és tágra nyílt szemmel nézett rá.

Megint csak nevettünk, és elindultunk a szálloda felé. Olyan izgatott voltam, hogy azt hittem, menten elájulok a lépcsőn.

Mami látta a feszültséget az arcomon, gyorsan átkarolt és megcsókolt.

– Minden csodálatos lesz, te csak érezd jól magad.

– Köszönöm, mami. Nekem vannak a világon a legjobb szüleim.

Köszönöm, hogy ennyire szeretsz. – Mosolygott, de közben csupa könny volt a szeme.

A villogó fények a táncparkett fölött, a csillogó díszek, a zenekar játéka látványossá tették a báltermet. Abban a percben, amikor beléptem, hogy meglepetés legyen a számomra, a személyzet kihúzott egy hatalmas szalagot, melyen ez volt olvasható fényes, rózsaszín betűkkel:

BOLDOG TIZENHATODIK SZÜLETÉSNAPOT, CHRISTIE! NAGYON SZERETÜNK TÉGED!

Kezdtek beáramlani az emberek, szó szerint csapatostul érkeztek, olyan sokan és olyan gyorsan, hogy alig üdvözöltem az egyiket, máris előttem állt a másik. A pincérek keményített hófehér ingben, csokornyakkendővel, sötétkék nadrágban és mellényben a pincérnők csinos rózsaszín blúzban, sötétkék szoknyában száguldoztak tálcáikkal a vendégek körül a hideg-meleg előételekkel, melyeket Mr. Nussbaum és León alkottak. Balra két hatalmas üvegtálban állt a puncs a fiatalok részére. Jobbra egy távoli sarokban bárt állítottak fel a felnőttek számára.

Philip bácsi és Bet néni az ikrekkel nyomban utánunk érkeztek. Richárdon sötétkék öltöny, Melanie-n is ugyanolyan színű ruha volt könyékig érő ujjal. Miután köszöntöttek, Philip bácsi a mamival és velem maradt. Végigpásztázott és helyeslően bólintott.

– Nem tudom, melyiketek szebb ma este – egyikünkről a másikra nézett, – te vagy a mamád. – Azután mielőtt mindketten a másikra mutathattunk volna, azt mondta: – Christie olyan, mint egy kis makulátlan gyémánt, és te, Dawn, te királyi ékszer vagy!

– Köszönöm, Philip – szólt mami gyorsan, és figyelme a bejárathoz érkező Bronsonra meg Laura nagymamára fordult. – Ó, anyám is megérkezett!

– Először te köszöntsd- kérte Philip, savanyú mosolylyal az ajkán. – Utálom, ha Randolphnak szólít, miközben Bronson ott áll mellette. – Mami bólintott, megfogta

a kezem, hogy kövessem. Visszanéztem Philip bácsira, aki csak álldogált és bámult utánunk, azután odasiettem a mamival az ajtóhoz. Laura nagymama megmosatta és berakatta a haját. A köszvényes csípője miatt mostanában már csak tolószékben közlekedett. Cobolyprém stólájával felékesítve úgy nézett ki, mint egy anyakirálynő. Az egyik legszebb ruhája volt rajta, vastag gyémánt nyaklánc, fülbevaló és tiara. Látszólag örült, hogy itt van, de a szeme zavarodottságról árulkodott.

Laura nagymama gondozása megviselte Bronson Alcottot. Még most is magas, vékony ember volt, de a válla minden alkalommal egyre görnyedtebb lett, amikor láttam. Clark Gable bajusza szürkült, éppúgy, mint gesztenyebarna haja. Azért még mindig nagyon jóképű és előkelő jelenség volt. Kedveltem lágy hangját és kedvességét. Senki sem testesítette meg annyira a déli arisztokratát számomra, mint Bronson. Csak csodálni lehetett a türelméért és odaadásáért, ahogyan Laura nagymamával törődött, aki a mami szerint, kihagyó emlékezete dacára, még mindig rettenetesen szeszélyes volt.

– Anyám, csodálatosan nézel ki – dicsérte mami, ahogy lehajolt hozzá és megölelte, megcsókolta. Laura nagymama elégedetten nyugtázta a bókot, aztán rám emelte a tekintetét.

– Boldog születésnapot, drágám – mondta. Remek, gondoltam, emlékszik rá, megismert. – Bronson, add oda Clarának az ajándékot. – Mami szeme rám villant, Bronson is intett a szemével. Bólintottam.

– Köszönöm, nagymama. – Átöleltem és megcsókoltam.

Orrom megtelt a nehéz parfümjével. Mintha abban fürdött volna.

– Menjünk tovább, tovább! – intett parancsolón Laura nagymama. – Üdvözölnöm kell az embereket.

– Boldog születésnapot, Christie! – köszöntött Bronson, és belecsúsztatta a kezembe a csomagot, megcsókolta az arcomat, azután betolta a nagymama székét a terem belsejébe.

– Ezt add ide nekem – kérte a mami. – Te menj, köszöntsd a barátaidat.

– Kösz, mami. – Gavint kerestem, de sem ő, sem a szülei nem érkeztek még meg. Pár perccel később berobbant Pauline Bradly néhány iskolatársunkkal, akikkel elvonultunk egy sarokba, összeölelkezve nevetgéltünk. A lányok nekiálltak megkeresni, hol vannak azok a fiúk, akik tetszettek nekik.

– Ilyen remek estélyt még életemben nem láttam! – kiáltott fel izgatottan Pauline. – Az ott Gavin? – Megfordultam, amerre mutatott, s a szívem megdobbant, amikor megjelent végre a szüleivel.

Világoskék öltönyében és nyakkendőjével Gavin sok lányszemet vonzott. Még ilyen távolságból is éreztem sötét szeme melegét, amint rám mosolygott. Integettem neki, és ő elindult felénk, Longchamp nagypapa és Edwina pedig a mami üdvözlésére.

– Szia. Nagyon jól nézel ki. – Csak hozzám beszélt, figyelembe se vette a többieket.

– Te is – mondtam a zene és a csevegés zaja ellenére szinte suttogva.

– Kösz. Kifejezetten a te születésnapodra vettem ezt az öltönyt.

Hirtelen ráeszméltem, hogy néznek ránk a barátnőim. – Emlékszel még Pauline-ra? – fordultam felé.

– Ó, persze, szia.

Pauline bamba mosollyal az arcán csavargatta a haját. A szemem sarkából megláttam a mamit, aki hívott, hogy üdvözölnöm kell valakit.

– Pauline, kérlek, mutasd be Gavint a többieknek, amíg én megkérdezem a mamit, mit akar.

– Persze – vette át boldogan csillogó szemmel a szerepemet Pauline. Csak Gavin nézett gyászosan, amiért ilyen gyorsan otthagyom őt, ráadásul roppant kínosan érezte magát a figyelem középpontjában, de pillanatnyilag nem tehettem másként. Mami körül tucatnyi vendég várta, hogy üdvözöljem őket: fontos üzletemberek Cutlers Cove-ból és Virginia Beachből szállodavendégek, akik már-már családtagokká váltak gyakori itttartózkodásuk révén és természetesen a szállodánk vezetői, köztük Mr. és Mrs. Dorfman.

– Lassan elérkezett az idő, hogy mindenki helyet foglaljon jelentette ki a mami.

– Nem láttam eddig Fernt, hát ti? – nézett körül a papa.

– Jellemző lenne rá, ha nem jönne el – pusmogta a mami.

Papát láthatóan idegesítette a dolog, és teljes joggal, mert épp amikor a zenekar vezetője felkérte a hölgyeket és urakat, hogy foglaljanak helyet, Fern akkor rendezte meg a bevonulását. Papa nyilvánvalóan nem találkozott még Fern néném mel, mert rémülten kiáltott fel: – Levágatta a haját, alig maradt belőle valami!

De ez volt a legkevesebb. Olyan botrányos ruhát választott, amin még Trisha néni is – aki maga is szeret feltűnő darabokat hordani – megrökönyödött. Lenge szoknyája oldalt combtőig felhasítva anyaga annyira átlátszó a fényben, hogy látni lehetett az alatta viselt bikini bugyit úgyszintén teljesen áttetsző volt a fekete blúz, amelyhez különleges melltartót szoktak hordani.

Zavart csodálkozásomra egyáltalán nem volt rajta melltartó. Formás mellét úgy lehetett látni a finom anyagon át, mintha félmeztelenül lépkedne be a terembe. Szükségtelen említenem, hogy mekkora figyelmet keltett a megjelenése. Egy hosszú percig döbbent csend telepedett a bálteremre. Azután az emberek elkezdtek suttogni, majd egyre hangosabb lett a társaság moraja, hiszen aki még nem ismerte őt, azt felvilágosították a szomszédjai.

– Mi a fene van rajtad? És mit voltál képes csinálni a hajaddal?

Vonta kérdőre a papa, amint odajött hozzánk.

– Jó estét neked is, kedves bátyám – vigyorgott Fern. Boldog születésnapot, hercegnő! – Átadta az ajándékot rejtő kis csomagot, amiről én már tudtam, mi van benne: a Lady Chatterley szeretője. – Majd egy sötét helyen

nyisd ki – kacsintott rám. – Szia, Dawn. Jól nézel ki. – nevetett. – Trisha! De jó, hogy újra látlak! – nyúlt Trisha néni kezéért alamuszi mosollyal.

– Szervusz, Fern. – Trisha néni a mamit nézte, aki majd felrobbant.

– Ide figyelj, Fern – szólt hozzá a papa, és keményen megragadta a karját. Elvezette egy sarokba, és haragosan korholni kezdte.

– Fern mostanában púp Jimmy hátán – csóválta a fejét a mami.

Mindent megtesz, hogy próbára tegye a türelmét, és elkeserítsen bennünket. Komolyan mondom, elegem van belőle. Nem lenne szabad ilyet mondanom, tudom, de már őszintén bánom azt a napot, amikor rátaláltunk.

– Ugyan, csak még nem nőtt be a feje lágya. – Vigasztalta Trisha néni. – Tipikus kortünet.

– Dehogy. Éppen ki akarják rúgni a főiskoláról is. – A mami keze ökölbe rándult.

A zenekar vezetője a mikrofonhoz lépett, és mindenkit megkért, hogy foglalja el a helyét. Felsiettünk az emelvényre. A papa a dühtől rákvörösen lépkedett Fern mögött. Úgy rendeztem, hogy a jobb oldalamra Gavin kerüljön, a balra a mami.

Kezdték feltálalni a vacsorát. Amíg ettünk, a zenekar végig játszott. A vendégek a fogások között is táncolhattak. Azt hittem, a papával fogok táncolni először, de meglepetésemre Philip bácsi kért fel.

– Lehetek én az első? – csillant rám a szeme. A mamira nézett, aki láthatóan egyáltalán nem örült ennek. Egy

percig nem tudtam, mitévő legyek. – Hacsak nem szántad ezt a megtiszteltetést valaki másnak – tette hozzá Philip bácsi, és jelentőségteljesen Gavinra nézett. Gavin szörnyen elpirult, mire én gyorsan közbeléptem, hogy segítsek a zavarán.

– Jaj, nem, Philip bácsi. Örömmel táncolnék veled először.

Elvezetett a táncparkettre, elkezdtünk táncolni. Egyre közelebb és egyre szorosabban tartott, s amikor a mamira néztem, láttam, hogy szomorúan, sőt ijedten figyel. Ahogy Philip bácsi megforgatott, elkaptam Melanie pillantását, aki Jefferson asztalánál ült. Vastag szemüvege ellenére kicsinek látszott a szeme, s megtelt nem is annyira irigységgel, mint haraggal. Megsajnáltam. Őt senki nem fogja felkérni, sem a korabeli, sem a nála idősebb fiúk. Biztosan szerette volna, ha az apja felkéri, de Philip bácsit nem nagyon érdekelte Melanie. Kevés időt töltött a gyerekeivel, de amennyit rájuk szánt, abból rendszerint csak Richárdnak jutott.

– Belőled csakugyan gyönyörű ifjú hölgy lett, tudod? – suttogta Philip bácsi. Lehelete csiklandozta a fülemet. – Bárcsak tizennyolc éves lehetnék újra! Csak neked csapnám a szelet.

– De ha tizennyolc is lennél, akkor is a nagybácsim lennél, nem? – Magam is meglepődtem, milyen őszintén csengett a hangom.

– Ó, hát ilyen apróságok nem állhatnának az utamba. Különben is, csak félig vagyok a nagybátyád.

Tánc közben az arca meglehetősen közel került az enyémhez, szája érintette a hajam. A karja szorításától, arcomat birizgáló leheletétől összerándultam. Úgy képzeltem, mindenki bennünket néz, és csodálkozik, hogy egy Philip korú férfi ilyen bizalmasan táncol az unokahúgával. Már alig vártam a tánc végét, amikor – nagy megkönnyebbülésemre – a zenekar befejezte a számot. Még akkor sem engedte el a kezem, amikor a helyemre indultam.

– Köszönöm – súgta lágyan. Meghajoltam és szaladtam vissza az emelvényre. Feltálalták a főételt.

Utána a papával táncoltam. Micsoda különbség volt vele keringeni és beszélgetni. Egy csomó vicces megjegyzést tett az estélyről. Közben láttam, Pauline odament Gavinhoz, és felkérte.

Szerencsétlen Gavin, hihetetlen kényelmetlenül érezte magát.

Elhatároztam, amint papával befejezzük a táncot, vele folytatom.

Papa szeme időnként Fernt kereste, aki a pincérekkel és a kisegítőkkel nevetgélt, cigarettázott.

– Valami rosszat forral – morogta. Aggódó pillantásokat vetett

Fern felé. – Az az érzésem.

– Nem lesz semmi baj, papa – igyekeztem megnyugtatni, de hiába, látszott, hogy nyugtalan.

Mielőtt Gavinnal táncolhattam volna, a zenekar vezetője bejelentette, hogy a mami énekli a következő dalt. Mindenki visszatért a székéhez, mami pedig fellépett a

mikrofonhoz. Köszöntötte a vendégeket, és remélte, hogy jól szórakoznak.

Majd intett a fejével, és a zenekar belekezdett a Hő remények című dalba. Fülsiketítő tapsot kapott. Végül nem ment vissza a helyére, hanem felszólított, hogy kísérjem a következő dalt. Azt sem tudtam, mit csináljak, annyira meglepődtem.

A vendégek addig éljeneztek, amíg felálltam és kimentem a zongorához.

– Mami, ez nagyon cseles volt tőled – súgtam oda neki.

– Trisha néni ötlete volt. Neki tégy szemrehányást. Kezdjük a Valahol a szivárványon túl-t, azt már csináltuk együtt.

Belekezdtem a játékba, a mami meg úgy énekelt, mint még soha. A szám végén körülvettek a vendégek és gratuláltak. A zenekar új dalt játszott, én pedig még észbe se kaptam, besodortak a táncparkettre. Először néhány hotel boy kért fel, azután az osztálytársaim. Alig kért fel az egyik, máris megveregette a vállát és lekért egy másik. Szédültem a sok forgástól, könyörögtem, hadd pihenhessek meg egy kicsit.

A puncsot iszogatva, nevetve kerestem a szememmel Gavint, de sehol nem láttam: sem az emelvényen, sem a táncparketten. Megpillantottam Pauline-t, aki a földszinti teraszról lépett be a terembe. Intettem neki, amire átvágott a tömegen.

– Nem láttad valahol Gavint? – kérdeztem.

– De igen. Kiment. Utánamentem, de egyedül akart maradni magyarázta Pauline.

– Kiment? – Megköszöntem neki a felvilágosítást, és rögtön elindultam a keresésére. Alig vettem észre a sarokban a sötét árnyak között. Némán állt, az óceánt bámulta. Az ég szinte teljesen kitisztult, fenn ragyogtak a csillagok, némelyik olyan alacsonyan, mintha a vízben lebegne.

– Gavin?

Hirtelen megfordult.

– Nem akartalak megijeszteni.

– Nem ijedtem meg – nyugtatott meg. Odaléptem mellé.

– Jól érzed magad?

– Persze. Csak kijöttem egy kicsit levegőzni. Gondolom, Fern már telefüstölte az egész helyiséget – mondta gúnyos megvetéssel.

– Csak ez a bajod? – folytattam a faggatózást. Nem tetszett, ahogy kerülte a tekintetemet.

– Persze. – Vágta rá gyorsan, túl gyorsan.

– Sajnálom, hogy még nem tudtam veled táncolni. Már éppen. ..

– Semmi baj. Ez a te partid, te vagy a figyelem középpontjában. Különben nem hibáztatom azokat a fiúkat, akik téged felkértek. – Végre rám nézett. – Remekül játszottál. Egyszer híres zongorista leszel, és hangversenyezel az egész világon. Híres, gazdag emberekkel fogsz találkozni, királyoknak és királynőknek játszol majd. Talán még emlékezni sem fogsz rám! – mondta hévvel, szép szeme összeszűkült.

– Gavin! Hogy mondhatsz ilyen szörnyűséget? Csak ennyit tartasz felőlem? – Haragosan csípőre tettem a kezem.

Hosszú szónoklatba fogtam az arcom kigyulladt, mintha magas hegyről gurulnék lefelé, feltartóztathatatlanul.

– Szóval önzőnek, önimádónak nézel, aki el tudna feledkezni azokról, akik a legkedvesebbek neki? Mikor bántam én úgy veled? Hogy feltételezhetsz ilyet? Nem akarok olyan sikert, amely szörnyeteggé tehet! És akármit is gondolsz, nem foglak elfelejteni egyetlen napra sem! Hisz szinte mindig ott vagy a gondolataimban! – fakadt ki belőlem.

– En? – képedt el. Csak nyeltem egyet és bólintottam.

Miért?

– Csak. Egyetlen nap nem múlik el anélkül, hogy ne jutnál eszembe, vagy ne gondolnék arra, mit fogok írni neked.

– Ugye nemcsak azért mondod, mert vigasztalni akarsz? Kérdezte gyanakodva.

– Jaj, Gavin, csak egy férfi gondolkodhat így! A férfiak félnek hinni valakinek. Szívet rabolni szeretnek, de megijednek attól, hogy a sajátjukat őszintén odaadják valakinek.

– Én ugyan nem – jelentette ki. – Főleg neked nem.

– Akkor hát… bízzál bennem kicsit jobban.

– Rendben.

Egymásra bámultunk.

– Még egy születésnapi puszit sem kaptam tőled – mondtam kalimpáló szívvel.

– Boldog születésnapot – suttogta és csukott szemmel felém hajolt. Én is behunytam a szemem. Éreztem, amint a szája lágyan megérinti az enyémet, mintha könnyű szellő simítaná. Valahogy csalódtam a lenge csókban. Megérezhette, mert amint kinyitottam a szemem, ajka ismét megérintette az enyémet, ezúttal erősebben, és a karjával magához húzott. Ez volt életem első, igazi csókja.

Amikor szétváltunk, egyikünk sem tudott megszólalni. Azután kiáltásra lettünk figyelmesek. És ez a gyönyörű ünnep mégis el lesz rontva. Két szív összefonódik

Gavinnal a terasz végébe, a hang irányába indultunk. A papa durván kifelé vonszolta Fern néném a bálteremből, a szomszéd teraszra.

– Jimmy, ez fáj, szorítod a csuklóm! – visította, ahogy kirántotta magát a papa szorításából, elvesztette az egyensúlyát és majdnem elesett. Azután felegyenesedett, dörzsölgette a csuklóját, és mereven nézett a papára. Még ilyen messziről is látszott, hogy dülöngél.

– Hogy tehettél ilyet? – kérte számon a papa. – Miért akarod tönkretenni ezt a gyönyörű eseményt? Ennyi tisztesség sincs benned?

– Nem én csináltam – állította Fern néném.

– Hogy nem te voltál? Bűzlesz tőle!

– Ittam egy kis whiskyt, az igaz, de nem én töltöttem bele a puncsos tálakba! – hörögte Fern. Gavinnal egymásra néztünk.

A kicsik és az osztálytársaim is mind abból a puncsból ittak!

A szüleik borzalmasan fel lesznek háborodva. Ez rémes!

– Az egyik boy látta, hogy te voltál, Fern. És én hiszek neki.

Nagyon megbízható fiú.

Fern néném távolabb lépett a papától, és nyomban meg kellett kapaszkodnia a korlátban, hogy visszanyerje az egyensúlyát.

– Persze te jobban hiszel egy fizetett alkalmazottnak, mint a saját húgodnak – nyögte, és elfordult.

– Nagyon sajnálom, de ő nem notórius hazudozó, mint a húgom. Amellett, Fern, nem ez az első alkalom, hogy valami hasonlót csinálsz.

– Hazudik! – jajgatta bele Fern az éjszakába. – Nem akartam táncolni vele, ő pedig így próbál bosszút állni.

– Hallgass, Fern! Ez nem minden, más rosszat is hallottunk rólad ezen a hétvégén. Meg sem akartam említeni a másikat ezen a szép estén, de Dawn kapott ma egy telefont a kollégium igazgatónőjétől. Panaszkodott, hogy whiskyt vittél be a szobádba, a kollégium területére!

Fern a papa felé perdült. – Ő is hazudik. Utál engem, mert megtréfáltam egyszer. Nem én vittem be a whiskyt, hanem…

– Te voltál. Ne tagadd! Meg se próbáld. Szerinted mindenki, aki panaszt tesz rád, hazudik, és mindig veled szúrnak ki.

– Igenis! – ordította. – Down csak azt lesi, hogy rossz híreket szállíthasson neked énrólam! Alig várja!

– Nevetséges. Dawn igyekezett anyád és nővéred lenni, de te hálátlansággal fizettél minden szeretetért és nagylelkűségéért, mindenért, amit érted tesz. Most aztán lehetetlen helyzetbe hoztál! – folytatta a papa, figyelmen kívül hagyva a húga hisztériáját. – Nemcsak Dawnt, hanem az apánkat is és…

– Lehetetlenné tenni apánkat? – vihogott, mintha valami vicces dolgot hallana.

– Hagyd abba! – parancsolta a papa.

– Az apámat? – Gúny volt a hangjában. – Én hoznék zavarba egy volt fegyencet? – fröcsögte, mintha a papa arcába loccsantaná a felwhiskyzett puncsot.

Mellettem Gavin visszatartotta a lélegzetét.

– Gyűlölöm őt – motyogta a fülembe. – Egyszerűen gyűlölöm!

Megszorítottam a karját. Láttam a szemében a düh és a fájdalom könnyeit. Visszafordultunk a papa és Fern néném felé. Papa felemelte a kezét, meg akarta ütni Fernt, aki visított és összegörnyedt félelmében. Még soha nem láttam, hogy a papa bárkit megütött volna. Egy feddő tekintet vagy élesebb szó még Jeffersonnak is elég volt. Most sem tette. Lassan leeresztette a kezét, visszanyerte a nyugalmát.

– Ne merészelj többé ilyet mondani! Nagyon jól tudod, miért börtönözték be, nem az ő hibája volt. Cutler nagymama vette rá mindenféle hazugságokkal őt és a mamát Dawn elrablására.

– Akkor is börtöntöltelék volt, és mindenki tudja! Nem én teszem őt lehetetlenné. A kollégiumban mindenkinek azt mondom, hogy apám is, anyám is meghalt. Nem akarok úgy gondolni rá, mint az apámra. – Szavai hideg esőcseppekként hullottak rám, éppúgy, mint Gavinra.

Egy örökkévalóságnak tűnő, hosszú percen át nem szólt senki. A papa csak bámult rá. Fern néném karba fonta a kezét, és lebámult a kertbe.

– Borzalmas gonosz dolgokat mondtál, Fern – kezdte lassan a papa. – Ha nem ismered el az apánkat, akkor engem sem tarthatsz a bátyádnak.

Fern néném lassan felemelte a fejét. A kivilágló fényekben láttam, hogy megvetően elhúzza a száját.

– Nem érdekel – csattant fel-, nem is vagy a bátyám! Te Dawn rabszolgája vagy! Elhiszel neki mindent, amit rólam állít, és mindent megteszel, amit csak akar. Neki csak csettintenie kell, te meg ugrasz, mint egy dróton rángatott bábu.

– Na, most már elég! – kiabálta a papa. – Azonnal menj a szobádba, és aludd ki a részegségedet! Indulj! – Ujjával mutatta neki az irányt.

– Megyek. Talán meg sem állok. Esetleg világgá megyek.

Újra megtántorodott, de azután botladozva elindult. A papa csak állt és nézte.

– Remélem is. Bár világgá menne! – mondta Gavin. – Megérdemelte volna, hogy Jimmy megüsse. Azok után, amiket apámról és Dawnról mondott.

– Hiszen tökrészeg, Gavin.

– Nem számít. Akkor is így csinálna, ha nem lenne az.

Mielőtt tovább beszélhettünk volna, kihallottuk bentről a mikrofon hangját. A zenekar vezetője szólt bele: HALLÓ, HALLÓ, HOL VAN AZ ÜNNEPELT?

Nem volt kedvem visszatérni a terembe, de nem tehettem mást. A papa is besietett.

– Te is menj be gyorsan! – kért Gavin.

– Jössz velem? Nem megyek vissza, csak ha te is jössz fenyegettem meg.

– Jól van – egyezett bele végül mosolyogva, mert látta rajtam az eltökéltséget.

Ahogy beléptünk, a zenekar vezetője bejelentette, itt az idő, hogy behozzák a születésnapi tortát. Kérésére mindenki újra elfoglalta a helyét. León dobpergésre gurította be a terem közepére a tortát egy zsúrasztalon. Mr. Nussbaummal óriási, fehér, zongoraformájú tortaköltményt alkottak. A billentyűk rózsaszínűek voltak, s a zongora tetején tizenhat gyertya állt. A mami boldogan odalépett a tortához, és rám mosolygott. Ekkor a vendégek elcsendesedtek, és León segített neki meggyújtani a gyertyákat.

– Christie – szólított oda a tortához. Hosszú dobpergés következett. Becsuktam a szemem, kívántam valamit, és teljes erőből elfújtam mind a tizenhat gyertyát. Amint a gyertyák kialudtak, a zenekar rákezdett a HAPPY BIRTHDAY TO YOU dallamára. A mami kezdte az éneklést, majd csatlakozott hozzá a vendégkoszorú és a személyzet is. Könnyek csordultak végig az arcomon, a kinti

jelenet ellenére is ezúttal a boldogságtól. Mindenki tapsolt.

Elengedték a hatalmas léggömböket, és a kicsik Jefferson irányításával sikoltozva, nevetve igyekeztek elkapdosni a léggömbök himbálózó zsinórját.

– Boldog születésnapot, drágám – üdvözölt elsőnek a mami, magához húzott és megcsókolt.

Mielőtt köszönetet mondhattam volna, átölelt a papa is. Azután sorban a többiek: Trisha néni, Longchamp nagypapa, Edwina,

Bet néni, végül Philip bácsi, aki a legtovább tartott a karjában és kétszer is megcsókolt. Kerestem Gavint, de a sor végén állt, mosolyogva. Intettem felé, mintha mondanám: annyival nem úsztad meg, Gavin Longchamp! Megértette és nevetett.

Jött Pauline és a többi iskolatárs, hogy felköszöntsön, majd a pincérek felszolgálták a tortát. A sütemény után az események lelassultak. A vendégek rövidesen kezdtek elszállingózni, miután még egyszer köszöntöttek és egyenként elbúcsúztak. Szerencsére csak Gavin és én voltunk a szemtanúi a papa és Fern néni között lejátszódott csúnya jelenetnek, ami a többieket illeti, számukra az este tökéletesen rendben zajlott.

Még Laura nagymama is elégedettséget sugárzott, sokkal tovább maradt, mint gondoltam volna. Mialatt Bronsonnal táncoltam, láttam, milyen lágyan mosolyog, sakkor megértettem, miért tartották őt a legszebb nők egyikének Cutlers Cove-ban. Vastag sminkje alól elővil-

lant az egykori szépség bűvös mosolya, csillogó szeme, aki ismét tizenhat évesnek képzeli magát.

– Ma remekül néz ki – mondta Bronson, amikor meglátta, merrefelé nézek. – Újraéli a saját tizenhatodik születésnapját tette hozzá szomorkásán.

Most kifelé tolta őt a teremből. Mamival megcsókoltuk, s amikor megszorította a kezemet, könnyes volt a szeme. Beszélgetni már nem tudtunk, mert elárasztott a többi búcsúzó, köztük Bet néni, Richárd és Melanie. Jefferson igen rendesen viselkedett, Richárd kénytelen volt elismerni. Persze magának tulajdonította, – Tudta, hogy az én asztalomnál úriemberként kell viselnie magát – kérkedett. Merev tartásával, felhúzott vállával, komolykodó arckifejezésével kis öregembernek látszott, nem tizenkét éves fiúnak. Melanie se sokban különbözött tőle. is megcsókolt, azután szeme az apját kereste. Philip bácsi engem bámult, a saját lányára egyetlen pillantást sem pazarolt.

– Jó éjszakát, és még egyszer boldog születésnapot Cutlers

Cove új hercegnőjének – szólt, átkarolt, és mindkét oldalon megcsókolta az arcomat.

– Nem vagyok én hercegnő, Philip bácsi. – A közelben téblábló osztálytársaim bizonyára hallották, és nem fogják elmulasztani, hogy bosszantsanak majd vele.

– De bizony az vagy! – mondta nekem. – Ki más lehetne?

Láttam mögötte Melanie elhomályosuló szemét.

– Mi lesz az ajándékokkal? – kérdezte izgatottan Jefferson.

Egész este az egyik asztalon sorakozó ajándék halom körül cirkált, szerette volna már feltépni a papírjaikat, hátha előbukkan valami, amivel játszani tud.

– Azokat majd később áthozzák a házba – jelentette ki mami.

– Menj, hozd a zakódat!

Jefferson csalódottan kiviharzott. Áttekintettem a vendégsereg bomladozó sorait, hátha megtalálom Gavint. Nem messze az ajtótól álldogált, Ricky Smith és Warren Steine társaságában.

– Rövidesen én is otthon leszek, mami – mondtam. Megértően pillantott Gavin felé.

– Ne maradj nagyon sokáig, kicsim. Még ha nem is érzed, biztos fáradt lehetsz – figyelmeztetett.

– Nem maradok sokáig. – Szorosan átöleltem. – Nagyon szépen köszönöm neked ezt a csodálatos születésnapot!

– Nagyon szívesen, drágám.

Gavinnal egymásba fonódott a tekintetünk, ahogy közelítettem felé. Kimentette magát a többieknél, és hozzám lépett.

– Túl, izgatott vagyok, nem tudnék még elaludni – mondtam.

Mit szólnál egy kis sétához?

– Örömmel.

Kicsúsztunk az ácsorgó csapatból, kivittem Gavint a halion és a szálloda hátsó kijáratán át a kertbe. Majd-

nem teljesen kitisztult az ég, a csillagok átvállalták a születésnapi gyertyák szerepét, olyan szépen világítottak. Megfogtam Gavin kezét, s elvezettem a nyári lak felé vezető sétányra. Egyszer csak metszően éles nevetésre figyeltünk fel a medence előtti kabinsor felől. Megálltunk és hallgattuk, honnan jön. Feltört a másik éles kacaj, s ez megerősítette a gyanúnkat.

– Ez Fern – suttogta Gavin. Egy férfihangot is hallottunk, mely az egyik új boy hangjához hasonlított. Nem bírtunk a kíváncsiságunkkal, lassan közelítettünk a medencéhez. Megláttuk Fern néném egy nyugágyon, a boy mellette feküdt. Majdnem teljesen kigombolta az átlátszó blúzát. Gavin és én megálltunk, nem beszéltünk, lélegzetet is alig vettünk. A boy a néném vállát csókolgatta, és mellébe temette az arcát. Fern néném felemelt egy kis üveget, és a szájához emelte.

– Már eleget ittál! – szólt rá a fiú.

– Ebből nekem soha nem elég – válaszolta Fern, és megint felnevetett, de ezúttal a nevetésből köhögés lett, a köhögés, fuldoklássá, öklendezéssé vált.

– Hé! – kiáltott fel a fiú, amikor a néném görcsösen felemelkedett a nyugágyról. A fiú azonnal felpattant. Még éppen időben, mert Fern néném hangos öklendezések közepette hányni kezdett. A groteszk hang áthatolt az éjszaka csendjén. Amikor befejezte, nyögdécselt, fogta a gyomrát.

– Úgy érzem, meg fogok halni – sóhajtozta. – Ráadásul végighánytam magam.

– Keress gyorsan egy fürdőszobát – utasította a boy. Fern válaszul csak nyöszörgött. A fiú felsegítette és kartávolságra tartva támogatta. így botorkáltak el az ösvényen a szállodához.

Gavinnal megbújtunk az árnyékban, amíg eltűntek.

– Úgy kell neki – szólt dühösen Gavin. – Azt kapta, amit megérdemelt.

– Már nem első alkalommal találom itt valakivel. Először úgy megrémültem attól, amit csinál, hogy ijedtemben visszarohantam a szobámba.

– És másodszor? – érdeklődött Gavin.

– Egy darabig hallgatóztam – vallottam be.

– Nem említetted egyetlen leveledben sem.

– Mert nagyon szégyelltem. – A kabinsor felé vettük az irányt.

– Fern dacára, neked volt a legszebb születésnapi bulid mondta Gavin, amikor leültünk.

– Igaz. Soha nem fogom tudni eléggé, megköszönni a szüleimnek. – Hűvös légáramlat jött a tenger felől, beleborzongtam.

– Te fázol – állapította meg Gavin.

– Nem, jól vagyok – válaszoltam, mert féltem, hogy azt javasolja, menjünk vissza a házba. Ehelyett levette a zakóját, és a vállamra terítette.

– így meg te fogsz megfázni – mondtam.

– Nem fázom – válaszolta bátran.

– Sok fickóval táncoltál ma este – jegyezte meg, mintha csupán leszögezne egy tényt.

– Csak veled nem, pedig nagyon szerettem volna, Gavin.

Szomorúan bólintott, azután elmosolyodott. Még mindig nem késő – mondta hirtelen. És bár a szállodából kihallatszó zene már csak halványan volt kivehető, mi azért hallottuk. Gavin felállt, nyújtotta a kezét. – Felkérhetem egy táncra, hölgyem?

Vagy már betelt a táncrendje?

– Nem, még akad egy hely az ön számára – nevettem el magam. A derekam köré fonta a karját, azután lassan magához húzott. Először csak vihogtunk, majd ahogy egymás szemébe nézve táncra perdültünk a nyári lak kikövezett előterén, egyre közelebb kerültünk egymáshoz, míg összeért az arcunk. Biztosan érezhette a szívdobbanásaimat is.

Hirtelen, mintha mindketten elérkezettnek látnánk az időt, felemeltem a fejem, és összetapadt az ajkunk. Lágy csóknak indult, amolyan puhatolózó, bizonytalansággal teli csóknak. De az izgalmunk egyre nőtt, a csók keményebb, határozottabb lett, s mindketten feloldódtunk benne. Fejem a vállára hajtottam, így folytattuk a táncot. Féltünk megszólalni.

– Bárcsak ne kellene holnap hazamennem – szólalt meg végül.

– Sajnos, apának dolgozni kell mennie.

– Tudom. Én is szeretném, ha maradhatnál. Beszéltél a szüleidnek arról, hogy nyáron idejössz dolgozni?

– Igen, beleegyeztek.

– Ó, Gavin, ugyan csak néhány hét, de alig bírom kivárni!

Olyan jó lesz együtt. Elmegyünk úszni és csónakázni...

– Hé, én állítólag dolgozni jövök ide, nem szórakozni! paskolt meg kedvesen.

– Szabad ideje viszont mindenkinek van. Majd megpuhítom a főnökséget.

Gavin nem mosolygott. – Olyan állás nem kell, ahol nem dolgozom meg tisztességesen a pénzemért – jelentette ki szigorúan.

– Na, ne aggódj, nem úgy gondoltam.

Olyan volt, mint a papa, teli büszkeséggel, önérzettel. És éppúgy, mint papa, Gavin is pontosan olyan szerető szívű, kedves és érzékeny volt.

Ahol álltunk, látni lehetett a mamit, Jeffersont, Mrs. Bostont,

Trisha nénit és a papát, amint éppen visszamennek a házunkba.

– Nekem is mennem kellene. Késő́re jár.

– Elkísérlek.

Megfogta a kezemet. Csak akkor vettem le a zakóját a vállamról, amikor elértük a házat.

– Köszönöm a kabátodat – csúsztattam le magamról.

– Nem éreztél semmit a zsebében? – kérdezte, amikor visszaadtam.

– A zsebében? – Észrevettem, hogy kajánul vigyorog. – Gavin

Steven Longchamp, mit rejtettél oda?

Nevetett és előhúzott egy kicsi, szépen becsomagolt dobozkát. – Apa és mama mindannyiunk nevében adott ajándékot, de ez csak tőlem van. Egyedül akartam átadni neked. Boldog születésnapot, Christie!

– Gavin! – A szívem az izgalomtól majd kiugrott a helyéből.

Felbontottam a csomagot, kinyitottam a kis dobozt, s belül, a puha bélésben, ott feküdt egy gyönyörű arany karkötő, melybe belevésték a nevemet, alatta és fölötte két összefonódó szívvel.

– Fordítsd meg – kérte kedvesen. Belül ez a felirat állt rajta:

Örök szeretettel, Gavin. Levegőt se kaptam egy darabig.

– Jaj, Gavin, ez csodálatos! A legszebb ajándékom! De hiszen ez nagyon drága lehetett!

– Senki másra nem költöttem volna szívesebben a zsebpénzem. Persze ha van – nevetett. – Hadd tegyem fel a karodra!

Kinyújtottam a csuklómat, és ő gondosan felcsatolta a láncot.

Néztem az arcát, láttam, hogy ellágyul, a szeme megtelik szeretettel, amint ujja a bőrömhöz ér. Ő is rám nézett, azzal a furcsa tekintettel, amitől folyton rá kellett gondolnom.

– Köszönöm. – Gyorsan megcsókoltam a száján. Ő rám nézett, hirtelen sokkal idősebbnek látszott.

– Menj be, meg ne fázz idekinn!

– Egy szemhunyásnyit sem fogok aludni ma éjszaka! – kiáltottam. – Találkozunk a reggelinél, korán. Boldogan és derűsen.

– Korán ott leszek, csak éppen nem leszek derűs – szólt még utánam a lépcső felé. Állt mosolyogva, megvárta, amíg kinyitom az ajtót, és lassan besétálok a házba. Nem szívesen vetettem véget életem legszebb estéjének.

Valójában alig tudtam elaludni, amikor végre sikerült, az estélyről álmodtam. Csakhogy álmomban ott volt még egy vendég, egy váratlan vendég, aki a legutolsó pillanatban érkezett. Akkor, amikor a mami elkezdte énekelni a HAPPY BIRTHDAY-t, és a vendégek kórusa csatlakozott hozzá, feltűnt egy magas, sötét hajú, jóképű ember. A főbejáraton át lassan végigsétált a folyosón, mosolyogva közeledett. Mami abbahagyta az éneklést.

– Szia, Christie. Boldog születésnapot! – szólított meg a férfi.

Hófehér fogai, mint a zongorabillentyűk, szeme, mint az ében, ragyogott.

– Maga kicsoda? – kérdeztem, miközben az emberek még mindig énekeltek körülöttünk.

– Én vagyok az igazi apád – mondta, s ezzel lehajolt hozzám, hogy megcsókoljon. Amikor közelebb ért, arca átváltozott a Philip bácsiéra, az ő sanda mosolyára és nedves ajkára. Hátrahőköltem, de ő megragadta a vállam, és egyre közelebb húzott magához, amíg…

Felültem az ágyban, izzadtan levegő után kapkodtam. Egy pillanatig nem tudtam, hol vagyok, mi történt. A szívem dörömbölt a mellkasomban. Sóhajtottam és átkarol-

tam a vállam. Ahogy megéreztem a csuklómon a karkötőt, amit Gavintól kaptam, megvigasztalódtam. Szinte hallottam Gavin hangját: Ne félj.

Egy ideig ébren feküdtem, törtem a fejem az álmon. Aztán lassan elnehezedett a szemhéjam, nem tudtam tovább nyitva tartani a szemem. A derűs, napos reggel ellenére később ébredtem, mint Jefferson, aki nyilván arról álmodott az éjjel, hogy már tépi is fel a csomagokat. Kiáltozva tört be hozzám. Felnyögtem.

– Kezdhetem bontani a csomagokat? Kezdhetem, na? – nyúzott.

– Jefferson! – Olyan erősen ütögette a lábamat, hogy végül ráhagytam: – Jól van, kezdd el.

– Huj juj! – ordította, és kiszáguldott a szobámból, végigrohant a folyosón és le a lépcsőkön.

Megint felnyögtem, és felültem. Meglátva az órát, gyorsan kikeltem az ágyból. Tudtam, hogy Longchamp nagypapa korán szokott indulni a repülőtérre. Féltem, hátha nem tudok elbúcsúzni Gavintól. Mami kopogott és bejött. Már fel volt öltözve.

– Elaludtam, mami.

– Nem baj, drágám. A papa már a szállodában van. Várlak az ebédlőben. Mrs. Boston itt reggelizteti Jeffersont. Úgyse hajlandó átjönni, amíg ki nem bont minden ajándékot.

– Mondd meg mindenkinek, hogy azonnal jövök! – rohantam be a fürdőszobába. Amikor átmentem a hotel ebédlőjébe, már mindenki a hatalmas asztalnál ült. Trisha néni csinos és vidám volt a színes szoknyájában

és blúzában. Az ő történetein szórakozott a társaság. Gavin felnézett a tányérjából, és arca felragyogott. Üresen hagyta a széket maga mellett. Odasiettem.

– Itt van ő, egy nappal idősebb, egy nappal okosabb – jelentette ki Trisha néni. Mindenki jó reggelt kívánt, én pedig mentegetőztem a késésért.

– Ma jogosan, kedvesem. Óriási estéd volt. Csodálatos parti, a legszebb, amin valaha részt vettem – jelentette ki Edwina. A többiek helyeseltek.

– Mikor kell indulnotok? – fordultam Gavinhoz.

– Azonnal reggeli után. Ismered az apámat. Vasútállomást kellene igazgatnia. Túl korán kinn leszünk, a gép, későn indul, ő pedig panaszkodik fűnek-fának, aki csak meghallgatja. – Közben Longchamp nagypapára nézett, akit, tudtam, a panaszai ellenére nagyon szeretett.

Néhány perc múlva belődörgött Fern néném. Sápadt és nyúzott volt, a haja csapzott, fekete napszemüveget viselt. Kifakult kollégiumi pólót, szűk farmert, mocskos tornacipőt vett fel, zokni nélkül. Dühödt pillantást lövellt a papa felé, aki hamuszürkévé vált fésületlensége és ápolatlansága láttán. A mami egy grimasszal intézte el, a többiek döbbenten bámulták, ahogy belehuppant az egyik székbe.

– Csak kávét – vetette oda a pincérnek.

– Mikor indulsz vissza a főiskolára, Fern? – szólalt meg Trisha néni.

– Amint összeszedem magam. – Visszahanyatlott a székére, és szürcsölte a kávét, mintha ott se lenne.

Reggeli után egy darabig lenn maradhattunk Gavinnal a hallban, amíg a szülei befejezték a csomagolást. Először Trisha néni köszönt el. Mami, papa és én megöleltük. A mami megígérte, hogy felmegyünk New Yorkba, megnézni őt az új darabban. Még egyszer megcsókolt, mielőtt beszállt a taxiba.

– Drágám, csodálatos parti volt. Örülök, hogy itt lehettem.

Gavinra is pillantott, aki szorosan mellettem állt. – Gyorsan felnőttél, és nagyon széplány lett belőled!

– Köszönöm, Trisha néni.

Néztük, ahogy távolodik, majd visszatértünk a hallba. Utálom a búcsúzásokat, főképp azokat búcsúztatni, akiket szeretek. Az üresség érzése ilyenkor a gyomromból indult, és átterjedt mindenhová, amíg csak árnyéka lettem önmagamnak. Mindegyikük elvisz belőlem egy darabot. Az elmenők mindig elvisznek egy darabot belőlem. Borzalmas érzés, mert hátha örökre mondok búcsút valakinek, anélkül hogy tudnám.

A legfájóbb búcsúzás is hamar elkövetkezett – Gavintól. A papa kihozatta értük Juliusszal a szálloda limuzinját. Mindenki megölelt mindenkit, ígértük, hogy hívjuk egymást, írunk egymásnak. Gavin az utolsó percig várt a beszállással. Egyikünk sem merte megcsókolni a másikat a többiek előtt.

– Este felhívlak – súgta a fülembe Gavin.

– Biztos? Bármilyen későn hívhatsz! – ragyogott fel az arcom a gondolatra.

– Megígérem. – Azután mamihoz és papához fordult. – Viszontlátásra, Dawn. – Megölelték egymást. – Szervusz, bátyám.

Férfiasan kezet ráztak, aztán apám nevetve átölelte.

– Jó légy, öcsém! – túrt bele Gavin szép, sötét, sűrű hajába.

Csak óvatosan azokkal a vad texasi nőkkel! Gavin rám nézett és elvörösödött.

– Nincs neki arra ideje – zengte mély hangján Longchamp nagypapa.

– Te tudod, apa – szólt vissza neki vidáman Jimmy. Mindhárman a lépcsőn álltunk és integettünk a limuzin után, mely elvitte őket. Miután eltűntek a kanyarban, elkeseredtem, majdnem elsírtam magam. A mami észrevette, és a vállamra tette a kezét. így mentünk vissza a szállodába.

– A nagyon jó dolgok után mindig szomorú az ember, kislányom. De még nagyon-nagyon sok jóban lesz részed.

– Tudom, mami.

Aznap vasárnap volt, a vasárnap pedig mindig nagy vendégváltással jár a szállóban. Búslakodás helyett inkább hasznossá tettem magam a recepciós pultnál. Mrs. Bradly és társnői szüntelenül a tegnapi partit taglalták. El voltak ragadtatva a zongorajátékomtól, nem is beszélve a mami énekéről. Valamikor a délutáni órákban előkerült a bőröndjével Fern néném, még mindig napszemüveg takarta a szemét. Megállt a pult előtt, hogy rágyújtson.

– Miért dohányzói ilyen sokat, Fern néni? – kérdeztem.

– Megnyugtatja az idegeimet, és errefelé nagy szükségem van rá. – Lecsúsztatta a szemüveget az orrára, úgy tekintett rám alóla. – Belenéztél az este a Lady Chatterley szeretőjébe?

– Nem. Különben sem szeretek eltitkolni semmit a mami előtt.

– Jaj… az a bajkeverő – sóhajtotta. – Te most tizenhat vagy.

Mit gondolsz, ő mit csinált a te korodban?

– Nem csinált semmi rosszat – állítottam határozottan.

– Nem ám! – Egy darabig bámult rám, és rátenyerelt a pultra.

Fogadni mernék, hogy nem tudsz róla, mi folyt közte és Philip között a magániskolában, ugye?

A szavai úgy értek, mint az ökölcsapás. Elöntött a forróság.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz – mondtam gyorsan.

– Rögtön gondoltam- bólintott. – Azért csak vésd az eszedbe, hercegnő, ezek itt körülötted nem olyan hófehér liliomok, mint aminek mutatják magukat. Meg kellene kérdezned a mamádat, mi történt, amikor Jimmyvel Richmondba, abba a flancos magániskolába, az Emerson Peabodyba jártak.

– Igen, oda jártak, tudom. Longchamp nagypapa volt ott a karbantartó művezető.

– Haha, hát én nem erről dumálok itt neked, picinyem.

Közelebb hajolt hozzám. – Tudod, oda járt Philip is. Ott találkozott először a mamáddal – alattomos mosolylyal folytatta.

Most már elég idős vagy, hogy megtudd az összes pikáns részletet.

Július jelent meg az ajtóban.

– Hála az égnek, eltűnhetek innen. – Indulás előtt még egyszer felém hajolt: – Tízedik fejezet. Az az igazi – nevetett fel. – Itt a bőröndöm! – mutatta Júliusnak, aki felkapta és kisietett vele, pedig követte. Csak bámultam utána dobogó szívvel. Mit jelenthettek célzásai és csalárd mosolya a mamával és Philip bácsival kapcsolatban? Miért mondta, hogy senki sem olyan makulátlan, mint gondolom? Csak bántani akart bennünket? Vagy a családi történetek bizonyos sötét fejezeteire utalt, melyeket még mindig titokban tartanak előttem?

Zakatoló szívvel hagytam ott a pultot, szaladtam a mami irodája felé. Amikor kopogtam, épp befejezte a megbeszélést Mr. Dorfmannel.

– Szenzációs este volt – mondta elmenőben. Megköszöntem és leültem.

– Mrs. Boston hívott az imént, hogy az öcséd felgyújtotta a szemetes edényt a Hammersteinéktől kapott kézitükröd és a Malamudéktól kapott nagyítód segítségével – ingatta a fejét.

– Micsoda? Hogyan?

– A kuka felé irányította a napsugarakat, és a nagyító lencséje lyukat égetett a kidobott csomagolópapírokon.

Azt hiszem, fizetésemelést kell adnom Mrs. Bostonnak – tette hozzá sóhajtva.

– Most ment el Fern néném.

– Végre valami jó hír. Habár szerintem meg vannak, számlálva a napjai a főiskolán.

– Nem tudom, mami, miért ilyen gonosz és boldogtalan. Te és a papa annyira jók vagytok hozzá, annyit tettetek és tesztek érte!

Mami visszaült a székébe és elgondolkodott. Azután bölcs mosoly villant a szemében.

– Longchamp mama szokta mondani: némelyik tehén csak azért születik meg, hogy keserű tejet adjon, mindegy, milyen édes fűvel etetik.

– Különös lehetett, hogy két mamád volt. Philip bácsival akkor találkoztatok először, amikor a papával az Emerson Peabodyba jártatok, igaz? – kérdeztem. Összeszűkült a szeme.

– Igaz, és Clarával is.

– És sokáig nem is tudtátok, hogy testvérek vagytok, és ő a bátyád?

Rám meredt. – Igen, Christie. Miért kérdezed? Fern mondott erről valamit?

Bólintottam. Nem tudtam titkot tartani előtte.

– Képes volt rá. – Gondolkodott, azután mély sóhajjal folytatta: – Igaz, ott láttam meg először Philipet, sőt egy rövid ideig együtt is jártunk. De semmi rossz nem történt köztünk, bármit állít is Fern – tette hozzá gyorsan.

– Tulajdonképpen nem mondott semmit, csak sejtetni engedte.

– Fern annyira gyűlöli saját magát, és ezért tönkreteszi a mások életét, hogy azoknak se legyen jobb.

– Különben sem hinnék el neki semmit.

Mami mosolyogva bólintott. – Valóban felnőttél, el kell mondanom neked mindent a családról. Valamit tudnod kell, Christie nézett rám olyan komolyan, hogy a szívem kalimpálni kezdett.

Philip bácsi... szóval Philip bácsi nem tudta túltenni magát a dolgon, még akkor sem, amikor megtudtuk egymásról az igazságot. Érted, mit szeretnék ezzel mondani neked?

Megpróbáltam lenyelni a gombócot a torkomban. Amiről a mami beszélt, magam is éreztem, láttam számtalanszor, csak igazából nem értettem. Visszaforgattam az időt, azokra a jelenetekre, amikor Philip bácsi szeme olyan áthatóan tapadt rá, mintha hipnotizálni akarná. Láttam, miként sürgölődik mindig a mami közelében, keresve és megragadva az alkalmat, hogy megérinthesse vagy megcsókolhassa.

– De hiszen szereti Bet nénit, nem? -- Megrémített, amit megtudtam.

– Igen – biztosított róla a mami.

– De nem úgy, ahogy te és a papa szeretitek egymást jelentettem ki.

– Nem, de úgy kevés ember szereti egymást. – Elmosolyodott, megkerülte az íróasztalát és odajött hozzám. – Ne beszéljünk ezekről a szomorú, zaklatott dolgokról, drágám. Fern nénéd gonoszságból hozta csak lel. – Együtt sétáltunk az ajtóig. – Rövidesen befejezed a kö-

zépiskolát, és csodálatos muzsikussá válsz majd. Az öcséd meg majd csak megszelídül. – Ezen együtt nevettünk.

– Mami, annyira szeretlek, soha nem lennék képes rosszat képzelni rólad, bármit mond Fern néném vagy mások.

– Én sem vagyok tökéletes, Christie. Senki sem az, de hazudni nem fogok neked soha, sem elárulni téged, mint ahogy engem becsaptak és elárultak azok, akiknek szeretniük kellett volna. Ezt megígérem. – Megcsókolta az arcomat. – Most menj, nézz rá

Jeffersonra helyettem, és élvezd a szép napsütést!

– Tartok tőle, hogy rémes iskolai értesítőt kapok Jeffersonról holnap – tette hozzá. – A magatartása csak fekete pontokkal mérhető.

– Előfordulhat az is, hogy kellemes meglepetésben lesz részünk holnap. – Igyekeztem megnyugtatni.

– Lehet, de én nem hiszem. – Alikor még egyikünk sem tudhatta, milyen igaz lesz a jövendölése.

A délután hátralévő részét és az estét a nagy halom ajándék rendezgetésével töltöttem. A köszönőlapokat a lehető leghamarabb szét akartam küldeni. Jefferson ügyesen segített. A földön ült mellettem a nappaliban, és hangosan sorolta, hogy melyik ajándék kitől való. Néhány rendkívül drága dolgot is tartalmazott a halom: ruhák, ékszerek, parfümök és más kozmetikai cikkek mellett iparművészeti dísztárgyakat is.

Jefferson csak mami közvetlen beavatkozására volt hajlandó ágyba menni, és ha megígérem, hogy addig

nem folytatom, amíg másnap haza nem jön az iskolából. Magam is elfáradtam, visszavonultam a szobámba, azon kívül izgalommal vártam Gavin ígért telefonhívását. Szemembe ötlött Fern néném még érintetlen csomagja. Nem akartam Jefferson vagy más előtt kibontani, és főleg a papa előtt nem. De mégis kíváncsi voltam rá.

Óvatosan kinyitottam, és mintegy véletlenszerűen belelapoztam. Miért kérte Fern néném olyan határozottan, hogy olvassam el? Eszembe jutott odavetett megjegyzése a tízedik fejezetről.

Amint átfutottam a kezdő sorokat, meg is találtam a magyarázatot. Természetesen olvastam és láttam már hasonlókat, de ez valahogy – talán mert Fern néném től származott, akit rajtakaptam efféle szexuális dolgokon – sokkal izgalmasabb volt, s amit a tiltott gyümölcsről mondanak, valóban igaz. Alig tudtam levenni a szemem a szerelmeskedést leíró szavakról. A főszereplők helyébe képzeltem magamat és Gavint. Úgy elmerültem a jelenetben, hogy meg sem hallottam a telefon első csörgését. Csak a másodiknál figyeltem fel, és gyorsan becsaptam a könyvet.

– Szia – szólt bele Gavin. Ahogy meghallottam a hangját, fülig pirultam szégyenemben az előbbi képzelgésem miatt.

– Szia, hogy utaztál? – kérdeztem gyorsan.

– Hosszú. Hosszabb, mint odafelé, mert most távolodtam Cutlers Cove-tól.

– Csak Cutlers Cove-tól?

– És tőled. Minden lecsendesedett arrafelé?

– Igen. Jeffersonnal még csak az ajándékok egy részét tudtuk feldolgozni. Olyan sok szép dolgot kaptam.

– Képzelem.

– Holnap lesz az utolsó iskolai nap. Mami retteg, milyen értesítőt hoz Jefferson.

– Az enyém sem volt valami fényes, amikor annyi idős voltam, mint ő – vigasztalt Gavin. – Szeretném elmondani, mennyire jól éreztem magam a partin és különösképpen, amikor kettesben táncoltunk.

– Én is. Még egyszer köszönöm a csodálatos ajándékodat.

Egy pillanatra mind a ketten elhallgattunk.

– Ezen a héten mindennap fogok neked írni. – Gavin nevetett.

– Tényleg – ígértem.

– Nagyon jó lesz. Most már abba kell hagynunk. Alig várom, hogy újra lássalak – mondta búcsúzóul. – Aludj jól, álmodj szépeket!

– Jó éjszakát, Gavin. – Még egy jó percen át tartottam a kezemben a hallgatót, miután ő már letette. Mintha a kagylóban még ott lenne a hangja, a melegség ígérete. – Jó éjt! – suttogtam bele újra, azután helyére raktam a hallgatót.

Pillantásom ismét a könyvre tévedt, és azon tűnődtem, vajon miért adta nekem Fern néném. Vajon be akart vezetni a szerelem titkaiba és melegségébe, vagy csupán bosszantani akart? Nyilván azt reméli, hogy én is olyan leszek, mint ő.

Nahát, olyan biztosan nem leszek, arra esküszöm. Fogtam a könyvet és besuvasztottam a szekrényem legmélyére. Egyszer majd megint elolvasom, gondoltam, de nem, mint tiltott gyümölcsöt, és nem, mint Fern néném ördögi ajándékát. Bemásztam az ágyamba, becsuktam a szemem, s a közelgő nyárról és Gavin visszatéréséről álmodtam.

Másnap reggel Jefferson nem csipkedte magát, hogy felkeljen és rohanjon az iskolába, ahol mindketten kézhez kapjuk az év végi bizonyítványunkat. Mami rángatta ki az ágyból. Jefferson olyan lassan ette a reggelijét, amilyen lassan csak tudta. Láttam az arcán, hogy a tanára már előre jelezte neki, mi lesz az értesítőjében.

Amennyiben nem ütközött a vendégek igényeivel, Július a szálloda kocsijával vitt mind a négyünket az iskolába, a tanítás végén pedig értünk jött.

Richárd és Melanie, mint rendesen, egyforma színűbe volt öltözve. Richárd zakóban, nadrágban, nyakkendővel, Melanie ruhában. Richárd volt az egyetlen a hetedikesek közül, aki állami iskolába ilyen alkalmi öltözékben járt. Nem is tudtam őt másként elképzelni. Aznap pedig, lévén az utolsó tanítási nap, különösen elegáns és jól fésült volt, ragyogott a cipője, fehér zsebkendő díszelgett zakója felső zsebében, olyan élesre hajtva, hogy vágni lehetett volna vele.

Aznap Jefferson szokatlanul szótlan volt, amikor végre beült velem a limuzin hátsó ülésére, szemben az ikrekkel.

– Még az utolsó napon sem tudtok idejében elkészülni? kérdezte Richárd szárazon.

– Még soha nem késtünk el az iskolából, Richárd – válaszoltam ugyanolyan szárazon.

– Azért, mert Július gyorsabban vezet. Akik iskolabusszal jönnek, még azok is hamarabb odaérnek, mint mi – tette hozzá, mintha ennél szörnyűbb dolog nem létezne.

– Nekem meg tanítás előtt sosincs időm beszélgetni a barátnőimmel – támasztotta alá Melanie Richárd panaszát.

– Jól van, ma van az utolsó tanítási nap, most már őszig nem kell többet szenvednetek – csitítottam őket.

– Jefferson biztos ugyanabba az osztályba kerül vissza ősszel gonoszkodott Richárd.

Jefferson szeme lángokat lövellt. – Nem igaz!

Melanie elvigyorodott. Jefferson elhúzta a száját és rám nézett. Hunyorítottam, jelezve, hogy ne vitatkozzon. Nyugton maradt, de egész úton végig a száját biggyesztette rájuk.

Az iskolában mindenki az én születésnapi bulimról beszélt. Az osztálytársaim tényleg nagyon jól érezték magukat. Pauline alig várta, hogy Gavinról kérdezhessen, és elmondhassa, milyen jóképű fiú. Szinte minden lánynak ez volt a véleménye.

Rövidített nap volt az iskolában. Leginkább azzal telt, hogy visszaadtuk a tankönyveinket és az öltözőszekrények kulcsát, rendbe tettük a padjainkat és a szekrényeket, visszahoztuk a könyvtári könyveket, törlesztet-

tük egyéb adósságainkat, tájékoztattak a következő tanév kezdetének időpontjáról.

Természetesen már izzott a levegő az elkövetkezendő nyár izgalmaitól. Mindenki a szünidei terveiről beszélgetett, hová utazik, mit csinál. A folyosók visszhangoztak a zsivajtól és a nevetéstől, s már a tanárok sem vették olyan komolyan a szigorú fegyelmet.

Kicsengettek. Mindannyian kiözönlöttünk a meleg, késő tavaszi napfényre. Volt kacagás, kiáltás, búcsú a barátoktól, akik két hónapon át nem látják majd egymást. Megpillantottam a leszegett fejű Jeffersont, amint jön ki az általános iskolából, hóna alatt a bizonyítványa.

– Mennyire rossz? – kérdeztem, amikor odaért hozzám. Visszafojtottam a lélegzetemet, annyira féltem a választól. Csak felnézett rám, azután eliramodott a limuzin felé, amelyben Richárd és Melanie már helyet foglaltak. – Hadd nézzem meg,

Jefferson! – kértem. Gondolkodott egy kicsit, azután vonakodva átnyújtotta a borítékot. Kivettem belőle az értesítőt.

Nemcsak a magatartási jegye volt elégtelen, hanem két tantárgyból is megbukott. Ennyire rossz bizonyítványt még soha nem kapott eddig.

– Jaj, Jefferson – kiáltottam rá -, mami és papa rettenetesen odalesznek!

– Tudom – dünnyögte.

– Szállj be a kocsiba! – szóltam szigorúan.

– Nos? – kíváncsiskodott Richárd, megelőlegezve magának egy öntelt vigyort. – Hányszor buktál meg?

– Nem akarok erről beszélni, Richárd. Egyáltalán nem vicces avatkoztam be élesen. Jefferson befordult a sarokba és sírni kezdett. Amikor így láttam, mindig siettem megvigasztalni, hiába nem érdemelte meg.

– Most már kár utólag sírni, ami történt, megtörtént – mondta

Melanie. – De jobban kell majd igyekezned.

Jefferson csak törölgette a szemét, és elfordult.

– Melanie-nak igaza van, Jefferson. Ezerszer is meg kell fogadnod, hogy egész nyáron a legkisebb bajt sem csinálod, a legeslegkisebbet sem!

Bólintott. -Jó leszek. Rendbe teszem a szobámat, nem dobom le a ruháimat, és soha nem hagyom nyitva a bejárati ajtót.

– Hiszi a piszi. Akkor akár a tündérmesékben is hihetsz pimaszkodott tovább Richárd.

– Igenis, vannak tündérek – csattant fel Jefferson. – Egy negyeddollárost dugott a párnám alá!

– Már mondtam neked, azt vagy a papád vagy a mamád tette oda.

– De akár Mrs. Boston is lehetett – vélekedett Melanie.

– Nem igaz! – üvöltött Jefferson.

– Ne cukkoljátok már! – kiáltottam rájuk. Az ikrek egymásra néztek, majd kibámultak az ablakon.

– Hé – mutatott arra hirtelen Richárd, – mi ez?

Mindannyian előrehajoltunk, és ekkor láttuk meg először a toronymagasságú, csúnya, fekete füstöt, amely a szálloda főépületének tetejéről szállt fel.

Az égő átok

– Július, mi ez? – kiáltottam fel. Borzalmas félelem fogott el.

– Nem tudom, Christie – válaszolta, de beletaposott a gázba, így is több mint tíz percbe telt, amíg odaérkeztünk, mert egy csomón rohantak a helyszín felé. Tűzoltók és rendőrök zárták le a szállóhoz vezető utakat. Az emberek kiszálltak a kocsikból, összecsődültek az út mellett, és nézték a tetőről és az emeleti ablakokból felcsapó lángokat. Égett a Cutlers Cove felső emelete. A bámészkodók tágra nyílt szemmel álltak, arcuk kigyúlt az izgalomtól és a tűz fényétől. A vendégeket és a személyzet tagjait a füves részen kivont kordon mögé terelték a mentési munkálatok idejére.

– Ott van anya – mutatott arra Melanie, ahol Bet néni állt néhány emberrel, de a mamit meg a papát nem láttam velük.

Philip bácsit sem láttam. Gondoltam, a tűzoltóparancsnokkal vannak. Nyomasztó volt elképzelni, mit élhetnek át. Rettenetes szerencsétlenség éppen a nyári szezon kezdetekor.

– Jaj – suttogta Jefferson. Rémület ült az arcán.

– Mi történt? – kérdezte Július az egyik rendőrt, aki elterelte a forgalmat.

– Egy alagsori bojler felrobbant, és pillanatok alatt lángba borította az épületet. Elég régi már a szállodának

az a szárnya, és nem kielégítő a tűzoltó rendszere – fontoskodott. – Mire a tűzoltók megérkeztek, a tűz már jócskán elterjedt.

– Hol vannak a szüleim? – tépelődtem fennhangon. Bármerre néztem, nem láttam egyiküket sem. – Július, vigyen közelebb bennünket!

– Igen – parancsolta Richárd, mintha évekkel öregebb lenne a koránál. – Gyorsan!

– Ezek itt a tulajdonosok gyerekei – magyarázta Július a rendőrnek.

– Akkor sem mehetnek közelebb. Itt kell megállniuk!

– rendelkezett a posztos -, csak a kordonon kívül tartózkodhatnak.

Július kicsit odébb ment, de még meg sem állt, megragadtam

Jefferson kezét és feltéptem az ajtót. Magammal húzva az öcsémet, átvágtunk az úttesten.

– Christie, várjon! – kiáltott utánunk Július, de nem figyeltem rá. Jefferson erősen kapaszkodott a kezembe, de nem tudtam másra gondolni, csak a szüleimre és a mérhetetlen tűzre.

Megpillantottam Mrs. Bradlyt a személyzet több tagjával együtt, de a szüleim nem voltak ott. Mrs. Bradly összegörnyedve zokogott, kormos arcán végigömlöttek a könnyek. Kétségbeesetten néztem körül, de mami és a papa sehol. Hol lehetnek? A szívem egyre erősebben vert, mintha szárnyas hangyák tucatjai nyüzsögnének a gyomromban.

– Hol a mamám? – sikoltottam. – Hol a papám?

Néhányan hallották, de senki se szólt. Mrs. Bradly még hangosabban zokogott.

– Hé, megállás! – kiáltott ránk egy tűzoltó, amikor átbújtunk a gyepre helyezett külső védőkorlát alatt. Hamu táncolt a levegőben, s a lángok forróságát éreztük az arcunkon. A tűzoltók parancsszavakat ordítoztak egymásnak, maguk után húzták a nehéz tömlőket, de a kiömlő víz hatástalannak látszott a lángtenger ellen. A tűz dacosan, pimaszul terjedt tovább, felcsapott újabb helyeken, felette a szőnyegeket és a függönyöket. Be lehetett látni a folyosókra, ahol a lángok behatoltak minden sarokba, dühödt sátáni állat módján faltak fel minden szép, régi tárgyat, festményt, falakat, letépve a gyönyörű lámpákat és a kandelábereket. Semmi sem tudta útját állni, vagy lassítani könyörtelen ámokfutását.

Türelmetlenül magammal rángattam Jeffersont. Körbementünk a kordon mentén. Egy távoli sarokban végre megpillantottam Philip bácsit. Egyedül álldogált. Mindig ápolt haja csapzott volt. Levette a zakóját és a nyakkendőjét, a szeme lángolt, mintha ő is égne belülről. Magában mormogott, vagy azt hitte, áll valaki mellette.

– Philip bácsi! – kiabáltam, és szaladtunk felé.

Rám nézett, de nem szólt. Úgy tűnt, nem ismer meg. Görcsösen rángatózott a szája, de hang nem jött ki belőle. Hol a tüzet nézte, hol engem, rázta a fejét.

– Hol a mami, Philip bácsi? Hol a papa? – kérdeztem elkeseredetten.

– Hol a mami? – visszhangozta Jefferson, a patakzó könnyein keresztül. Közelebb simult hozzám, várakozón tekintett Philip bácsira.

– Philip bácsi!- ordítottam, mert ő csak egykedvűen nézte a tüzet, szinte hipnotizálták a lángok. Ezúttal lassan megfordult, egy percig bámult, és elmosolyodott.

– Dawn, hát itt vagy, hála istennek! – rebegte.

– Philip bácsi, én Christie vagyok. Nem a mamám! – mondtam megrökönyödve. Erre pislogott, és lefagyott róla a mosoly.

– Jaj – nyögte, eltakarta az arcát, és megint a tűzbe bámult. – Jaj, nekem!

– Hol vannak, Philip bácsi? – kérdeztem egyre elkeseredettebben. Könnyek áztatták az arcom, a torkom megfájdult a füsttől. Teljesen felfordult a gyomrom az égő szálloda iszonyú szagától. A hatalmas lángok olyan forróságot árasztottak, mint a legmelegebb nyári napsugár.

– Hol vannak? – ismételte a kérdésemet Philip bácsi. Bólintottam. Rémülten rázta a fejét.

– Hol?- sikoltottam, és megfogtam nyomatékul a karját. Ettől magához tért a kábulatából.

– Jimmy… az alagsorban volt, amikor a bojler felrobbant. A tűz felcsapott a lépcsőkön és a fűtő- és szellőzőcsöveken át.

Minden nyíláson áttört. A kártyaszoba padlója leomlott…

– De hol a mami? – ismételgettem reszketve.

– Kiabálva körbeszaladtam, kihoztam az idősebbeket. Azt hiszem, mindenkit sikerült kihozni – mondta a magáét.

– Akkor hát a mami és a papa jól vannak? – kérdeztem, reménykedve mosolyogtam rá a könnyeimen át.

– Tessék? – Philip bácsi újra csak a szállodát nézte, nem beszélt. Megint visszaesett a révületébe.

– Hol a mami? – sírt Jefferson. – Christie, hol van a mami?

Öklével dörzsölgette a szemét és belém kapaszkodott.

– Philip bácsi? – meghúztam a karját. – Hol a mamám?

Csak rázta a fejét.

– Christie! – nyöszörgött Jefferson. – A mamit akarom!

– Tudom, tudom. Hadd beszéljek valaki mással, Jefferson! – Már láttam, semmi értelme Philip bácsit faggatni. A sokk hatása alatt képtelen volt bármire. Ölbe vettem Jeffersont, és odavittem a tűzoltók egy háttal álló csoportjához, akik utasításokat adtak a többieknek. Az egyikük kalapján ez a felirat állt: tűzoltóparancsnok.

– Elnézést – szólítottam meg.

– Félre, kislány! Nem szabad itt tartózkodni. Billy, vidd ezeket a gyerekeket a kordonok mögé! – kiabálta a távolabb, balra álló fiatal tűzoltónak.

– Várjon, Christie Longchamp vagyok. A szüléimé a szálloda.

Tudnom kell, mi történt.

– Ajjé! Nézze, kislány, még nem tudjuk a részleteket. Annyi nyilvánvaló, hogy egy bojler robbanása okozta.

– De hol van a mamám? Hol a papám? Látta őket? – kérdeztem gyorsan.

– Kisasszony, nincs idő, beszélgetésre. Vigye az öccsét, vonuljanak vissza! Azok a falak bármely pillanatban leomolhatnak, bármilyen irányba dőlhetnek. Menjenek gyorsan! Billy, vidd már el őket! – A fiatalabb tűzoltó megfogta a könyökömet és megfordított.

– De... a mamám...

– Hallgasson a főnökre! Most nincs ideje...

Jefferson egyre hangosabban sírt a vállamon.

– Nem, ez nem lehet. Nem lehet igaz – vigasztaltam. Hagytam, hogy a kordon mögé tuszkoljon. Távolabb megláttam Bet nénit az ikrekkel, odasiettem hozzájuk.

– Jaj, szegény Christie – nyújtotta ki felém a karját. – Jaj, Jefferson. Olyan borzalmas! Borzalmas!

– Hol a mamám, Bet néni? És a papa? Philip bácsi nem képes értelmes választ adni.

Megrázta a fejét. – Ők még benn vannak. Nem jöttek ki. Csak állunk itt, várunk és reménykedünk.

– Nem jöttek ki?

Visszafordultam a szálloda felé. Lángok lövelltek ki a főbejáraton. Füst ömlött kifelé az összes ablakon.

– Talán hátul mentek ki – állítottam fel az elméletet. – Vagy valahol az alagsorban vannak, biztos helyen várják, amíg a tűzoltók elérik őket. Igen, csak ez lehet.

– Jaj, Christie, szegény Christie – hebegte Bet néni.

– Biztosan nincs bajuk, Bet néni – mosolyogtam rá a könnyeim között, és megszorítottam Jeffersont. – Bizto-

san nem érte baj őket. Meg fogod látni. Valahol hátul lehetnek – tettem hozzá, és elindultam arrafelé.

– Christie! – kiáltott Bet néni.

– Oda kell mennem hozzájuk. Hiszen aggódnak miattunk!

A kifeszített kötelek mentén, a tűzoltók és bámészkodók között kerültük meg a szállodát. Bár Jefferson szörnyű nehéz volt, észre se vettem, hogy cipelem, míg a szálloda mögé nem kerültünk.

Hátul is munkálkodtak a tűzoltók. Locsolták a tetőnek azt a részét meg a falakat. A vizet a medencéből pumpálták hozzá. Eszeveszetten kerestem bármi jelet, ami a mamira vagy a papára utalna, de csak a tűzoltókat és a személyzet néhány tagját láttam.

– Hol a mami és a papa? – tette föl a kérdést reménykedve

Jefferson. – A mamit szeretném…

– Őket keresem, Jefferson. – Letettem végre a karomból, megfogtam a kezét, és elindultam vele a legközelebbi tűzoltóhoz.

Az, amikor meglátott bennünket, kiabálni kezdett: – Vissza, vissza, gyerekek!

– A szüleinket keressük – mentegetőztem. – Nem itt jöttek ki?

– Erről senki nem jött ki. Na, vigye innen ezt a kisfiút, azonnal vonuljanak vissza! – utasított szigorúan.

Dobogó szívvel, lassan vonultam vissza Jeffersonnal. A nyári lak felé mentünk, leültünk a lépcsőre, néztük a tűzoltást. Jefferson szeme éppúgy bedagadt a sírástól,

mint az enyém. Végül, amikor elapadt a könnyünk, mindketten csak ültünk csendben, néztünk magunk elé, és vártunk. Jefferson a vállamra hajtotta a fejét, szorosan átöleltem. A lángok kisebbek lettek, viszont sötétedett és vastagodott a füst. Fekete felhőként szállt fel, az óceáni légáramlat messzire elvitte. Fogalmam sincs, mennyi ideig ücsörögtünk ott, döbbent várakozással, de egyszerre csak meghallottam Richárd hangját: ITT VANNAK!

Megkönnyebbülés vett erőt rajtam, arrafelé fordultam. Richárd, Melanie, Mrs. Boston, Július és Bet néni közeledett felénk.

Jefferson felállt, a szeme tágra nyílt. Mrs. Boston látványa megvigasztalta.

– Hol van a mamám? – kérdezte.

– Jaj, drága kicsim, kis babám! – mondta Mrs. Boston.

– Hol a mami? – kérdeztem én is. – És a papa?

A válasz megint a szokásos fejrázás volt.

Jefferson újra zokogni kezdett, igen hangosan, éles, metsző hangját ugyanaz a szél kapta fel, amelyik elfújta azt a ronda füstöt.

Mrs. Boston a karjába kapta az öcsémet, és vigasztaló csókokat záporozott az arcára.

Felálltam én is, bár a lábamból kiment az erő, a fejem olyan. Könnyű maradt, mint egy léggömb, amely a füsttel és Jefferson jajgatásával együtt bármikor elszállhat a levegőbe.

– Christie – szólt Bet néni.

– Hol vannak? Nem jöttek még ki? – kérdeztem elfúló hangon.

Megrázta a fejét.

– HOL VANNAK? – követeltem a választ.

– Együtt találták meg őket… az alagsorban. – Bet néni az ajkába harapott. A szeme vörös és dagadt volt a sírástól. – Jaj, Christie – rázta meg a zokogás.

Először a lábam engedett el, majd a gyomrom, a mellkasom, s végül a fejemet sem tudtam megtartani. Összecsuklottam és lassan elestem, mint az elszabaduló születésnapi léggömbök. A világ, amely egykor színes és varázslatos volt körülöttem, kipukkadt, mint a szappanbuborék – elsötétült minden.

– Mindjárt jobban lesz – hallottam. Azt hittem, nyitva van a szemem, de vaksötét volt. – Adjanak neki gyenge, édes teát és egy kis pirítóst. Egy ilyen lelki sérülés legalább annyira igénybe veszi a szervezetet, mint a fizikai. De hát még fiatal és erős. Helyre fog jönni.

– Mami?

– Kezd ébredezni – hallottam Bet néni hangját.

– Igen. Hagyja a hideg borogatást még a homlokán.

– Mami? – A sötétség kezdett visszavonulni, mint az apály.

Lassan kirajzolódott a szobám mennyezete, azután a falak. A szemem reménykedve kúszott lassan lejjebb, a mami aggódó, szeretetteljes arcát várva. De csak Bet nénit és a család orvosát,

Stanley doktort pillantottam meg az ágyam mellett. Az orvos mosolygott, bólintott, világosbarna fürtjei a hom-

lokába és a szemébe lógtak. Mint általában, most is ráfért volna egy hajvágás. Mondtam is egyszer a maminak, hogy Stanley doktor egy pulira emlékeztet. Jót nevetett, és bevallotta, hogy ő is gondolt már erre.

– Remek orvos és nagyon kedves ember, csak éppen nem törődik a külsejével – ismerte el. Olyan tisztán hallottam a hangját, hogy biztos voltam benne, itt van valahol a szobaiján.

– Hol a mami? – néztem körül. Nagyon fájt a torkom, alig bírtam kipréselni magamból a szavakat, és úgy éreztem, mintha valami súlyos tárgy nyomta volna órákon át a mellemet. Miután sehol sem láttam, felemeltem a fejem a párnáról. A szoba azonnal körbefordult velem. Felnyögtem, és becsuktam a szemem.

– Christie, próbálj megnyugodni – tanácsolta Stanley doktor.

Érzelmi sokkhatás ért, és kibillent az egyensúlyod.

– Olyan fáradtnak érzem magam – mondtam vagy gondoltam, nem tudom. Éreztem, hogy Bet néni fogja a bal kezemet, s amikor kinyitottam a szemem, ott ült az ágyam mellett. Halványan mosolygott, de a szeme dagadt volt a sírástól. Vékonyabbnak látszott, mint valaha, ennek következtében az orra még hegyesebbnek, az álla és az arccsontja még jobban kiugrott.

Máskor ápolt frizurája ziláltan esett széjjel.

– Bet néni – szólítottam, amire beharapta az ajkát, és a szeme megtelt könnyel. – A mamám és a papám… egyáltalán nem jutottak ki?

Intett a fejével, hogy nem. Úgy éreztem, mintha gyomorszájon vágtak volna. Az egész testem megrázkódott a zokogástól.

– No, no, Christie – szólt Stanley doktor -, össze kellene szedned magad, kedvesem. Nem akarod úgy megbetegíteni magad, hogy ne tudj segíteni az öcsédén, ugye?

– Hol van? Hol van Jefferson? – kérdeztem gyorsan.

– A szobájában, drágám – válaszolta Bet néni. – Alszik.

– De hamarosan felébred, és szüksége lesz rád – kérlelt Stanley doktor. – Nagy szüksége lesz a nővérére. Ezért igyekezz pihenni, igyál egy kis teát pirítóssal, dzsemmel. Nehéz napok, sok megpróbáltatás vár rád, Christie. Fiatal válladra sok minden szakadt rá hirtelen. Ugye érted? – kérdezte.

Bólintottam.

– Jól van. Nagyon együtt érzek veled ebben a rettenetes tragédiában, és itt leszek, hogy segíthessek, amikor csak tudok.

Újra felnéztem rá. A mami is szerette őt, és hitt benne, hiszen rábízta a családot. A mami azt szeretné, ha megfogadnám a tanácsait, gondoltam.

– Köszönöm, doktor úr.

Elmosolyodott és kiment.

– Mondd el, hogy történt, Bet néni – kértem, amikor egyedül maradtunk.

– Még nem tudunk minden részletet. Valami felrobbant az alagsorban, amikor Jimmy ott tartózkodott. Azonnal tűz ütött ki.

A füst beterítette a szállodát, és beindította a vészjelzőt. A vendégeket nyomban kitessékeltük a szobáikból. Philip végigrohant a folyosókon, minden ajtón bekopogott, összekiabálta az embereket és segített menekülni. A mamád és én kiürítettük a hallt, és csak akkor távoztunk, amikor már biztonságba helyeztünk mindenkit. A tűz fantasztikus gyorsasággal terjedt, az előcsarnok végében már láttuk a lángokat.

– Amikor kimentünk, Dawn Jimmyt szólítgatta, és rájött, hogy nem került elő. Őrjöngeni kezdett. A tűzoltók még nem érkeztek meg, csak a rendőrség. Az egyik rendőr meg akarta akadályozni, hogy visszamenjen, de kitépte magát a kezéből, és a főbejáraton át berohant. Azt sikoltotta, hogy ki kell hoznia Jimmyt. Akkor láttam utoljára. – Csendes zokogásban tört ki.

– És azután? – Most már mindent tudni akartam.

– Azután, amikor a tűzoltók már be tudtak jutni az alagsorba, megtalálták őket együtt. Anyád odaért Jimmyhez, de bent rekedtek a raktárban. Egymást átölelve haltak meg – fejezte be sóhajtva. – Philip teljesen tönkrement – folytatta, mintha álmában beszélne. – Azóta csak vándorol a roncsok között. Olyan dühödt, hogy senki se mer a közelébe menni.

Lehunytam a szemem. Talán ha keményen és szorosan becsukom, és addig szorítom a testem, amíg fájni kezd, akkor megszűnik ez a rémálom. Mindjárt kinyitom a szemem, és reggel lesz, ragyogó, tavaszi, napsütéses reggel, Jefferson beront a szobámba, és utána a mami, s rászól, hogy hagyjon békén, hiszen öltöznöm kell. Igen…

– Hogy van? – jelent meg Mrs. Boston az ajtóban, és a vágyálom nyomban szertefoszlott.

– A doktor azt mondta, adjunk neki édes teát, pirítóst, dzsemet.

Hozza azonnal! – utasította élesen Bet néni. Soha nem volt olyan kedves a személyzettel, mint a mami, sőt gyakran gorombán beszélt velük. Mami szerint azért, mert így nevelték. A szülei mérhetetlenül gazdagok voltak, úgy élt, mint egy királyi származék.

– Igenis, asszonyom – válaszolta kimérten Mrs. Boston.

– Nem kérek semmit – mondtam dacosan.

– Ugyan már, Christie. Hallottad, mit mondott az orvos. Szükséged van az erődre.

Vonakodva, de beleegyeztem. Igazuk volt. Nem hitegethettem tovább magam hazugságokkal. Az igazsággal szembe kell nézni. És Jeffersonnak szüksége lesz rám, habárén is úgy éreztem magam, mint egy elhagyott kisgyerek, féltem a holnaptól. Hogyan lehetnék valaki támasza, amikor belülről úgy remegek, hogy alig kapok levegőt?

– Longchamp nagypapa és Gavin tudják már, mi történt? És

Fern néném? – kérdeztem.

Bet néni bólintott. – Mr. Dorfmant kértem meg, hogy mindenkit értesítsen, akit kell.

– Bronsont és Laura nagymamát is?

– Igen. Bronson magánkívül van. A nagyanyád, szerencsére, olyan zavarodott, talán nem is fogja fel.

– Meg kell néznem Jeffersont. – Felültem, ezúttal óvatosabban. Az egész testem sajgott, mintha órákon keresztül futottam volna.

– Még alszik, Christie. ígérem, szólok, amint felébred. Te csak feküdj és pihenj. Megyek, megnézem Richárdot és Melanie-t.

Szegénykéim, nagyon izgatottak. – Mélyet sóhajtott, megpaskolta a kezem. – Tényleg pihenj. – A szeme tele volt könnyel. Kiment a szobából.

Lehunytam a szemem, és küszködtem a fel-feltörő zokogással, amíg megfájdult a torkom. Kicsit később valaki belépett a szobámba. Amikor kinyitottam a szemem, Philip bácsit pillantottam meg egy hatalmas tálcával, rajta egy csésze tea és pirítós. Bár az arca hamuszürke volt a szomorúságtól, a haját megkefélte, ruháját rendbe hozta, nyakkendőjén a csomó éppolyan tökéletes volt, mint mindig. Letette a tálcát az éjjeliszekrényre és lágyan mosolygott. A szeme már nem volt zavaros.

– Hogy van az én szegény kis hercegnőm? – kérdezte.

– Nem tudom elhinni, hogy a szüleim elpusztultak, Philip bácsi, nem bírom elhinni!

Rám nézett, a szeme összeszűkült, tekintete elsötétült. Az ajka remegett. Elfordult a tálca felé. – Kell egy kis meleg folyadék a gyomrodba.

– Hol van Mrs. Boston?

– Most nagyon sok a dolga, ennivalót készít, ezért felajánlottam, hogy felhozom neked a tálcát. Próbálj meg felülni, igyál és harapj a pirítósból.

– Szeretném azt tenni, amit az orvos mondott, de egyelőre képtelen lennék bármit lenyelni, Philip bácsi.

– Tudom – mondta együtt érzőn, – de vissza kell nyerned az erődet.

Felültem. Odahozta a tálcát az ölembe, és leült az ágy szélére.

– Jaj, Christie, Christie – nyögte, és megfogta a kezem. – Borzalmas, iszonyú, ami történt. – Az ujjai elindultak a kezemen.

Mindnyájan nagyon szenvedünk, de én megfogadtam magamnak, és megígértem anyádnak, hogy gondodat viselem.

– Megígérted? Mikor?

– Amikor visszarohant az égő házba. Még kikiabált nekem:

Ha valami történne velem, vigyázz az én Christie-mre!

– A mami ezt mondta? És Jeffersonról nem szólt?

– Ó, Jeffersonról is, persze. Róla is mindenképp gondoskodom. Mostantól kezdve – kék szeme újra ellágyult – ugyanúgy az én gyerekeim lesztek, mint a sajátjaim. Szeretni és kényeztetni foglak benneteket éppúgy, mint őket – szorította meg a kezem.

– Minden rendbe jön – folytatta, s az ujjait végighúzta a karomon fel, aztán vissza, mintha egy láthatatlan vonalat kutatna.

Végül is egy család vagyunk, és gyorsan újjáépítjük a szállodát.

Felnézett, összehúzott szemében eltökéltség ült. – Van biztosításunk, abból fedezzük a munkálatokat. Sajnos

az idei nyárra még nem tudjuk megnyitni a vendégek előtt, de ugyanúgy fogjuk helyreállítani, mint amilyen ez előtt a borzalmas tragédia előtt volt. Természetesen a műszaki berendezéseket modernizáljuk, hogy ilyen többé ne fordulhasson elő.

Az ajtó felé fordultam, mert zajokat hallottam kintről. Richárd és Melanie hangosan, izgatottan beszéltek, egy cseppet sem úgy, mint a gyászolók.

– Mi történik odakinn? – kérdeztem Philip bácsit.

– A személyzet segít nekünk költözködni.

– Költözködni, ide? – Eddig eszembe se jutott, hogy ez lesz a következő lépés.

– Beköltöztetjük, amit tudunk. Majdnem mindenünk tönkrement a tűzben vagy a füstben. Ezért gyorsan áthozzuk ide a megmaradt holminkat. – Rám mosolygott. – Most mi leszünk a családod. Bármit megadnék, hogy ez ne történt volna meg, de megtörtént, s most meg kell tennünk minden tőlünk telhetőt.

Végül is Cutler vagyok, örököltem a nagyanyám vérét. Neki mindig volt ereje felülemelkedni a kellemetlenségeken – húzta ki magát, mintha szó szerint illusztrálná a mondottakat.

– Kellemetlenség? Ez valamivel több, mint kellemetlenség,

Philip bácsi! – csattantam fel. Nem érdekelt, milyen hatalmasnak tartották Cutler nagymamát nem érdekelt, mit hozott létre. Nekem mindig csak egy gonosz boszorkány marad, amiért úgy elbánt az anyámmal.

– Persze, igazad van. Nem lebecsülni akarom a történteket.

Csak biztosítani akarlak, hogy mindig melletted fogok állni.

Inkább úgy értem, mindenben a rendelkezésedre állok. Visszaküzdjük magunkat, s megint az a hatalmas család leszünk, ami voltunk.

– A mami nélkül soha, sem a papa nélkül. Sohasem leszünk azok, akik voltunk – nyögtem a fejemet rázva.

– Természetesen nem, de meg kell próbálnunk. Ugye, a mamád is azt szeretné, ha megpróbálnánk, nem igaz? Nem az a fajta volt, aki feladja és elbújik a feladat elől. Nagyon erős volt, és te is olyan leszel, biztos vagyok benne. Nincs igazam? – Elsimította a homlokomból a hajam, éppúgy, mint a mami szokta.

– Igen. Valószínűleg – mondtam lesütött szemmel.

– Jól van. Te is örökölted azt az erőt, Christie. Gondolj azokra a borzalmakra, amiket elviselt, és végül mégis gyönyörű és sikeres nő lett belőle. Ráadásul még családi támasz sem volt mögötte, mint mögötted lesz. Tényleg melletted leszek, minden lépésednél. Minden baj, ami téged ér, az én bajom lesz minden akadály számomra is akadály. Remélem, elfogadod a segítséget.

Mindent megteszek érted, ahogy Bet nénéd és az unokatestvéreid is.

– Hol fogtok mindnyájan aludni? – néztem fel rá kérdőn.

– Egyelőre Richárd és Melanie osztoznak a Fern által használatos vendégszobán. Abban dupla ágy van. Ha

Fern itt lesz, alhat a dolgozószobában, a heverőn vagy a ki nem égett szállodai szobák egyikében.

– És Bet néni meg te? – Amint feltettem a kérdést, máris a legrosszabbra számítottam.

– Mi pedig a szüleid szobáját fogjuk használni, természetesen.

Egy-két nap múlva, ha képes leszel rá, beszéld meg Bet nénéddel, milyen holmikat szeretnél anyádtól megtartani magadnak, és mit csomagoljunk össze és vitessünk fel a padlásra. Persze nem akarok mindent eltüntetni, hiszen anyádnak nagyon csinos holmija voltak, amelyek illenének Bettyre is.

Patakzottak a könnyek az arcomon.

– Na, na, Christie. Még túl korai ilyen részletekről beszélgetnünk. Látod, nem tesz jót neked – hajolt oda hozzám, és lecsókolta a könnyeket az arcomról. Visszahőköltem.

– Jól vagyok. Meg kell néznem Jeffersont.

– Jó, persze. Én meg intézem a temetést.

Hirtelen felkaptam a fejem: – Mikor lesz?

– Két napon belül. A régi családi temetőbe kerülnek.

– Az én mamám nem szívesen lenne a te nagyanyád közelében – hördültem fel lángvörösen.

Rám meredt egy pillanatra, azután hidegen elmosolyodott.

Ne aggódj. Nem kerül oda. A hozzá legközelebbi helyet nekem tartották fenn. Hátul pedig bőven akad hely. Sajnálom az egészet, nagyon sajnálom. Bár ne kellene zaklatnom téged ezekkel a dolgokkal, de szerintem elég fel-

nőtt vagy, hogy elfogadd a felelősséget és megértsd a felnőtt dolgokat.

– Tudni akarok mindenről – vágtam vissza -, minden részletről, bármi történik, vagy bármiről döntőtök.

Bólintott.

– Ez az a szellem benned, ami őbenne is megvolt. Nemcsak a szépségét örökölted – állapította meg elégedetten. – Pontosan olyan leszel, mint ő volt... most éppolyan vagy, mint ő volt, amikor megismertem... Tele szellemmel és tűzzel. Egyszer, ha majd a bánatunk kissé lecsendesedik, leülünk ketten, és mesélek neked azokról a napokról. – Nagyot sóhajtott. – Na, utánanézek a költözködésnek! Szólj, ha szükséged van valamire. Mindig és örökké a rendelkezésedre fogok állni, Christie. Én kicsi hercegnőm – mosolygott rám, mielőtt kiment. Én pedig reszkettem az ágyban.

A telefon csengeni kezdett, és aznap és utána egész éjszaka szünet nélkül csengett. Mielőtt benézhettem volna Jeffersonhoz, már felébredt és bejött hozzám. Megállt az ajtóban, kis öklével a szemét dörzsölgette.

– A mamit akarom – nyögte.

– Jaj, Jefferson. – Kitártam a karom, és ő odaszaladt hozzám.

Most én vigasztaltam úgy, mint egy anya tenné. Két szerepet kell betöltenem: nővér és anya egy személyben.

– Hol van a mami és a papa? Miért nem jöttek ki a szállodából?

– Nem tudtak, Jefferson. Mindenütt tűz vette őket körül, és túl sok volt a füst.

– De a papa miért nem próbálta meg? Miért? – könyörgött

Jefferson, azután a szomorúsága haraggá változott.

– Biztosan megpróbálták, de te is láttad, milyen óriási volt a tűz.

– El akarok menni, megkeresni őket. Gyere velem, Christie.

Leugrott az ágyról, és cibálni kezdte a kezemet. – Gyere!

– A tűzoltók rájuk találtak, Jefferson.

– Tényleg? Akkor most hol vannak? – húzta fel kérdőn a vállát.

Jeffersonnak már meg kellett volna értenie a halál fogalmát.

Volt egy macskánk, a Fluffy, akit tavaly elütött egy autó. Jefferson vigasztalhatatlan volt. A papa eltemette a ház mögé, egy kis szertartás kíséretében. Még fejfát is állítottunk neki. Jefferson tehát tudta, mi történt a mamival és a papával, csak éppen nem akart szembenézni vele.

– Elmentek, Jefferson. Ők már az égben vannak, együtt.

– Miért? Miért hagytak itt minket?

– Nem önszántukból tették. Nem akartak elmenni, el kellett menniük.

– De miért?

– Jaj, Jefferson. – Sírni kezdtem. Nem lett volna szabad, mert abban a pillanatban ő is rázendített. Zokogásom látványa végképp megijesztette. Igyekeztem vissza-

tartani a lélegzetemet, ráharaptam az alsó ajkamra. – Úgy kell viselkedned, mint egy nagyfiúnak. Segítenünk kell egymásnak. Neked kell majd megcsinálni egy csomó dolgot a papa helyett. – Ez az ötlet megállította a könnyeit, de újból szorosan átölelt, és a mellembe fúrta az arcát. így feküdtünk, kicsit ringattam, amíg feltűnt Mrs. Boston.

– Hát itt van? A szobájában kerestem. Hogy van?

– Mindjárt jobban lesz – válaszoltam csendesen. De a hangom élettelen volt, a szemem üresen révedező. Úgy éreztem magam, mint egy próbababa. Mrs. Boston tudomásul vette. Véreres szeme elárulta, hogy órák óta sírt.

– Gavin telefonált, hogy a szüleivel együtt útban vannak hozzád – mondta.

– Gavin hívott? Mikor? Miért nem szólt nekem senki?

Kérdésemre Mrs. Boston elhúzta a száját, és intett a fejével.

– Betty kisasszony veszi fel a telefonokat. Ő mondta, hogy most nem lehet veled beszélni, de velem üzent – válaszolt Mrs.

Boston.

– Beszéltem volna Gavinnal – nyögtem fel, – nem volt joga…

– Jól van, holnap már itt lesz, kicsim. Nincs értelme több bajt kavarni, mindenki eléggé kikészült már – tanácsolta okosan.

Közelebb lépett és átkarolta Jeffersont. Az meg a vállára hajtotta a fejét. A drága Mrs. Boston intett a szemével, és felvette az öcsémet.

– Jeffersonnak kell valamit ennie és innia. Kérsz egy kis csokoládés tejet?

Jefferson bólintott, de nem emelte fel a fejét. Igyekeztem rámosolyogni Mrs. Bostonra, de nem sikerült. Istennek hála, hogy legalább ő itt van nekünk, gondoltam.

Másnap szállingózni kezdtek a részvétüket kifejező emberek, egész nap jöttek, késő estig. Bet néni vette át az irányítást a házban, ő fogadta a vendégeket. Richárd és Melanie a szokásos sötétkék alkalmi öltönyben, illetve ruhában, hozzáillő cipőikben, jól fésülten, minden szál hajuk pontosan a helyén, szobormereven ültek a kanapén.

Bet néni bejött hozzám, megnézte, mit akarok felvenni, azután ugyanebből a célból meglátogatta Jeffersont is. Vele mentem, mert tudtam, az öcsém ellenkezni fog. És mint vártam, amikor Bet néni kiszedegette a szekrényből a holmiját, dacosan felcsattant.

– A mami azt mondta, ezt a ruhát csak különleges alkalmakra hordhatom – kiabált rá.

– Ez különleges alkalom, Jefferson. Nem üdvözölheted úgy az embereket, mint egy haramia, ugye? Csinosan kell kinézned.

– Nem érdekel! – feleselt rákvörösen Jefferson.

– Dehogynem érdekel, drágám. Ezt fogod felvenni, nézzük csak…

– Majd én előszedem, amit fel kell vennie, Bet néni – szóltam közbe, és gyorsan odaléptem hozzá.

– Ó – hökkent meg egy kissé, majd elmosolyodott. – Persze biztosan a legmegfelelőbbet választod ki neki. Szólj, ha szükséged van valamire, drágám. – Ezzel sarkon fordult.

– Nem veszem fel azt, amit ő mond! – ismételte Jefferson, még mindig vörösen a méregtől.

– Nem is kell. Helyette inkább ezt vedd föl... ha akarod tettem hozzá. Nézett egy darabig, azután megenyhült.

– Oké. De nem fürdők meg.

– Ahogy tetszik – vontam vállat.

– Te megfürödtél?

– Én le szoktam zuhanyozni, mielőtt felveszem a ruhámat. A mami is szerette, ha tiszta vagy – tettem hozzá célzatosan. Egy percig gondolkodott, aztán bólintott.

– Én is lezuhanyozok.

– Segítsek?

– Nem, egyedül is boldogulok – mondta élesen. Figyeltem, ahogy összekészíti magának a fehérneműt. Olyan volt, mint egy kis öregember. A tragédiák és bánatok hamar felnőtté teszik az embert, gondoltam.

Gavin, Edwina és Longchamp nagypapa késő este érkeztek. Philip bácsi elhelyezte őket az egyik vendégházban, ahová akkor szoktuk elszállásolni a vendégeket, amikor a szálloda megtelt. Egy pillantás elég volt Longchamp nagypapa arcára, s rögtön láttam, mennyire összetörte a hír. Egy csapásra veszítette el a fiát és azt a fiatal nőt, akit sajátjaként szeretett. Éveket öregedett,

elmélyültek a ráncai, a szeme sötétebb lett, az arca sápadt. Lassan mozgott és keveset beszélt. Amikor Edwina megölelt, mindketten sírtunk. Gavinnal rövid időre egyedül maradhattunk.

– Hol van Fern? – kérdezte Gavin.

– Úgy látszik, senki nem tudja.

– Neki kellett volna elsőnek érkezni, és segíteni Jeffersonnak meg neked – mondta dühösen.

– Talán jobb, ha nincs itt. Még magán sem tud segíteni, nemhogy másokon. Lehet, hogy bűntudata van, amiért olyan csúnyán összevesztek a papával legutóbb.

– Fernnek ugyan nem.

Egymásra néztünk, elindultunk keresni egy helyet, ahol egyedül lehetünk. A dolgozószobába mentünk. A mami és a papa gyakran használták második irodának. Hatalmas cseresznyefa íróasztal székkel, könyvespolcok a falon, nagypapa korabeli ingaóra és egy bordó bőrgarnitúra volt a berendezése. Gavin megnézte az íróasztalon és a könyvespolcokon a családi képeket és a mami bekeretezett oklevelét, amit a Sarah Bernhardt-főiskolán kapott.

– Olyan büszke volt erre – mondtam neki.

– Még mindig nem tudom elhinni – szomorkodott Gavin, de nem nézett rám. – Folyton azt hiszem, csak álmodom az egészet, és nemsokára felébredek.

– Én is így vagyok vele.

– Nekem többet jelentett, mint egy sógornő. A nővérem volt.

És mindig olyan akartam lenni, mint Jimmy.

– Leszel is, Gavin. Ő nagyon büszke volt rád. Folyton dicsekedett az iskolai eredményeiddel.

– Miért történt, miért? – kérdezte, de nem várt választ. Megint megeredtek a könnyeim, a szám megremegett. – Jaj, nagyon sajnálom – jött oda hozzám. – Arra kellett volna gondolnom, amin te mentél keresztül, és nem magamat sajnálnom. – Átölelt, én pedig a mellére szorítottam a fejem.

– Hát ti mit csináltok itt ketten? – lépett be Bet néni. Állt az ajtóban, szeme elkerekedett a meglepetéstől. Lassan felemeltem a fejem, és megtöröltem az arcomat.

– Semmit – válaszoltam.

– Nem illik itt egyedül lennetek, amikor mindenki a nappaliban van. – Hol egyikünkre, hol másikunkra nézett. – Ez nem… megengedhető viselkedés. Azon kívül Jefferson megint nem fogad szót. Beszélned kéne vele, Christie.

– Miért, mit csinál?

– Nem akar nyugodtan ülni.

– Hiszen még csak kilencéves, Bet néni, és éppen most vesztette el anyját-apját! Nem várhatjuk el, hogy olyan tökéletes legyen, mint Richárd – vágtam vissza. Elvörösödött dühében.

– Jól van. Én csak megpróbáltam…

– Megyek, megnézem – húztam magammal Gavint. – Elnézést

– tértem ki sietősen előle az ajtóban.

– Nem kellett volna így lerázni, de minden irányítást átvett, mindenkit csak dirigál. Egyszerűen nincs türelmem hozzá.

– Megértelek – mondta Gavin. – Majd én beszélek Jeffersonnal. Merre van? – Gavin valóban mindig megtalálta vele a hangot, felment a szobájába és játszott vele.

Fern néném csak a temetés reggelén érkezett meg. Az egyik barátjával, egy magas, sötét hajú fiúval jelent meg. Mint Buzzt mutatta be, mást nem árult el róla. El voltam képedve, hogy képes volt elhozni a soron következő fiúját éppen a temetésre. Úgy viselkedett, mintha egy közönséges, hétköznapi családi eseményről lenne szó. Egész idő alatt, amíg a házban voltak, mielőtt elindultunk a templomba, ő és Búzz tökéletesen elkülönültek a többi gyászolótól. Többször rajtakaptam, amint egy sarokba húzódva vihogtak. Mindketten lánc-dohányosok voltak. Emlékeztettem, mennyire utálta a mami, ha valaki a házban rágyújtott.

– Ide figyelj. Búzz, és én nem szándékozunk sokáig itt maradni, hercegnő, tehát ne írj elő nekünk szabályokat! Rendben? Az alma nem esik messze a fájától – ezt már Búzz felé mondta, aki csak vigyorgott.

– És hová mész azután?

– Vissza az iskolába, egy rövid időre. Nem tudom. Kezd tele lenni a hócipőm a házi dolgozatokkal és az órarenddel. – Szavain

Búzz jót nevetett.

– A papa azt akarta, hogy szerezd meg a diplomát – emlékeztettem.

– Igen, a bátyám örökké akart valamit helyettem. Ne is emlékeztess rá! Nos, ő már elment, és eszem ágában sincs azt csinálni, amit előírtak nekem. Ezentúl azt teszem, amit én akarok!

– És mit akarsz tenni?

– Ne érdekeljen. Nem fogok sűrűn erre járni, főleg mióta Philip és a tyúkja átvették itt a vezetést.

– Nem vették át a vezetést – vetettem ellen.

– Neem? Miért, minek lehet ezt nevezni: ideiglenes helyzetnek? – Nevetett.

– Igen.

– Nézz már szembe a valósággal, hercegnő! Te még gyerek vagy, nem állsz meg a saját lábadon. Philip és Betty a gyámjaid lesznek. Nekem nem áll szándékomban a gyámoltjuk, lenni. Na, fel a fejjel. Néhány év múlva te is szabad lehetsz.

– Nem hagyom el az öcsémet, soha.

– A híres végszavak, igaz, Búzz? – A fiú bólintott, mintha a bábja lenne, és Fern dróton rángatná.

– Nem fogom – ismételtem. Fern néni rettenetesen fel tudta dühíteni az embert. Miután a papa nincs többé, senki nem húzza ki majd a slamasztikából, gondoltam magamban. Most még nem tudja, de nagyon is fog hiányozni neki a papa, jobban, mint gondolná. Jelentették, hogy megérkezett Trisha néni, és otthagyhattam őket.

Trisha néni már megkezdte az előadás-sorozatot a Broadwayn, és gyásza ellenére játszania kellett. Nem hibáztattam, tudtam, az előadásokat folytatnia kell. A mami mindig hangsúlyozta, mekkora áldozatot kell hoz-

niuk a hivatásos előadóművészeknek, akiket köt a szerződésük. Mégis, mindkettőnknek akadt ideje együtt sírni és egymást vigasztalni. Jefferson is örült neki, szaladt a karjaiba. Velünk maradt a szertartás végéig, csak utána ment vissza New Yorkba.

A limuzinnal vittek bennünket a templomba, az vezette az autók sorát. Megfelelően szürke volt az égbolt is. Szinte hallottam a papa hangját: – Ajjaj, az idő még szomorúbbá teszi ezt a lányt.

A halottaskocsi már ott állt, amikor megérkeztünk. A templom tömve volt a gyászoló ismerősökkel. Bronson és Laura nagymama ültek az első sorban. A nagymamán elegáns fekete ruha és fátyolos kalap volt. Láttam, hogy rengeteg púder van az arcán, és a száját különösen vastagon rúzsozta ki. Zavartnak látszott, valószínűleg nem tudta, miért van itt, de mindenkire mosolygott

és bólintott, amikor elfoglaltuk a helyünket. Jefferson szorította a kezemet, és olyan közel ült hozzám, hogy majdnem az ölemben volt.

Amint a lelkész megjelent, az orgona elhallgatott. A lelkész vezette az imádságokat és felolvasott a Bibliából. Azután csodálatos beszéddel áldozott a mami és a papa emlékének. A két legtündöklőbb fénynek nevezte őket a gyülekezetünkben, akik reményt, melegséget árasztottak, és boldogságot keltettek a többiekben. Bizonyos volt benne, hogy a mennyben is ugyanilyen jót tesznek a lelkekkel.

Jefferson roppant módon figyelt, de egyikünk sem tudta levenni a szemét a két koporsóról. Annyira való-

színűtlennek látszott, hogy a mami és a papa ott fekszenek. A szertartás végeztével kifelé indultunk, s akkor láttam, milyen sokan sírnak, sőt zokognak.

A szertartás a temetőben folytatódott. A sírok mellett Gavin az én kezemet fogta, Trisha néni pedig Jeffersonét. Álltunk, mint a szobrok, a hűvös légáramlat belekapott a hajamba, és jegesre hűtötte a könnyeket az arcomon. Mielőtt leengedték volna a koporsókat a földbe, előreléptem és megcsókoltam mind a kettőt.

– Isten veled, papa – suttogtam. – Köszönöm, hogy jobban szerettél, mint a saját apám. A szívemben örökké te leszel az igazi apám. – Megálltam egy pillanatra, hogy lenyeljem a torkomat szorongató gombócot, mielőtt folytatom.

– Isten veled, mami. Elmentél, de mindig velem maradsz.

Megláttam Philip bácsit, aki odajött mellém. Üveges szemmel nézte a mami koporsóját. Patakokban ömlött a könnye, lefolyt az állán. Finoman megérintette a koporsót, lehunyta a szemét, azután visszalépett mellém. Aztán leeresztették a két koporsót.

Hangos zokogást hallottam. Meg akartam vigasztalni Jeffersont, de a saját könnyeimmel sem bírtam. Gavin átölelt. Longchamp nagypapa lehajtott fejjel állt, Edwina átkarolta a derekát.

Fern ugyan nem vihogott, de nem is sírt. Fáradtnak látszott, kényelmetlenül érezte magát. A fiúja zavarban volt, nyilván azon törte a fejét, mi a fenét keres itt. Bronson visszasegítette Laura nagymamát a tolószékbe.

Valamit magyarázott neki, de a nagymama csak ingatta a fejét, nem tudni, felfogta-e a történteket.

– Gyertek, gyertek – terelgette a Csemetéit maga előtt Bet néni. – Igyekezzünk haza!

Haza? – gondoltam. Hogyan, lesz, az még egyszer otthon a mami és a papa nélkül? Az már csak az árnyak és a holt hangok háza, egy hely, ahol a ruháinkat felakasztjuk, és lefekszünk aludni ahol, végigeszünk ezernyi étkezést, de a papa nevetése nem hangzik fel többé, amint a mamit ugratja, akinek oda a meleg mosolya és az éneke ahol nem vár a meleg csókjuk és ölelésük soha többé, amely távol tartotta még álmainkból is a gonosz szellemeket.

Az ég egyre szürkült, a világ joggal volt haragvó. Elbotorkáltunk a sírhalmoktól, elhagytuk a többi családtag sírköveit is, és elhaladtunk Cutler nagymama hatalmas síremléke előtt. Abban biztos voltam, hogy a mami a másvilágon sem találkozik vele, mert az a boszorkány nem kerülhetett a mennybe.

– Figyeljetek, gyerekek – szólt Bet néni, amikor beszálltunk a limuzinba. – Töröljétek meg a lábatokat, mielőtt bemegyünk a házba!

Élesen néztem rá. Tehát csak most kezdődik majd igazából a lidércnyomás?

Az egyezség

Philip bácsi olyan zaklatott volt, hogy Bet néni vette át a temetés utáni fogadás irányítását. A szálloda egész személyzete kizárólag az ő parancsai szerint sürgölődött. Mr. Nussbaum és León csakis olyat sütött-főzött, ami – Bet néni elgondolása szerint – a legmegfelelőbb. A házban dolgoztak az ő felügyelete alatt. A kerti munkások Buster Morris vezetésével asztalokat és padokat állítottak fel a ház előtti gyepen. Tudtuk, rengetegen jönnek majd el, akik tiszteletüket teszik és részvétüket nyilvánítják a családnak.

Sem Jefferson, sem én nem voltunk olyan hangulatban, hogy fogadjuk a vendégeket, még azokat sem, akik őszintén ki akarták fejezni szeretetüket és együttérzésüket, mégis tisztában voltam vele, hogy meg kell tennünk. Bet néni egyébként is pontosan kijelölte a szerepünket és helyünket a házban.

– Te és Jefferson ott fogtok ülni, drágám – mutatott rá a kanapéra a nappaliban. – Melanie és Richárd természetesen mellettetek, én pedig bevezetem hozzátok a vendégeket.

– Nem akarók senkivel sem találkozni – jelentette ki panaszosan Jefferson.

– Persze hogy nem akarsz, kicsim – mosolygott Bet néni -, de kénytelen vagy a mamádért és a papádért.

– Miért?

– Mindig megőrjíti az embert az örökös kérdezősködésével avatkozott közbe Richárd, és elhúzta a száját. Az ajka olyan keskeny volt, mint a gumi pertli, félteni, ha egyszer nagyon elhúzza, még elpattan.

– Minden joga megvan a kérdezősködésre, Richárd – szóltam rá élesen.

– Igen, megvan – bosszankodott kissé Bet néni. Nyúlt Jefferson haja felé, meg akarta simogatni, de az kitért előle. – Mindent megkérdezhetsz, amit csak akarsz, drágám.

Jefferson összeszorította a száját, gyűlölet szűkítette el a szemét, de Bet néni csak megpaskolta az arcát és távozott. Mielőtt tovább vitatkozhattunk volna, szállingózni kezdtek a vendégek.

Még Jeffersont is teljesen lenyűgözte. Mindenki eljött, aki valaha

Cutlers Cove lakója volt, vagy a környéken élt. A szálloda leghűségesebb vendégei is vették maguknak a fáradságot, és ideutaztak a tragédia hírére.

Bet néni, mint egy madár röpködött a ketrecében: a bejárat és a nappali szoba között. Köszöntötte a vendégeket, és felénk irányította őket. Hamar elfárasztott a dolog, de észre kellett vennem, hogy a részvétnyilvánítók, akik megölelték és megcsókolták Jeffersont és engem, egytől egyig őszintén szomorúak voltak. Eddig még nem értékeltem, mennyien szerették a mamit és a papát.

Trisha néni törődött velünk a legtöbbet, amíg tehette. Megetetett és megitatott bennünket. Maradt, ameddig csak tudott, azután félrehívott bennünket búcsúzkodni.

– Sajnos muszáj visszarepülnöm New Yorkba. Vérzik a szívem itt hagyni titeket.

– Megértem, Trisha néni. – Emlékszem, a papa menynyit ugratta. – Hiszen te színésznő vagy! – utánoztam a papát. Elmosolyodott.

– Rettenetesen fognak hiányozni nekem – nézett Jeffersonra, aki kétségbeesetten sírt. – Jaj, te kis betyár! – ölelte magához szorosabban. – Légy jó kisfiú, fogadj szót a nagynénédnek és a nagybátyádnak, rendben? – Jefferson kedvetlenül bólintott. – Téged, Christie, hamarosan felhívlak. Néhány hét múlva meglátogathatnál a városban, és minden este eljössz a színházba. Örülnél neki?

– Ó, nagyon, Trisha néni!

Felállt, beharapta az ajkát, s mintha kergetnék, elrohant. Percekkel később Gavin jelentkezett azzal, hogy Longchamp nagypapa is útra kész.

– Igen gyötrő érzés neki itt ülni és nézni a gyászparádét mentegetőzött Gavin. – Akkor már szívesebben vár a repülőtér előcsarnokában.

– Megértem – hagytam jóvá, bár a szívem majd megszakadt, hogy Gavin máris elmegy.

– Viszont nemsokára visszajöhetek látogatóba.

– Ó, Gavin, úgy volt, hogy itt fogsz dolgozni a nyáron! Olyan jól szórakoztunk volna együtt – emlékeztettem. De a szeméből láttam, hogy nem kell emlékeztetni.

– Anyám kéri, hogy gyertek vissza a kanapéra – furakodott közénk Richárd. – Még egy csomó fontos vendéget kell üdvözölnötök.

– Hé, kölyök – szólt rá keményen Gavin -, szívódj fel!

– Micsoda?

– Kopj le, mint a krétarajz!

Richárdnak a szája is nyitva maradt zavarában. De elraktározott magában minden sérelmet.

– Én csak közvetítettem a mamám kérését – védekezett.

– Csak tedd, amit mondtam. – Gavin dühös arckifejezése láttán megfutamodott.

Nevettem. Olyan jólesett nevetni.

– Tégy meg nekem egy szívességet, Jefferson – kérte Gavin.

Minden áldott reggel csomózd össze a zokniját. Megteszed?

– Nená! – ragyogott fel Jefferson szeme.

– Nehogy merd, Jefferson! Gavin, az öcsémnek semmi szüksége új ötletekre.

– Ha piszkál, csak mondd meg neki, hogy visszajövök mondta még Gavin Jeffersonnak.

– Apád menni akar, kedvesem – jött hozzánk Edwina. – Rosszul viseli a dolgokat – mentegetőzött kedvesen. – Philip kivitet a limuzinnal.

– Kikísérlek benneteket – mondtam.

– Én is – csatlakozott Jefferson. Nem tágított mellőlem egy percre sem.

A bejáratnál láttuk Fern néném a fiújával, a pincérekkel nevetgéltek az egyik kerti asztalnál. Nem úgy nézett ki, mint egy gyászoló családtag, inkább, mint egy idetévedt idegen. Edwina odament hozzá, hogy elköszönjön, de Fern néném rá se hederített.

– Jó. Viszlát – intett kurtán Gavinnak és Longchamp nagypapának, aki azt mormogta: – mintha nem az én gyerekem lenne.

De Sally Jeané sem. Valamiféle rossz gén került bele az én családomból. Volt miből válogatni.

Kíváncsi lettem volna, vajon Gavin tud-e apja szerencsétlen múltjáról.

– Isten áldjon, vigyázz magadra, Christie – emelte rám szomorú, nagy szemét Longchamp nagypapa. – Törődj az öcséddel, ahogy anyád és apád várnák tőled. Hívj fel, ha valamit tehetünk értetek.

– Igen, nagypapa. Köszönöm.

Még egyszer a ház felé tekintett, majd beszállt a kocsiba. Edwina követte.

– Hívlak és írok, amilyen gyakran csak tehetem. Nem szívesen hagylak így magadra – búcsúzott Gavin részvéttel. Lesütött szemmel bólintottam. Megsimogatta Jefferson haját, az után szélsebesen, hogy senki nem láthatta, csókot lehelt az arcomra.

Mire felnéztem, már beült a kocsiba, a szülei mögé. Jefferson és én kézen fogva álltunk, amint eltűnt a kocsi. Hirtelen megborzongtam. Az alkony gyorsan ereszkedett le, és elmélyítette körülöttünk az árnyakat.

– Hát itt vagytok, gyerekek? – kiáltotta Bet néni az ajtóból.

Azonnal gyertek be, és tegyétek a dolgotokat!

– Mindketten fáradtak vagyunk, Bet néni – mondtam Jefferson kezét fogva. – Most már felmegyünk a szobáinkba.

– Jaj, de hát, drágáim, mi lesz az újonnan jövőkkel? – kérdezte elkeseredetten. Olyan képet vágott, mintha a nap igazi tragédiája a mi távollétünk lenne.

– Biztosan meg fogják érteni. Mint ahogy neked is kellene válaszoltam nyugodtan.

– De…

Besétáltunk, leszegett fejjel, azután gyorsan fel a lépcsőn, mintha nem tartoznánk ide. Árvák a saját otthonunkban.

A szobámba vittem Jeffersont, tudtam, nem akar egyedül maradni. A lenti zajongás, jövés-menés még órákig eltartott. Egy idő múlva Bronson Alcott feljött hozzánk. Kopogtatott és kérdésemre, hogy ki az, bedugta a fejét az ajtón. Jefferson elaludt mellettem az ágyamon, de én csak feküdtem, nyitott szemmel bámultam a mennyezetet.

– Jaj, nem akartam zavarni – s készült visszavonulni.

– Nem alszom, Bronson. Kérlek, gyere be! – Felültem és az ujjaimmal hátrafésültem a hajamat. Belépett a szobába, rámosolygott az alvó Jeffersonra.

– Szegény kisfiú. Senkinek sem könnyű, de neki különösen nehéz. Még emlékszem, milyen szörnyű volt, amikor elvesztettem az anyámat, pedig sokkal idősebb voltam.

– Ő hogyan halt meg?

– Fehérvérűségben.

– Neked kellett gondoznod a nyomorék nővéredet? – Emlékeztem, a mami említett valamit erről. Bronson bó-

lintott. És most Laura nagymamát ápolja, gondoltam szomorúan.

– Hogy van a nagymama?

– Egész jól van. Ott van nála az ápolónő. Ezért tudtam eljönni hozzátok.

– Felfogta, ami történt?

– Igen. Jön-megy, hol emlékszik, hol elfelejti. Talán így védekezik az elméje a mérhetetlen bánat ellen.

– Neked is megvan a magad baja.

– Ugyanezt mondta a mamád is. Laura Sue, tudod, nem volt mindig ilyen. Valaha élénk, ragyogó nő volt, csupa nevetés és izgalom, minden férfi bolondult érte.

– Igen, mesélte a mami. Te sokat tudsz a családunkról, Bronson. Nem gondolod, hogy tényleg átok ül rajtunk?

– Átok? Nem, mindennek ellenére nem hiszem. Te se gondold úgy. Meg fogsz felelni a szüleid elvárásainak és remek dolgokat fogsz csinálni – biztosított. Némán megráztam a fejem.

– Nem akarok remek dolgokat csinálni a mami nélkül…

– Butaság, Christie. Folytatnod kell a zenetanulást, komolyabban, mint valaha – mondta nagyon határozottan. – Miatta is, és magad miatt is.

– Nem tehetek róla, érzem a bukást, a bajt előre, csupa sötét felhő az ég felettem…

Felhúzta a szemöldökét. – Christie, a sors ugyan kegyetlen néha, de a sors adta a tehetségedet is. Gondolj erre. A sorsunk feltesz egy útra, amely hol jó, hol rossz.

De ha jó útra tett, és mi nem vesszük figyelembe vagy elutasítjuk, saját magunk hozzuk a vészt a fejünkre. Tedd, ami a képességeidből telik. Tartozol vele.

Elgondolkodtam. Bronson olyan erős volt, olyan komoly.

Nem csoda, hogy a mami szerette és csodálta őt. Hirtelen ragyogó ötletem támadt.

– Nem akarok Philip bácsival és Bet nénivel élni, és Jefferson sem.

– Megértem, de elsősorban az ő joguk rólatok gondoskodni, és most, hogy be kellett költözniük a házba, ez az ésszerű megoldás. Nem lesz könnyű, egy darabig semmiképpen sem, de lehet, hogy később sem… de legalább olyan emberekkel lesztek, akik gondoskodni tudnak rólatok és szeretnek benneteket. Biztos vagyok benne, hogy Philip legalább annyira apja lesz mindkettőtöknek, mint a saját gyerekeinek.

Láthatta a csalódottságot az arcomon.

– Bárcsak magamhoz vehetnélek mindkettőtöket, de sajnos az én otthonom pillanatnyilag nem a legjobb környezet két fiatalnak. Laura Sue szinte folyton beteg, és bár világos perceiben szeret titeket, mégiscsak nagy teher lenne számotokra.

– Szívesen magamra venném ezt a terhet.

– Nem lesz itt rossz dolgotok, ne aggódj – biztatott kedvesen. – Igyekszem benneteket olyan gyakran meglátogatni, amilyen gyakran csak lehet.

Lehajtottam a fejem, ne lássa, hogy csupa könny a szemem.

– Jól van, Christie. Minden rendbe jön. – Lágy hangjából kiéleztem a megértést. Lehajolt, és megcsókolta az arcomat. Szeretettel nézett Jeffersonra. – Egyik este, ha alkalmas lesz, meghívlak benneteket vacsorára. Laura Sue-nak is jót fog tenni. – Az ajtó felé indult.

– Bronson?

– Tessék, kicsim.

– A mami akart nekem még mesélni a múltról, olyan dolgokról, amiket a család titokban tartott. Már nem tudott mindent elmondani, de nagyon kíváncsi vagyok. Elmondanád egyszer?

– Amennyit tudok, persze. Ha egy kicsit megnyugszunk, egyszer összeülünk egy délután, és csak ezekről a titkokról beszélgetünk, jó?

– Nagyon köszönöm, Bronson.

– Rendkívül kedveltem a mamádat, Christie. Fiatal kora ellenére valami hihetetlen bölcsességgel rendelkezett, talán hallottál már a megpróbáltatásairól, de nyilván többet akarsz tudni.

Egyedülállóan eszes, megértő és türelmes volt. Biztos vagyok benne, hogy örökölted tőle. Majd meglátod… – mondta, s ezzel távozott.

Ezután már senki nem nyitotta ránk az ajtót. A halotti tor egyre könnyedebb formát vett, és belenyúlt a késő éjszakába. Egyre többször hallatszott fel nevetés, a jövő és távozó autók hangja, ajtócsapódások, lárma. Jefferson felébredt, és a mami után sírt.

Megvigasztaltam, és megint elaludt. Letelepedtem a padlóra, elővettem a régi fényképalbumokat, s hol sír-

tam, hol mosolyogtam a mamin és a papán. Olyan szép volt, olyan nagyon-nagyon szép!

Átkaroltam a térdemet, lehajtottam a fejemet, és megpróbáltam visszafojtani a bánatot és a könnyeket, de minduntalan megrázkódott bele a testem. Ültem a szekrény előtt a padlón, amikor felpattant az ajtó.

– Nahát, itt van! – kiáltott fel Richárd.

– Mit akarsz? Nem szoktál kopogni előbb, mielőtt benyitsz valahová? – korholtam.

Richárd vigyorgott. – A mama küldött Jeffersonért. Át kellene pakolnia a holmiját, vagy én rakom át helyette.

– Mi a csudáról beszélsz? Nem kell neki semmit átpakolni álltam fel, – főleg nem ma éjjel!

– A mamám szerint nem helyes, hogy Melanie és én egy szobában alszunk. Ahhoz már idősek vagyunk. Azt mondja, a fiúknak fiúkkal kell aludniuk. Már rendelkezett, hogy az emberek vigyék az ágyamat Jefferson szobájába. Helyet kell csinálnia, mert be akarom rakni a ruháimat a szekrényekbe meg a fiókokba. Ha ő nem csinálja, majd megcsinálom én helyette! – fenyegetett.

Megborzadtam még a gondolatára is. Jefferson megőrülne Richárd állandó jelenlététől. Richárd nem hasonlított egyetlen tizenkét éves gyerekre sem, akit valaha ismertem. Roppant vigyázott a holmijára, bizonyára folyton veszekedne az alapvetően rendetlen Jeffersonnal.

– Ne merészelj hozzányúlni a dolgaihoz! – kiabáltam rá.

– Mi van? Mi baj, Christie? – ült fél gyorsan Jefferson a szemét dörzsölve.

– Semmi. Aludj csak tovább. Lemegyek Bet nénihez, beszélek vele. – Richárdot szinte félrelökve rohantam ki a szobából.

Még sokan tartózkodtak odalenn. Kávéztak, süteményt ettek. A hatalmas tálcák maradékaira betévedt csellengők felették Mr. Nussbaum és León műalkotásainak romjait. Bet nénit és Philip bácsit kerestem. Néhány vendég megszólított, némelyik részvétet nyilvánított, de siettem tovább. Bet nénit az elülső verandán találtam meg, vendégeket búcsúztatott. Philip bácsit egyáltalán nem láttam, sem itt, sem a házban.

– Ó, Christie, drágaságom! Milyen kedves, hogy lejöttél. Nem vagy éhes, drágám? – nézett rám, amikor megjelentem.

– Nem, Bet néni, egyáltalán nem! – vágtam oda, de ő csak mosolygott tovább. – Fel vagyok háborodva! Miért rendelted el pont ma éjszaka, hogy Richárdot Jefferson szobájába költöztessék?

– Én csak arra gondoltam, minél hamarabb megszokják egymást, annál jobb. Richárd nagyon jó társaság a számára, a vigaszára lehetne. Igazán, drágám, nem kívánhatod tőlem, hogy Richárd és Melanie egy perccel is tovább egy szobában lakjanak.

Melanie rövidesen felnő, az ifjú hölgyeknek pedig szükségük van saját, önálló helyiségre. Nem igaz? Hiszen neked is van.

– Nem nemet mondtam, Bet néni. De Jefferson szüleit csak ma temettük el. Nem ilyen sürgős a szobákat szétosztani! Erről még különben is beszélgetnünk kell. Azt

hiszem, ebbe nekünk is lehet némi beleszólásunk. Ez a mi házunk! – lángolt fel a büszkeségem.

Bet néni arcáról nem hervadt le a mosoly.

– Hol van Philip bácsi? – kérdeztem.

– Hol itt, hol ott, de valójában túlzaklatott ahhoz, hogy a segítségünkre legyen. Én csak a legjobbat akarom.

– Nem a ma este a legalkalmasabb Richárdot ráerőltetni Jeffersonra, így is nehéz őt alvásra bírni, hiszen túlfáradt. Fáradt ahhoz, hogy átrendezze a szekrényeit és a fiókjait – mondtam.

– Jól van, drágám. Várhatunk holnapig, ha ez boldoggá tesz téged. – Mosolygott, de a mosolya nem volt őszinte. Egy ravasz árny bujkált benne.

– Csak az tenne boldoggá, ha az egész nem történt volna meg!

– Mindnyájunknak alkalmazkodnia kell a körülményekhez, méghozzá azonnal, Christie – válaszolta szigorúan. – A veszteséged óriási, de mi is sokat vesztettünk. Elvesztettük az otthonunkat, a szállodát és…

– Ez mind pótolható, Bet néni! – döbbentem meg, hogy képes párhuzamot vonni. Vér szökött az arcomba. – Vissza tudod hozni a mamámat és a papámat? Vissza? – kiáltottam fel az újra feltörő forró könnyek között.

– Jól van, drágám – vonult vissza. – Sajnálom, hogy felizgattalak. – Vetett egy mosolyt a távozó vendégek felé. – Holnap megbeszéljük. Kérlek, szólj Richárdnak, hogy jöjjön le, beszélni akarok vele. – Azzal ellépett, hogy elköszönjön a szálloda néhány alkalmazottjától.

Sarkon fordultam és felrohantam a lépcsőn. Richárd már Jefferson szobájában serénykedett, amikor feltéptem az ajtót, éppen az öcsém ruháit rendezgette.

– AZONNAL HAGYD ABBA! – kiabáltam rá. Richárd megállt és elcsodálkozott. – Bet néni rögtön beszélni akar veled. Szó sincs ma semmiféle költözésről! Kifelé innen! – Hátraléptem, és mutattam az irányt a kezemmel.

– Ez a szoba még fele olyan szép sincs, mint amilyen az enyém volt – motyogta.

– Akkor többet be se tedd ide a lábad! – szóltam utána.

Lesietett végig a folyosón és a lépcsőn. Jefferson az ajtómban állt, könnyes képpel, leragadó szemmel.

– Gyere, Jefferson. Lefektetlek a saját ágyadba.

– Richárd hova ment?

– A pokolba, tüzet hányni rám – válaszoltam, és segítettem neki megmosdani, levetkőzni, ezen a második éjszakán, amit a szüleink nélkül töltöttünk ezen a földön.

A szobámba visszatérve nagy meglepetésemre ott találtam Fern nénémet, aki a ruhásszekrényemben kutakodott.

– Fern néném, mit csinálsz te itt? – A barátját nem láttam mellette.

– Szia, hercegnő! – idétlen vigyort villantott rám. Nem kellett közel menni hozzá, hogy érezzem a whisky bűzét. – Csak nézegetem a pulóvereidet. Van egypár szép holmid. Ez az óra például nagyon tetszik – tartotta fel a bal karját. – Kölcsön vehetem egy időre?

Az volt a születésnapi ajándékom a mamitól és a papától.

Azonnal tedd le! Ez volt a mama és a papa utolsó ajándéka!

– Ó, mi a szösz. – Fern megtántorodott.

– Minden mást vihetsz, kérlek.

– Fulladj meg – válaszolta, és lerángatta a karjáról, közben majdnem elszakította a láncát. Azután durván ledobta az ágyra.

Gyorsan felkaptam, és megesküdtem magamban, hogy soha többé nem veszem le. – Lehetnél kicsit kedvesebb hozzám. Most elmegyek, és ki tudja, mikor látjuk egymást megint.

– Nem maradsz itt éjszakára?

– Lesz még néhány évzáró főiskolai buli a haveroknál, ahová el akarok menni. – Közben átbotorkált a fésülködőasztalomhoz, és szemügyre vette a kölnivizeket.

– Nem mész a nyári egyetemre, ahogy a papának ígérted

– Nem. A nyarat a gazdag, elkényeztetett barátaimmal töltöm

Long Islanden. Philipnek már szóltam, hová küldje a járadékomat. Habár ő egyáltalán nem figyelt rám, ezért fel kell majd hívnom Dorfmant.

– Szerintem le kellene tenned a pótvizsgáidat, hiszen megbuktál.

Megperdült maga komi. – Tudod, olyan vagy, mint egy vénasszony… zsémbes, házsártos… Amikor tizenhat éves voltam, én már elvesztettem a szüzességemet is. – Neve-

tett a rémült arckifejezésemen. – Na, elolvastad a fejezetet? Ugye, el? – fogta rám. – Jól van, tartsd meg a kis titkaidat – tette hozzá keserűen -, ebben a családban mindenki titkolózott. A te anyád biztosan.

– Ne merj semmi csúnyát mondani a mamiról! – fújtam rá vissza. Megint megtántorodott, és ingatta fejét.

– Ideje lenne, ha nem játszanád meg Alice-t Csodaországban.

A te anyád apáddal egy szobában nőtt fel, gyakorlatilag egymás hegyén-hátán, amíg tizenhat éves nem lett. Azután beleszeretett

Philipbe, nem tudta, hogy a testvére. Mit gondolsz, mit csináltak együtt a randiken? Talán ipi-apacsot játszottak? Persze a titkukat megtartották, de én nem hagytam, hogy dirigáljanak nekem.

Egyikük sem volt jobb nálam.

– Nem igaz, amit a mamiról és Philip bácsiról mondtál!

– Kérdezd meg tőle! És azt is, miért sétált be hozzám, amikor öltözködtem, azt állítva, hogy Dawnt vagy Jimmyt keresi. Nézd már meg a feleségét, Christie, rögtön megérted, miért nézeget másfelé.

– Ez borzalmas, Fern néném. Tudom, megint részeg vagy, és csak ezért beszélsz ilyen szörnyűségeket, de ez már nem mentség. Nem akarok többé ilyesmiket hallani!

Felnevetett. – Nem akarsz? – közeledett felém vészjósló, gonosz vigyorral. – Nem akarod hallani, hogy aludt Jimmy és

Dawn egy szál alsóneműben, egy kihúzható rekamién, pedig testvéreknek hitték magukat?

– Hallgass! – tettem a fülemre a kezem.

– Nem akarod hallani, hogyan csókolózott a mamád Philip bácsival? Hogy olvadozott, amikor az iskola legcsinosabb fiúja a nyakát csókolgatta?

– Fogd be a szád! – szaladtam be a fürdőszobába, és becsaptam az ajtót. Zokogva csúsztam le a padlóra. Hallottam a röhögését, majd a lépteit a fürdőszobaajtó felé.

– Jól van, Christie hercegnő, itt hagylak a Csodaországodban. Csak sajnállak. Folyton kényeztettek és kedveztek neked: így Christie, úgy Christie. Te voltál a csodálatos és tehetséges lány, én meg csak bajnak voltam. Na, most már egyedül maradtál, mint én. Meglátjuk, tetszik-e – fröcsögte, azután hallottam, mint távolodnak a léptei.

Még egy darabig ott ültem és sírdogáltam. Milyen gonosz és gyűlölködő tud lenni a néném. A papa csak azon igyekezett mindig, hogy boldog legyen, a mami megpróbálta szeretni őt, és rendesen bánni vele. Örültem, hogy elmegy, reméltem, soha többé nem jön vissza.

Lassan felkeltem és megmostam az arcom. Azt hittem, órákig nem fogok tudni elaludni, de amint letettem a fejem a párnára, az érzelmi kimerültség magával sodort, mint az óceán hullámai. Fel sem ébredtem a kora reggeli, komor, szürke fény érkezéséig.

Gonosz felhők úsztak az égen, beszivárogtak a függönyön át szobámba, amikor felnyílt a szemem. Először a székre vetett fekete ruhámat pillantottam meg. Fájdalmasan emlékeztetett a történtekre, arra, hogy ami teg-

nap történt, nem egy szörnyű lidércnyomás része, hanem maga a valóság.

Mielőtt kicsordulhatott volna az első könnycseppem, valami sóhajfélét hallottam a közvetlen közelben. Rémültem fedeztem fel Philip bácsit. Egy széket húzott az ágyamhoz, azon ült és sóváran bámult engem. A haja rendetlen, az inge nyitva, se nyakkendő, se zakó nem volt rajta. Sápadtnak és nagyon fáradtnak látszott.

– Philip bácsi! – kiáltottam. Gyorsan magamra húztam a takarót. Felsejlettek bennem Fern néném gonosz mondatai, s mint a penész a falon, kúsztak fel az agyamba. – Mit keresel itt? – Fogalmam sem volt, mennyi ideje ülhet itt és bámul engem álmomban. Megint felsóhajtott, ezúttal hangosabban és hosszabban.

Nem tudtam aludni, meg aggódtam is miattad. Benéztem hozzád, és valószínűleg elaludtam a széken. Akkor ébredtem csak, amikor te.

Ennek ellenére úgy nézett ki, mint aki egész éjjel nem aludt.

– Jól vagyok, Philip bácsi – nyugtattam meg, bár aggasztott a kinézete.

– Ugyan, jól ismerlek. Tudom, milyen törékeny, érzékeny vagy, és mennyire szenvedsz. – Előrehajolt. Ellágyult tekintete az enyémet kereste. – Neked különlegesen szerető bánásmódra lesz szükséged, amit csak én adhatok meg neked. – Kedvesen mosolygott, csupa gyengédséggel csókolta meg a homlokomat. – Szegény, szegény kis Christie – simogatta a hajamat.

Megnyugodtam. – Jól van, Philip bácsi, menj, aludj te is egy kicsit. Én jól vagyok.

De ő továbbra is mosolygott és simogatta a hajamat. – Drága, drága Christie. Szép kis Christie, Dawn Christieje. Emlékszem a napra, amikor a mamád visszahozott a szállodába. Mondtam neki, ne aggódjon, hogy az igazi apád elhagyott. Én mindig az apád leszek neked is. És az leszek, az – ígérte.

– Rendben van, Philip bácsi, köszönöm. – Felültem, és gyorsan elfordultam előle. – Most már egészen jól vagyok. Megyek, lezuhanyozom, felöltözöm, azután felkeltem Jeffersont. Rendszerint ő ébred előbb és bejön hozzám.

Philip bácsi bólintott. Mély sóhajjal dőlt hátra a széken, és lehunyta a szemét. Azután a térdére támaszkodva felállt. Görnyedt vállal indult kifelé. Megállt az ajtóban.

– Én is lezuhanyozom és felöltözöm. Együtt reggelizhetnénk mint egy család.

Amint elment, kiszálltam az ágyból, kimentem a fürdőszobába. Sokáig álltam a forró zuhany alatt. Szerettem volna lemosni magamról a bánatot és a fáradtságot. Felöltöztem gyorsan, hogy megnézzem, ébren van-e már Jefferson. Mrs. Bostont már ott találtam, segített neki öltözködni, és épp a haját kefélte. Amint beléptem, abbahagyta és rám nézett.

– Jó reggelt, Mrs. Boston.

– Jó reggelt, kicsim. Bejöttem az öcsédhez, de már ébren volt, épp fel akart kelni, hogy felöltözzön. Tényleg nagyfiú lett már dicsérte kedvesen.

– Bizony. Mrs. Boston, nem kellett volna reggelit készítenie mindnyájunknak? – kérdeztem. Őt, bár nem családtag, a szüleim halála érzékenyebben érintette, mintha az lett volna.

– Nem probléma, kicsim. Betty nénéd már korán fenn volt reggel, és rendelkezett, mit kell felszolgálni. Én meg mindent készre csináltam, és felsurrantam, hogy utánanézzek Jeffersonnak – magyarázta, szinte mentegetőzve.

– És mit óhajtott felszolgáltatni? – kíváncsiskodtam.

– Ő a háromperces lágy tojást kedveli, Richárd fiatalúr a pontosan egyperces lágy tojást, mint Melanie kisasszony. Mr. Cutler csak kávét és pirítóst kér. Betty nénéd roppant kényes a pirítósára is, nagyon világosan szereti. A gyerekek pedig eperlekvárt akarnak. Szerencsére van eltéve az éléskamrában. Máskülönben még korábban kellett volna kelnem, hogy szerezzek nekik.

– A maminak sose voltak különleges kívánságai – említettem meg.

Mrs. Boston bólintott.

– Most már indulnom kell hozzájuk. Azt mondta, nyolcra pontosan mindenki lenn lesz. – Kisietett.

Jefferson kijött a fürdőszobából és kérdőn rám nézett. Egyikünk sem kívánt lemenni és szembesülni az első családi reggelivel, a szüleink nélkül. De nem volt mit tennünk. Odaadta a kezecskéjét, lehajtotta a fejét, és lementünk.

A többiek már az asztalnál ültek: Philip bácsi a papa helyén, Bet néni a mamién. Jeffersonnak már ez sem tetszett, de végképp nem, hogy meglátta Richárdot az ő helyén és Melanie-t az én helyemen.

– Jó reggelt, gyerekek – ragyogta ránk szirupos mosolyát Bet néni. – Szépen és tisztán néztek ki mindketten.

Jefferson visszanézett rá, azután Richárdra. – Ez az én helyem.

– Ó, az ülésrend nem fontos addig – szólt közbe gyorsan, még mindig mosolyogva Bet néni, – amíg mindenki rendesen ül és udvariasan viselkedik. Ne felejtsétek – oktatott, még mielőtt leülhettünk volna -, ugyanis más emberek is ülhetnek az asztalunknál, akiket felháborít-hat, ha nem tartjuk be az illemszabályokat.

Philip bácsira néztem. Ugyan merev mosoly ült az arcán, de szeme üvegesen révedt a távolba. Egy szót sem szólt. Könyökölt az asztalon, egyik kezével az állát támasztotta. Richárd önelégült vigyorral dőlt hátra a székén. Melanie unatkozónak és bosszúsnak látszott.

– Addig nem kezdhetünk enni, amíg nem ültök le, gyerekek jelentette ki Bet néni.

– Talán Christie itt ülhetne, mellettem – mutatott rá Philip bácsi Richárd székére. – Elvégre ő a legidősebb gyerek.

– Az öcsémmel fogok ülni – mondtam gyorsan. Elvezettem

Jeffersont a két utolsó helyre, Melanie mellé. Intettem a velem szemben lévő szék felé, és Jefferson vonakodva leült.

– Akkor tehát együtt vagyunk. Mrs. Boston, elkezdheti – parancsolta Bet néni.

– Igen, asszonyom – szólt ki a konyhából Mrs. Boston, és behozott egy korsó gyümölcslét. Azelőtt kitette az asztalra, és mindenki kiszolgálta magát. A mami mindig segített Mrs. Bostonnak az előkészületekben, együtt csináltak mindent a házban, soha nem tekintettük pincérnőnek. Se Bet néni, se Philip bácsi nem nyúlt a korsóhoz. Ültek, és megvárták, amíg Mrs. Boston tölt nekik. Ő kacsintott rám, és szó nélkül körbejárt a korsóval.

– Tehát – kezdett bele Bet néni, és összekulcsolta a kezét az asztalon -, mindenkinek az az érdeke, hogy az alapszabályokat máris lefektessük, nem gondoljátok? – Édeskés mosolya hideggé és élessé Vált. – Philip a szálloda újjáépítésével lesz elfoglalva, ami számomra azt a felelősséget jelenti, hogy rólatok, gyerekekről nekem kell gondoskodnom ezen a nyáron. Azt akarom, hogy mindenki megférjen mindenkivel. Mindnyájunk élete tragikusan megváltozott. Mindenkié... mindenkié – nézett rám jelentőségteljesen. – Egyezségre kell jutnunk, bár nem is tudom, miért ne lehetnénk valóban egyetlen boldog család.

Mosolyogva fordult Philip bácsi felé, aki csak az én ábrázatómat leste.

– Philip mindig nagycsaládot szeretett volna. Most megadatott neki. Hát – sóhajtott fel drámaian -, most rázúdult a vállára a felelősség. Richárd és Melanie megértik, milyen fontos az együttműködés. – Nevük említé-

sére az ikrek egyszerre fordultak felénk. – Segítenünk kell egymásnak.

Mrs. Boston behozta és felszolgálta a tojásokat. Richárd belemélyesztette a kiskanalat a lágy tojásba, és kényeskedni kezdett.

– Ez túl kemény – panaszkodott nyomban.

– Pedig nem főztem tovább, mint egy perc – védekezett Mrs. Boston.

– Hadd nézzem – kérte Bet néni, és Richárd odanyújtotta neki a tányérját. Bet néni megpiszkálta a kanalával, azután megcsóválta a fejét. – Talán a láng volt erős, vagy valami, de ez bizony túl kemény Richárdnak!

Mrs. Boston ideges lett. – Én már elég tojást megfőztem ahhoz életemben, hogy tudjam, erős-e a láng vagy nem!

– Ezúttal mégis erős lehetett – oktatta Bet néni, – vagy talán rosszul nézte meg az órát.

– Azt hittem, mi valami egyetértésre gyűltünk össze – szóltam közbe, – egy-két másodperc ide vagy oda egy lágy tojásnál, nem tűnik lényegbevágó kérdésnek.

Bet néni szeme egy pillanatra megüvegesedett, de amikor már azt hittem, szétpattan és beterít a szilánkjaival, mosolyt erőltetett magára. – Christie-nek teljesen igaza van, Richárd, ez nem olyan nagy baj. Talán egy idő múlva Mrs. Boston megtanulja a módját, milyen lágy tojást kedvelsz. – Visszatette a tojástartót Richárd elé, aki grimaszolt.

– Akkor csak annyit eszem belőle, amennyit tudok – közölte.

– Nagyon kedves tőled, Richárd – mondta Bet néni.

Majdnem felnevettem, amikor Mrs. Boston felhúzta a szemöldökét és felém pillantott. Jefferson csak piszkálta a tojást. Eddig csak egy-két korty gyümölcslevet ivott.

– Jefferson, meg kell enned! – mondta Bet néni. – Nem pazaroljuk a drága ennivalót.

Jefferson vonakodva szájába tett egy kanálnyit.

– Christie, drágám, Jeffersont senki nem tanította meg, hogy a szalvétát az ölébe kell vennie? – kérdezte Bet néni.

– De igen – válaszoltam. – Csak éppen most nem ez a legnagyobb gondja.

– A rend és a tisztaság ikertestvérek, a boldog, egészséges élet hozzátartozói – hangoztatta Bet néni. – Ezekre mindig kell, hogy legyen gondunk. Tudom, a szüléitek örökösen a szállodával voltak elfoglalva, ezért ilyen ez a ház... – rázta meg a fejét.

– Milyen ez a ház? – csaptam le rá.

– Bizonyára túl sok volt nekik a szálloda mellett ezt is rendben tartani. De számomra ez nem lesz probléma – mosolygott előrehajolva.

– Nem értem. Mi baj van a házunkkal?

– Hát lehetne sokkal tisztább és rendesebb, drágám.

– Ez a ház mindig tiszta. Mrs. Boston nagyon sokat dolgozik rajta, és a mami soha nem panaszkodott – rivalltam rá.

– Épp ez az, drágám, a mamádnak nem volt ideje panaszkodni, sem pedig törődni vele. Nagyon nagy felelős-

ség nyomta a vállát a szállodában. Nem kellene felizgatnod magad emiatt.

Elhatároztam, hogy én majd megfelelő állapotba hozom a házat.

Ezért is gondoltam, hogy hamarosan megcsináljuk az új szobaelosztást.

– Tehát reggeli után Richárd és Jefferson elrendezik a szobájukat – jelentette ki határozottan.

– Az az én szobám! – üvöltötte Jefferson. – Nem akarom, hogy beköltözzön!

Bet néni arcából először kiment a vér, majd rákvörös lett, a szeme sarka összehúzódott. Vetett egy pillantást Philip bácsira, de az csak szürcsölte a kávéját és bámult maga elé, mintha megbabonázták volna. Nem mondott ellent a feleségének, de nem is érdekelte, mi folyik körülötte.

– Nem szép dolog, Jefferson – szólalt meg lassan Bet néni -, a hangos beszéd nem szokás az asztalnál. Ha akarsz valamit mondani, légy szíves, halkan közöld. Tudom, az a te szobád, de egy darabig, amíg nem találunk más megoldást, meg kell osztanod az unokatestvéreddel. Mindketten fiúk vagytok – folytatta mosolyogva. – Örülnöd kellene egy olyan társnak, mint Richárd.

Pont olyan lesz, mintha hirtelen lenne egy bátyád. Nem volna jó?

– Nem! – tiltakozott Jefferson, ledobta a villáját, és dühösen keresztbe fonta a karját.

– így nem viselkedünk az asztalnál! – szólt szigorúan Bet néni. – Mától kezdve, ha nem viselkedsz rendesen, nem étkezhetsz a családdal!

– Nem érdekel! – ordította Jefferson.

– Ugyanúgy viselkedik, mint az iskolában – vinnyogott Melanie. – Visszabeszél a tanároknak.

– Fogadok, hogy elsüllyesztetted a rossz bizonyítványodat, igaz? – tette hozzá Richárd.

– Elég volt! – sikítottam és felálltam. – Egyiketek se bántsa őt!

Nincs bennetek semmi együttérzés? – Átmentem Jeffersonhoz az asztal túloldalára.

– Christie – mondta Bet néni -, nincs semmi ok rá, ne izgasd fel magad, ne rontsuk el az első közös reggelinket.

– De bizony van! Kiabálni és sikítani kell, ha ilyen aljassággal találkozunk, ráadásul a rokonainktól, azoktól, akiknek még jobban kellene szeretniük és gondoskodni rólunk. Gyere, Jefferson! – Megfogtam a kezét és elindultunk.

– Hová mentek? – kiáltott Bet néni. – Be se fejeztétek a reggelit. Azon kívül mindig engedélyt kell kémetek, hogy elhagyhassátok az asztalt!

– Christie! – szólt Philip bácsi, mintha csak most fogta volna föl, mi történik egyáltalán.

Nem válaszoltam, nem is fordultam vissza. Kivittem Jeffersont az ebédlőből, majd a házból is. Nem tudtam, hova megyünk. A könnyek végigperegtek az arcomon, de nem sírtam. Jefferson szinte futott utánam, hogy lépést

tartson velem a lépcsőn és a sétányon. Senki sem jött utánunk.

Előttünk álltak a szénné égett szálloda maradványai. A kiégett váz, a betört ablakok, a bedőlt falak, a lógó vezetékek és a romos bútorok láttán még jobban elfacsarodott a szívem.

Elvezettem Jeffersont a szálloda hátsó bejáratához. Leültünk a nyári laknál és néztük a buldózereket, ahogy eltávolítják a még meglévő falakat. Egyikünk sem szólt. Jefferson nekem támasztotta a fejét, és megpróbáltuk átmelegíteni egymást a szürke ég alatt, amely az óceán felől fagyos levegőt hozott. Azon tűnődtem, lehetünk-e valaha is szomorúbbak ennél?

Mocsok

A szüleink halála és az azt követő átrendezések rémálma beárnyékolta a napjainkat, még a legkékebb eget és tengert is sötétre festette számunkra. Láttam és éreztem Jefferson szemében a szenvedést. Dühösen szemlélte az egész világot. Megértettem. Senki sem figyelmeztette, hogy a szépek és fiatalok, akikre a legnagyobb szükségünk van, azok is meghalhatnak, örökre elmehetnek.

Rajtam kívül ugyan ki törődne a panaszaival, ki érezne együtt vele. Senkitől sem kaphatja meg azokat a mosolyokat, azt a szeretetet, amit a mamitól és a papától kapott. Lassan kezdett becsukódni, mint a virág, ha nem kap napot. Kezdetben sokáig aludt, vagy amikor ébren volt, csak feküdt az ágyában kedvetlenül. Nem érdekelték a játékai. Ritkán beszélt, csak ha kifejezetten kérdezték.

Két nappal a Philip bácsi családjával töltött első rémes reggeli után Bet néni valóra váltotta a szavát. Fern egykori szobájából áthozatta az egyik ágyat Jefferson szobájába. Richárd akart az ablak mellett feküdni, így Jefferson ágyát eltolták a jobb sarokba, és persze átrendezték a szekrényeket is. Miután Jefferson elutasította a közreműködést, hogy átpakolja a holmiját, Bet néni segített Richárdnak átrendezni a szobát.

Richárd nyomtatott betűkkel öntapadós cédulákra írta fel a nevét, és odaragasztotta minden polc szélére,

minden fiókra, amelyiket kisajátított. És mert sok holmijuk elégett, Bet néni elvitte az ikreket bevásárolni, újra felöltöztetni. Egy csomó dobozzal, csomaggal tértek haza, új ruhákat, fehérneműt, zoknit vettek.

Richárd leltárt készített a ruhatáráról, majd gondosan bepakolta a fiókokba. Amikor panaszáradatba kezdett, hogy nincs elég helye, Bet néni még jobban összezsúfolta Jefferson holmiját, és Richárdnak még több férőhelyet csinált. Utasította Mrs. Bostont, hogy újra és újra tisztítsa ki a szőnyeget, mert szerinte piszkos, és azon Richárd nem járhat mezítláb.

– Mindennap kitakarítom azt a szobát, Miss Betty – tiltakozott

Mrs. Boston. – Nem is tudják egy nap alatt bepiszkolni a szőnyeget!

– A maga elképzelése a tisztaságról mérföldekre van az enyémtől – jelentette ki Bet néni. – Kérem, csinálja meg újra! – Azután szemlére indult a házban. Végignézte a polcokat, a sarkokat, mindenhol végighúzta a kezét, és mindenütt port, piszkot talált.

Melanie követte az anyját papírral, tollal, és feljegyzéseket készített.

Az ellenőrzés végeztével Bet néni átnyújtotta a panaszlistát Mrs. Bostonnak, és megkérte, hogy haladéktalanul lásson hozzá.

Nem jártam sokat a szállodának azon a részén, ahol Bet néniék laktak, így fogalmam se volt a tisztaságmániájáról. Egyetlen pókháló látványa kiborította, és amikor

Melanie a tenyerén az ágy alatt talált porcicát felmutatta, Bet néni majdnem elájult.

– Idebenn töltjük az időnk nagy részét – magyarázta Mrs.

Bostonnak -, és belélegezzük ezt a mocskot. A piszok és a szenny bemegy a tüdőnkbe, még alvás közben is!

– Eddig még senkinek nem volt panasza a munkámra, Miss

Betty – méltatlankodott Mrs. Boston -, pedig én a legkeményebb asszonynak is dolgoztam, aki valaha a Mississippin innen létezett: Cutler nagymamának.

– Ő pont olyan elfoglalt és szórakozott volt, mint az én szegény néhai sógornőm. Én vagyok Cutlers Cove első úrnője, aki nemcsak az üzlettel foglalkozik, és meglátja a piszkot a saját otthonában.

Bet néni személyesen felügyelte a takarítást és az átrendezést a szüleim szobájában. Néhány emberrel kivitette az összes bútort, azután átgőzöltette a szőnyegeket, mintha az én szüleim pestisesek lettek volna. Jeffersonnal figyeltük a munkákat. A mami és a papa minden holmiját kirakták a folyosóra. Új tapéta került a szobába és a mellékhelyiségbe. A szekrényeket és sublótokat újrabélelték a tükröket és a bútorokat átfényezték.

– Megyek, becsomagoltatom, amit a padlásra vitetünk – mutatott a mami és a papa ruháira, cipőire -, kiszedem belőle, amit használni tudok, és ami neked kell. Nézd végig rendesen, és válogasd ki, amit magadnak akarsz.

Sajgott a szívem, de nem akartam, hogy a mami holmijait a sötét, nyirkos padlás mélyére zárják. Gyor-

san kihúztam a kupacból azt a ruhát, amelyet a tizenhatodik születésnapomon viselt. Voltak pulóverek és szoknyák, amelyek azért voltak igen becsesek nekem, mert élénken láttam őt bennük. Beletemettem az arcomat a ruhákba, még érezhető volt rajtuk a kölnije illata, és egy pillanatra azt az érzést kölcsönözték, mintha itt lenne mellettem, s gyengéden végigsimítaná a hajam.

Bet néni lefoglalta a mami összes ékszerét, s amikor hevesen tiltakoztam, azt mondta, hogy csak addig tartja magánál, amíg elég idős leszek, és értékelni tudom azokat.

– Pontos listát készítek arról, ami az övé volt, és ami az enyém – ígérte, röviden rám villantva ravasz mosolyát.

Egyetlen nap leforgása alatt kicseréltette az ágyneműt, a kárpitot, a függönyt és a rolókat. Nekiesett a fürdőszobának is, közölte, hogy más tapétát akar.

– Azt hiszem – nyilvánította ki az egyik vacsoránál az átalakítások korszakában -, meg kellene fontolnunk az összes fal átfestését. Sosem voltam odáig ezért a dekorációért.

– Nincs jogod ezekhez a változtatásokhoz. – Vetettem ellen.

Ez a ház a szüleimé és a miénk.

– Természetesen, drágám – húzta szét még keskenyebbre az ajkát. – De amíg kiskorúak vagytok, Philip bátyád és én vagyunk a gyámjaitok, fontos dolgokban miénk a döntés roppant felelőssége, melyek meghatározzák a jövőtöket.

– Nem a tapétázás és a ház festése fogja meghatározni az életünket! – kiáltottam fel.

– Dehogynem- kacagott fel. – A környezet, ahol élsz, nagy hatást gyakorol a lelki békére.

– Minekünk úgy tetszik, ahogy van!

Rázta a fejét. – Te még nem tudhatod, mi tetszik, Christie drágám. Még túl fiatal vagy, nem értheted ezeket a dolgokat, Jefferson pedig... – nézett felé és tekintete találkozott az öcsém szúrós pillantásával. – Szegény Jefferson még az alapvető szükségleteit sem képes ellátni. Bízz bennem, drágám! Én a legmegfelelőbb körülmények között nevelkedtem. Az én szüleim a leghíresebb lakberendezőket foglalkoztatták megtanultam tőlük, hogy mi ízléses és mi nem. A ti szüleitek ugyan nagyon kedves emberek voltak, de a legszörnyűbb szegénységben nőttek fel. Úgy csöppentek bele a gazdagságba és a hatalomba, nem nevelték beléjük a jó ízlést, sem azt, hogy hová tegyék a pénzüket.

– Ez aztán nem igaz! – kiáltottam döbbenten. – A mami gyönyörű volt! A mami imádta a szép dolgokat! Mindenki dicsérte azért, amit a szállodával csinált! Ő...

– Pontosan, drágám. A szállodával, de nem az otthonával. Ez itt – hordozta körbe a szemét, mintha nyomortanyán lenne csupán egy menedékhely volt számukra, ahol meg lehetett bújni egy-egy órára. Társadalmi életet valójában a szállodában éltek.

Ritkán hívtak meg ide fontos vendégeket, ugye? Ezért van az, hogy Mrs. Boston, aki, bár nagyon aranyos te-

remtés, nem tanult meg rendesen felszolgálni. Nem sok alkalma volt gyakorolni, ha egyáltalán gyakorolta.

– De most végre változtatunk a dolgon, főleg, mert a szálloda leégett és újra kell építeni. Amíg kész nem lesz, Philip és én ide hívjuk meg a vendégeinket vacsorára és fogadásokra. Nem várhatjátok el, hogy fontos társadalmi rangban lévő embereket ide hívjunk, ebbe a házba, amíg így néz ki!

– De – összegezte a mondanivalóját – mindez ne izgasson benneteket, ez az én dolgom. Szívesen vállalom a terheket és a felelősséget. Tehát, pusztán azt kérem tőled és a többi gyerektől, hogy legyetek segítségemre. Rendben van?

Visszafojtottam a könnyeimet, kerestem Philip bácsi tekintetét. Hiába, mert ő, mint máskor, csendben elmélázott. Menynyire különböztek ezek az étkezések a hajdaniktól! Eltűnt a humor, a zene és a nevetés. Ezért olyan Richárd és Melanie, amilyen. Minden beszélgetést Bet néni vezetett be az étkezéseknél, Philip bácsi ritkán vagy egyáltalán nem szólalt meg.

– Van valami, amivel sokat segíthetnétek – folytatta Bet néni, ha levennétek a cipőtöket, amikor beléptek a házba. A bejáratnál leveszitek és kézben hozzátok fel az emeletre.

Kis szünetet tartott, összeszorította a száját és a szemét, ahogy Jeffersonra nézett.

– Jefferson, drágám, senki nem mutatta még neked, hogyan kell rendesen megfogni a villát?

– Úgy fogja, mint egy csavarhúzót – gonoszkodott Richárd.

– Figyeld meg, hogy fogják az unokatestvéreid az ezüst evőeszközt, Jefferson, és próbáld utánozni őket!

Jefferson rám nézett, azután a nagynénjére, majd kinyitotta a száját és a benne lévő, megrágott ételt visszaköpte a tányérjára, a hűs és a zöldségek tetejére.

– Fúj – visított Melanie.

– Undorító – ordított Richárd.

– Jefferson! – állt fel Bet néni. – Philip, láttad ezt?

Philip bácsi vigyorogva bólintott.

– Azonnal állj fel, fiatalember – parancsolta Bet néni – és menj fel a szobádba! Addig nincs vacsora a számodra, amíg bocsánatot nem kérsz. Indíts!

Jefferson aggódva nézett rám. Habár megértettem, amit csinált, de a megrágott étel látványától háborgott a gyomrom. A feszültséggel és a haraggal együtt ott kavargott bennem.

– Nem megyek fel! – kiáltotta dacosan Jefferson, és kiszaladt a bejárati ajtón.

– Jefferson Longchamp, nem engedtem meg, hogy kimenj a házból!- szólt utána Bet néni, de Jefferson már kirohant valamerre. Bet néni céklavörös arccal és nyakkal ült vissza. – Jaj, drágám, olyan vad ez a gyerek. Megint tönkretette a mások étkezését – panaszolta. – Christie…

– Utánamegyek, de jobb lesz, ha nem kritizálod örökké! mondtam neki.

– Én csak igyekszem a helyes viselkedésre szoktatni. Mindnyájunknak meg kell tanulnunk együtt élni egymással. Alkalmazkodnunk kell.

– Mikor fogsz te alkalmazkodni valakihez, Bet néni? – emelkedtem fel a székemből. – Mikor fogsz te megértést mutatni?

Hátradőlt, tátva maradt a szája. Halvány mosolyt véltem felfedezni Philip bácsi szája szögletében.

– Menj, hozd vissza az öcsédet – szólalt meg a nagybátyám is. – Erről majd még később beszélgetünk.

– Philip…

– Hagyd most, kérlek, Betty Ann! – tette hozzá határozottan

Philip bácsi. A néném dühödt pillantást lövellt felém, majd közelebb húzta magát az asztalhoz. Otthagytam őket, némán ültek, az volt az érzésem, máskor se beszélnek sokat egymással.

A hátsó kertben, a hintánál találtam rá Jeffersonra. Búsan hintáztatta magát, húzta a lábát a talajon. Leültem mellé. A hosszú felhőcsíkok megtörtek felettünk, s kibukkant néhány csillag. A mami és a papa borzalmas halála óta semmi nem volt fényes vagy gyönyörű, még a csillagok sem. Egyszer a mamival egy nyári éjszakán kiültünk az eget csodálni. A felfoghatatlan méretekről beszélgettünk, szabadon engedve fantáziánkat, más világok lehetőségeiről, másféle lényekről. Egy szenvedés és betegség nélküli világról álmodtunk, amelyben a boldogtalanság és a szomorúság szó nem létezik. Az emberek

egyetértésben élnek, és úgy törődnek egymással, mint saját magukkal.

– Válassz egy csillagot – kérte a mami – az lesz az a világ, amilyet akarunk. Mindig, amikor kinn leszünk éjszaka, megkeressük.

Aznap este nem találtam meg azt a bizonyos csillagot.

– Jefferson, azért ezt nem kellett volna csinálnod az asztalnál – korholtam. Nem válaszolt. – Tégy úgy, mintha ott se lenne.

– Utálom őt! – kiáltotta. – Egy ronda… hernyó – keresgélte a megfelelő hasonlatot.

– Ne sértegesd a hernyókat – mondtam, de nem értette meg.

– A mamit akarom és… a papát – nyögte.

– Tudom, Jefferson, én is.

– Azt akarom, hogy kiköltözzenek innen, és Richárd ne lakjon a szobámban – tette hozzá a kívánságlistához.

– Én sem akarom itt látni őket, Jefferson, de most nincs más választásunk. Ha nem akarunk velük élni, elküldenek bennünket máshová.

– Hová? – Az ötlet egyszerre izgatta és félelemmel töltötte el.

– Ahová az árva gyerekeket teszik, talán nem is maradhatnánk együtt. – Ezzel pontot tettem a további kérdezősködéseire.

– Jó, de bocsánatot akkor sem kérek.

– Ha nem teszed, nem ehetsz velünk többet. Ugye nem akarsz egyedül enni?

– Akkor eszem a konyhában Mrs. Bostonnal. – Nevethetnékem lett. Jefferson örökölte a papa természetét és csökönyösségét, az biztos. Ha Bet néni azt képzeli, hogy a mesterkedéseivel megtöri, akkor kellemetlen meglepetésben lesz része.

– Jól van, Jefferson. Meglátjuk. Éhes vagy még?

– Ennék egy kis almás lepényt – vallotta be.

– Menjünk be a konyhaajtón. Mrs. Boston biztosan ad neked süteményt – csalogattam befelé. Megfogta a kezem és hagyta vinni magát. Mrs. Boston boldogan fogadott minket. Leültette

Jeffersont a konyhaasztalhoz, és levágott neki egy darab süteményt arról a tálcáról, amit az ebédlőben szolgált fel. Én cseppet sem voltam éhes, csak néztem, hogy eszik Jefferson. Bet néni kijött, mert meghallotta a hangunkat. Szeme villámokat szórt az ajtóból.

– Ennek a fiúnak bocsánatot kell kérnie mindenkitől az asztalnál! – fröcsögte.

– Hagyd őt békén, Bet néni – mondtam eltökélten. Látta a szememben a határozottságot.

– Jól van, amíg meg nem teszi, addig itt fog étkezni – mondta fenyegetően.

– Akkor hát mind a ketten itt fogunk étkezni – néztem szembe vele. Hátrahőkölt, mintha az arcába köptem volna.

– Nem azzal leszel jó testvér, ha bátorítod és mentegeted a helytelen viselkedést, Christie. Nagyon csalódtam benned.

– Bet néni, el sem tudod képzelni, hogy én mekkorát csalódtam benned! – válaszoltam.

Keskeny, fehér csíkká préselte össze a száját, felhúzta a vállát, és harcias léptekkel visszament az ebédlőbe, hogy elpanaszolja Philip bácsinak, milyen méltánytalanság érte. A szüleim arra neveltek, hogy ne feleseljek, ne gorombáskodjak a felnőttekkel, ezért igen rosszul éreztem magam. A mami és a papa azonban arra is megtanított, hogy igazságos és becsületes legyek azokkal az emberekkel, akiket szeretek. Szívem mélyén tudtam, hogy Bet néni megérdemelte, amit mondtam. Ő egyikünkhöz sem közeledett szeretettel, sem őszintén, legalábbis úgy tűnt gyászoló lelkemnek. Minden egyes nap hozzájárult valamivel a szüleim emlékének kitörléséhez, befeketítéséhez. Nemcsak a szőnyegtisztogatás és az új tapéták, festések hanem az új házi szabályok, amelyek mellett élnünk kellett, mind könyörtelenül irtották emléküket, és mindent, ami rájuk emlékeztetett.

Elképzeltem, mit kap Jefferson az ebédnél tanúsított viselkedéséért Richárdtól, amikor este egyedül maradnak. Beköltözése első percétől kezdve szüntelenül panaszkodott Jeffersonra. Szegény kisfiú folyton könyörgött, hogy nálam alhasson.

Eszembe jutott a mami és a papa, akiknek muszáj volt együtt aludniuk a kihúzható rekamién gyerekkorukban. Miért kell ennek megtörténnie Jeffersonnal és velem is? Mindig saját szobánk volt, gyönyörű bútorokkal. Nem lehettem azonban szívtelen Jeffersonnal, az első éjszakán hagytam bebújni az ágyamba.

Persze szerette volna végső megoldásnak, különösen aznap, az ebédlőasztalnál kitört botrány miatt.

– A saját szobádban kell maradnod, Jefferson – magyaráztam, amikor újra könyörgött. – Ne hagyd, hogy Richárd kiüldözzön. Az a te szobád, nem az övé!

Vonakodva elvonult, és igyekezett Richárdot semmibe venni. Reggel mégis bömbölve jött be hozzám. Először azt hittem, Richárd megütötte, de Richárd nem volt verekedős. Az a fajta, aki fél, hogy visszaütnek. Ezért nem kezdeményez.

– Most mi baj van, Jefferson? – dörzsöltem ki az álmot a szememből.

– Eldugta a ruháimat, és nem akarja megmondani, hová tette a cipőmet!

– Micsoda? – Kipattantam az ágyból és magamra kaptam a köntösömet. – Lássuk csak, mi folyik itt – vittem a kezénél fogva a szobájába. Richárd nem volt ott.

– Látod, eltűnt a cipőm.

– Megnézted a szekrényben? – Bólintott. Kerestem mindenfelé, de a kedvenc cipője valóban nem volt sehol. Benéztem az ágy alá is. – Ez nevetséges. Ő hol van?

– Minden reggel Melanie szobájába megy – fedte fel Jefferson.

– Igen? Miért?

Jefferson megvonta a vállát. Kirontottam a folyosóra Melanie szobájához, és kopogtattam. – Szabad – válaszolta. Nyitottam az ajtót, s megpillantottam Melanie-t a fésülködőasztal előtt, pizsamában. Richárd mögötte állt, szintén pizsamában, kefélte Melanie haját. Mindketten

felém fordultak, olyan hasonló arckifejezéssel, ami az első pillanatban ijesztő volt. Mérgesek voltak a zavarásért, mindkettő tágra nyílt, dühös szemmel és lebigyesztett ajakkal.

– Mit csináltok? – kérdeztem inkább meglepetésemben, mint kíváncsiságból.

– Kefélem Melanie haját. Minden reggel így szoktam – felelt Richárd.

– Miért? – nevettem el magam önkéntelenül.

– Csak. Mit akarsz? – csattant fel türelmetlenül.

– Hol van Jefferson holmija... a cipője, a ruhái?

– Megmondtam neki, ha rendetlenül szétdobálja, el fogom dugni örökre. Hát azt tettem. – Ezzel folytatta Melanie hajának kefélését.

Elöntött a méreg. Először a padlóhoz szegezett, aztán felrobbant bennem, vitt Richárd felé. Meglepetten nézett fel, amikor kiragadtam a kefét a kezéből és fenyegetően felemeltem. Védekezőn tartotta fel a karját, Melanie pedig felvisított.

– Mit gondolsz magadról, ki vagy te? Honnan veszed a bátorságot, hogy ilyet tégy a mi házunkban? – üvöltöttem.

– Mi történik itt? Mi van? – kiáltott Bet néni már a folyosóról.

Szaladva jött a hálószobájukból, ami egykor a szüleimé volt. Hálóingben és hajvédő hálóval a fején, vastag fehér krémréteggel az arcán, tényleg olyan volt, mint egy döglött hernyó, apró szeme két fénytelen márványgolyó.

– Richárd eldugta Jefferson cipőjét és ruháit! És nem hajlandó megmondani, hova! – sziszegtem.

– Mert mindenfelé szétdobálja a földön, a cipőjét meg a szoba közepén hagyja. Valaki még áteshet rajta éjszaka – harsogta

Richárd védekezésül, amit Bet néni helyeslően fogadott.

– Helyesen tetted, Richárd. Jeffersonnak meg kell tanulnia a rendet. Richárd nem lesz az inasa. Jefferson korában már tudni kell rendesen, csinosan, tisztán megjelenni – okított engem.

– Ha ebben a másodpercben nem mondja meg, hová tűntette el Jefferson holmiját, belopózok a szobába éjszaka, amikor alszik, és tüzet gyújtok az ágya alatt – fenyegetőztem.

Fogalmam sincs, honnan vettem az ötletet és az erőt, hogy ilyet szóljak, de sikerült döbbenetet és rémületet okozni Bet néni lelkivilágában.

Lihegve kapott a torkához.

– Ez... ez szörnyű... iszonyatos... iszonyatos ilyet mondani. Mi ütött beléd, Christie?

– Nem hagyom kínozni az öcsémet – mondtam határozottan. Richárdhoz fordultam. – Tehát, hol vannak a dolgai?

– Mondd meg, Richárd – nyögte ki Bet néni. – Azt akarom, hogy ennek a sajnálatos eseménynek azonnal vessünk véget. A nagybátyád átment a szállodába, felügyeli a munkálatokat... különben idehívnám, hogy hallja, mit mondtál.

– Nem érdekel, megmondod-e vagy sem. Szóval, Richárd? támadtam, neki.

– Kidobtam mindent az ablakon – vallotta be.

– Mikor? – Vacsora után eleredt az eső, és egész éjjel zuhogott.

– Este, mielőtt lefeküdtem – mondta Richárd.

– Valószínűleg minden tönkrement! Most elégedett vagy, Bet néni?

– Richárd – korholta gyengéden a fiát -, nem kellett volna ilyet csinálnod. Szólhattál volna előbb nekem.

– Utálok disznóólban lakni – vetette oda Richárd hidegen.

– Jól van, megértem – vigasztalta az anyja. – Talán Jefferson ezután rendesebben bánik a dolgaival – fordult hozzám.

– Ha csak megérinti az öcsém holmiját, nagyon meg fogja bánni – fenyegetőztem, és visszacsaptam a kefét Richárd kezébe, aki vinnyogva hátrált.

Jeffersonnal kéz a kézben hagytuk el a szobát. Felöltözködtem, utána megkerestem a kertben a cipőt, a nadrágot, az inget és a fehérneműt. A cipő elázott, használhatatlanná vált. Mrs. Boston szerint, ha megszárad, sem lehet hordani többé, mert elveszti a formáját.

Még mindig forrt bennem a méreg. Betettem a cipőt egy papírzacskóba, és megkerestem Philip bácsit a szállodában. A fő falakat lebontották, a munkások épp a törmeléket távolították el.

Philip bácsi az építésszel és a mérnökökkel tárgyalt az újjáépítésről és a szükséges változtatásokról. Érkezé-

semre abbahagyta a tervek tanulmányozását. Lehetetlen volt nem látni rajtam a haragot. Minden porcikám égett a dühtől, az ajkam is remegett.

– Bocsássanak meg – szólt Philip bácsi az embereknek, és hozzám lépett. – Mi baj, Christie?

– Nézd meg – vettem elő az elázott cipőt a zacskóból. Átvette és megszemlélte, megtapogatta.

– Mi történt? – kérdezte együtt érző arccal.

– Richárd kihajította az ablakon Jefferson minden holmiját az este, mert nem kedveli a rendetlenséget. Nem érdekelte, hogy egész éjjel ömlött az eső, és mindene tönkremegy.

Philip bácsi bólintott.

– Beszélni fogok vele.

– Bet néni szerint helyesen járt el – mondtam. Ő pedig ismét bólogatott.

– Tudom, rettenetesen nehéz neked, de másnak is. Különböző egyéniségek... váratlanul összezárva. Időnként nagyon nyomasztó – rázta a fejét megértően.

– Hát Bet néninek, Richárdnak és Melanie-nak egyáltalán nem!

– De bizony. Ez persze nem mentség az ilyesmire. Mindent elsimítok ma este, Christie – ígérte. – Azt szeretném, ha boldog lennél – simogatta meg az arcomat. – Nem szabad téged izgatni, mert nagyon törékeny vagy, tudom.

– Dehogy vagyok én törékeny, Philip bácsi! Különben is, most éppen az öcsémet terrorizálják, nem engem. Én tudok vigyázni magamra, de ő csak kilencéves...

– Persze. Nyugodj meg. ígérem, mindent elrendezek, mindent helyrehozok. Légy szíves, mondd meg Júliusnak, vigyen be titeket a faluba cipőt vásárolni, rendben?

– Nemcsak a cipő…

– Tudom, de ne csináljunk belőle harmadik világháborút. Még ki sem tudtunk lábolni a tragédiából. Tégy, amit akarsz, bármit, csak legyen béke, Christie. Te okosabb és idősebb vagy, mint Richárd és Melanie. – Vártam, hátha hozzásorolja Bet nénit is. Tudom, hogy számíthatok rád.

Valamennyire csillapodott a haragom. Pillanatnyilag nem kívánhattam többet, az emberek vártak Philip bácsira. Remélhetőleg megértette a bajomat, és tenni fog valamit, ahogy ígérte.

– Rendben van.

– Aranyos kislány vagy – húzott magához. A szája súrolta az enyémet, amint csókot lehelt az arcomra. Egy pillanatra rábámultam, azután rohantam haza, megkeresni Jeffersont, hogy elvigyem új cipőt vásárolni.

Philip bácsi ígérgetései ellenére az egyik válságos helyzet követte a másikat. Jefferson és Richárd szünet nélkül veszekedtek, hol a fürdőszoba-használat körül, hol a játékok, hol a tévéállomások miatt. Olyan volt, mintha két ellenséges macskát egy ketrecbe zárnának. A perc törtrészéig sem akadt közöttük béke.

Az egyetlen szerencse, hogy Richárd többnyire Melanie-val töltötte az idejét. Először örültem neki, de jobban megfigyelve a dolgot, felháborodtam. Nemcsak fésülték egymást és vágták egymás lábkörmeit, hanem

együtt is öltözködtek. Soha nem vitatkoztak egymással, mint a hasonló korúak, és Richárd egyáltalán nem ugratta Melanie-t. Egymásról nem nyilatkoztak még kritikusan sem.

Ha néha ugyanabban a helyiségben tartózkodtunk Jeffersonnal, ők örökösen visszavonultak sugdolózni.

– A mamátok rendkívül fontosnak tartja az udvariasságot és az illemet – figyelmeztettem őket -, tudnotok kellene, hogy a sugdolózás nem illő dolog.

Mindketten vihogtak. Ha egyiküket bírálat érte, a másik azonnal magára vette, mintha neki szólna.

– Neked és Jeffersonnak is vannak titkaitok – hányta a szememre Melanie. – Nekünk miért ne lehetnének?

– Nekünk nincsenek titkaink.

– Dehogynem – szólt bele Richárd. – Minden családnak megvannak a maga titkai. Neked például van igazi apád is, de titokban tartasz mindent vele kapcsolatban. Nem igaz?

– Nem. Szinte semmit nem tudok róla – magyaráztam.

– A mamánk azt mondja, megerőszakolta Dawnt, így születtél te – fedte fel Melanie.

– Hát ez nem igaz! Szemenszedett hazugság!

– A mi mamánk nem hazudik – védte Richárd. – Nincs szüksége rá.

– Neki nincs semmi takargatnivalója – érvelt Melanie.

Vadul vert a szívem. Szerettem volna odamenni hozzájuk, és két jó nagy pofont lekeverni nekik, lepofozni a képükről az önteltséget.

– Az igazi apám nagyon híres operaénekes volt. A Broadwayn is énekelt, és a Sarah Bernhardt-főiskola tanára volt New Yorkban – mondtam lassan. – A mamám ott találkozott vele és beleszeretett. Nem erőszakolta meg.

– Akkor meg miért hagyta el? – kíváncsiskodott Richárd.

– Mert nem akart megházasodni és gyereket nevelni, de nem erőszakolta meg.

– Ez még rosszabb – okoskodott Melanie. Richárd bólintott, azután folytatták a kínai sakkjátszmát. Engem meg majd szétvetett a düh.

Mivel azelőtt kevés időt töltöttem az ikrekkel, nem tűnt fel, mennyire önzők és dühítően ellenségesek. Nem csoda, ha egymáson kívül nincs senki barátjuk. Ki barátkozna ilyen alakokkal?

Bezárkóztak a maguk világába, és senkit nem engedtek volna be maguk közé.

Egy reggel, amikor nyitva felejtették a fürdőszoba ajtaját, majdnem rosszul lettem. Richárd úgy, habosán vette a szájába Melanie fogkeféjét, közvetlenül, miután Melanie befejezte a fogmosást.

– Te jó ég! – kiáltottam fel, amire mindkettő megfordult.

Neked is van saját fogkeféd, Richárd. Miért kell ezt csinálni?

– Hagyd abba az örökös kémkedést utánunk! – kiáltotta, és bevágta az ajtót.

Egy este pedig Jefferson jött át hozzám, és az eddigi legmeglepőbb dolgot közölte velük kapcsolatban. Épp többoldalas levelet írtam Gavinnak, amelyben beszámoltam a házban történt kellemetlenségekről, amikor Jefferson jelent meg az ajtómnál, zavart, gondterhelt arccal.

– Mi a baj, Jefferson?

– Ugye, Melanie már nem olyan kisgyerek, meg tud fürödni egyedül?

– Persze. Már majdnem tizenhárom éves, Jefferson. Te is egyedül fürdesz. Néha-néha Mrs. Boston vagy én megmossuk a hátad, ahogy a mami szokta, de... miért kérded? – érdeklődtem.

– Richárd fürdeti Melanie-t – jelentette be.

– Fürdeti? Ezt nem hiszem, Jefferson. Honnan veszed?

– Ő kérte meg rá. Melanie bejött hozzánk, és azt mondta, hogy indul fürödni, Richárd pedig szólt neki, hogy: azonnal jövök. Le is vetkőzött köntösre, és úgy ment a fürdőszobába.

– Lehetetlen, csak nem fürödnek együtt az ő korukban!

Jefferson vágott egy grimaszt, és megrántotta a vállát. Hangtalanul felálltam, és kiosontam a folyosóra a fürdőszoba felé. Az ajtót becsukták. – Láttad, hogy mindketten bemennek?- kérdeztem tőle még egyszer. Felnézett és bólintott.

Felkeltette a kíváncsiságomat a dolog, közelebb mentem az ajtóhoz és hallgatóztam. Hallottam, hogy beszélgetnek. Rányomtam a fülem az ajtóra. A víz sűrűn csob-

bant a kád szélén és a testükön. Undorító, gondoltam. Bet néninek és Philip bácsinak bizonyára nincs tudomása róla. Lenyomtam a kilincset. Nem zárták magukra az ajtót. Jefferson izgalmában tágra nyitotta a szemét, amint résre nyitottam az ajtót. Ujjamat a számra téve csendre intettem. Ő pedig ráharapott az alsó ajkára. Lassan kinyitottam az ajtót, annyira, hogy benézhessek.

Együtt voltak a kádban, egymással szemben ültek. Richárd Melanie haját dörzsölte. A lány, növésben lévő melle kilátszott a habok közül, mint két tavirózsa. Richárd hirtelen megérezte a jelenlétemet és arra nézett. Abbahagyta a dörzsölést.

– Csukd be azt az ajtót, és kifelé innen! – kiabálta.

– Ki innen! – visított fel Melanie.

– Mit csináltok? Ez undorító! Már nagyok vagytok a közös fürdéshez!

– Nem a te dolgod, amit mi csinálunk. Csukd be az ajtót! követelte Richárd.

Be is csaptam rájuk. – Menj vissza a szobádba, Jefferson!

– Te hová mész?

– Megyek, elmondom Bet néninek. Biztosan nem tud erről. Ez szemérmetlenség.

– Mit jelent a szemérmetlen?

– Menj vissza a szobádba most, és ott várj meg. – Lesiettem a lépcsőn. Bet néni éppen telefonált, Philip bácsi pedig a vállalkozókkal tárgyalt, akik újjáépítik majd a szállodát. Bet néni, látva, hogy ott állok, befogta a hallgatót.

– Mi van, Christie? Vonalban vagyok.

– Azonnal el kell mondanom valamit. Fel kellene jönnöd mondtam.

– Jaj, drágám, most meg mi baj? Egy pillanat, Louise, már megint valami összezördülés... Igen, megint. Nemsokára visszahívlak. Köszönöm. – Letette a telefont, de száját összepréselte, láthatóan bosszankodott. – Nos?

– Melanie és Richárd együtt fürdenek.

– És?

– Együtt. Egy fürdőkádban. Éppen most – hangsúlyoztam.

– Úgy. Ők mindent együtt szoktak csinálni, ők különlegesek, mert ikrek.

– De hiszen tizenkét évesek, majdnem tizenhárom....

– Aha, értem. Te meg azt gondolod, ez valami beteges hajlam, valami csúnya dolog. – Bólogatott, mint akinek beigazolódott a gyanúja. – Az ikrek mindig különlegesek. Nagyon okosak és rendkívüli módon szeretik egymást. Ők soha nem bántanák vagy hoznák zavarba egymást. Ez teljesen természetes, együtt növekedtek a méhemben is kilenc hónapig, egymás mellett. Együtt szoptattam őket. Ez valami emelkedett, lelki dolog.

– Akkor miért költöztetted Richárdot Jefferson szobájába? Azt mondtad, Melanie-nak szüksége van már ebben a korban a saját magánéletére – emlékeztettem. Dühös lett, hogy ellentmondáson kaptam.

– Igen, neki már szüksége van a saját magánéletére, a saját, külön szobájára – tette hozzá hajlíthatatlanul.

– De...

– Semmi de. Nem hiszem, hogy még sokáig mindent együtt fognak csinálni. Ahogy idősebbek lesznek, egyre inkább leválnak majd egymásról, de addig semmi rossz nincs abban, ha szeretik egymást. Nekik erre belső ösztönzésük van. Igen – úgy látszott, örül, hogy megtalálta a megfelelő kifejezést – a belső ösztönzés. – Mosolya eltűnt, olyan lett, mint egy gonosz boszorkány: apró gombszem, vékony ajak, beesett arc, amitől az orra még hosszabbnak, hegyesebbnek látszott.

– Nem lep meg, hogy a te szerencsétlen háttereddel, meg Fernnel, aki itt nőtt fel, ebben a házban, a rosszat keresed az ikrek tetteiben.

– Miféle szerencsétlen háttérről beszélsz? – háborodtam fel.

– Kérlek, Christie. Hagyjuk ezt a csúnya vitát! Köszönöm a beszámolódat az ikrekről. Ne aggódj miattuk. Richárd már panaszkodott rád, hogy szüntelenül kémkedsz utánuk.

– Kémkedek? Nem igaz.

– Mindenkinek joga van egy kis magánélethez. Ugye, te is szereted a saját nyugalmadat. Inkább az öcsédén tartsd rajta a szemed, drágám! Az pont elég lesz neked. Bárkinek elég lenne tette hozzá halkan. – Most vissza kell hívnom Louise-t. Egy fontos beszélgetés közepén voltunk.

Visszament a telefonhoz, otthagyva engem a felháborodásommal. Felmentem az öcsémhez.

– Na, mi történt? – rohant meg Jefferson, már várt az ajtóban.

– Semmi, Jefferson. Felejtsd el. Felejtsd el őket. Ezek torzszülöttek – válaszoltam jó hangosan, amit meghallhattak.

Azután bementem a saját szobámba, és folytattam az írást. A Gavinhoz írt levél egész regénnyé terebélyesedett. Immár ő maradt az egyetlen, akinek kiönthettem a lelkemet.

Mióta Bet nénivel és Philip bácsival élek, csak még inkább hiányoznak a szüleim. Ez egy szeretet nélküli család. Philip bácsi csak a reggelit és a vacsorát tölti el a családja körében.

Bet néni úgy tesz, mintha a gyerekeit laboratóriumban állították volna elő, és ennek megfelelően tökéletes lények lennének, akik eleve nem csinálhatnak semmi rosszat. De még sose láttam, hogy Bet néni este vagy reggel megcsókolná őket, vagy

Philip bácsi búcsú puszit adna nekik. Mennyire különbözik attól, ahogy a mami és a papa bennünket megcsókoltak! Még sosem láttam négy embert, akik ilyen szertartásosan viselkednének egymással.

Akármit is mond Bet néni az ikrekről, számomra csupán egyetlen kétfejű szörnyeteg a kettő. Hátborzongatóak. Akkor lennének boldogok, ha rajtuk kívül nem lenne ember a világon, még a szüleik sem. Csak akkor nevetnek vagy mosolyodnak el, ha egymás közt sutyorognak. Pontosan tudom, hogy Jeffersonról és rólam suttognak. Ami azt illeti, biztosan

Philip bácsi is rémesnek találja a saját gyerekeit, ezért tölti a lehető legkevesebb időt velük, és ezért nem viszi magával őket a szállodába. El sem tudom képzelni, miért vette el Philip bácsi Bet nénit.

Ő mégiscsak egy jóképű ember, túlságosan is jóképű egy ilyen csúnya nőhöz. Fern mondott nekem néhány rémes dolgot legutóbb. Azt állította, hogy Philip bácsi és a mami szerelmesekként együtt jártak, mielőtt megtudták, hogy féltestvérek. De a mami a tűzvész előtt elmondta nekem, hogy semmi lényeges nem történt kettőjük között. Mégis kellemetlenül érzem magam, amikor Philip bácsi olyan furcsán bámul engem.

Ezeket a dolgokat senkinek nem mondanám el, csak neked, Gavin. A barátnőim, mint Pauline is, tapintatosak, érdeklődők, de én szégyellném elméséin nekik a családi problémákat.

Alig várom, hogy láthassalak, számolom a napokat, amíg visszajössz. Add át szeretetteljes üdvözletemet Longchamp nagypapának és Edwinának.

Tűnődtem, hogyan írjam alá, végül azt írtam:

Sok szeretettel, Christie.

Késő́re járt, mire megírtam a levelet. Leragasztottam a borítékot, és az éjjeliszekrényre tettem, hogy el ne felejtsem reggel rögtön feladni. De még nem készülődtem a lefekvéshez, helyette felvettem a dzsekimet, kikémleltem az ajtóból, s amikor megbizonyosodtam róla, hogy minden csendes, halkan leszaladtam a lépcsőn.

Szokás szerint egy lámpa mindig égett a nappaliban és egy a bejárati ajtó felett. Mrs. Bostont sem hallottam, gondoltam, már lefeküdt. Lopakodva a bejárathoz lépkedtem, s csendesen becsuktam magam mögött az ajtót. A hold, mint egy fényszóró, majdnem telire dagadva világította meg a ház frontját. A tornác padlója megcsikordult, amint végigmentem rajta.

Tulajdonképpen Richárd és Melanie igazat mondott, gondoltam magamban, amikor titkolózással vádoltak. Valóban volt egy titkom, amiről még Jefferson sem tudott. Amióta a szüleimet eltemették, sötétedés után minden este kilopakodtam a házból, és a sírjuknál jól kisírtam és kipanaszkodtam magam. Aznap éjjel különösen nagy szükségem volt rá, hogy a közelemben tudjam őket. Nem is álmodtam, milyen meglepetésben lesz részem.

Titkok

A holdfényben csont fehérnek látszottak a magas emlékművek, mauzóleumok. A nyugodt esti levegőben egyetlen levél sem rezdült a faágakon, mintha csak odafestették volna őket. A hátam mögül a tenger ritmikus morajlása hallatszott, fölötte a hold merengett sárga udvarával. Frissen kiásott föld illata szállt felém, amint a temető gránitkapuján átsétáltam.

Rendes körülmények között féltem volna éjszaka a temetőben sétálni, főleg abban, ahová Cutler nagymamát is temették. Gyerekkoromban csak ritkán hoztak ide, de minden alkalommal, félelemmel tekintettem a sírja felett magasodó kőre, amelyen ott állt a neve, a születése és a halála időpontja. Egyszer volt egy rémálmom is azzal a sírkővel. Álmomban eltévedtem a sorok között. Forgolódtam mindenfelé a sötétben, amíg a sírkövéhez kerültem, de a bevésett kereszt és a felirat helyett a rám figyelő szürke szemét láttam, ugyanazt a hideg, szürke szemet, amely a szállodai arcmásáról meredt rám, s lidérces álmomban borzasztó fénnyel világított.

Mióta a temető a mami és a papa nyugvóhelye lett, nem váltott ki többé belőlem félelmet és rémálmokat, inkább a szeretet és a melegség otthonává vált. Ők megóvnának, mint életükben is mindig megóvtak, sem Cutler nagymama szelleme, sem más gonosz nem tudná legyőzni a jóságukat. A síremléke, bár hatalmasabb

bármelyik más síremléknél, már csak egyszerű kőnek tetszett. Azért nem mentem közel hozzá, gyorsan elmentem mellette, és megálltam a szüleim dupla sírjánál. Letérdeltem, és szabadon folyhattak a könnyeim, miközben beszéltem hozzájuk.

– Mami, úgy hiányzol, és a papa is. Jefferson szíve is majd megszakad. Utálunk együtt élni Philip bácsival és Bet nénivel. A családjukban nincs szeretet. – Folytattam Richárddal és Melanie-val, milyen különc szörnyetegek, és milyen aljasak velünk.

– De megígérem, mindig gondom lesz Jeffersonra, és megteszek minden tőlem telhetőt, hogy túl legyen a gyászán és a bánatán. – Arcomról az államra csurogtak a könnyek, nem is igyekeztem letörölni, hadd hulljanak a sírra.

– Jaj, mami, nagyon nehéz nélküled élni a világon. Semmi sem a régi. Egyetlen reggel sem fényes és meleg egyetlen éjszaka sem biztonságos semmi sem ízlik, amit szerettem, és egyetlen ruhámban sem érzem magam csinosnak többé. Ürességet érzek belül.

A zongora billentyűihez is béna a kezem. Meghalt a melódia is veled.

– Tudom, nem szeretsz ilyeneket hallani. Mindenki azt hajtogatja, ki kellene már gyógyulnom a gyászból, és megpróbálni olyannak lenni, amilyennek álmodtál, de az út sokkal hosszabbnak és keményebbnek tűnik nélküled. Nem érdekel, mit mondanak az emberek, nem tudok mást hinni, mint hogy valami szörnyű átok ül rajtunk.

Nagyokat sóhajtottam, szinte hallani véltem a válaszát.

– Tudom, meg kell próbálnom mindent, hogy sikerüljön, hiszen a felelősségem megnövekedett. Úgy kell élnem és dolgoznom, hogy közben elképzelem, milyen büszke lennél rám. ígérem, mami, megpróbálom. – Lassan felálltam. Fáradt voltam, elcsigázott. Ideje hazamennem, lefeküdni.

Indulni akartam vissza, amikor lépteket hallottam. Valaki jött az ösvényen mögöttem. Megfordulva Philip bácsit pillantottam meg a holdfényben. Egy kicsit megállt Cutler nagymama sírjánál.

Behúzódtam az egyik nagy sírkő mögé. Nem akartam, hogy tudomást szerezzen magányos éjszakai látogatásomról. Azt hittem, távozik, miután elidőzött a nagymamája sírjánál, de meglepetésemre, néhány másodperc után a szüleim sírjához lépett.

Megállt a mamié előtt, letérdelt, kezét a hideg földre tette. Aztán felemelte a fejét és beszélni kezdett, elég hangosan ahhoz, hogy meghallhassam.

– Nagyon sajnálom, Dawn. Bocsáss meg! Tudom, nem mondtam elégszer neked. Ezer mentegetőzés sem lenne elég, az sem tudná eltörölni, amit ellened vétettem. A sorsnak nem volt joga elvenni téged tőlem ilyen hamar, különösen, mielőtt igazán meg nem bocsátottál nekem.

Vajon mit csinálhatott? – tűnődtem. – Mi lehetett olyan borzalmas, hogy ezer bocsánatkérés sem lenne elég?

– Az egyik felem meghalt veled. Tudod, mit éreztem irántad, és semmit nem tehettem az érzéseim ellen. Sose szűntem meg szeretni téged. Feleségül vettem Betty Annt, de ő csak hitvány pótlék. Azt reméltem és arról álmodtam, hogy te és én egy napon kinyilváníthatjuk az igazi érzéseinket egymás iránt.

– Tudom, te nem voltál hajlandó elismerni, de egyszer mi szerettük egymást, tisztán és szenvedélyesen. Reméltem, egyszer ismét úgy fogunk szeretni. Talán őrültség volt ilyesmiről álmodni, de nem tehetek róla.

– Most – itt lehanyatlott a feje -, ha Christie-re nézek, rád gondolok. Úgy tekintem őt, mint a mi kettőnk gyerekét, vagy amilyen a mi gyerekünk lehetett volna.

Hideg zuhanyként értek a szavai. Ezért nézett hát úgy rám időnként? Nem tett boldoggá, hogy így érez irántam, inkább végigfutott tőle a hideg a hátamon.

Philip bácsi felemelt fejjel, különös hangon folytatta: – A legmerészebb álmaimban sem gondoltam, hogy előbb halsz meg, mint én. Bizonyára maguk az angyalok is féltékenyek voltak az irántad érzett szerelmemre, és tönkre akarták tenni. Igen, elvettek tőlem, elvittek ebből a világból, de sohasem fognak elvinni téged a szívemből.

– Megfogadom neked, hogy Christie-nek szeretettel gondját viselem, és mindent megteszek, hogy biztonságban, boldognak érezze magát. A te emlékedre építem újjá a szállodát, nagyobbra, fényesebbre és szebbre, mint valaha volt. Ha pedig elkészül, a te hatalmas arcképedet állítom fel a hall falán.

– Te itt énekelsz tovább, szerelmem, itt énekelsz a szívemben

– lehorgasztotta a fejét. – De meg kell bocsátanod nekem.

Lassan felállt és leszegett fejjel elindult.

Dobogó szívvel vártam, amíg eltűnt a temető ösvényén. Miféle mély, sötét titkot őrizhet, miféle fájdalmas emléket, amiért egy sírnál kell bocsánatot kérnie? Egyszerűen csak sokkal szenvedélyesebben szerette a féltestvérét, mint illett volna, vagy más bűn is van a rovásán? Fern néném foghegyről odavetett rémes szavai visszhangoztak bennem: Mit képzelsz, amikor randevúztak, mit játszottak, ipi-apacsot? Féltem rágondolni is. Amikor biztonságosnak láttam, kiléptem az árnyékból, és ugyanazon az ösvényen hazasiettem.

A bejárati ajtó feletti lámpa még égett. Lábujjhegyen mentem végig a verandán, kétségbeesetten vigyázva, meg ne reccsenjen alattam. Aztán kinyitottam az ajtót, és becsusszantam rajta. Vártam és füleltem. A házban csend volt. Talán Philip bácsi már felment, gondoltam, és elindultam a folyosón a lépcsőház felé. A nappali ajtaja nyitva állt, s az egyetlen kislámpa fényénél hátrahajtott fejjel, csukott szemmel ott ült Philip bácsi egy fotelben. A kezében egy pohár whiskyt tartott.

Gyorsan elindultam a lépcső felé. Az első fok árulóan hangosat csikordult a lábam alatt.

– Ki van ott? – szólt Philip bácsi. Némán álltam. – Van ott kinn valaki? – Elhatároztam, nem válaszolok, de a

szívem olyan hangosan vert a mellkasomban, hogy szinte biztosan meghallhatta.

Nem szólt többet, nem is jött ki az ajtóhoz. Feliramodtam a lépcsőn, és nyomban a szobámba mentem. Levetkőztem, felvettem a hálóinget, és azonnal ágyba bújtam. A lámpát is eloltottam, mint rendesen, kivéve az éjszakai lámpát. Percekkel később befordultam a fal felé, és becsuktam a szemem, hallottam, hogy nyílik az ajtó.

A szívem a torkomban dobogott, mert nem Jefferson kiáltását és lépéseit hallottam. Nem mozdultam, meg sem fordultam, hogy ne lássam, ki az, amúgy is tudtam. Másodperceken belül megéreztem a whisky szagát. Visszatartottam a lélegzetemet. Philip bácsi csak ellenőrzi, hogy ágyban vagyok-e? Miért ődöng itt ilyen sokáig? Végre meghallottam az ajtó záródását. Fellélegeztem, de mielőtt megfordulhattam volna, újra meghallottam a lépéseit, és rájöttem, hogy az ágyam mellett áll.

Nem moccantam, becsukott szemmel alvást mímeltem. Hosszú ideig álldogált és nézett, de én továbbra sem mozdultam, ahhoz túlságosan is féltem. Aztán hatalmasat sóhajtott, és végre hallottam, hogy kimegy. Csak akkor fordultam meg, amikor becsukódott az ajtó. Megkönnyebbülten felsóhajtottam.

Micsoda különös éjszaka, gondoltam. Rejtélyek vesznek körül, úgy lebegnek a levegőben, mint a sűrű tengeri köd. Még sokáig méláztam a történteken, aztán lassan begubóztam az álom puha, meleg burkába.

Jövés-menés hangjára ébredtem, s egy perccel később Jefferson kéredzkedett be a szobámba. Hallottam, Bet

néni kiabált a folyosón, hogy Philip bácsi azonnal küldjön orvosért. Kint már kivilágosodott, de amikor megnéztem a- órát: fél hat volt. Jefferson rémültnek látszott.

– Mi történt?

– Richárdnak iszonyú hasfájása van, még sír is.

– Csak nem? – kérdeztem szárazon. – Ez egyszer ő iszsza a fekete levest.

– Melanie is azt ivott – tette hozzá izgatottan Jefferson.

– Melanie is? Ezt hogy érted?

– Neki is hasfájása van, Bet néni meg szörnyen dühös. Alhatnék itt nálad? Rémesen hangoskodnak.

– Jó, bújj be az ágyamba. – Felkeltem és nyúltam a köntösömért. – Megnézem, mi folyik ott.

Philip bácsi pizsamában, kócosan járkált a folyosón. Meglehetősen álmosnak és zavarodottnak látszott, hangosan ásítozott.

Arcát dörzsölgette a tenyerével, Melanie szobájához indult.

– Mi történt? Mi ez a ricsaj? – kérdezte.

– Hullasápadt, éppúgy, mint Richárd. Menj, nézd meg! – kiabált ki Bet néni bentről. – Megmérgezték őket!

– Micsoda? Nevetséges – dörmögte Philip bácsi. Megfordult és észrevette, ahogy ott állok. – Ó, Christie – mosolyodott el.

Sajnálom, hogy felébresztettek.

– De mi a baj, Philip bácsi?

– Nem tudom. Mindig ez van. Ha az ikrek egyike megbetegszik, rögtön beteg lesz a másikuk is. Mintha a baktériumok is ikrek lennének – tette hozzá, még mindig

mosolyogva. Azután bement Jefferson és Richárd szobájába. Bekukucskáltam Melanie ajtaján.

Bet néni ült az ágya szélén, vizes ruhával borogatta Melanie homlokát. Melanie nagyokat nyögött és a hasát fogta.

– Megint ki kell mennem – sírta.

– Jaj, édes kicsim, kicsim – állt fel Bet néni, hogy utat engedjen neki. Melanie kiugrott az ágyból, és a gyomorfájástól görnyedten szaladt a fürdőszobába. Kitértem az útjából.

– Mi történt veled? – szóltam utána, de csak elhúzott mellettem, és becsapta maga mögött a fürdőszobaajtót.

– Hogy mi történt vele? Megmérgezték őket valami romlott étellel. Biztos vagyok benne – állította Bet néni. – Az... az idétlen szakácsnő és cseléd...

– Mrs. Boston? Csak nem képzeled, hogy valami roszszat csinált? Mrs. Boston remek szakácsnő.

– Huh – húzta fel a keskeny, csontos vállát. Átment Richárd szobájába, akinek idáig hallatszott a nyögdécselése. Philip bácsi fáradtan, undorral az arcán jött ki a fiától.

– Mindannyian ugyanazt ettük, Philip bácsi – mondtam.

Egyikünk sem lett beteg tőle. Az ikrek bizonyára egyedül ettek valami mást is.

– Nem tudom. Nem tudom – ismételte éneklő hangon, és elment telefonálni az orvosnak. Magam visszatértem a szobámba, és lekuporodtam a már alvó Jefferson mellé. Alig egy óra múlva megjött az orvos. Miután megvizsgál-

ta a betegeket, hallottam távozni a folyosón Bet nénivel. Felírt orvosságot, és elrendelte, hogy maradjanak ágyban. Utána Bet néni odajött az ajtómhoz.

– Christie – szólt be nekem -, kérlek, vidd át Jeffersont néhány napra Melanie szobájába. Nem akarom, hogy megfertőződjön. Nekem is könnyebb lenne őket egy szobában ápolnom.

– Mi bajuk van?

– Valószínűleg az ételmérgezés egyik fajtája, vagy valami gyomorba került vírus – magyarázta, s undorodva elhúzta a száját.

– Biztos vírus. Hiszen sem Jefferson, sem én nem érezzük rosszul magunkat.

– Még ha vírus is, őket megtalálta, mert itt egyáltalán nincs tisztaság, főleg a konyhában! Ti ketten szerencsések vagytok... különös – tette hozzá jelentőségteljesen, s ezzel otthagyott.

Később lementünk Jeffersonnal reggelizni. Csupán Philip bácsit találtuk ott, az újságot olvasta. Vidáman jó reggelt kívánt, mintha ez is csak olyan reggel lenne, mint a többi.

– Merre van Bet néni? – kérdeztem.

– Teát és pirítóst vitt fel az ikreknek. Pillanatok alatt ki fogja őket kúrálni, ő egymaga. így szokta. Különben örülök, hogy ti jól vagytok.

– Nekünk semmi okunk betegnek lenni – mondtam élesen.

Csak bólintott, és visszamélyedt az újságjába.

Mrs.. Boston behozta a meleg reggelinket Nagyon dühösnek és rosszkedveinek látszott. Még sose láttam ilyen összeszorított szájjal.

– Hát a ti gyomrotok hogy van? – kérdezte aggódva.

– Remekül, Mrs. Boston.

– Gondoltam – morgott elégedetten, és kihúzta magát. Philip bácsi olvasott tovább, mintha nem hallotta volna. Mrs. Boston visszavonult a konyhájába, s nem mutatkozott. Megígértem Jeffersonnak, hogy reggeli után elviszem sétálni a tengerpartra, kagylókat keresni. Fel kellett mennünk a könnyű dzsekijéért.

Bekopogtam a hálószobája ajtaján, majd bedugtam a fejem, hogy lássam, bemehetek-e a dzsekiért.

Bet néni a két ágy közé húzott széken ült. Jobb kezével Richárd kezét fogta, a ballal Melanie-ét. Mindkettő állig betakarva, csukott szemmel feküdt.

– Pszt – szisszent fel Bet néni. – Végre elaludtak.

– Csak Jefferson dzsekijét szeretném kivenni a szekrényből suttogtam, lábujjhegyen a szekrényhez indultam. Bár annyi zajt sem csaptam, mint egy kisegér, Richárd szeme felrebbent.

– Mi az... mi van? – kiáltotta.

Nyomban felnyílt Melanie szeme is. – Ki az? – kérdezte.

– Na, tessék, látod, mit tettél? – csattant fel Bet néni. – Pont, amikor pihenniük kellene!

– Egy légy sem csinálhatott volna kevesebb zajt, Bet néni.

Nyilván igazából nem is aludtak. – Levettem Jefferson dzsekijét a fogasról.

– Hová mentek?

– Egy kis sétára, a tengerpartra. Olyan szép nap van. Sajnálom, hogy ők nem tudnak jönni – igyekeztem kedvesen mondani, és gyorsan kijöttem. Felkaptam a Gavinnak szóló levelet, hogy beletegyem a levelesládába, ahonnan majd a postás elviszi, aztán elindultunk Jeffersonnal az óceánhoz.

Jefferson élvezte a kagylóvadászatot, de időnként meg-megállt, és a mami meg a papa után kérdezősködött. Mit gondolok, vajon együtt vannak-e a mennyországban. Lesznek-e ott is új gyerekeik? Lehetséges-e, hogy visszatérnek, ha csupán egyetlen percre is? Egyetlen válaszom se elégítette ki. Sötét szeme tágra nyílt, eltiltotta a könny. Csak egyetlen választ akart hallani: hogy egy napon megint együtt leszünk mindnyájan.

Később a ház előtti kocsi feljárón meglepetésünkre ott állt a limuzin. Aztán megjelent Julius is, két bőröndöt cipelt ki a házból, és betette a kocsi csomagtartójába.

– Ki megy el? – kérdezte Jefferson. – Remélem, Bet néni…

– De sajnos nem ő volt. Mrs. Boston jött ki a vasárnapi, templomba járó ruhájában, egy kisebb utazótáskával a kezében. Amint megláttuk, elkezdtünk szaladni felé.

– Mrs. Boston! – kiáltottam. – Hová megy?

Elmosolyodott, amikor észrevett bennünket. – Jaj, de örülök, hogy visszajöttetek, mielőtt elmegyek. El akartam búcsúzni.

– De hát hova megy, Mrs. Boston? Nem tudtam, hogy készül valahova!

– Én sem tudtam – sötétült el a tekintete. – A nagynénétek lejött hozzám ma reggel. Megvádolt, hogy romlott ételeket szolgáltam fel. Reggeli után pedig ismét lejött, és azt mondta, fogalmam sincs a konyhai tisztaságról, sőt, nem tudom tisztességesen felszolgálni az ételt finom embereknek neki pedig nincs ideje engem megtanítani minderre. Azt mondta, az lenne a legjobb mindenkinek, ha fognám a sátorfámat és elmennék. Kifizette a béremet, és megkért, hogy azonnal távozzak. Én meg megmondtam a magamét, és boldog vagyok, hogy megszabadulok tőle!

– Jaj, Mrs. Boston! Nem bocsáthatja el csak így. Nem neki dolgozott, hanem nekünk – keseregtem. Milyen lesz az életünk a házban nélküle, tűnődtem.

– Szegény, szegény gyermekem – simogatta meg kesztyűs kezével az arcomat. Rámosolygott Jeffersonra, aki szomorúan nézett fel rá. – Valóban nektek dolgoztam, csakhogy egy darabig még nem ti kezelitek a pénzügyeket, kedveseim. Miss Bet ezt is határozottan a tudomásomra hozta.

– Azt hiszem, így lesz a legjobb. Egyszer úgyis egymás torkának estünk volna. Ez a nő... – megrázta a fejét. – Sajnálom, kicsikéim. Mindkettőtöket én gondoztam, segítettem felnevelni, megszakad a szívem értetek, de nem maradhatok.

– Hová megy, Mrs. Boston? – nyögtem ki, miközben a sírás fojtogatott.

– Egy időre lemegyek Georgiába, Lou Ann nővéremhez. Úgyis ideje lesz már meglátogatnom. Tudjátok, eléggé benne vagyunk már mindketten a korban.

– Akkor hát sosem látjuk viszont – mondtam panaszosan.

– Ha itt lesz az ideje, visszajövök. Vigyázz az öcsédre. És te,

Jefferson, fogadj szót a nővérednek, hallod?

Jeffersonra néztem. A szomorúság hirtelen méreggé változott benne. Beharapta az ajkát, és elrohant a ház mögé.

– JEFFERSON!

– Menj, keresd meg – kért Mrs. Boston. Megcsókolt, és szorosan megöleltük egymást. – Hiányozni fogsz, gyerekem.

– Nekem is rettenetesen fog hiányozni, Mrs. Boston. Borzalmasan.

Kitörölt egy könnyet a szeméből. Intett Júliusnak.

– Gyorsan, mielőtt a helyszínen elolvadok. – Sietősen beszállt.

Július becsukta az ajtót, és átment a másik oldalra a kormányhoz.

Utoljára a vasárnapi kalapján lévő tollat láttam Mrs. Bostonból a hátsó ablakon át, mielőtt a napfény elárasztotta a limuzin hátulját, és az ablak tükörként verte vissza a sugarakat. Összetörten, torkomban rekedt sikolylyal álltam, és bámultam még akkor is, amikor a kocsi végképp eltűnt. Lábam, szívem nehéz lett, mint az ólom.

Lassan-lassan, apránként elszáll minden, ami valaha a mi varázslatos világunknak része volt. Még sose éreztem ilyen egyedül magam, és sose féltem jobban, hogy mi következhet még.

Jefferson bemászott a kerítésen a ház hátsó bejáratának tornáca alá. Gyanítottam, hogy ott lesz. Az volt az egyik búvóhelye, ahová gyakran elrejtőzött játszani. Egy sarokban kuporgott, és egy bottal szórakozottan firkált a keményre döngölt talajra.

– Gyere ki onnan, Jefferson! Piszkos leszel ott, és nincs értelme elbújni – csalogattam.

– Nem jövök. Nem akarom, hogy Mrs. Boston elmenjen.

– Én sem akarom, de elment. Bemegyek, és azonnal beszélek

Bet nénivel – tettem hozzá. Erre reménykedve felnézett.

– Vissza fog jönni Mrs. Boston?

– Talán. Gyere, Jefferson. – Lenyújtottam érte a kezem, kimászott. A térde, a könyöke és a nadrág feneke feketéllett a piszoktói. Amennyire lehetett, leporoltam, aztán beléptünk a házba. Bet néni a konyhában tettvett. Hatalmas robajjal rángatta elő a lábosokat, fazekakat, mindent kirámolt a szekrényekből és a polcokról. Odamentem az ajtóhoz, és benéztem hozzá. Gumikesztyűt húzott, köténnyt vett a ruhájára, a haját felkötötte egy selyemkendővel.

– Bet néni – szólítottam meg. Kelletlenül megállt és megfordult.

– Mi van?

– Hogy bocsáthattad el Mrs. Bostont? Miféle jogon? – a hangom élesebb volt, mint a borotva.

– Micsoda... hogy milyen jogon- hebegett. Kőkemény és hideg lett a szeme. – Vak vagy? Nézd meg ezt a helyet! El se hinnéd, micsoda mocskot, port, piszkot fedeztem fel minden polcon és szekrényben! Fertőtlenítővel kell lemosni mindent.

Ezek itt még, az életben nem voltak rendesen kisúrolva. Én magam fogok nekilátni, mielőtt felveszünk egy új szolgálót. Ki kell mosni és bélelni minden fiókot, minden egyes polcot, és fertőtleníteni az edényekét meg az ezüstneműt.

– Nem igaz! Mrs. Boston igenis nagyon tiszta volt. És mi szeretjük őt. Ő volt velünk... kezdettől fogva. Érte kell küldened, hogy jöjjön vissza – mondtam határozottan.

– Küldjek érte? – felnyerített, mintha valami nagyon nevetségeset mondtam volna. – Kérlek. – A szeme Jeffersonra tévedt, s eltorzult az arca az undortól. Gyorsan felállt, és dühösen átjött a konyhán.

– Mi az ördögöt csinált ez a kölyök? Mitől lett ilyen mocskos?

– Miért hozod be így a házba? Nézd meg lábát! Megmondtam nektek, mindig vegyétek le a cipőtöket, ha bejöttök a házba. Nem hallottatok még a baktériumokról, amelyek rátapadnak a cipőtalpra? Nem vettétek még észre, hogy az ikrek betegen fekszenek odafönn, és alacsony az ellenálló képességük? Na, gyorsan!

Megragadta Jefferson jobb könyökét. – Vesd le a szutykos holmidat, oda tedd le a sarokba! – mutatott az ujjával.

Jefferson ordított, és ki akart szabadulni a szorításából, de a düh megnövelte Bet néni erejét. Csontos ujjai vaskapocsként mélyedtek a kis karba. Jefferson a földre zuhant, rúgkapált, ordított.

– Hagyd békén! – visítottam.

– Akkor vidd be a lenti fürdőszobába és mosdasd meg! parancsolta villámló szemmel, összeszorított szájjal. – Ne merészeld felvinni így! Hihetetlen, hogy milyen pluszmunkát csináltatok nekem. Most mehetek vissza a bejárathoz és a folyosóra, utánatok takarítani! – Lehajolt, és villámgyorsan letépte Jefferson lábáról a cipőt. – Tűnj el innen!

– Gyere, Jefferson. Ez megbolondult. – Magamhoz húztam, felemeltem, és kirohantam vele a konyhából.

– Vidd azonnal a fürdőszobába! – szólt még utánunk, de nem figyeltem rá. Gyorsan felszaladtam Jeffersonnal, bevittem az én szobámba, és becsaptam magunk mögött az ajtót. Levegő után kapkodtam. Jefferson nagyokat hüppögött a sírástól.

– Nincs semmi baj, Jefferson. Nem fog bántani. Megfürdetlek jó meleg vízben, azután beszélek Philip bácsival.

Kis öklével kidörgölte a szeméből az utolsó könnyeket. Arcán piszokcsíkok húzódtak. Ezúttal nem tanúsított ellenállást a fürdéssel szemben. A bánat, a szomorúság és a félelem úgy elárasztotta, hogy ragaszkodó kisbaba

lett belőle. Mennyire különbözött most attól a kisfiútól, aki reggelenként betört a szobámba, aki soha nem volt rosszkedvű vagy boldogtalan. Hogy így kellett látnom, még dühösebbé tett. Többé nem értem rá, hogy magamat sajnáljam. Elhatároztam, nem hagyom többet szenvedni. Azt mondtam neki, szundítson egyet, és elindultam megkeresni Philip bácsit.

Bet néni, ahogy ígérte, felsúrolta a bejáratot, és újságpapírokat teregetett le mindenfelé. Átlépkedtem rajtuk és kimentem. A külső lépcsőn jártam, amikor Philip bácsi hajtott fel a bejárathoz.

Odakiáltottam az autóból kilépő Philip bácsinak: – Bet néni kirúgta Mrs. Bostont! Azonkívül rémesen gonosz Jeffersonnal és velem!

– Micsoda? Gonosz veled? – kerülte meg a kocsit. – Nem lehet, Christie. Nem akart rossz lenni hozzátok – fonta a vállam köré a karját. – Csak ideges, izgatott, mert az ikrek betegek. Mindig ilyen, ha bajuk van.

– De hát kirúgta Mrs. Bostont – jajveszékeltem -, és el is ment már!

– Nos, talán így a legjobb. Betty nénéd a ház úrnője, és a szolgálóknak vele kell kijönniük. Mrs. Boston ennyi idő után már nem tudott volna megváltozni. Különben is, már régen nyugdíjba kellett volna vonulnia – válaszolta.

– Mrs. Boston nem öreg, és nem kellett volna megváltoznia! Az én családom része volt! – erősködtem.

– Sajnálom, de ha Betty nénéd nem elégedett, és Mrs. Boston sem elégedett, akkor mi jó származott volna belő-

le, ha ez így megy tovább? Higgy nekem, így a legjobb – ismételte mosolyogva.

– Nem, egyáltalán nem – húzódtam el tőle. – Bet néni csak nehezebbé teszi a dolgokat, mint amilyenek. Jefferson és én addig nem jövünk ki a szobámból, amíg nem kér bocsánatot, amiért ordítozott vele és halálra ijesztette.

Visszarohantam a házba Philip bácsi előtt, vissza a szobámba. Jefferson már elszenderedett a lelki kimerültségtől. Leültem és néztem mély álomba merült kis arcát. Álmában néha felnyögött. Talán rosszakat álmodik Bet nénivel, gondoltam dühösen. Egy jó órával később finoman kopogtak az ajtómon.

– Szabad – válaszoltam. Philip bácsi nyitott be. Egy tálcán levest hozott, két szendvicset és két pohár tejet.

– Betty Ann küldi nektek. – Fejével az alvó Jeffersonra mutatott. – Hogy van?

– Teljesen kimerült az eseményektől – feleltem hidegen.

– Betty Ann elnézést kér – tette le a tálcát az asztalomra.

Nem akart senkit megbántani. Úgy van, mint gondoltam, idegesség az ikrek miatt. Ezután minden rendben lesz. Meglátod – ígérte.

– Alig hiszem – mondtam szárazon. – Nem volt joga elbocsátani Mrs. Bostont.

– Hagyjunk egy kis időt a dolognak. Amint helyrerázódik minden, értelmesen megbeszéljük, mint felnőtt a felnőttel, rendben? – szegezte rám a tekintetét. – Biztosan

meg tudjuk oldani a problémáinkat, ha az ikrek végre meggyógyulnak. Senkinek sem könnyű, Christie. Mindannyiunknak meg kell tanulnunk békében élni együtt. Tudom, hogy nektek, kettőtöknek nehezebb – mondta együtt érzően.

Jól belenéztem a lágy kék szemébe. Most úgy beszélt, mint egy aggódó nagybácsihoz illik. Meg akartam neki mondani, hogy igen, nekünk nehezebb. Mi elveszítettük a szüleinket, és Bet néni még véletlenül sem alkalmas a mami pótlására. Sose tudnánk úgy gondolni rá, mint anyánkra.

– A munkák megkezdése a szállodában egyelőre minden figyelmemet, időmet lefoglalja, de megígérem, nemsokára sokkal több időt szánok rád, és nem hagyok minden felelősséget Betty Annre. Kettőnk között szólva – súgta halkan -, valóban túl sok ez neki. Tényleg el van árasztva, az ikrek is betegek, és... hát igen, ő nem olyan erős, mint Dawn volt. Te már eléggé felnőttél, nyíltan beszélhetek veled, és hiszem, hogy megértesz.

Miután így megbízott bennem és felnőttként kezelt, legszívesebben nekiszegeztem volna a kérdést, hogy miért könyörgött megbocsátásért a mami sírjánál, de féltem leleplezni magam, hogy ott voltam, s kihallgattam a legtitkosabb gondolatait.

Hozzám lépett, letérdelt, és megfogta kezem. Elbűvölő mosollyal, derűs, fényes szemmel nézett rám.

– Kössünk egyezséget.

– Miféle egyezséget? – kérdeztem gyanakodva.

– Megígérjük, hogy mától bízunk egymásban, támogatjuk, egymást elmondjuk egymásnak, amit senki másnak nem mondanánk el és csak azon munkálkodunk, hogy mindenki boldog legyen. A mai naptól kezdve – emelte esküre a kezét – ami szomorúságot okoz neked, az engem is elszomorít, ami neked öröm, nekem is az lesz. Egyezségre lépsz velem? – kérdezte.

Roppant különös, gondoltam. Olyan, mintha feleségül kérne. Elképedten vontam meg a vállam, nem tudtam, mit csináljak, mit mondjak. Nagyon határozott és elszánt volt, mélyen a szemembe nézett.

– Azt hiszem – mondtam bizonytalanul.

– Jól van. Pecsételjük meg egy puszival. – Előrehajolt és megcsókolta az arcomat, de úgy, hogy az ajka a szám sarkát is érintette. Egy pillanatig még csukva tartotta a szemét, azután újból elmosolyodott. – Minden nagyon jó lesz. Nagyon jó.

Jó lesz? Hogy lehetne valaha is újra jó? Hiszen az a csodálatos, boldog, napfényes világ örökre tovatűnt! A legkékebb ég, a legmelegebb napsugár, semmi nem hozhatja vissza azokat a szeretetteli napokat és boldog érzéseket. Philip bácsi felállt.

– Jó lenne, ha felébresztenéd Jeffersont. Etesd meg vele a levest. Szívesen mondanám, hogy gyertek le enni, de Betty Ann épp súrol, négykézláb mossa a konyha kövét.

– Mindig kitör rajta a mánia, ha az ikrek betegek – nevetett rám. – így szokta levezetni az idegességét. Addig jó, amíg elfoglalja magát. Nekem vissza kell mennem a

szállodába, de ma hamar hazajövök, és szépen együtt vacsorázunk.

– Ó – szólt vissza az ajtóból – elfelejtettem szólni, ha bármit készít, úgy kell tennünk, mintha ízlene. Nem valami elsőrangú szakácsnő, de amíg megjön Mrs. Boston utódja... bizonyára megérted. – Ezzel elment.

Nem értettem. Miért engedte, hogy elbocsássa Mrs. Bostont? Miért hagy rá mindent? Miért viseli el minden kellemetlenségét, és miért engedi, hogy ilyen dolgok megtörténhessenek? Az én papám, bizony, nem engedte volna. Mami egyszer elmondta, miféle gyenge egyéniség volt Philip bácsi apja, Randolph, és hogy megadta magát Laura nagymama szeszélyeinek és indulatainak. Láthatóan Philip bácsit is hasonló fából faragták, ami a feleségét illette.

Rettenetesen kívántam, bárcsak gyorsabban telne az idő, és végre magam rendelkezhetnék a saját életemről meg Jeffersonéról. Függetlenül az ígérgetésektől és esküktől függetlenül az igyekezetünktől, soha nem lesz könnyű együtt élni Philip bácsival és Bet nénivel.

Jefferson felébredt. A szobában ettük meg az ebédet. A könnyek eltűntek a szeméből, de a gyötrődés ott maradt. Hogy eltereljem a figyelmét, az ő játékaival játszottunk. Richárd és Melanie a nap hátralévő részében az ágyat őrizték, még nem jöhettek le a vacsorához sem, de szerintem négyünk közül ők voltak a legjobban. Bet néni sült csirkét igyekezett csinálni, de odaégette. Száraz és kemény lett. A krumpli fövetlen volt, mint a nyers alma.

Philip bácsi azzal akarta kellemesebbé tenni a vacsorát, hogy a szálloda rekonstrukciójáról tartott előadást. Megígérte Jeffersonnak, hogy másnap, reggeli után magával viszi, hadd lássa a buldózereket, amint elszállítják a kiégett részről a törmeléket.

Jefferson először mutatott érdeklődést bármi iránt, mióta mami és papa meghaltak.

Étkezés alatt Bet néni javarészt a lépcsőn rohangált fel-alá, folyton ellenőrizte az ikrek állapotát. Szerinte most először ehetnek szilárd ételt, és lejöhetnek. Csak mondta és mondta, hogy néznek ki, hogyan rágnak, hogyan emésztettek meg ugyanakkora adagot mindketten. Philip bácsi cinkosán rám kacsintott, és mosolygott, mintha azt mondaná: Látod, mire céloztam? De mi megértjük.

Bet néni végül is nem kért elnézést az ordítozásáért és Jefferson bántalmazásáért, csak annyit említett, reméli, hogy efféle kellemetlenségek többé nem fognak előfordulni köztünk. Ennek jegyében egy hatalmas csokoládétortát hozatott Philip bácsival a városból. Jókora darabot vágott le Jeffersonnak, akinek elállt a szeme-szája, de majdnem mindet befalta.

Később Jeffersonnal együtt néztük a televíziót, amíg álmos nem lett. Akkor felvittem Melanie szobájába és lefektettem. A saját szobámban még olvastam egy kicsit, és írtam egy újabb levelet Gavinnak. Megírtam azt is, ami a temetőkertben történt az előző este, meg a nap egyéb eseményeit. Kértem, ne mondja el

Longchamp nagypapának, mert csak felizgatná a dolog, és úgyse tudna tenni semmit. Azzal fejeztem be, hogy mennyire várom a jöttét. Ezúttal a nevem alá négy X-et írtam, ami négy puszit jelent.

Lehunyt szemmel odaképzeltem az arcát, és megcsókoltam a levelet, mielőtt lezártam.

Én is kimerültem a megpróbáltatásokkal és érzelmi viharokkal terhes nap után. Színültig töltöttem a kádat meleg vízzel, belelocsoltam a mami illatos habfürdőjéből is egy keveset. Becsúsztam a habok alá, becsuktam a szemem, elengedtem magam, és odaképzeltem magam elé a mamit, ahogy kedvesen, szeretettel fésülte a hajamat, beszélgettünk csudálatos dolgokról, amiket másnap csinálunk majd a szállodában. Belefeledkezve az emlékezésbe, nem is hallottam a fürdőszobaajtó nyílását sem csukódását, sem Philip bácsi lépéseit és jelenlétét, amíg nem nyílt fel a szemem. Akkor megláttam, hogy ott áll a fürdőszobában.

Fogalmam sem volt, mennyi ideje állhat ott, és bámul engem. Gyorsan eltakartam a mellemet a karommal, és még mélyebben lecsúsztam a habok alá. Nevetett. Egy csomag volt a kezében.

– Sajnálom, ha megzavartalak, de ezt még ma oda akartam adni, mielőtt aludni térsz. Az áruház kirakatában láttam meg, amikor a tortát megvettem a vacsorához, és ennek nem tudtam ellenállni. Meg kellett vennem neked.

– Mi az? – kérdeztem.

– Ajándék, amivel jóvá szeretném tenni a kellemetlenségeket, amiket ma el kellett viselned. – Csak állt a kád mellett. – Szabad kinyitnom és megmutatnom?

Bólintottam. Gondoltam, akkor talán hamarabb kimegy. A mosdókagylóra fektette a csomagot, kibontotta, és kivett belőle egy csupa csipke fehér hálóinget, a legáttetszőbbet, amit valaha láttam. Felmutatta.

– Hát nem csinos? – temette bele az arcát. – Annyira lágy és nőies! Már az érintésénél is rád gondoltam. Ezt vedd fel ma éjjelre, a fürdő után. Jól fogod érezni magad benne.

– Köszönöm szépen, Philip bácsi.

– Szóval felveszed? – kíváncsiskodott. El nem tudtam gondolni, miért fontos ez neki, hacsak nem arról akart meggyőződni, hogy elnyeri vele a bocsánatomat a Bet néni és köztünk történt csúnya ügy miatt.

– Igen.

– Jól van. Nagyon ügyesen tudok hátat mosni – ajánlotta, miután visszatette a hálóinget a dobozába.

Hogy juthat eszébe ilyesmi? Hiszen már nem vagyok gyerek! A tekintete is megrémített. Alig jutottam szóhoz.

– Nem, magam is meg tudom mosni – hárítottam el, nehogy közelebb jöjjön. – Már kész vagyok, szeretnék kijönni.

– Biztos? – lépett közelebb.

– Igen – vágtam rá.

– Jól van-mondta nyilvánvaló csalódottsággal -, de nem tudod, mit veszítesz... – bámult rám egy percig, majd elment.

Figyeltem a szobám ajtaja felől jövő hangokra, s mikor becsukta maga mögött, akkor léptem ki a kádból és kezdtem törülközni.

Megnéztem közelebbről a hálóinget. Csakugyan csinos és selymes volt. Felhúztam magamra, és belenéztem a tükörbe. Olyan könnyű és átlátszó volt, mintha meztelen lennék. Miféle nagybácsi az olyan, aki ilyet vesz az unokahúgának? Elcsodálkoztam.

Jó, hát úgyis csak alváshoz hordom, abban feküdtem le. Később éjszaka hirtelen felébredtem, mert azt álmodtam, hogy Philip bácsi bejött a hálószobámba, az ágyam mellé. Óvatosan lehúzta rólam a takarót, azután csak nézett nagyon-nagyon hosszú ideig, végül betakart, és ugyanolyan halkan kiment. Az álom rendkívül élénk volt, azonnal ki kellett nyitnom a szemem, a szívem hevesen kalapált. Izgatottan körülnéztem, de nem volt benn senki. Mégis, hosszú ideig éberen feküdtem, s csak sokára nehezültek el ismét a pilláim.

Az ikrek másnapra csodamód tökéletesen meggyógyultak. Richárd és Melanie erejük teljében, hatalmas étvággyal jelentek meg a reggelinél. Bet néni boldog volt.

– A biztonság kedvéért az alvási rendet még egy napig nem állítjuk vissza – rendelkezett, – de utána már a megszokott módon folytatjuk. Az új szakácsnő-szobalány ma érkezik. Igen jó ajánlói vannak. A szüleim barátainál dolgozott, tehát bizonyára megfelelőek lesznek az ételeink, annak rendje-módja szerint fog felszolgálni, és ragyogóan tisztán tart mindent.

– Miután Richárd és Melanie ismét egészségesek, én is örömmel nézek a jövőbe! – kiáltotta, s tapsolt hozzá. Noha Richárd és Melanie nem mosolyogtak, sőt egy árva szót sem szóltak, arcuk jóváhagyást fejezett ki.

Philip bácsi rendületlenül mosolygott, de nyomban rohant vissza a szállodába. – Jefferson velem jön, megtekinteni a munkálatokat. Volna kedved neked is, Christie?

– Köszönöm nem, Philip bácsi. Én meglátogatom Laura nagymamát.

– Én is szeretnék veled menni, papa – kérte Richárd.

– Én is – visszhangozta Melanie.

– Szó se lehet róla – avatkozott közbe Bet néni. – Nektek még feltétlenül szükségetek van egy teljes napi pihenésre. Nem is tudjátok, milyen betegek voltatok!

Mindketten egyszerre biggyesztették le a szájukat.

– Mehetünk, Jefferson? – szólt Philip bácsi. Jefferson szeme kérdőn villant felém. Valószínűleg szerette volna, ha vele megyek, és az elutasításom bizonytalanná tette, de a gépek csábítása nagyobb vonzóerőnek bizonyult. Boldogan szaladt Philip bácsi után.

– Christie, segítenél nekem a mosogatásnál? – kérdezte Bet néni.

– Persze – válaszoltam, s kezdtem összeszedni az edényeket.

Gyakran segítettem Mrs. Bostonnak. A mosogatás ténye visszahozta emlékezetembe a régi, kedélyes konyhai beszélgetéseinket.

– Én is segíthetek – szólt Melanie.

– Ugyan, Melanie. Menj és olvass a nappaliban inkább. Még elejtesz valamit – tiltakozott Bet néni.

– Ő miért csinálhatja? – vinnyogott Melanie.

– Ő nem volt olyan beteg, mint te. Köszönöm, Christie, hozhatod a poharakat – kapott fel Bet néni maga is néhány tányért, és kiment a konyhába.

– Tessék – nyújtotta nekem Melanie a poharát, miután már négyet tartottam a kezemben. Mielőtt megfoghattam volna, elengedte, és a kancsóra ejtette. Persze mindkettő eltört.

– Mi van? – fordult vissza a konyhaajtóból Bet néni.

– Christie olyan ügyetlen! – vádolt meg Melanie.

– Nem igaz! Még meg sem tudtam fogni a poharadat! – vágtam vissza.

– Túl sokat akart vinni egyszerre – avatkozott bele Richárd

– nem Melanie hibája.

– Hazudik!

– Jól van, gyerekek, jól van – szikrázott rám Bet néni szeme.

Hagyd csak ott, mielőtt valami mást is összetörsz. Az ikrek elégedetten, egyforma mosolyra húzták a szájukat. Még egyszer Bet nénire pillantottam, és kirohantam a szobából, ki a házból. Minél hamarabb kívül akartam kerülni a tulajdon otthonomból, amilyen hamar csak lehet. Senki sem ért meg

Természetesen a szálloda teljes személyzete távozott. A tűzvész után nem akadt tennivalójuk, csupán egy-két kerti munkás maradt ott, akik segítettek a romok elta-

karításánál és az újjáépítésnél. Július is megmaradt az állásában, mert a családnak szüksége volt sofőrre, s a személyzeti épületben lakott a szálloda mögött. Ott találtam az épület előtt, mosta a limuzint.

– Ha kész lesz, Július, lenne olyan kedves elvinni a nagymamámhoz?

– Persze, Christie. Már be is fejeztem. Szálljon be. Ami még hátravan, azt majd ott befejezem, amíg maga a nagymamánál lesz.

Beültem hát, és az ablakon át néztem a gépek és a romok körül sürgölődő munkásokat. Jeffersont is láttam Buster Morris oldalán. Pont olyan tartással állt ott, mint a papa, csípőre tett kézzel.

Elmosolyodtam a látványon, egyszersmind könny tolult a szemembe – Elgondoltam, mennyire hiányzik neki a papa. Milyen borzalmas az élete egy fiúgyereknek, akit megfosztottak az apjától, mielőtt igazán megismerhették volna egymást.

Eszembe jutott a mami is. Milyen rémes lehetett neki, amikor megtudta, hogy az a férfi és nő, akiket a szüleinek hitt, nem apja, anyja, és milyen iszonyatos lehetett annyi év után visszakerülni az igazi családjához. Amint a limuzin lehajtott a Buella Woods irányába vivő mellékútra, Bronson Alcott házához, épp a mami első napjára gondoltam, amikor, szembesült az igazi anyjával.

Bárcsak a nagyanyám eléggé tiszta elmével bírna ahhoz, hogy elbeszélje azokat a napokat! Akármilyen szörnyű volt akkor a sorsa, most mégis csodálatos élete van.

Férjhez ment egy emberhez, aki imádja őt. Biztonságban és boldognak érezhetné magát.

Buella Woods magas domb tetején állt, ahonnan lelátni Cutlers Cove-ba. A ház kastélynak is beillett volna. A hatalmas szürke kövekből álló építményt gerendák díszítik, karcsú torony nyúlik ki belőle. A torony alól nyílik a főbejárat, egy boltíves, sötét fenyőkapu. A második szint ablakait kovácsoltvas díszerkélyek veszik körül. Jefferson mindig ki akart mászni rájuk, és nem értette, hogyan építhettek valamit pusztán dísznek.

Július kinyitotta nekem a kocsi ajtaját, felmentem a lépcsőn, és meghúztam a kis harangot. A boltív mélysége miatt a harang úgy szólt, akár egy székesegyházé. Mrs. Berme, a nagymama állandó ápolónője nyitotta ki a kaput. Máskor általában Bronson inasa jött, a testes, fekete hajú Humbrick.

– Ó, Christie – üdvözölt -, a nagyanyja pont most bóbiskolt el a szalonban, de valószínűleg nem fog sokáig aludni. Kerüljön beljebb! Mr. Alcottot az irodájában találja.

– Köszönöm, Mrs. Berme. – Végigsétáltam a folyosón, és bepillantottam a szalonba, ahol a nagymama aludt a kedvenc karszékében, állig betakarva. Sápadt, szürke volt a bőre, kivéve a rúzzsal vastagon fedett arcpárnát és a száját. Továbbmentem

Bronson irodája felé. Tárva-nyitva állt az ajtó, de azért kopogtattam. Az íróasztala mögött ült, valamit olvasott. – Christie! – állt fel rögtön. – Úgy örülök, hogy itt vagy!

– A nagymama épp alszik.

– Nem szokott sokáig aludni. Mostanában gyakran elszundít, de rövid időre. Gyere, ülj le. Mesélj nekem magadról és Jeffersonról. Hogy vagytok? – mutatott a bordó bőrgarnitúrára. Gyorsan leültem és belekezdtem: – Borzalmasan.

– Ó – húzta fel a szemöldökét -, mi a baj?

– Minden, Bronson. Bet néni gyalázatosan viselkedik velünk.

És elbocsátotta Mrs. Bostont!

– Micsoda? Elküldte a háztól Mrs. Bostont? El se hiszem! roskadt le a fotelba.

– De igen! Az unokatestvéreim elrontották a gyomrukat, pedig Mrs. Bostont vádolta, aki szerinte rosszul főz és piszkos.

– Tényleg? Milyen különös.

– Azonnal elküldte, Philip bácsi meg nem akart beleavatkozni. Azt mondta, a felesége a ház úrnője, és a szolgálóknak vele kell kijönniük – sírtam el magam.

– Sajnos… attól tartok, joga volt hozzá. Csak azt nem tudom elképzelni, hogy nem lehet Mrs. Bostonnal kijönni. Egyike volt azon kevés embereknek, akiket még Cutler nagymama is tisztelt

– csóválta a fejét. – Megkérdezem majd Philipet a dologról, de ha személyi ellentét állt fenn Mrs. Boston és Betty Ann között, akkor nem sokat tehetünk. Miért mondtad, hogy Bet nénétek rossz hozzátok?

– Tényleg az. Állandóan ordítozik Jeffersonnal, hogy rendetlen. Kényszerít bennünket, hogy levegyük a cipőnket, mielőtt a házba lépünk. – Alig mondtam ki eze-

ket a szavakat, éreztem, milyen bután hangzanak, és tulajdonképpen milyen apróságok.

Bronson arcáról is ezt olvashattam le.

– Igaz, Christie, Jefferson néha csakugyan kész Huckleberry

Finn – mosolygott Bronson. – Emlékszem, egyszer itt hátul felmászott a farakás tetejére. Talán Betty Ann csak igyekszik őt egy kicsit nevelni. Most pedig, miután Mrs. Boston elment…

– Az is az ő hibája! – nyögtem.

– Lehet. De már megtörtént, nincs mit tenni.

– Beköltöztette Richárdot Jefferson szobájába, és egyáltalán nem tudnak kijönni egymással! – Soroltam a panaszaimat, hogy lássa Bronson, miért vagyok ennyire feldúlva. Az állát a mutatóujja és a hüvelykje közé csippentette, úgy figyelt.

– Két fiú igazán lakhat egy szobában. Egy idő múltán talán jobban megszokják egymást. Különben mi más választása lett volna Betty Ann-nek? Egyébként egy szobában kellene elhelyeznie Richárdot és Melanie-t, igaz?

– Igaz – fújtam nagyot zavaromban.

– Mindez nem hangzik olyan rémesnek, Christie.

– Felrakatta anyám összes holmiját a padlásra, meg a papáét is – nyögtem.

– Mi mást csinált volna velük? Kellett a hely.

– Megtartotta anyám ékszereit, de én minden egyes darabot ismerek… – Bronson csak mosolygott, amikor elapadt a szavam.

– Christie, nem hiszem, hogy probléma lenne az ékszerekkel.

Betty Ann roppant gazdag családból származik. Nincs szüksége a más holmijára.

Karba fontam a kezem és hátradőltem. A panaszáradat elég rosszul sült el, vagy én hibáztam, de úgy nyomasztott, mint egy kipukkanni készülő léggömb.

– Tudom, nehéz dolgod van. Nemcsak mert remek szülőket veszítettél el, hanem ráadásul neked kell alkalmazkodnod egy másik családhoz, még ha a saját nagybátyád családja is azt mondta kedvesen Bronson. Egy pillanatra rámeredtem.

– Bronson, egyszer azt mondtad, mindent elmondasz nekem, amit tudsz a családról.

– Amennyit csak tudok – dőlt hátra, szelíd mosolya komoly arckifejezéssé vált.

– Amikor a mami abba a flancos magániskolába járt a papával, találkozott Philip bácsival, és együtt jártak, mint a szerelmesek. Igaz ez?

– Nem tudhatta, hogy Philip igazából a féltestvére – vágta rá gyorsan Bronson.

– Ők... ők beleszerettek egymásba? – kérdeztem szégyenlősen.

– Ó, hát fiatalok voltak, tizenévesek, vonzódtak egymáshoz. Nem volt az komoly.

– Philip bácsi nem így gondolja – kottyantottam ki, mielőtt meggondoltam volna. Ugyanis nem szerettem volna bevallani titkos éjszakai látogatásaimat a szüleim sírjánál, és hogy kihallgattam Philip bácsi beszélgetését

a halott anyámmal. Bronson azt hinné, kémkedek a nagybátyám után.

Előrehajolt, a szeme összeszűkült. – Miből gondolod?

– Csak ahogy beszél a mamiról, és a mami is említett valamit, mielőtt… a tűzeset előtt – válaszoltam.

– Mit említett?

– Azt, hogy Philip bácsi képtelen túltenni magát a fiatalkori érzésein, és azon, hogy féltestvérek.

Elgondolkodva bólintott. – Valóban, komoly megrázkódtatás lehetett. Én sem tudok neked ennél többet mondani, Christie, mindössze ennyit tudok a mamádról és Philipről. És természetesen amennyit a nagyanyád mesélt. Ahogy én tudom, csupán egy igen rövid iskolai kaland volt. Alig ismerhették meg egymást, amikor a rendőrség visszavitte anyádat Cutlers Cove-ba. Philip miféléket beszél erről?

Egy picit haboztam, azután kiböktem. – Mindig arról beszél, hogy ő milyen gyönyörű volt, és mennyire szerette.

– Való igaz, tényleg gyönyörű szép volt. És nagyon szeretetreméltó. Nincs ebben semmi különös, ha így beszél róla, Christie tette hozzá mosolyogva.

– Azt állítja, egyre jobban hasonlítok hozzá.

– Ez is tény – helyeselt Bronson. – Remélem, ez nem esik rosszul neked?

– Nem, de…,

– De? Miért, Christie? – bámultunk egymásra – nos?

– Hát… mert… nagyon különösen viselkedik velem. Ha csak teheti, ölelget, csókolgat és…

– Igyekszik megadni neked mindazt a szeretetet, amire szükséged van. Philip mindig is kedvelt téged és Jeffersont. Szerencsétek, hogy mellettetek van.

– Vett nekem egy hálóinget, és az elmúlt este át is adta.

– Elmondta, miért?

– Igen, fel akart vidítani azok után, ami aznap történt.

– Nagyon kedves volt tőle, nem igaz?

– De pont egy olyan feltűnő hálóinggel?

Bronson felsóhajtott. – Nyilván azt gondolta, egy ifjú hölgy ilyesmire vágyik. Nem hibáztatom érte. Én is mindig zavarban vagyok, ha nagyanyádnak kell ajándékot vennem. – Gondolkodott egy darabig, azután végignézett rajtam. – Ezen mi kifogásolnivalót találtál? Mi jár a fejedben?

Minden, amit mondtam, csacskaságnak tűnt. Nem tudtam, hogyan magyarázhatnám meg az igazi gondolataimat. Bronsonnak látnia kellene, tapasztalnia, és talán még akkor sem azt olvasná ki belőle, amit én.

– Fern néném szerint a mami és Philip bácsi között komolyabb kapcsolat volt. Ez izgatott fel annyira.

– Aha, értem. Azt hiszem, nem kellene odafigyelned, akármit is mond Fern nénéd akárkiről. – Megrázta a fejét. – Mostanában mindenkinek csak problémát jelent.

Mást is el akartam mondani Bronsonnak, de helyette csak a padlót bámultam. Szerettem volna elmondani Philip bácsi keserves bocsánatkérését a sírnál, hogy tört rám a fürdőszobában, amikor felkínálta, hogy megmossa

a hátamat, de zavarban voltam és féltem, egyre nevetségesebbé teszem magamat. Mélyet sóhajtottam.

– Christie, biztosan tudom, a nagybátyád helyettesíteni akarja most számodra az apát. Úgy érzi, az ő vállára szakadt minden felelősség. Ne félj tőle, ne magyarázz be mindenfélét magadnak.

Az a helyzet, hogy épp tegnapelőtt beszélgettem vele erről folytatta Bronson.

Élesen néztem rá: – Micsoda?

– Elmondta, mennyire bántja őt a te mély gyászod. Felsorolta, mi mindent megtenne azért, hogy segítsen rajtad és kellemesebbé tegye számodra az életet. Ezt választotta most élete céljául.

Meg fogod látni – nézett bátorítóan rám, és megkerülve az asztalát odalépett hozzám-, elsimulnak a dolgok maguktól... Bet nénéddel, az ikrekkel is.

Talán igaza van, gondoltam. Esetleg csak az én képzeletem szülötte az egész, az érzelmi hullámzás terméke. Felálltam. Bronson átkarolta a vállam.

– Nagyon sajnállak, Christie, rettenetesen fáj a téged és a kisöcsédet ért tragédia, de a nagybátyád, a nagynénéd és jómagam mindig a rendelkezésedre állunk, ha szükséged van ránk.

– Kedves tőled, Bronson. Köszönöm. – Ekkor valami eszembe jutott. – Bronson, az én igazi apám tud a dologról?

– Az igazi apád? Nem, nem tudok róla. Sajnos nem az a fajta, akivel szeretnék ismeretséget kötni. Egyetlen al-

kalommal mutatott csak némi érdeklődést irántad, amikor megpróbált pénzt kicsalni a mamádból.

– Tudom, elmondta nekem. Halványan emlékszem, hogy akkor találkoztam vele.

– Ha megtudná, mi történt, csak hasznot akarna húzni a helyzetből, az biztos. Nem, kicsim, most olyan emberekkel élsz, akik a legjobban szeretnek téged. Igyekezz elviselni őket. Adj lehetőséget erre Philipnek és Betty Ann-nek. Tudom, nem olyanok neked, mint Dawn és Jimmy voltak, de hidd el, igyekeznek. Biztosan tudom.

Bólogattam, hiszen volt igazság abban, amit mondott. Kisétáltunk a szobából megnézni, felébredt-e Laura nagymama. Fenn volt már, de zavarodottabb volt, mint valaha. Ugyanabban a mondatban Dawnnak is, Clarának is nevezett. Valami új arckrémről gügyögött, majd hirtelen alaposabban megnézett.

– De hát még neked hosszú ideig nem kell aggódnod a ráncaid miatt. Ráncok! – kiáltotta, s a szemét a mennyezetre emelte. – A szép nőknek a lassú halált jelentik.

Az érzelemkitöréstől megint kimerült. Becsukta a szemét, a feje a vállára hullott, úgy nézett ki, mint akinek kitört a nyaka.

Aggódva néztem Mrs. Berme-re, aki megrázta a fejét: nincs mit tenni. A nagymama megint visszazuhant az álmába. Sajnos ő sem tartozott azok közé, akire számíthattam, akihez tanácsért vagy segítségért fordulhattam volna. A szüleim meghaltak Mrs. Boston elment Bet néni rendkívül érzéketlen Trisha néni messze van és teljesen leköti a pályája Bronson, aki pedig kedves és segítőkész,

nagyon kívül esik az én közvetlen világomon, és akad elég baja Laura nagymamával.

Beültem a limuzinba, amely hazavitt a gondolataimmal. Látnom kellett, egyedül vagyok és olyan tehetetlen, mint a kék égen úszó kis szürke felhő, elhagyatva a nagyobb, vastagabb felhőktől, melyek már megérkeztek a látóhatárra, ahol másnapra átalakulnak, amíg a Föld körbefordul.

Az elkövetkező meleg, kora nyári napok lassúsága szürkévé tette számomra a napsütést, az időjárástól függetlenül is. Fokozatosan minden megszokássá vált körülöttem. Bet néni az új szakácsnő, Mrs. Stoddard betörésével töltötte ideje jó részét. A szakácsnőszobalány alacsony, testes nő volt, a hatvanas évei elején járhatott. Ólomszürke haját laza kontyba kötötte, elszabadult tincsei törött drótként kunkorodtak a fején. A korával járó barna májfoltok terebélyesedtek az arcán és a homlokán. Az arca olyan pufók volt, hogy az orra szinte eltűnt benne. A mosolya kedves, egyben jóindulatú, amikor beszélt velünk, de Jeffersonnak és nekem senki nem pótolhatta Mrs. Bostont. Szolgálatának első napjaiban

Bet néni állandóan szorosan Mrs. Stoddard nyomában volt, mintha egy kötélen mozognának, és össze lennének kötve.

Az ikrek éppúgy maguknak maradtak, mint azelőtt. Szigorú napirend szerint éltek, az olvasás és az oktatószalagok hallgatása közben, néha, pihenésként sakkoztak vagy keresztrejtvényt fejtettek. A magnószalagokon beszédkészséget, földrajzot és franciát tanultak. A bána-

tom ugyan nem csitult, de mindig nevetnem kellett magamban, ha megláttam őket a nappaliban. Lótuszülésben helyezkedtek el a padlón, egymással szemben, és egymást utánozva gyakorolták a francia kiejtést, tökéletesen egyformán torzult el a szájuk, ahogyan formálták a magán- és mássalhangzókat.

Abban a gyönyörű nyárban a legtöbb koruk béli gyerek élvezte a napfényt, a fürdést, a mozgást a szabadban és a barátok társaságát. Az ikrek azonban zárt ajtón belül töltötték a nyarat, csakis egymással. Még nekem is – pedig csak ritkán mentem le a strandra, vagy sétáltam a tönkrerombolt kertben, mert túlságosan nyomott voltam hozzá – jobb színem volt, mint nekik. Az ilyesmi nem érdekelte őket. Amit mások csináltak, az szerintük butaság volt vagy haszontalan. Ilyenben is dölyfösek, pökhendiek voltak.

Szerencsére Jeffersont nagyon érdekelte a szállodai építkezés. Jól összehaverkodott Buster Morrisszal. Philip bácsival minden reggel átmentek, és azután egész nap nem tágított Buster mellől.

Együtt ültek a buldózeren és a traktoron. Bet néni folyton az ajtónál várta a napi munka után. Mindig levetette vele a cipőjét, egyszer a ruháit is, mert olyan piszkosnak minősítette. Jefferson utálta az ilyesmit, Bet nénit pedig még jobban, de elviselte és szót fogadott neki, mert félt, hogy máskor nem engedi el Busterhez.

Sokat olvastam, és persze naponta írtam a leveleket Gavinnak.

Néhányszor telefonon is beszélgettünk. Munkába állt egy fűszeresnél, mert a keresetéből akarta megvenni a repülőjegyet

Virginiába. Augusztus végére tervezte a látogatását. Szerettem volna pénzt küldeni neki, de tudtam, még az ajánlatra is felháborodna. Alig vártam, hogy láthassam. Ő maradt nekem egyedül, akiben megbízhattam.

Trisha néni, ha tehette, telefonált. A második hívásakor rossz hírt közölt. A darabja megbukott a Broadwayn, ezért egy vándortársulathoz szegődött. Egy héten belül indulnia kell az országjáró körútra. ígérte, hogy gyakran fog hívni, de csalódott voltam. Azt hittem, rövidesen meglátogathatom New York Cityben.

Végül, nem is azért, mert mélyen vágytam a zene után, hanem hogy valamiképpen eltöltsem az időt, elkezdtem újra zongorázni. Mr. Wittleman felhívott, és érdeklődött, mikor akarnám elkezdeni a leckéket. Azt válaszoltam, majd jelentkezni fogok. Gondoltam, jobb lesz, ha először magam gyakorolok egy darabig, és felhozom a játékomat legalább arra a szintre, amelyen a tragédia előtt volt.

Először roppant nehezemre esett leülni és végighúzni ujjaimat a billentyűkön. Minden alkalommal a mami büszke mosolyát láttam magam előtt, amikor kinyitottam a kottát. Addig fel sem fogtam, milyen nagy szerepe volt a zenei fejlődésemben és nekem mennyire fontos volt, hogy ő elégedett legyen velem.

Elmentével hatalmas űr vett körül, de még nagyobb az üresség a bensőmben. Gépiesnek, élettelennek tűnt,

ahogy játszottam. Philip bácsinak azonban szemlátomást tetszett.

Egyik délután egy elfeledett Beethoven-szonátát tanultam. A hangok lassan magukkal ragadtak, és segítettek elmenekülni ebből a szerencsétlen világból. Nem is hallottam őt bejönni.

Amikor befejeztem a darabot tapsolni kezdett. Csak akkor vettem észre, hogy ott ül és mosolyog, amikor megperdültem a zongoraszéken.

– Boldog vagyok, hogy visszatértél a zongorázáshoz – mosolygott. – A mamád is boldog lenne, Christie.

– Ez már nem ugyanaz. Semmi sem ugyanaz.

– Egyszer az lesz. Idő kell hozzá. Te csak gyakorolj tovább.

Annyira örült a játékomnak, hogy egész este a vacsoránál erről beszélt. Bet néni is kedvesen bátorított. Csak az ikrek ültek mogorván. Jefferson, mint rendesen, némán evett, magába zárkózva, és amint megengedték, otthagyta az asztalt. Neki már soha többé nem jelentik azt a vacsorák, amit régen a varázslatos meghittségét, amikor a mami és a papa és mi ketten beszélgettünk, szeretettel csipkelődtünk egymással. Nem jön elő Mrs. Boston a konyhából, hogy zsörtölődjön a papával, amiért ugrat minket. Ugyanúgy megvédett mindig bennünket, mint a mami.

Azért csak folytattam a gyakorlást, és két nap múlva Mr. Wittleman megtartotta az első zongoraleckét. Azt mondta, nem romlott, sőt bizonyos tekintetben javult a játékom. Azon az estén a vacsoránál Philip bácsi meg-

kért, játsszak nekik valamit. Hiába utasítottam vissza, addig könyörgött, amíg már kényelmetlenné vált a dolog. Végül beleegyeztem. A sütemény után mindannyian, Jefferson is, a társalgóba mentünk és leültünk. Azt a Chopin darabot játszottam el, amit aznap gyakoroltunk Mr. Wittlemannel.

Amikor befejeztem, Philip bácsi felállt és tapsolt, Bet néni is követte. Richárd és Melanie gyorsan összeütötték a tenyerüket, bosszúsnak látszottak.

– Hát ez óriási volt, fantasztikus! – lelkendezett Philip bácsi.

Az ikrekhez fordult. – Az unokatestvéretek egyszer még híres zongorista lesz, büszkélkedhettek majd a rokonsággal! – Egyikük sem volt elragadtatva.

– Alig várom, hogy elkészüljön a szálloda, megkezdődjön az új évad, és Christie játszhasson a vendégeknek. Maine-től Floridáig minden szállodatulajdonos bennünket fog irigyelni.

Odarohant hozzám egy csókra. A szemem sarkából láttam Melanie szomorú képét. Philip bácsi dagályos ünneplése zavarba hozott, de mit sem tehettem ellene. Végül Jefferson engedélyt kért a tévézésre, s akkor megszökhettünk. Az ikrek ritkán nézték velünk a tévét. Ők inkább olvastak, társasjátékot játszottak vagy zenét hallgattak.

Másnap délután siettem a társalgóba, a zongorához, készülnöm kellett a zongoraleckéhez. Megérintettem egy billentyűt, és ijedtemben felvisítottam. Mrs. Stoddard és

Bet néni szaladtak be a konyhából. Az ikrek lerohantak a lépcsőn.

– Mi a baj már megint? – fintorodott el Bet néni.

Feltartottam az ujjaimat. – Valaki... – Alig tudtam megszólalni. – Valaki egy csomó mézet öntött a zongora billentyűire! Tönkretették a zongorámat! – kiáltottam.

Richárd és Melanie lassan közelebb jöttek, és rábámultak a billentyűkre. Melanie megérintett egyet, majd megszagolta az ujját.

– Juj – fordult Mrs. Stoddardhoz.

– Ó, istenem – rázta a fejét Mrs. Stoddard. – Ez szörnyű!

Bet néni elvörösödött a méregtől.

– Hát ez csúnya, nagyon csúnya tréfa – jelentette ki. – Azonnal közölnöm kell Philippel. – Ezzel kimasírozott a házból. Mrs. Stoddard kiszaladt a konyhába nedves ruháért, de haszontalan próbálkozás volt, mert a méz befolyt a billentyűk alá, és mind leragadtak tőle.

– Ez nem használ, Mrs. Stoddard – mondtam neki. – Hívnunk kell valakit, aki szétszedi.

– Úgy sajnálom, kedveském. Bárki tette, nagyon gonosz, aljas dolog volt tőle.

Én is úgy gondoltam. Összeszedtem a kottáimat, és mentem telefonálni Mr. Wittlemannak, hogy másik időpontot kérjek, és találjon valakit, aki megjavítja a zongorámat. Alig hitte, amit elmondtam, teljesen kikelt magából.

– Megbocsáthatatlan rémtett – mérgelődött. – Barbár cselekedet, akárki tette.

Bet néni néhány perc múlva visszatért Philip bácsival, megmutatta neki a zongorát. Ő is undorral rázta meg a fejét.

– Borzasztóan sajnálom, Christie. Mielőbb utána kell járnunk, ki tette.

– Most beszéltem Mr. Wittlemannel. Szerez valakit, aki megtisztítja a billentyűket.

– Jól van.

Richárd és Melanie dübörögve száguldottak le a lépcsőn. Alig kaptak levegőt izgalmukban, amikor megjelentek a társalgó ajtajában.

– Apa – szólt Richárd -, nézd csak, mit találtam!

Egy kis edénytörlőt mutatott fel. Bet néni elvette tőle.

– Ez bizony csupa méz – fontoskodott Bet néni. – Valaki ebbe törölte a kezét. Hol találtad meg, Richárd?

– A szekrényben, Jefferson polcán – jelentette ki önelégülten, mint aki mindig is tudta.

– Az nem lehet, Jefferson ilyet soha nem csinálna – mondtam.

– De hiszen ott találtam – állította határozottan Richárd.

– Hazudsz! Az én öcsém ilyen aljasságot nem csinál!

Bet néni Philip bácsihoz fordult.

– Hol van Jefferson?

– Busternél – válaszolta.

– Rögtön hozd ide! – parancsolta. Philip bácsi rám nézett és kacsintott.

– Nem! – ordítottam. – Akkor inkább magam hozom ide.

Gyűlölködő pillantást vetettem Richárdra, aki öntelten állta. Kiszaladtam a házból az öcsémért. Jefferson követett el betyárság okát, az igaz, de a csínyjei sose voltak gonoszak vagy aljasak. Nem ríkatott meg senkit a viccei-vel, és tudtam, hogy jobban szeret, mint valaha, ő nem tolna ki velem. A szerszámoskamrában találtam rá. Busterrel egy ajtót lakkoztak éppen. Szemmel láthatóan igen büszke volt a megbízatására.

– Jefferson, haza kell velem jönnöd most, azonnal.

Csalódottan nézett rám. – Miért?

– Valaki mézet öntött a zongorámba, és tönkretette. – Jefferson nagyot nézett. – Richárd talált egy törlőruhát a szekrényben a te polcodon. Ragadt a méztől. Bet néni és Philip bácsi azt hiszik, te voltál.

Kerekre nyitotta a szemét. – Nem én voltam!

– Tudom. Biztos vagyok benne, ki csinálta. Vissza kell mennünk, és bebizonyítani nekik az igazságot.

– Nem akarok. Be kell fejeznem az ajtót. – Láttam a félelmet a szemében.

– Nem lesz semmi baj, Jefferson. Nem fog bántani téged. Nem engedem.

– És ha mégis? – könyörgött. – Akkor világgá megyek.

– Nem fog. ígérem.

Vonakodva tette le az ecsetet, törölgette a kezét egy rongyba.

– Buster dühös lesz – motyogta.

– Philip bácsi majd elmondja neki, mi történt. Ne aggódj.

Kézen fogtam, úgy mentünk haza.

Bet néni a nappaliban folytatta le a tárgyalást. Mindenkinek le kellett ülnie, még Philip bácsinak és Mrs. Stoddardnak is. Az ikrek a kanapén ültek, egyformán vádló kifejezéssel tekintettek Jefferson felé. Ha nem lett volna olyan feszültségterhes a levegő, egyszerűen nevettem volna az egész jeleneten. Bet néni mindenkinek keresztkérdéseket tett fel, mintha Perry Mason lenne egy tárgyalóteremben. Még Philip bácsi is hátradőlt, elbűvölten nézte a mutatványt.

– Ezt a borzalmas tettet valamikor tegnap este és ma délután között követték el – kezdett bele, és rátámaszkodott a zongorára. – Mrs. Stoddard és én megvizsgáltuk a konyhaszekrényt, és találtunk egy majdnem üres mézesüveget. – Bólintott Mrs. Stoddard felé, aki a forgatókönyv szerint, felmutatta az üveget. – Mrs. Stoddard és én úgy emlékszünk, hogy az üveg háromnegyedéig tele volt. Igazam van, Mrs. Stoddard?

– Igen, asszonyom.

Bet néni mosolygott, mint aki jól végezte a dolgát, s ezzel az ügy megoldódott.

– Miután Mrs. Stoddard negyed hétkor már a konyhában volt, akárki tette is, csak korábban tehette.

– Ez már igaz, Betty Ann – vetette közbe Philip bácsi, de közben rám mosolygott.

– Hacsak az üveget nem vitték el korábban, és nem rakták vissza utána – szólaltam fel. Bet néni önelégült mosolya lehervadt.

– Igaza lehet, Betty Ann – vigyorgott rám Philip bácsi.

– Ezt a gaztettet akkor követték el, miután mi visszavonultunk a szobáinkba. Nos – vette fel a törlőruhát a kanapé mellől, majd Jefferson és elém állt, – hogyan került ez a te polcodra, Jefferson?

– Fogalmam sincs – vonta meg a vállát Jefferson.

– Nem te keltél fel éjszaka, hogy a zongorába öntsed? – kérdezte nyíltan.

Jefferson a fejét rázta.

– Nem jöttél le a konyhába a mézesüvegért, hogy a zongorába borítsd? Azután visszatetted az üveget, beletörölted a kezed a konyharuhába, és elrejtetted a szekrénybe, remélve, hogy senki nem találja majd meg. – Vádló szemmel nézett szegény gyerekre.

Jefferson csak rázta a fejét, majd sírva fakadt.

– Azért sírsz, mert te csináltad! – kiáltotta.

Jefferson még hangosabban kezdett sírni. Bet néni megragadta a vállát és rázni kezdte.

– Te csináltad! – sikította.

– Ne nyúlj hozzá! – téptem le a kezét Jefferson válláról. Jefferson rögtön hozzám bújt. Farkasszemet néztem Bet nénivel. – Nem ő csinálta. Ilyet ő nem tesz. Soha nem tenné!

Bet néni felegyenesedett, és elvigyorodott, apró melle alatt keresztbe fonta a karját. Philip bácsihoz fordultam.

– Nem szokott éjszaka egyedül mászkálni, Philip bácsi, mert fél. Mert még gyerek, kicsi gyerek!

– Nem elég gyerek ahhoz, hogy tönkretegyen egy zongorát! csattant fel Bet néni.

– Nem ő tette. Mrs. Stoddard, kérem, megmutatná a mézesüveget? – kértem. Ő nyomban Bet nénire pillantott, aki jelezte, hogy rendben. Átnyújtotta az üveget. Alaposan megnéztem, s közben Richárdra pillantottam, aki kifejezéstelen arccal ült. A szeme sem árult el érzelmet.

– Ilyen tiszta volt az üveg, vagy Mrs. Stoddard mosogatta el? tettem fel a kérdést.

– Nem, már így találtuk meg – felelte.

– Ha Jefferson tette volna, bár nem ő tette – mondtam szigorúan – nem mosta volna ki ilyen tisztára. Egyetlen csepp sincs az üvegen.

– Na, ez egy jó érv, Betty Ann! – figyelmeztette Philip bácsi.

– Ő törölte ki, avval a ruhával, amit a szekrényében találtunk vágta rá Bet néni.

– Nem lehet kitörölni egy mézesüveget száraz ruhával úgy, hogy ne ragadjon. Bárki tette ezt a törlőruhát Jefferson polcára – itt jelentőségteljesen Richárdra néztem – egyszerűen öntött rá egy kis mézet, és be ledörzsölte.

– Nahát... ez... nevetséges – vihogott fel Bet néni, de Philip bácsi ezúttal nem tartott vele. A tekintete Richárdon állapodott meg.

– Richárd, te voltál? – kérdezte.

– Természetesen nem, apa. Szoktam én ilyen vandál dolgokat művelni?

– Remélem, hogy nem. Melanie, nem kelt fel Richárd az éjszaka, nem jött le? – faggatta Philip bácsi. Melanie

először Richárdra nézett, aztán az apjára, némán megrázta a fejét.

– Biztos vagy benne? – Melanie, nem nagy meggyőződéssel, bólintott.

Philip bácsi még egy hosszú percig nézte az ikreket, utána Bet nénihez fordult.

– Szerintem most itt hagyjuk abba – mondta határozottan.

– De Philip, a zongora…

– A zongorát megjavítják. Mostantól kezdve Christie kivételével senkit nem akarok a zongora közelében látni! Megértettétek? Senki nem nyúlhat hozzá! – Metsző pillantást küldött az ikrek felé, utána Jeffersonhoz és hozzám lépett. Jefferson abbahagyta a sírást, felemelte a fejét a vállamról.

– Nekem vissza kell mennem, segíteni Bustemek – motyogott

Jefferson.

– Mehetsz – mondta neki Philip bácsi.

– De meg kell büntetni! – avatkozott bele megint Bet néni. – Neki bűnhődnie…

Közbevágtam, és gyűlölködő pillantást vetettem Richárdra.

– Nem ő volt, Bet néni!

– De ő…

– Betty Ann. – emelte fel a hangját Philip bácsi. – Hagyd már!

Betty néni beharapta a száját, majd lassan megszólalt: – Jól van. Azt hiszem, világosan megmondtuk,

mennyire helytelenítjük, és figyelmeztettük, hogy ilyesmi soha többé…

Szavai elhaltak a levegőben, Jefferson szemét dörzsölgetve kiment a nappaliból. Visszaadtam az üveget Mrs. Stoddardnak, az ikrek pedig forgószélként hagyták el a helyiséget, felszaladtak a lépcsőn, mint két egér, akik valami csoda folytán kiszabadultak a macska karmaiból.

Bet néni, miután nem tudta rábizonyítani Jeffersonra, hogy ő tette tönkre a zongorát, minden alkalmat felhasznált, hogy kimutassa a mérgét, főleg, amikor az öcsémhez beszélt. Általában gyengéden, kedvesen bánt az ikrekkel, de Jeffersonra minden esetben ráförmedt, majd átszúrta a hideg szemével. Egyetlen lehetőséget sem mulasztott el, hogy piszkálhassa. Belekötött az étkezésébe, az öltözködésébe, hogy nem mosott rendesen arcot, kezet, de még a járásába és tartásába is. Nem lehetett egy folt a falon vagy a padlón, amiért ne Jeffersont hibáztatta volna. Jefferson hozta be a piszkot, Jefferson nyúlt mocskos kézzel a dolgokhoz. Az éjszakák és nappalok viszonylagos békéjét szüntelenül Bet néni éles hangja verte fel: Jefferson Longchamp! A kiáltást mindig vádaskodások követték.

Egyszer megkértem, hogy ne piszkálja állandóan. Jéghidegen rám mosolygott: – Teljesen természetes, Christie, ha véded az öcsédet, de ne légy vak a hibáival szemben, különben soha nem fog megjavulni!

– Persze hogy nem fog megjavulni, ha állandóan kiabálsz vele és belekötsz.

– Én aztán nem kötök bele. Csak rámutatok a hibáira, hogy ügyeljen és szokjon le róluk. A saját gyerekeimmel is ezt teszem.

– Aligha – jegyeztem meg. – Szerinted a tieid tökéletesek.

– Christie! – ugrott fel, mintha arcul csaptam volna. – Ez azért szemtelenség!

– Nem érdekel. Nem szeretek tiszteletlen lenni, de nem fogom nyugodtan végignézni, ahogy darabokra téped az én kistestvéremet.

– Jaj…

– Hagyd abba. – Bár kezdtek előtörni a könnyeim, büszkén kihúztam magam. Bet néni csak hebegni tudott: – Jól van… jól van… – majd kirohant.

Nem volt nehéz megjósolni, hogy ezzel a bajok nem fejeződtek be közöttünk. Fortyogott magában, és minél jobban védett engem és Jeffersont Philip bácsi, ő annál dühösebbé és gonoszabbá vált. Gyakran elkaptam gyűlölködő pillantását, amikor engem nézett. Keskeny szája olyankor egyetlen vékony vonallá merevedett, orrlyuka kitágult. Képzelem, miket gondolt rólam, mert a képe kivörösödött, mintha valami csúnya dolgon kapták volna rajta.

Gavinnak mindent megírtam, és türelmetlenül vártam a levelét vagy a hívását. Amikor már közel egy hét eltelt a levele és a telefonja nélkül, felhívtam, hogy nincs-e valami baja.

– Nem, nincs semmi baj – mondta -, azóta kétszer is válaszoltam.

– Nem értem, akkor miért nem kaptam meg a leveleidet.

– Talán a posta lassú. Mindegy, jó hírem van. Három héten belül látjuk egymást.

– Három hét! Jaj, Gavin, az nekem három év – panaszkodtam.

Gavin nevetett. – Dehogy, meglátod, gyorsan eltelik.

– Neked lehet, de itt olyan rémes a helyzet, hogy minden nap egy hétnek tűnik.

– Nagyon sajnálom. Meglátom, tehetek-e majd valamit, hogy felgyorsítsam – reménykedett ő is.

Két nappal később egészen véletlenül fedeztem fel, miért nem kaptam kézhez Gavin levelét egy jó héten át. Mrs. Stoddard elfelejtette kitenni előző este a szemetet, helyette kora reggel rakta csak ki. Egy kóbor kutya vagy mókus felszakította a szemeteszsákot, a tartalma pedig szétszóródott a kuka körül. Hoztam egy gereblyét a ház mögül, s összehúztam vele a szemetet, amelyből a nekem címzett boríték is előkerült. Döbbenten emeltem fel.

Gavin múlt heti levele volt. Valaki kivette a postából, felbontotta, nyilván elolvasta, azután kidobta a szemétbe.

Magamon kívül rontottam be a házba. Az ikrek a nappali padlóján ülve keresztrejtvényt fejtettek Bet néni valami társasági magazint olvasott Mrs. Stoddard pedig a konyhában dolgozott. Philip bácsi és Jefferson már átmentek a szállodába.

– Ezt ki csinálta? – tartottam fel a levelet. – Valaki elvette a postámat és kidobta.

Bet néni közömbös arccal emelte fel tekintetét az újságjából. Az ikrek zavartan megmerevedtek.

– Miről beszélsz egyáltalán, Christie? – kérdezte Bet néni.

– A postám, a levelem! – toppantottam mérgesen. – Valaki elvette, mielőtt megkaphattam és elolvashattam volna, ráadásul kidobta.

– Nem hinném, drágám, hogy valakit is érdekelne a te postád.

Véletlenül kerülhetett a szemétbe. Talán te magad dobtad ki.

– Én aztán nem!

– Christie, azonnal fejezd be a dühöngést! A mi házunkban nem szokásosak az ilyen kitörések.

– Ez nem a ti házatok! Ez az én házam. Melyiketek tette? – az ikrek felé fordultam. Léptem egyet feléjük, mire mindketten behúzták a nyakukat.

– Christie, hagyd békén őket! Olyan szépen játszanak – figyelmeztetett Bet néni.

– Te csináltad, ugye? – mutattam Richárdnak.

– Én nem. Csöppet sem érdekel a hülye postád.

Melanie-ra néztem, aki gyorsan lehajtotta a fejét. – Akkor te voltál. – Rázta a fejét.

– Ha azt mondják, nem ők csinálták, akkor biztosan nem ők voltak. Na, befejezed végre, vagy küldjek a nagybátyádért? fenyegetőzött Bet néni.

– Felőlem akár az Egyesült Államok elnökéért is küldhetsz, nem érdekel! De ha még egyszer hozzányúltok a

levelemhez vagy bármimhez – ordítottam Melanie-ra – szálanként tépem ki a hajadat!

– Christie!

Ezzel felrohantam a szobámba, hogy elolvassam a levelet. Aznap este még a szokásosnál is lehangolóbb volt a vacsoránál a társalgás. Philip bácsi rám bámult, néhányszor elkaptam a tekintetét. Olyankor kis mosoly bujkált a szája szögletében. Amikor visszavonultam a szobámba, halkan kopogtatott az ajtón.

– Beszélhetnék veled egy kicsit?

– Igen.

– Betty Ann elmondta, mi történt ma. Nagyon sajnálom, hogy valaki elvette a leveledet, de nem vádolhatsz senkit, amíg bizonyos nem vagy benne. Ez pont olyan rossz, mint ami Jeffersonnal történt.

– Melanie nagyon bűnösnek látszott – mondtam a védelmemre.

– Lehet, de Jefferson is bűnösnek látszott, és van már a rovásán néhány csínytevés. No, nem annyira súlyos dolog persze, mint a zongora tönkretétele, de mégis…

– Valaki ellopta a levelemet! Nem sétált csak úgy be a szemétládába.

– Persze. De előfordulhatott véletlenül is.

– Felnyitva dobták bele, nem lehetett véletlen. És más leveleim is hiányoznak – tettem hozzá nyomatékkal.

Összeszűkült szemmel és merev arccal bólintott.

– Rendben van. Utánanézek, mit tudok kideríteni a dologról. Csak kérlek, egy darabig ne csinálj botrányt. Jó? – kérte mosolyogva. – A szállodában minden a leg-

jobban halad. A biztosító sokkal többet fizet, mint vártam. Ismét fontos család leszünk Cutlers Cove-ban.

Meg akartam mondani neki, hogy ez cseppet sem számít nekem. Az sem érdekel, besétálok-e valaha a szálloda kapuján.

A szálloda elárulta a szüleimet, megölte őket. Igazából sose szerettem, de most már maga volt a gonosz. Nem mondtam ki.

Tudtam, nem értené meg, vagy igyekezne meggyőzni az ellenkezőjéről.

Inkább megtettem, amit kért. Kerültem a súrlódásokat, zongoráztam, és hosszú sétákat tettem a tengerparton. Esténként olvastam, levelet írtam, felhívtam a barátaimat, néha néztem a televíziót. A nagy falinaptárban kipipáltam a napokat Gavin érkezéséig. Reggelenként csak emiatt és a zongorázás kedvéért keltem fel.

A dolgok egy időre lecsendesedtek, és egyre jobb viszonyba kerültem Mrs. Stoddarddal. Végül is, nem az ő hibája, hogy Bet néni kirúgta Mrs. Bostont, és ő került a helyébe. Jefferson is megkedvelte, neki meg, úgy látszott, kedvencévé vált az öcsém.

Az ikreknek is feltűnt a dolog, s nyomban panaszkodni kezdtek Mrs. Stoddardra. Bet néninek ezért egyre több kifogása lett a főzéssel és a tisztasággal kapcsolatban.

Ezeknek senki sem lehet elég jó, gondoltam. Aljas, gonosz emberek. Folytattam az éjszakai látogatásokat a temetőkertben. Ott kisírtam magam, előadtam a panaszaimat a maminak és a papának.

Attól mindig megnyugodtam. Philip bácsival nem találkoztam többé. Egyik este, amikor szokás szerint halkan besurrantam a házba, lábujjhegyen felosontam a lépcsőn, a családi béke rövid közjátéka gyors és heves véget ért.

Bet néni robbant ki a szobámból, amikor felértem az emeleti folyosóra.

– Hol voltál? – kérdezte. A kezét a háta mögött tartotta, mintha fogna valamit, amit nem akar megmutatni.

– Elmentem egy kicsit sétálni. És te mit csináltál a szobámban?

– Miféle sétára? Hova? Kivel találkoztál? Ugye, találkoztál valakivel? – záporoztak a gyanúsítgatásai.

– Micsoda?

– Megmondtam neked – szólt Philip bácsinak, aki megjelent a hálószobájuk ajtajában, és inkább csodálkozással, mint haraggal bámult rám. – Titokban udvarlód van, ugye? Vele találkoztál. – Undorral ingatta a fejét. – Te is az a fajta vagy, mint Fern!

– Bet néni, nem tudom, miről beszélsz, de szeretném tudni, mit kerestél a szobámban. Mit tartogatsz a hátad mögött? vontam én is kérdőre.

Kárörvendő vigyorral, lassan előhúzta a kezét.

– Gyalázatos! – mutatta fel a Lady Chatterley szeretőjét, amelyben benne volt a könyvjelző, a tízedik fejezetnél, ahol hagytam. Betelt a pohár

– Hogy mersz szaglászni a szekrényemben és a fiókjaimban?! kiabáltam rá. – Milyen jogon mész be a szobámba, és kutatsz a holmim között? Nem vagy az

anyám! Sőt soha nem lehetnél az anyám! – fújtam rá feldühödve.

Bet néni rátartian kihúzta magát, felszegte a fejét. Az ikrek a szobájuk ajtajánál álltak, s álmos, de kíváncsi szemmel kukucskáltak. Csupán Jefferson aludt, amit akkor nem is bántam. Elégszer volt már Bet néni szerencsétlen áldozata.

– Nem óhajtok az anyád lenni, Christie, de a nagybátyád és én vagyunk a gyámjaid, amely felruház a megfelelő felelősséggel.

Azért vagyunk, hogy efféle dolgok ne történhessenek! – lóbálta meg a könyvet az orrom előtt.

– Milyen dolgok?

Philip bácsira néztem, aki még mindig idétlenül bámult azzal a különös arckifejezéssel.

– Az a fajta helytelen viselkedés, amiről Fern nénikéd híres! vetette oda nekem hidegen. – Tudom, miket műveltek ti, úgynevezett modern tizenévesek. Sokkal többet engedtek meg magatoknak, mint az én időmben a lányok.

– Nem igaz... legalábbis én nem!

– Tényleg? Akkor miért jelölted meg ezt a fejezetet ebben a mocskos könyvben? – nyitotta ki. Elvörösödtem. – Szeretnéd, ha hangosan felolvasnám ezt a részt?

– Nem! Fern jelölte meg azt a fejezetet. Gonosz tréfának szánta a könyvet a születésnapomra. Meg se néztem azóta.

– Véletlenül nem ez a kézikönyved a szexuális felvilágosításhoz? Innen kapsz ötleteket, azután éjszaka kisur-

ransz a házból, gyakorolni a városi fiúkkal? – vágta hozzám vádló hangon.

– Nem találkoztam senkivel sem! – kiáltottam, de akkor már nem figyelt rám. Elszaladt a saját végszavával, tekintet nélkül arra, amit hallott.

– Megmondtam én Philipnek, mi lesz belőle, amikor Dawn és Jimmy nem tartották elég szorosan a gyeplőt Fern esetében. El is vesztették az ellenőrzést felette. Lassan az iskolából is kirúgják a viselt dolgai miatt. Készcsoda, hogy még nem esett teherbe. És most te is a mocskos lábnyomába lépsz!

– Én ugyan nem!

– Csakhogy én azt nem fogom kivárni! – folytatta, mintha nem vette volna észre a tiltakozásomat. – Nem leszek olyan gyenge és megbocsátó, mint Dawn volt! A nagybátyád és az én hírnevem most már kötelező rád nézve is! Amit magaddal csinálsz, az többé nem csak a te ügyed. Ránk is rossz fényt vetnek a cselekedeteid.

– Semmi rosszat nem csináltam! – kiáltottam újra, s az arcomon végigcsurogtak a könnyeim.

– Nem is fogsz. Megtiltom, hogy ezt a fajtalan könyvet olvasd az én házamban!

– A te házad? – nyögtem. Ez a szörnyeteg, aki átvette a ház tartozékai gyanánt Jefferson és az én életemet is, elvette mindenünket, a tárgyainkat uralkodni akar a gondolatainkon is?

Miközben szónoklatával tombolt, a Fern néném től kapott könyvvel hadonászott az orrom előtt. Philip bácsi

megkövülten állt, csak a pislogása és ajkának remegése árulta el, hogy él.

– Ezt a könyvet pedig elkobzom – jelentette ki Bet néni.

– Mert el akarod olvasni, hátha tanulsz belőle? – makogtam gyűlölködve.

– Mit mondtál? – ripakodott rám. Leforrázva takartam el az arcomat, annyira rázott már a zokogás.

– Nem volt jogod szaglászni a szobámban! – panaszkodtam gyászos hangon.

– Nem szaglászni mentem a szobádba. Mrs. Stoddard véletlenül látta meg a könyvet takarítás közben, és szólt nekem.

Azért jöttem, hogy megkérdezzelek, és akkor láttam, elszöktél valami randevúra. Ezért néztem utána magam, pedig reméltem, hogy Mrs. Stoddard nem mondott igazat. Sajnos igaznak bizonyult!

Egy szavát sem hittem el, de fáradt voltam a vitához.

– Mostantól kezdve nem hagyhatod el a házat este nyolc után a nagybátyád vagy az én külön engedélyem nélkül! Tudnunk kell, hová mész és kivel találkozol. Világos? – nyomta meg a szavakat élesen, mint a tőrt, ha nem válaszolnék.

– Igen – egyeztem bele, de szaladtam maradék erőmmel a szobámba, és bevágtam magam mögött az ajtót. Odabenn levetettem magam az ágyra, a párnába fúrtam a fejemet, eláztattam a könnyeimmel. Addig sírtam, amíg végképp elapadt a könnyem.

Utána üressé váltan ültem fel. Simogattam az aranyórát, amit a mamitól és a papától kaptam. Rettenetesen fájt a szívem, mert egyre jobban hiányoztak.

Vereséggel, kimerülten feltápászkodtam. Átöltöztem az alváshoz. Az alvás lett számomra a menekülés egyik formája. Elrémített a felismerés, mennyire várom, hogy lecsukhassam a szemem, mert elvitt ebből az átkozottul sötét világból. Minél tovább akartam aludni, egyre csak tovább, amíg... elaludnék örökre.

Megmosakodtam, felvettem a flanelpizsamát, amit még a mami vett nekem. Nem tudtam megbirkózni a hidegséggel, amely belém költözött és a takaró alatt is velem maradt. Az egész testem erősen vacogott, összekoccantak a fogaim. A fáradt alvás reményében hunytam le a szemem, de percek múltán valami halk kopogásfélét hallottam. Először azt gondoltam, képzelődöm, de megismétlődött.

– Ki az? – szóltam bágyadtan. Az ajtó kinyílt, és Philip bácsi lépett be hozzám, óvatosan becsukta maga mögött az ajtót.

Pizsamában volt. Az éjjeli kislámpa fényénél láttam a mosolyát.

– Most meg mi van, Philip bácsi?

Odasomfordált, és leült mellém az ágyam szélére.

– Nem akartam, hogy ilyen szörnyű hangulatban aludj el.

Keze fejével könnyedén megérintette az arcomat. Azután megfogta a kezem. – Betty Ann kissé heves mosta-

nában. Nem akarattal csinálja, csak egyszerűen rossz idegállapotban van – magyarázta.

– Nem az idegállapota rossz – ripakodtam rá, és elvettem a kezem tőle. Untam végighallgatni a mentegetőzését. – Ő egyszerűen gonosz.

– Ó, dehogy, csak fél – erősködött Philip bácsi.

– Fél? Mitől? Csak nem tőlem? – kénytelen voltam nevetni. – Itt azt csinál, amit csak akar, függetlenül attól, hogy én mit szeretnék. Kínozza Jeffersont, elbocsátotta Mrs. Bostont, felforgatott mindent a hülye rendszabályaival. Mi pedig álljunk vigyázzba a kívánságára!

– Egy érett fiatal hölgy gondozásának a felelősségétől ijedt meg.

– Miért? Neki ott van Melanie.

– Igen, de hát Melanie még gyerek. Te viszont egy bimbózó nő vagy, akinek nyilván felnőtt vágyai és szükségletei vannak igyekezett kedvesen beszélni, de idegesen nyalta meg a száját. Nekem elmondhatod az igazat. Találkozód volt valakivel ma este?

– Nem. Csak sétálni mentem. Úgy jobban tudok gondolkodni. – Nem mertem elmondani a temetőkerti látogatásaimat. Abból könnyen kitalálja, hogy akkor is ott voltam, amikor a mamám sírjánál fogadkozott.

Még barátságosabbá vált a tekintete.

– Hiszek neked. – Aztán elkomorodott. – Ezek az érzések, az új vágyak, összezavarhatják a fiatalokat, hogy olykor azt hiszik, belebolondulnak. Ezek az érzések dolgoznak benned és kínoznak, hatásukra robbanásként keresik a megkönnyebbülést. Érinteni akarsz valamit,

vagy érezni, felolvadni benne, amely... hátha megnyugtat. Igazam van? Nem ez történik benned?

– Nem, Philip bácsi – szögeztem le határozottan. Megrémültem az elrévedő, őrült fénnyel lángoló szemétől.

– Azt is tudom, kényelmetlen neked ezekről a dolgokról beszélni velem. Ilyesmit a lányok inkább az anyjukkal szoktak megbeszélni. De mit csináljunk, ha – csóválta a fejét – a mamád elment. Betty Ann meg... hát... ő nem az a fajta, aki fogékony az efféle gondolatokra és beszélgetésekre. Én megértem az igényedet, hogy megbízhass valakiben, aki a gondodat viseli. Azért jöttem ide ma éjjel, hogy felajánljam a segítségemet. Persze tudom jól, a mamádat nem pótolhatom, meg sem próbálom, de légy bizalommal irántam, Christie. Az összes titkaidat megőrzöm a szívemben.

– Nincsenek titkaim, Philip bácsi.

– Nem feltétlen titkokat értek alatta, inkább érzéseket, vágyakat. Ezért fogadtad el Femtől a könyvet, igaz? Ismerni akartad ezeket a dolgokat, ami persze teljesen természetes a te korodban. Pontosan a te korodban. Miért is akarnál tudatlan maradni a férfinő közötti kapcsolatot illetően, csak mert a mamád többé nem magyarázhatja el neked ezeket a dolgokat?

– De hát – folytatta biztatóan – itt vagyok neked én. Segíthetek valamiben? Akár kérdésre kell válaszolni, vagy egy érzést megmagyarázni...

Elképesztően tanácstalan voltam, mit válaszoljak neki, csak ráztam a fejem. Miféle kérdéseket vár tőlem? A tétovázásom nem vette el a bátorságát.

– Most jövök rá, hogy bizonyára nem tudod szavakba önteni az érzéseket. Ugyanígy volt ez velem annak idején, meg a mamáddal is.

– Amikor először láttam – suttogta -, annyi idős volt, mint te, én sem voltam sokkal idősebb. Akkor nagyon megbíztunk egymásban. Felfedtük egymásnak a legbensőbb titkainkat is. Bíztunk egymásban és az érzéseinkben. Ha ő megbízott bennem, akkor te is megbízhatsz.

A jobb tenyerét a gyomrom tájékára tette, centiméterenként lassan felfelé csúsztatta. Összerándultam az érintésére, de látszólag nem zavarta őt. Nem törődött vele, vagy nem vette észre, hogy megrázkódott a testem a keze alatt.

– Tudod, én voltam az első fiú, az első férfi, aki itt megérintette őt – mondta, és könnyedén feljebb csúsztatta a tenyerét a mellemre.

A szívem olyan heves dobogásba kezdett, hogy azt gondoltam, mindjárt ellöki a kezét onnan. A lélegzetemet is visszatartottam rémületemben. Hihetetlen, mire vetemedett!

– Én segítettem neki felfedezni és megérteni a titkot. Szeretném veled is megismertetni. Nem szükséges emiatt könyvekhez fordulnod, titokban olvasni a szobádban, hogy megtudd mindezt. Csupán hozzám kell fordulnod, ha akarsz valamit… bármi legyen – közölte nyugodtan.

Nem tudtam se mozdulni, se beszélni, még nyelni sem. Lehunyta a szemét, úgy húzta kezét az egyik mellemtől a másikig a pizsamám felett, de mikor a hüvelyk-

ujja kissé megszorította a mellbimbómat, megugrottam fektémben. Kinyitotta a szemét.

– Philip bácsi!

– Jól van, jól van, ne ijedj meg! Mindent meg akarsz érteni, igaz? Hogy ne kerülj bajba. Hát persze – bólintott. – A legtöbb korod béli fiatal lány meginog, és rossz kezekbe kerül. Nem tudják, meddig mehetnek el, ezért kétségbeejtő helyzetekbe kerülnek. Ugye, nem akarod, hogy veled is ilyesmi történjen?

– Velem nem fog ilyesmi történni, Philip bácsi! – nyögtem ki, és felültem az ágyban, mire a keze lehullott a mellemről. Gyorsan, védekezőn betakartam a karommal.

– Ne légy ennyire magabiztos ebben a kérdésben- figyelmeztetett. – Te még nem érted, mi megy végbe egy férfiban, és mennyire nem tud uralkodni a saját érzései felett. Tudnod kell, mit ne tégy. Mik azok a dolgok, amelyektől egy férfi elvesztheti az önuralmát. Nem akarod a segítségemet, hogy megértsd?

Hevesen ráztam a fejem.

– Ha Betty Ann igazat szólt, és találkozgatsz valakivel…

– De nem találkozgatok!

Egy darabig csak bámult rám, azután visszatért a mosolya, simogatni kezdte a hajamat.

– Azért van, mert olyan csinos vagy és olyan vonzóan fiatal. Borzasztó lenne látnom, hogy valaki elront, tönkretesz, főleg valami túlfűtött tizenéves kölyök – tette hozzá aggódó, méltatlankodó ábrázattal. – Rettenetesen

érezném magam, felelősnek, mintha nem tettem volna eleget a kötelességemnek.

– Ez nem fog előfordulni, Philip bácsi!

– De meg kell ígérned, hogy hozzám fordulsz, ha gondod, bajod, kérdésed van. ígérd meg, bízol bennem, és megengeded, hogy segítsek.

– Megígérem. – Abban a pillanatban akármit megígértem volna, csak tűnjön el a szemem elől.

Felsóhajtott és biztatóan rám mosolygott.

– Lecsillapítom Betty Annt, hátha visszavonja a kijárási tilalmat. Megtarthatjuk... időnként... ezeket a négyszemközti beszélgetéseket? Betty Ann-nek nem mondjuk el. Ő egyáltalán nem értené a fontosságát, amíg ilyen idegállapotban van. Rendben?

Kezét a térdemen nyugtatta.

– Igen – vágtam rá gyorsan.

– Jó. Nagyon jó. – Megpaskolta a combomat, majd felállt. – Aludj jól. Emlékezz rá, mindig a rendelkezésedre állok. Egyszerre szeretnék apád és anyád lenni. Még csak nem is kellene Philip bácsinak nevezned, ha nem akarod. Hívjál egyszerűen Philipnek, jó?

Bólintottam.

– Akkor tehát jó éjszakát, egyetlenem – térdelt le mellém egy búcsúcsókra. Ajka, mint a láng, égette az arcomat, visszahőköltem, de nem vette észre. Lecsukta a szemét mélységes elégedettségében. Egy ideig még az ágyamnál maradt, azután felemelkedett. – Jó éjszakát, hercegnő! – Ezzel végre kiment.

Habár már jó ideje elment, nem tudtam moccanni sem. Mintha az egész testem jéggé fagyott volna. A történtek felülmúlták a lázálmok borzadalmait. Nem tudtam, igaz volt-e, vagy csak álmodtam. De az ujjai játéka a mellemen túl erős és eleven emléket hagyott számomra, hogy ami történt, bármi más legyen, mint valóság.

Bet néni elviselhetetlen rendszabályaival, a tisztaság iránti beteges szenvedélyével kínozta Jeffersont és engem az ikrek féltékenységükben nem szűntek meg keseríteni az életünket

Philip bácsi pedig elborzasztott a különös vonzódásával és hátborzongató ötleteivel.

Miért kell ennyire gyűlöletes életet élnünk? Mit követtünk el, amivel kiérdemeltük ezt a nyomorult sorsot? Biztosan éreztem: átok ül a családunkon, amit korábban is hittem. Valami öröklődő szerencsétlenség fut végig a sorsunkon. Talán a születésünkkor rosszul álltak a csillagok, és szürke felhők vettek körül és később sem vették figyelembe erőfeszítéseinket, imádságainkat, csak hidegséget, gyászt, balszerencsét hoztak a fejünkre.

Biztosan valamelyik ősünk által elkövetett, borzalmas bűn miatti átok sújtott le ránk. Bárki lehetett, férfi vagy nő, de az ördöggel parolázott, és mi még mindig fizetjük rémséges tettének az árát. Valamiképpen azért mindig reménykedtem, hogy egyszer a nagy bűn nyomára akadok, s akkor bocsánatért könyöröghetek Istenhez. Talán akkor, de csak akkor megszabadulhatunk, és biztonságban leszünk ezen a világon.

Rövid imát mondtam Jeffersonért és magamért, majd végül elaludtam.

Bet nénit másnapra mintha kicserélték volna. A reggelinél úgy tett, mintha semmi szörnyűség nem zavarta volna meg köztünk az egyetértést. Gondoltam, Philip bácsi, amint ígérte, lecsillapította valahogy. Szó nem esett a Lady Chatterley-ről, sem a veszekedésünkről a reggeliző asztalnál. A további átrendezésekről fecsegett, amelyeket még tervezett a házban. Új függönyöket akart, kicserélni a szőnyegpadlót, és festetni. Azután kijelentette, hogy Juliusszal mindannyian vásárolni indulunk a nemrég megnyílt, új bevásárlóközpontba, Virginia Beachbe.

– Szombaton megyünk. Christie-nek kell néhány új ruha, olyan, amelyben felléphetne az első előadáson…a tűzvész óta.

Augusztus első hetében Mr. Wittleman minden növendéke fellép. Nem lelkesedtem ugyan érte, de nem is utasítottam el a részvételt. Bet néni tisztában volt vele, hogy az előadást Cutlers

Cove és környéke leggazdagabb, legbefolyásosabb polgárai és a családjaik szokták látogatni. Tudtam, alig várja, hogy elfoglalhassa helyét az első sorban.

– Nincs szükségem új ruhákra – mondtam.

– Ó, dehogynem, drágám. Fel kell újítanod a ruhatáradat a mai divat szerint, nemde? – bájologott negédes hangon.

– Az enyém divatos. A mami közvetlenül a halála előtt vett nekem néhány utolsó divat szerinti darabot.

– A mamád nemigen volt naprakész a divat dolgában, Christie – mondta mézédesre erőltetett mosolyával. – Mindig csak a szállodával foglalkozott. Elő sem fizetett a megfelelő társasági lapokra, nem olvasta a divatról szóló cikkeket, ellentétben velem, aki mindig is szenvedélyesen rajongtam érte.

– Az én mamám soha, egyetlenegyszer sem nézett ki életében divatjamúltnak! – vágtam vissza hevesen.

– Én sem láttam Dawnt, csakis csinosnak – támogatott Philip bácsi. – Még akkor is vonzó volt, amikor kimerülten fejezte be a napot.

Bet néni hátradobta magát a székén.

– Nem azt mondtam, hogy nem volt csinos! Más dolog csinosnak lenni, és egészen más divatosnak – oktatott ki mindenkit.

Te is mindig csinos leszel, Christie. Jó vonásokkal áldott meg a sors, de ez nem jelenti azt, hogy ugyanakkor ne légy divatos is.

– Engem nem érdekel. – Untam már vitatkozni. Bet néni a saját igaza beismerésének vette, és csevegett tovább, mint egy vidám kanárimadár.

Jefferson lehajtott fejjel, szótlanul evett. Ha néha felnézett, a gondolataitól sötét villámokat szórt a zafírszínű szeme. Szerencséjére eljutott odáig, hogy tetszése szerint ki tudta kapcsolni Bet nénit. Az ikrek persze szépen, egyenesen ültek, és áhítattal figyelték minden szavát.

Reggeli után siettem elhagyni a terepet, a zongorához mentem. Holdkórosként jártam a nap nagy részében, jószerivel azt sem tudtam, hol vagyok, és mit csinálok.

Ebédnél gépiesen megrágtam az ételt, de az ízét nem éreztem. Ha olvastam délutánonként, szemem lesiklott a papírról, hogy céltalan léggömbként szálljon fel a messzeségbe. Csak akkor költözött belém élet, amikor megjött a posta. Szinte repültem megnézni, jött-e levél Gavintól. Mióta elsikkasztották a levelemet, úgy intéztem, hogy a posta érkezésekor ott legyek.

Jött is egy rövid levél, benne a csodálatos hírrel: Gavin eladta a híres baseballjátékosok autogramos fényképeiből álló gyűjteményét, ami egy heti keresetének felelt meg. így egy egész héttel hamarabb ide tud utazni, mint tervezte. Nagyon bántott, hogy el kellett adnia valamit, amit nagy becsben tartott. Szerinte semmi sem fontosabb számára, mint ismét látnia. Longchamp nagypapával megbeszélte, és ő is beleegyezett.

A jó hír elmosta a boldogtalanságomat és a levertséget.

Vidámabb, könnyedebb muzsikát játszottam a zongorán, az ujjaim önfeledten táncoltak a billentyűkön. Napfény és kék ég költözött a szívembe, megújította bennem az élet pezsgését. Mrs. Stoddard félbeszakította a házimunkát, és bejött, hogy hallgathassa a játékomat.

Aztán felszaladtam levelet írni Gavinnak, de alig nyújtóztam ki az ágyon, és kezdtem írni, féktelen ordítozást hallottam az előtérből. Bet néni hisztérikus fejhangon visított, azt hittem, menten beleszakad ilyen magas oktávon. Kinyitottam az ajtót.

– EZ A GYEREK EGY VADÁLLAT! NEM TUDJA, MIT HOZ BE IDE! MIT HURCOL BE MAGÁVAL AZ OTTHONUNKBA!

Megjelent Jefferson szobájának a küszöbén. Richárd önelégült képpel állt mellette. Bet néni egy pár cipőt tartott el magától a lehető legmesszebbre. Az orrát pedig elfordította tőle.

– Mi van, Bet néni? – kérdeztem tőle fáradt, utálkozó hangon.

– Az öcséd, az a kis vadállat öcséd… ide nézz! – Tartotta felém a cipő talpát. Kutyaürüléknek látszó maszat ragadt az aljára.

– Richárd, szegény, panaszkodott a szobájában uralkodó rettenetes bűz miatt. Felküldtem Mrs. Stoddardot, hogy pucolja ki újra a szőnyeget, de nem szűnt meg a szag. Akkor feljöttem magam, és meg is találtam Jefferson szekrénye aljában. Hogyan hozhatta fel ezt úgy, hogy nem érezte a szagot? Hogyan? Csak szándékosan tehette! Egy újabb szörnyű csíny! – Összecsücsörített keskeny ajka úgy nézett ki, mint egy szorosra megkötött zsák szája.

Egy pillanatig elmerengtem, valóban lehet-e Jefferson tréfája.

Az öcsém sokért nem adná, ha fel tudná bosszantani Richárdot, gondoltam, s a lehetőség öntudatlan kis mosolyt csalt az arcomra.

Bet néni lecsapott rá: – Ezt te viccesnek találod? Igen?

– Nem, Bet néni.

– Amint bejön a kapun, azonnal felküldöm a szobájába fenyegetőzött -, de azonnal! Ezt meg ki kellene dobnom a szemétbe! Ezt kellene csinálnom, nem pedig odaadni Mrs. Stoddardnak, hogy pucolja meg. – Lecsukta a szemét, befogta az orrát, és Richárd készségesen levezette a lépcsőn.

Borzasztó, gondoltam, ott tartok, hogy remélem, Jefferson csakugyan szándékosan csinálta. Visszamentem a szobámba, és beszámoltam Gavinnak az iménti új esetről. Elképzelhetően ő is nevetni fog rajta. Az írás befejeztével lementem a hátsó kapun át a kertbe, ahol Mrs. Stoddard Jefferson cipőjét tisztogatta. Szappanos vízzel és szivaccsal mosta a talpát.

– Kész ördögfióka – ingatta a fejét, de láttam a Szemén, hogy magában mulat a dolgon.

– Nem biztos, hogy szándékosan csinálta, Mrs. Stoddard, de ha hazajön, megtudom tőle.

Mrs. Stoddard hunyorított felém, majd kezelésbe vette a cipőt egy ócska törlőronggyal. Hirtelen eszembe jutott valami.

– Kérem, hadd nézzem meg közelebbről, Mrs. Stoddard.

Átnyújtotta a jobblábast. Elgondolkodva forgattam a cipőt egy darabig. – Jefferson már régóta nem hordja ezt a cipőt, Mrs. Stoddard. Már kinőtte. A mamám oda is akarta adni az Üdvhadseregnek.

– Igaz ez?

– Igen – szorítottam össze a szám, mert rájöttem, mit jelent ez. – Richárd nem hagyja abba. Még mindig meg-

próbálja befeketíteni az öcsémet – vontam le a következtetést. Mrs. Stoddard láthatóan megértette. Elkértem a párját is tőle, és visszairamodtam a házba. Bet néni a nappaliban olvasta az egyik képes magazinját, s közben büszkén mosolygott Richárdra és Melaniera, akik fennhangon gyakorolták a francialeckéjüket.

– Te kis gazember! – kiáltottam már az ajtóból.

Bet néni álla leesett. Richárd és Melanie rémült arca anyjuké pontos mása volt. Becsörtettem, magam elé tartottam a cipőt a talpával felfelé, és elindultam Richárd felé. Hátrahőkölt.

– Hogy mersz ilyen szavakat használni? Mit csinálsz? – tért magához Bet néni.

– Bele fogom törölni a képébe! Ő nyomta bele a kutyaszarba, és tette be Jefferson szekrényébe. Pont úgy, mint a mézes törlőruhát.

– Nem én voltam!

– De igen! – nyomultam közelebb hozzá. Richárd Melanie háta mögé bújt védelemért.

– Christie – kiáltott Bet néni – azonnal hagyd abba!

– Ezúttal hiba csúszott a számításába, Bet néni! Ezúttal a drágalátos, tökéletes angyalkád eltévesztette a házszámot! Nem a megfelelő cipőt mocskoltad be, Richárd! – fordultam megint felé. – Ezt a vandál gaztettet jobban meg kellett volna tervezned!

Richárd segélykérő pillantást vetett anyjára, azután rám.

– Miről beszélsz itt összevissza, Christie? – avatkozott közbe újra Bet néni.

– Bet néni, ezt a cipőt Jefferson régen kinőtte. Nem tudja hordani, mert szorítja a lábát. A mami oda akarta adni az Üdvhadseregnek, az én kinőtt ruháimmal együtt, de már nem volt rá módja. Richárd persze nem tudhatta. Ugye, Richárd? Fogtad a cipőt, megmártottad az ürülékbe, azután betetted az öcsém szekrényébe, és elkezdtél panaszkodni, hogy megint bajba keverd Jeffersont!

– Nem hiszem... – nézett rá kérdőn Bet néni. – Richárd?

Richárd igyekezett bátran mosolyogni, de láttam a szemében bujkáló félelmet.

– Nem én voltam, anya.

Bet néni fejcsóválva nézett rám. – Richárd soha... soha nem lenne képes ilyen durva dolgot művelni... mint kutyaürüléket keresni és... jaj nem! Nem lenne képes!

– Pedig képes volt. És ez alkalommal le is bukott.

– Hazudsz! – visította Richárd. Talpra ugrott és hátrált.

– Csak kitalálta, anya – állt fel Melanie is gyorsan a bátyja védelmére. – Nem is tudjuk, rámegy-e Jefferson lábára.

– Bizony – örült meg a lehetőségnek Bet néni. – Honnan tudhatnánk?

– Mert én mondom. Én nem szoktam hazudni.

– Majd meglátjuk. Nem azt mondom, hogy hazudsz, Christie, de tévedhetsz is. Megvárjuk, amíg Jefferson hazajön. Meg fogjuk nézni – erősködött.

– Nagyszerű. És ha magad is megbizonyosodsz róla, bocsánatkéréssel tartozol neki, és meg kell büntetned

Richárdot így tisztességes. Ne csak bennünket büntess folyton!

Richárd egyre izgatottabb lett, de vadul nézett. – Nem csináltam semmit!

– De igen, te csináltad, és büntetésből a képedbe dörgöljük a kutyaszart! – szóltam mérgesen.

– Christie! – kapkodta a levegőt Bet néni. – Mégiscsak te vagy az idősebb, és hölgyhöz méltóan kellene viselkedned…

Nem folytathatta, mert nagy robajjal kinyílt a bejárati kapu, mintha betörték volna. Mindenki elnémult. Minden szem várakozóan szegeződött a nappali ajtajára, várva a belépőt.

Philip bácsi jelent meg, lángoló szemmel, remegő szájjal, holtsápadtan a rémülettől. Zilált haja után ítélve futva jött át a szállodából.

– Philip! – rémült el Bet néni. – Mi…

– Az anyám… az anyám…

– Ó Istenem. – Bet néni keze a nyakához rebbent, mint egy ijedt madár.

– Mi történt Laura nagymamával, Philip bácsi? – kérdeztem halkan, akadozó nyelvvel.

– Mrs. Berme… találta meg a fürdőszobában, a kövön..szélütés. Az én anyám… Dawn anyja… Clara Sue anyja… elment. Örökre elment…

Megfordult, aztán megállt. Visszanézett ránk, de mintha idegeneket látna. Zavarodottan kisétált, ahonnan jött, megroppanva az új bánat terhétől. Bet néni tehetetlenül esett vissza a foteljába, mint akinek túl sok ez

egyszerre. Az ikrek nyomban a két oldalára siettek, és megfogták a kezét. Magam is elnémultam a hírre. Valami megint meghalt bennem. A szívem üres és hideg lett.

Szegény Laura nagymama, végül elvesztette a kusza gondolatait is! Az utolsó napjaiban az emlékeivel viaskodott, kétségbeesetten igyekezett rendezni az életét, de csak körben járt, mert a láthatatlan kötelek csak a falakba ütközni engedték, nem szabadulhatott. Most megszabadult.

Az ablakhoz mentem, és Philip bácsi után néztem. A ház előtti gyepen járkált fel-alá, hangosan beszélt, élénken gesztikulált, mintha a halott őseivel társalogna. A szellemek családja gyűlt köré, hogy a nagy átok árnyékában az újabb áldozat érkezéséről adjanak hírt.

Újabb temetés, amikor még olyan frissek voltak az emlékeim a másikról! Megint mindannyian feketébe öltöztünk az emberek megint csak suttogva beszéltek a jelenlétünkben megint szürke és hideg lett felhők nélkül is az égbolt, és borús a tenger.

Sem Jefferson, sem én nem fogadtuk el igazán Laura nagymamát, mint egy igazi nagyszülőt. Mióta az eszemet tudom, szórakozott, zavarodott volt. Egy másik világban élt: néha megismert bennünket, néha meg csak bámult ránk, mintha idegenek léptek volna be az életébe.

Amikor megtudtam az igazságot a mamám elrablásáról, és Laura nagymama bűnrészességéről, egyszer megkérdeztem a mamit, hogy ezek után gyűlöli-e őt. A mami tétován mosolygott, a szép kék szeme ellágyult.

– Valaha igen, nagyon is. De ahogy telt az idő, észre kellett vennem, mennyire szenved miatta. Nem volt szükség rá, hogy büntessem, elég volt neki a gyötrő lelkiismeret-furdalás.

– Egyébként nagyon vágytam egy igazi anyára, és idővel sikerült eltöltenem vele néhány drága percet, amilyet csak anya és lánya együttléte teremthet. Megváltozott, amikor Bronson felesége lett. Mondhatni megérett, megállapodott. Az új férje jó hatással van rá, elmagyarázta neki a szavak és a cselekedetek következményeit. Bronsonnak csak fel kell húzni a szemöldökét, anya máris kevésbé önző módon viselkedik. Akkor vált… anyává – mesélte egyszer a mami.

Most, a templomban, öcsémmel az oldalamon, ahogy a tiszteletes prédikációját hallgattam, csak a tolószékben alvó nagymamára emlékeztem. El sem tudtam képzelni, milyen volt, amikor szép volt és csupa élet. Bronson arcán egy halvány mosoly derengett, amit szép emlékezések keltenek az emberben. Ő még emlékezett a báltermekben forgolódó gyönyörű fiatalasszonyra, a nevetése hangjára. Egy pillantás elég volt, hogy lássam, milyen mélységesen szerette, s milyen sokat vesztett. Jobban sajnáltam őt, mint Jeffersont vagy magamat, vagy akár Laura nagymamát.

Philip bácsi meglepően összeroppant. Holott folyton panaszkodott, ha Buella Woodsba kellett mennie vacsorára. Hálás volt, ha megszabadulhatott a felelősségtől, és a mami kimentette vagy önként vállalta a teendőket Laura nagymama körül. Egy ilyen alkalommal a maminak

ott kellett hagynia millió teendőjét a szállodában miatta, vele voltam én is. Szegény nagyon ideges volt, hiszen félbe kellett szakítania a munkáját.

– Philip bácsi miért nem megy saját maga? – tettem fel a kérdést a maminak. Talán tíz- vagy tizenegy éves lehettem, de minden gondját szerettem volna magamra venni.

– Philip nem képes szembenézni a valósággal. Mindig ilyen volt. Nem képes az anyját elfogadni olyannak, amilyen. Csak arra akar emlékezni, amilyen volt, bár világéletében gúnyt űzött belőle. Valójában nagyon kötődött hozzá, és csodálta az anyját. Büszke volt a szépségére, nem vette a szívére az önzését, még ha ő is a kárát szenvedte. Most gyakran idegenként viselkednek egymással. – A mami sóhajtott. – Attól tartok, több van benne Randolphból, mint Philip elismeri, sőt igen sok van benne Cutler nagypapából is – sötétült el az arca. Emlékszem, ez megijesztett, s ott maradt bennem, mint a bőr alatti viszketés.

Aznap a templomban Philip bácsi egy magába roskadt, ijedt kisfiúra emlékeztetett. Reménykedve fordult mindenkihez, aki odalépett hozzá, hátha valamelyik gyászoló kimondja: – A valóságban nem történt meg, Philip. Csak egy átmeneti, rossz álom. Mindjárt túl leszel rajta, azután felébredsz a saját ágyadban. – Élénken rázta meg a felé nyúló kezeket és fogadta a részvét csókjait. A szertartás végén szerencsétlenül nézett körül, amíg Bet néni karon nem ragadta és el nem cipelte az urnától.

Beszálltunk a limuzinba, s követtük a gyászkocsit a temetőbe, a sír melletti végső búcsúra. Amint vége lett, odamentem Bronsonhoz, és megöleltem. El nem sírt könnyek csillogtak a szemében.

– Most már megpihent szegény lelke – mondta nekem, – véget értek a megpróbáltatásai.

– Nem jössz most el hozzánk? – kérdeztem. Bet néni megszervezte ezt a tort is. Már szakértő lett.

– Nem, nem. Szeretnék egy darabig egyedül maradni. De majd felhívlak – búcsúzott el, és mély szomorúságtól hajlott háttal távozott.

Lényegesen kevesebb gyászoló jött el a házunkba, mint a mami és a papa halálakor, és a fogadás is meglehetősen visszafogott volt. Philip bácsi végig egy széken ült, elrévedezett, csak akkor bólintott, mosolygott fáradtan, amikor valaki odament hozzá, hogy kezet rázzon vagy megcsókolja.

Jeffersonnal együtt halálosan fáradtak voltunk a nap összes eseményétől. A temetés durván felszakította a még be sem gyógyult sebeinket. Korán felvittem Jeffersont a szobájába, ágyba segítettem. Azután nem mentem le a többiekhez virrasztani, hanem magam is visszavonultam, hogy becsukhassam a szemem és elmenekülhessek a bánatból. Még a megszokott kis éjjeli lámpát sem hagytam égve. Minél hamarabb akartam magamra húzni a teljes sötétség takaróját a nyugalom utáni vágyam erősebbnek bizonyult a gyerekkori félelmeknél. Sikerült hamar elszenderülnöm, még a távozók zaját sem hallottam.

Az éjszaka közepén ajtónyitás hangjára ébredtem. Mintha oldalba böktek volna, azonnal felnyílt a szemem. Nem mozdultam, s miután további zajt nem hallottam, azt hittem, csak álmodtam. Rövidesen szaggatott lélegzés, a surranó léptek hangja ütötte meg a fülemet. Pillanatokon belül egy test súlya nehezedett az ágyamra, s Philip bácsi homályos alakját vettem ki a sötétben. Hangosan dobolt a szívem. Úgy láttam, nincs rajta semmi, még pizsama sem.

– Pszt – suttogta, mielőtt szólni tudtam volna. Az ujját a számra tette. – Ne ijedj meg.

– Philip bácsi, mit akarsz? – kérdeztem rémülten.

– Nagyon egyedül érzem magam... olyan elveszettnek. Azt gondoltam... csak feküdnénk egymás mellett egy kicsit és beszélgetnénk.

Mielőtt tiltakozhattam volna, bebújt a takaróm alá, és elhelyezkedett mellettem. Döbbenten arrébb húzódtam.

– Te idősebbnek nézel ki, mint amilyen vagy – súgta a fülembe. – Tudom én jól. Érettebb vagy, mint amilyen a mamád volt a te korodban. Többet is olvastál több dolgon is keresztülmentél okosabb vagy. Ugye, nem félsz tőlem?

– De igen, félek. Kérlek, Philip bácsi, menj el!

– Nem tudok. Betty Ann... ő jégcsap mellettem. Még a csontos lábát is utálom, ha véletlenül hozzám ér. De te, Christie, pont olyan szép vagy, mint Dawn volt, vagy még szebb. Amikor rád nézek, őt látom, amilyen egykor volt nekem.

– Te is olyan lehetnél nekem – tette hozzá, átkarolva a derekamat. – Csak ma éjjel, legalább ma éjjel. Megteszed?

– Nem, Philip bácsi. Állj meg! – löktem el a csuklóját.

– De hiszen te már voltál fiúkkal. Tudom. Mi másért mennél el éjszaka, ha nem fiúkkal találkozni? Hol szoktál találkozni velük... egy autóban? Dawn és én egyszer egy autóban voltunk együtt.

– Nem! Hagyd abba! – takartam el a fülem a kezemmel.

Hallani sem akarok ilyet!

– De hát miért nem? Semmi rosszat nem tettünk. Megmutatom, mit csináltunk. – Az oldalamon felcsúsztatta a kezét a mellemre.

Igyekeztem ellökni magam, és kiugrani az ágyból, de a másik kezével megragadta a csuklómat, és maga felé húzott.

– Christie, én kicsi Christie-m – nyögte, és csókolgatta nedves szájával az arcomat. Elfintorodtam, küzdöttem ellene, de erősebb volt, átvetette a lábát az enyémen és leszorított. Kezével addig matatott a pizsamám felsőrészén, amíg megtalálta a mellemet.

Amikor a bőre az enyémhez ért, kiabálni kezdtem, erre a másik kezét rátapasztotta a számra.

– Ne, ne ébreszd fel a többieket! Úgysem értené meg senki.

Felnyögtem, és igyekeztem kiszabadítani a fejemet. Akkor a keze helyett a száját tapasztotta szorosan az enyémre, még mielőtt egy hang kijöhetett volna belőle,

ajkával széterőltette a számat. A nyelve az enyémet kereste, már kezdtem fulladozni.

Köhögés és öklendezés jött rám, amint elvette a száját az enyémről. Amíg levegőért küzdöttem, lehúzta a térdem alá a pizsamanadrágot, a gombok lepattogtak róla. Gyorsan rám fordult, és valami keményet éreztem összezárt combom között.

A felismeréstől őrjöngeni kezdtem. Az egyik kiszabadított kezemmel püfölni kezdtem a fejét, de olyan volt, mintha légy szállna az elefánt fejére. Látszólag észre se vette. Nyögdécselt és nyomakodott.

– Christie, Christie... Dawn... – keverte a neveket, mintha szó szerint rajtam keresztül akarná visszahozni őt magához.

– PHILIP BÁCSI! HAGYD ABBA!

Erős és nagyon súlyos volt, nem sokat ért az ellenállás. Lassan szétfeszítette a lábamat, próbált beljebb nyomulni.

– Nem kell neked kilopakodni, hogy megtanuld ezeket a dolgokat – motyogta. – Én tudok neked segíteni, ahogy megígértem. Szükségünk van egymásra. Egymásra kell támaszkodnunk még inkább, mint eddig. Nincs senkim, Christie, rajtad kívül...

– Philip bácsi! – kapkodtam levegő után, de ismét befedte ajkával a számat. Sikítani akartam, de a sikoly nem tudott feltörni belőlem. Éreztem a belém döfött keménységét és nyomakodását, amint leszorított maga alá. Rémülten fogtam fel, hogy már a belsőmben van. Megpróbáltam tagadni a tényt, és NEMET kiáltani, de a va-

lóság úgy tört rám, mint a lavina, görgetege megsemmisített mindent. Ő csak nyögött és furakodott tovább, hol a mamám nevét suttogta, hol az enyémet, mintha az adna erőt a tettéhez. Forró nedvessége elárasztotta a belsőmet. Bénán feküdtem, vártam, hogy vége legyen. Utána lecsúszott rólam.

Meg se mozdultam, féltem, ha egy hangot is kiejtek, újra kezdi.

Nehézkes légzése elnyugodott.

– Christie – érintett meg. Zihálva elhúzódtam tőle. – Nincs semmi baj. Semmi baj. Nem csináltunk rosszat, csak vigasztaltuk egymást, segítettünk egymáson. A nagy bánat ezt követelte. De hát te már felnőtt vagy, és megérted. Minden nagyon jó lesz, meglátod. Jól vagy?

Nem moccantam.

– Jól vagy? – fordult felém.

– Jól – mondtam gyorsan.

– Jó, jó. Vissza kell mennem, mielőtt Betty Ann felébred és keres. Aludj jól, kis hercegnőm, aludj. Mindig itt leszek neked, örökké és mindörökre, éppúgy, mint neki.

Visszafojtott lélegzettel néztem, amint felült és kimászott az ágyamból. Csöndesen elindult a sötétben, és eltűnt, mint egy rémálom, de a szörnyűsége ott maradt velem.

Néhány percig még nem bírtam felkelni, hátha meggyőzöm magam, hogy nem történt meg. Azután rám tört a zokogás, görcsösen rázta a testemet az ággyal együtt. Majd szétszakadtam a fájdalomtól. Elborzadva ültem fel és próbáltam levegőhöz jutni.

Valami okból csak Jeffersonra tudtam gondolni. Jefferson…

Gyorsan felkeltem, félrerugdostam a pizsamanadrágot a bokámról, besiettem a fürdőszobába, közben letéptem magamról a pizsama felsőrészét. A forró zuhany alatt álltam jó darabig.

Sikáltam, dörzsöltem magam, a könnyem összekeveredett a vízzel. Egészen vörös lett a bőröm, de nem törődtem vele. Erősen ledörgöltem magam, mindhiába, továbbra is beszennyezettnek éreztem a testem. Előszedtem a szekrényből a legkisebb bőröndömet, és csak úgy találomra beledobáltam fehérneműt, zoknit, szoknyákat, blúzokat, aztán villámgyorsan felöltöztem.

Magamhoz vettem az éjjeliszekrényben és a tárcámban lévő összes pénzemet. Pár száz dollárt tett ki, amit összetakarékoskodtam magamnak.

Kinyitottam az ajtót, figyeltem egy kicsit a félhomályos folyosót, azután lábujjhegyen átmentem Jefferson és Richárd szobájához. Letérdeltem Jefferson ágya mellé, és gyengéden megrázogattam, amíg végre kinyílt a szeme.

– Pszt! – figyelmeztettem. Átnéztem Richárd felé, aki a másik oldalára fordulva aludt. Jeleztem Jeffersonnak, hogy ne ébressze fel. Halkan kihúztam a fiókjait, és beledobáltam egy kis bőröndbe az ő holmiját is. Ráadtam a ruháit, kezébe nyomtam a dzsekijét, és intettem, hogy csendben kövessen.

A saját bőröndömet a lépcsőfordulóban hagytam. Gyorsan felkaptam, s amilyen halkan csak tudtunk, osontunk a lépcső felé. Még egyszer visszanéztem. Bízva

abban, hogy senkit nem ébresztettünk fel, Jeffersonnal a hátam mögött elindultuk lefelé a lépcsőn a kapuhoz.

– Hová megyünk? – suttogta.

– El innen, messze, messze el.

Még egyszer visszanéztem a házunkra, amely egykor oly boldog és biztonságot adó volt. Lehunyva a szemem, benne élt még a mami és a papa nevetése, hallottam a saját zongorajátékomat, a mami csodálatos énekét, Mrs. Boston vacsorára hívó hangját, a papa kiáltását, amint hazajön a munkából: – Hol a fiam? Hol van az ünnepelt? És láttam Jeffersont átrohanni a nappalin, ahogy papa széttárt karjába szalad. A papa felemelte, megcsókolta, úgy hozta közénk.

Az a szeretet és a derű világa volt, a zenéé és a nevetésé. Kinyitottam a külső ajtót, és kinéztem a ránk váró sötétségbe. Aztán megfogtam Jefferson kezét, becsuktam magunk mögött azt az ajtót.

A nevetés és a zene meghalt. Csak ijedt szívem dobolását hallottam. Most már tényleg árvák vagyunk, a borzalmas átok elől menekülő szökevények. Vajon kiszabadulhatunk a markából, vagy visszük magunkkal, és minden árnyban újra testet öltve vár ránk?

Egy igazi apa

Átsétáltunk Cutlers Cove-ba. Jefferson még soha nem járt kint ilyen későn. Körülöttünk csend ült, csak a csillagok hunyorogtak a tinta kék óceánba. A sötét fordulóknál hozzám bújt, kis kezét szorosan az enyémre kulcsolta. Az egyedüli hang a kikötőből jött, ahol a hullámok nyikorgatták a csónakokat a mólók széléhez, meg a lépteink ütemes zaja a sétány kövezetén. Jefferson csak akkor könnyebbült meg, amikor eléltük a tengerparti falu szélét, és fényesen világítottak az utcai lámpák. Izgalma felülmúlta a félelmét és az álmosságát, a kérdések özönével árasztott el.

– Hová megyünk, Christie? Miért kell ilyen sokat gyalogolnunk? Miért nem kértük meg Júliust, hogy vigyen el minket?

– Mert nem akartam, hogy valaki tudjon a szökésünkről. Már mondtam neked: elmegyünk végleg. – Fojtott hangom felért a suttogással.

– Miért? – súgta Jefferson is. Megcibálta a kezem. – Christie? Miért?

Lehajoltam hozzá.

– Ide figyelj. Akarod életed hátralévő részét Bet nénivel, Philip bácsival, Richárddal és Melanie-val tölteni? Igen?

Megrettent a kitörésemtől, tágra nyílt szemmel intett nemet.

– Hát én sem akarom, ezért szökünk el.

– De hová megyünk? Kinél fogunk lakni?

Meggyorsítottam a lépteimet, gyakorlatilag vonszoltam magam után. Csakugyan, hová megyünk? Addig valóban nem is gondoltam végig. Trisha nénihez nem mehetünk, mert országjáró körúton van. Hirtelen támadt egy ötletem.

– New York Citybe megyünk! – böktem ki végül. – Megkeressük az igazi apámat, és hozzá költözünk. Annál semmi nem lehet rosszabb, mint ahol eddig éltünk, és senki sem lehet gonoszabb, mint akikkel éltünk.

Nem néztem Jefferson arcára, mit szól az ötletemhez csak haladtunk tovább az árnyak oltalma alatt. Nem akartam, hogy valaki meglásson és beszámolhasson rólunk.

Egész Cutlers Cove egyetlen éjszaka is nyitva tartó helye a buszpályaudvar. Nem volt valami nagyállomás, egyetlen várótermében kopottas fapad, egy ivókút és cigarettaautomata. A pult mögött egy ötvenesnek kinéző, őszülő, rendkívül göndör hajú ember olcsó regényt olvasott. Egy darabig észre se vette érkezésünket. Amint megpillantott, gyorsan felült, és apró mókusszemével kíváncsian bámult ránk.

– Mit kerestek ti itt ilyen késő éjjel? – húzta fel kérdőn a szürke szemöldökét.

– A legközelebbi busszal szeretnénk elutazni New York Citybe – mondtam határozottan, hátha idősebbnek látszom. – Az unokanővérem rossz helyen tett ki bennünket, ezért kellett gyalogolnunk.

Gyanakvóan vett szemügyre.

– Mibe kerül az út New York Citybe? – kérdeztem komolyan.

És mikor megy a legközelebbi járat?

– No, lássuk, New York City... oda-vissza annyi, mint...

– Nem, csak oda – vágtam közbe gyorsan. Meghökkenten nézett fel. – Mert egy hét múlva visszahoznak bennünket – tettem hozzá.

– Hmm... nos, a kisfiú fél áron utazik – bökött Jeffersonra, azután engem mért végig. – Magácskának pedig egész árat kell fizetnie. – Nem szívesen adtam ki többet, mint kellett, hiszen nem volt túl sok pénzünk, de örültem, hogy annyira idősnek néz, mint aki egyedül utazhat a kisöccsével. – Innen a buszok nem közvetlenül mennek New Yorkba, tudja – kezdte kilyukasztani a jegyeket. – Megáll Virginia Beachben és Delaware-ben.

– Rendben. – Letettem a bőröndöket, és a pulthoz léptem.

– Mondhatom, szerencséjük van, mert húsz percen belül megáll itt egy autóbusz. Csak egy körjárat, két másik állomás érintésével áll meg Virginia Beachben. Ott le kell szállniuk... – megint a menetrendbe mélyedt -, és átszállni a nyolc negyvenesre.

Az megy a Port Authority állomásra, New York Citybe.

– Jó lesz a Port Authority – vágtam rövidre a dolgot, s gondosan leszámoltam a pénzt a pultra. Megint felvonta a szemöldökét.

– Járt már valaha New Yorkban? – kérdezte még mindig gyanakodva.

– Sokszor. Az apám ott lakik – válaszoltam.

– Ja, úgy. Ez is egy olyan család, ahol az apa az egyik városban él, az anya a másikban, ugye?

– Igen.

A válaszomra kicsit kedvesebbé vált. – A mamájuk pedig nem viszi el hozzá a gyerekeket. Jól mondom?

– Igen, uram.

– No, akkor jól tettem, hogy az olcsóbb menetjegyet adtam.

Nem is lett volna bőr a képemen – kedélyeskedett.

Átvettem a jegyeket, és a pad felé irányítottam Jeffersont, aki addig nézte megbabonázva azt az embert, amíg vissza nem ült a könyvéhez. Akkor felém fordult, éles, kérdő tekintettel nézett rám:

– Miért mondtad azt a sok hazugságot?

– Pszt – húztam közelebb magamhoz. – Ha nem mondom, nem adott volna jegyet. Hívta volna a rendőrséget, hogy talált két szökött gyereket.

– A rendőrség letartóztatna bennünket, és megbilincselne? érdeklődött hitetlenkedve Jefferson.

– Nem tartóztatna le, de azonnal visszavinne a szállodába.

– A mami szerint csúnya dolog hazudni – emlékeztetett.

– Ő nem ilyen hazugságokra gondolt, hanem olyanokra, amelyek bántják a másik embert, főleg azokat, akiket szeretünk, és akik szeretnek bennünket – magyarázkod-

tam. Jefferson szeme összeszűkült, igyekezett megemészteni a gondolatot, de azután megnyugodva dőlt hátra. Nemsokára megérkezett a buszunk.

Csupán hat-hét ember tartózkodott rajta, mind aludtak hátul és középtájon.

– Szörnyű korán keltek – szólt a sofőr.

– Igen, uram.

– Nem baj, utazáshoz ez a legjobb időpont – mondta. Elvette a bőröndöket, és berakta a csomagtérbe. Utána bement a pénztároshoz. Jeffersonnal a jobb oldali második ülésen fogaltunk helyet, onnan néztük a két embert. Beszélgettek, közben mindketten minket néztek. Te jó ég! Rólunk beszélnek. Csak nem hívják máris a rendőrséget? Pár perc múlva nevettek egyet, és a vezető visszatért a buszba. Becsukta az ajtaját, beindította a motort. Visszafojtott lélegzettel megszorítottam Jefferson kicsi kezét. Egy percen belül elhagytuk az állomást, a vezető gyorsított. Végigmentünk Cutlers Cove főutcáján, az ismerős üzletek között, a polgármesteri hivatal, a rendőrség előtt, majd magunk mögött hagytuk az iskolát is. Rátértünk a Virgínia Beach felé vivő útra, egyre messzebb magunk mögött hagytuk Cutlers Cove-ot.

Életemben először utaztam egyedül, de lehunytam szemem, legyűrtem a félelmet.

Jefferson már az út legelején elaludt, és gyakorlatilag alva járt, amikor Virginia Beachben leszállítottam az autóbuszról egy forgalmas, nagyobb állomáson. Szegényt még ez a sürgés-forgás és a zaj sem tudta ébren tartani.

Elaludt a vállamon, amíg vártunk a következő autóbuszra.

Beszálltunk, elfoglaltuk a helyünket, és ezúttal én is álomba merültem. Sok-sok órával később, amikor a busz Delaware-ben megállt az újabb utasokért, láttam, hogy odakinn esik. Egy rövid időre Jefferson szeme is kinyílt, s azonnal ki akart menni a mosdóba.

– Remélem, nem félsz egyedül, Jefferson. Oda igazán nem mehetek veled.

– Nem, mitől félnék, az csak egy mosdó – jelentette ki öntudatosan, habár nagyon elveszettnek látszott, amikor elindult. Közben megkerestem a büfét, és vettem valami ennivalót.

– Inkább rántottát szerettem volna – nyavalygott Jefferson, amikor odaadtam neki a dobozos tejet meg a müzlis szeletet.

Meg kétszersültet és narancslevet.

– Jól van, majd New Yorkban eszünk finomakat, addig ezt edd meg.

– Az igazi papádnak is nagy háza van? Van szobalánya és inasa?

– Fogalmam sincs, Jefferson.

– Van felesége, aki az új mamánk lehetne? – érdeklődött.

– Nem tudom, megnősült-e egyáltalán. Semmit sem tudok róla

– válaszoltam szomorúan. – Kérlek, ne kérdezősködj, Jefferson.

Csak ülj szépen és nézd a tájat.

– Az unalmas – duzzogott karba font kézzel. – Még játékokat sem hoztam. Miért nem hoztunk játékokat? – nyöszörgött.

– Jefferson, emlékezz rá, nemigen volt időnk rendesen becsomagolni. Kérlek, légy jó fiú – könyörögtem neki, majdnem könnyek között. Akkor már beláttam, mit tettem. Valójában hová megyünk?

Jefferson sértődötten visszavonult. Megitta a tejet és megette a müzlis szeletet. El-elszundikált az úton, mint ahogy én is. Az eső elcsendesedett. Végül felsejlett New York körvonala a látóhatáron.

Ahogyan közeledtünk, úgy növekedett az épületek valóban a szürke eget súrolták. Tábla jelezte a Lincoln alagutat. Az már New

York Citybe visz. Hevesen megdobbant a szívem. Viszszaemlékeztem mindarra, amit a mami mesélt a városról, ahol annyi sok ember él, és olyan mérhetetlenül nagy s milyen nehéz a dolga az idegennek. Az is eszembe jutott, mennyire szeret itt élni Trisha néni. Reménykedtem, ha ő olyan nagyon kedveli, talán mégsem lehet nagyon rossz.

Jeffersont izgalomba hozta a Lincoln alagút. Végtelennek tűnt, hosszú ideig mentünk benne, s amikor hirtelen előbukkant a napfény, New York utcáinak sűrűjében voltunk. A közlekedés zaja éppolyan volt, ahogy a mami leírta. Az emberek cseppet sem törődtek a még mindig szemerkélő esővel. Jefferson az ablakra nyomta az orrát, és beszívta magába a látnivalókat: utcai árusokat, sok taxit, a lovas rendőröket, koldusokat és utcán alvókat, a

fantasztikus jelmezekbe öltözött, ide-oda rohanó, esernyős emberek forgatagát. Rövidesen leparkoltunk a szédületes méretű buszpályaudvaron. A vezető felszólított mindenkit: – New York,

Port Authority. Legyenek óvatosak a kiszállásnál!

Kissé túl erősen szorítottam meg Jefferson kezét, amitől elfintorította az arcát fájdalmában. A buszvezető kiadta csomagjainkat a rakodótérből. Fogtam mindkét bőröndöt, Jefferson kezébe nyomtam az övét, úgy mentünk be a pályaudvarra. Ott is szaladgáltak az emberek, de látszólag tudták, merre mennek.

– Hol van az igazi papád? – nézett körül Jefferson.

– Nem tudja, hogy jövünk. Meg kell keresnem a telefonszámát, és először felhívnom. – Észrevettem az egyik falnál egy sor telefonfülkét. A telefonkönyv lehengerlően óriási volt. Jefferson szeme majd kiesett a csodálkozástól.

– Mennyi telefon van itt! – kiáltott fel.

– Vigyázz a bőröndökre és a táskámra, amíg kikeresem a számot! – Szót fogadott, én meg nekiálltam fellapozni a telefonkönyvet. Elállt a szívverésem. Csak Suttonokból volt benne kétoldalnyi! Michael, Miké, és M. Suttonokból is akadt több mint egy tucat.

– Aprópénzt kell váltanom – mondtam Jeffersonnak. – Méghozzá sokat. – Odamentem a maradék pénzemmel a legközelebbi újságárushoz. – Elnézést, nem tudná felváltani a telefonhoz?

– Minek néz engem, talán én vagyok a Chase Manhattan Bank?

– vigyorodott el. – Vegyen valamit, akkor felváltom.

– De... na jól van. Adjon egy Hershey szeletet. – Átnyújtottam egy ötdollárost. – Apróban kérnék vissza.

– Ki a csudát hív fel? Manhattanben mindenkit? – Csóválta a fejét, de azért apróban adott vissza. Jefferson boldog volt a Hershey csokoládéjával.

Remegő kézzel kezdtem egymás után feltárcsázni a számokat.

Mit mondjak? Hogyan kezdjem? Hogy nevezzem, ha felveszi apának? Michaelnek? Vagy csak Mr. Suttonnak? Az első hívott szám nem válaszolt. Idős hölgy vette fel a másodikat.

– Michael Sutton lakása, az énekesé? – kezdtem bele.

– Énekes? Dehogy, vízvezeték-szerelő!

– Bocsánat.

Végigmentem a névsoron. Egyesek udvariasan válaszoltak, mások bosszankodtak. Egyikük azt hitte, szándékosan ugratom, és csúnyán elküldött a fenébe. Végül, amint az M. Suttonoknál tartottam, négy csengetés után női hang válaszolt, olyan érdes, mély hangon, mint akit álmából ébresztettek.

– Michael Suttont keresem, az énekest...

– Ez az – vágott közbe.

– Tehát jó számot hívtam?

– Mit akar, a növendéke?

– Ó, igen, a növendéke, asszonyom. Nekem ma órám lenne vele.

– Jól van, de remélem, nem délután előtt.

– Pedig...

– Szóval mit akar?

– Most ott van?

– Testben igen, de lélekben nem! – közölte nevetve.

– Kérem, nem beszélhetnék vele?

– Jelenleg nincs olyan állapotban. Hívja őt később… mondjuk, egy óra múlva.

– De…

Letette a kagylót, mielőtt folytathattam volna. Mindegy, legalább végre megtaláltam az igazi Michael Suttont. Lemásoltam a címet a telefonkönyvből. Jefferson, aki csendben ült, és elbűvölte a nyüzsgő sokaság, várakozással nézett rám.

– Jól van, megtaláltam. Fogjunk egy taxit.

– Taxit? Oké! – mondta izgatottan.

A felfestett jelet követtük, ami a 41. utca kijáratához vitt bennünket. Ott ezernyi taxi állomásozott a járda mellett. Az eső elállt, de az égbolt nyomasztóan szürke maradt. A sorban a legelső taxi gyorsan odahajtott hozzánk. Magas, vékony ember ült benne, kefeszerű, barna bajusszal.

– Szükségük van egy kocsira, kisasszony?

– Igen, uram.

– Szálljanak be – mondta, kivette a kezemből a bőröndöket, s betette a csomagtartóba. Jefferson bekúszott a hátsó ülésre, és le sem tudta venni a szemét az utcai forgalomról. – Merre megyünk, kisasszony?

Bemondtam a címet.

– Úgy, a Greenwich Village-be? – Felcsapta az órát, és bevágott a forgalom sűrűjébe, mintha az övé lenne az

egyedüli jármű a környéken. A többi vezető nyomta a dudát, veszettül átkozódott, de a mi sofőrünk közönyösen gyorsított akkor is, amikor a lámpák már pirosra váltottak. Percek alatt végigrepültünk az utcákon. Jefferson és én az életünkért kapaszkodtunk az ülésbe.

– Először vannak New Yorkban? – kérdezte a sofőr.

– Igen, uram.

Nagyot nevetett.

– Gondoltam. Ijedtnek látszottak, amikor kiléptek a pályaudvar kapuján. Nem kell berezelni! Mi a francot törődik másokkal? Csak maga érkezzen meg, az a lényeg!

– Hukk – Jefferson hangosan csuklott.

A taxi többször befordult, végighajtott egy hosszú utcán, amíg egy vendéglő és egy virágüzlet sarkánál lelassított és megállt.

Felnéztem a régi, kopott épületekre, a lemállott vakolatok és megvetemedett kapuk sorára. A házak piszkosak voltak, a földszinti ablakokra a porral együtt ragadtak fel az esőcseppek. – Ez lesz az – mutatott rá a sofőr. – Öt dollár negyven.

Elővettem hat dollárt, átnyújtottam neki.

– Köszi. – Kivette a bőröndöket a csomagtartóból.

– Melyik itt a nyolcszáztizennyolcas? – keresgéltem a házszámot.

– A számok már kissé megfakultak, de ha jól megnézi, a nyolctizennyolc éppen itt van az orra előtt, gyönyörűségem! – Már be is szállt a kocsiba, és elhajtott. Jeffer-

sonnal csak álltunk a járdán, és tanulmányoztuk a kaput, amely mögött az igazi apám lakott.

– Gyere, Jefferson – emeltem fel a bőröndömet.

– Nem tetszik ez a hely – panaszkodott. – Csúnya. És hol van itt játszótér? – nézett körül.

– Gyere csak, Jefferson – szóltam rá, és megfogtam a kezét.

Kelletlenül, de megfogta a saját bőröndjét, és jött utánam a keskeny kapun át. A szűk folyosón postaládák sorakoztak, amelyeken a bérlők neve állt. Michael Sutton nevét a 3 lakásnál találtam meg. A név láttán elfogott az ólomsúlyú kétségbeesés.

Felgyalogoltunk az első emeletre, mert nem találtam meg a liftet.

– Nem bírok továbbmenni. Fáradt vagyok – nyögte Jefferson, amikor a lépcső felé indultam.

– Muszáj. Nemsokára ágyban fogsz aludni.

Magammal húztam felfelé. A harmadik emeleten megálltam körülnézni. Az elhanyagolt, sötét folyosó végén egyetlen ablakot találtam. Úgy nézett ki, mintha még soha az életben nem mosták volna le.

– Fura szagok vannak errefelé – fintorodott el Jefferson. Magam is éreztem az áporodott, dohos szagot, de nem szóltam semmit. Végigmentem a folyosón a 3 lakáshoz. Megálltam, nagy levegőt vettem, azután megnyomtam a csengőt. Semmi.

Újra csengettem. Megint semmi.

– Talán nem jó a csengő – motyogtam, és halkan kopogtam az ajtón. Vártunk, de nem hallottunk lépéseket.

– Biztos nincs itthon – találgatott Jefferson.

– Nem lehet, beszéltem valakivel. – Kopogtattam újra, valamivel erélyesebben. Ezúttal nyílt az ajtó, és egy kifakult kék férfi fürdőköpenybe öltözött nő állt előttünk. Kócos, szőkére festett, lenőtt hajú, álmos nő nyitott ajtót. A szája sarkából cigaretta lógott.

– Mi van? – kérdezte nyersen.

– Eljöttem,... eljöttünk meglátogatni Michael Suttont.

– Maga az, aki nemrég felhívott? – lépett hátra ingerülten.

– Igen, asszonyom.

– Megmondtam magának...

– Ki az ördög az? – szólt ki egy férfihang.

– Az egyik csodagyereked. Annyira oda van érted, hogy fel kell költenie minket – mondta a nő. – Na, jöjjön be! – Akkor vette észre Jeffersont. – Csak nem hozta el a kisöccsét is?

– De igen, asszonyom.

– Gyermekmegőrzés! Miféle bőröndök ezek?

– Beszélhetnénk Michaellel? – kérdeztem. Jefferson megilletődötten nézett a nőre. Az végigmérte őt, aztán engem, megrázta a fejét, és bement a belső szobába. Szétnéztem a nappaliban.

A kanapén és a székeken mindenfelé ruhák voltak szétdobálva mosatlan csészék hevertek a poros dohányzóasztalon, piszkos edények társaságában. A kávébarna szőnyeget sötétebb foltok szennyezték, itt-ott cigaretta okozta égések nyomaival. Az egyik sarokban régi zongora állt, a zongoraszék olyan kopott volt, hogy nem lehetett

megállapítani az eredeti színét. Kották hevertek szerteszét a zongorán, egyikük kinyitva a kottatartón, meg valami folyadékkal félig telt pohár. A sárga sötétítő függönyt összehúzták, alig engedett be némi fényt a szobába.

Végül viseltes farmernadrágban, az ingét gombolva megjelent az igazi apám. Mezítláb úgy nézett ki, mint aki csak az imént kelt ki az ágyból. Őszesbe forduló, sötét haját hosszúra növesztette, a tincsek borzasán belehullottak a homlokába. Az arca borotválatlan, hamuszürke, beesett volt kék szemének fényét megtörte az álmosság. Roskatag válla meggörbült. Ránk meredt, közben begyűrte az inget a nadrágba.

Majd meghasadt a szívem rajta. Milyen távol állt attól a rejtélyes embertől, akit álmaimban elképzeltem! Ez az ember nem emlékeztetett a hajdan ünnepelt musicalsztárra. Még a feltételezés is képtelenségnek tűnt. Ez egy elveszett, üres, lerongyolódott senki. Hiányzott belőle az erő, az önbizalom és a remény. Ezek a kezek játszottak a zongorán valaha, és ezek a lefittyedt ajkak adtak ki csodás hangokat?

Hová lett a sötét, selymes haj az elbűvölő zafír szem, amely a mami szerint pajzánul csillogott? És mi lett a széles vállából?

Megnézte magának Jeffersont, azután engem, és csípőre tette a kezét. – Na, mit akarnak itt?

– Őt Jeffersonnak hívják – mutattam az öcsémre – én pedig Christie vagyok. – Kis hatásszünetet tartottam, de a hatás elmaradt.

– Nocsak, tényleg? Valaki hozzám küldött tanulni?

– Nem, uram. Én Christie Longchamp vagyok.

– Longchamp? – Csodálkozva nyílt ki a szeme, és elkezdte vakarni a fejét. – Longchamp?

– Igen, uram. Anyámat pedig Dawnnak hívták.

A nő, aki ajtót nyitott, az apám mögé állt a falnak támaszkodva.

A cigaretta még mindig a szájában lógott.

– Dawnnak? Te meg...

– Igen. Én a maga lánya vagyok – jelentettem ki. Milyen furcsán hangzott azt mondani ennek az embernek, hogy ő az apám!

Ő meg csak nézett rám egyre nagyobb csodálkozással.

– Mit mondott, kicsoda? – szólalt meg a nő a háta mögül, némi gúnnyal a hangsúlyában.

– Hallgass – mondta neki, hátra se nézve. – Te vagy a kis Christie? Igen, igen – mosolyodott el végre. – Csak rád kell nézni.

Nagyon hasonlítasz rá. Jól van... jól van... – Kicsit kihúzta magát, és ujjaival hátrasimította a haját. – Ez pedig a kisöcséd, he?

– Igen.

– Hát ez hihetetlen. Nahát! – Nevetve rázta a fejét. Hátrapenderült a mögötte álló nőhöz. – Az én lányom! Nem rossz, mi?

– Oltári – mondta a nő, közben lehamuzott a szőnyegre.

– Nos, mit csináltok itt ketten? Illetve... hogy kerültetek ide? érdeklődött az apám.

– Autóbusszal jöttünk.

– Ne viccelj. Végig teljesen egyedül utaztatok? A mamád elengedett?

– A mamám… és a papám meghaltak a tűzvészben – vágtam rá gyorsan.

– Tűzvészben? Miféle tűzvészben – komolyodott el.

– Leégett a szálloda, és ők az alagsorban rekedtek. – A felkavarodó emlékek hatására nehéz könnyek gyűltek a szemembe, elhomályosították a látásomat.

– Jaj, de szörnyű. Szóval nincs már meg a szálloda?

– A nagybátyám újra felépíti. – Fogalmam se volt, ez miért érdekli, miért nem döbbenti meg jobban, ami a mamival történt.

– Persze bizonyára biztosítva volt. Szóval… a mamád… meghalt. – Ingatta a fejét, és a nő felé fordult. – Miért nem teszel fel egy kávét? – A nő vonakodott, mint akit díszelőadásra kérnek fel, de botladozva elindult kifelé. – Ő… az ő… neve Catherine.

Énekesnő a város egyik stúdiójában. Gyere – mutatott rá a kanapéra, és odébb kotorta a ruhadarabokat-, üljetek le. Mesélj magadról. Mennyi idős vagy most?

Leültünk. – Tizenhat. – Csodálkoztam, hogy még ezt sem tudja.

– Ja, persze. És ő mennyi? – intett a fejével Jefferson felé.

– Jefferson kilenc.

– Majdnem tíz – tette hozzá az öcsém.

– Az már komoly, érett kor – ugratta az apám, de Jefferson nem vette a labdát. Csak nézett rá azzal a jelleg-

zetes, szúrós tekintettel, ami sok embert idegesített. Az apám nevetett. Azután ő is leült egy székre, nem törődve a támlára terített szoknyával.

– Hát... rémes lehetett, nektek... a tűzvész, és nem tudtak kijönni. – Megint ingatta a fejét. – Ő valami egészen különös volt, a mamád, gyönyörű és tehetséges is. Énekes sztárt csinálhattam volna belőle, de... – megvonaglott. – Na, és most ki vigyáz rátok? A nagybácsitok?

– Nem – vágtam rá. – Nem akarunk vele élni.

– Neeem? Miért nem? – hajolt előre.

– Sem ő, sem Bet nénénk nem jók hozzánk. – Az igazi apám érzett valamit a hangomban vagy az arckifejezésemben, mert vizsla szemmel nézett, mintha mérlegelné a szavaim súlyát.

Azután mesterkélten kacsintott, mint aki elég ravasz, és jól ismeri már a világ dolgait.

– Aha.

– Richárdot és Melanie-t sem bírjuk elviselni – tette hozzá

Jefferson.

– Kicsodát?

– A gyerekeiket, az ikreket – mondtam.

– Ajjaj. – Tekintete a bőröndökre siklott. – Hadd értsem meg a dolgokat! Ti ketten felszálltatok a buszra és ide jöttetek.

A nagybátyátok tud róla?

– Nem, megszöktünk – közöltem.

– No, most már értem. Hát engem hogy találtatok meg? kíváncsiskodott.

– Fogtam a telefonkönyvet, és feltárcsáztam az összes Michael Suttont, amíg rátaláltam az igazira. Nevetett.

– No – csapta össze a kezét – öregem, sürgősen vissza kell mennetek. Nem szabad csak úgy megszökni. Az otthoniak biztosan halálra izgulják magukat miattatok.

– Mi ugyan nem megyünk vissza – mondtam nagyon komolyan.

– De, édesem, nem várhatod el... csak nem azt képzelted, hogy itt fogtok élni velem? – Nem válaszoltam, s ő megértette.

A mosolya eltűnt, hátradőlt. Fontolgatva nézett ránk. – Mennyi pénz van veletek?

– Mindössze huszonhárom dollárunk maradt – válaszoltam.

– Huszonhárom... – szinte megrémült az összegtől. – És mi van az örökséggel? Csinos kis vagyont kellett örökölnöd.

– Nem tudom, de nem is érdekel.

– Kellene, hogy érdekeljen! Az a tiéd. Nem veheti el tőled a nagybátyád. Arról biztosan vannak papírok. Egészen biztos.

Visszamész, és egy-két éven belül követelheted a részedet a szállodából és a tulajdonból...

– Engem nem érdekel a szálloda. Nem akarok visszamenni szóltam hevesen. Bárcsak elmondhattam volna mindent, ami bánt, de úgy beszélt velem, mint egy vadidegen. Képtelenség lett volna elmondani ennek az embernek, hogy mit tett velem Philip bácsi.

– Itt akkor sem lakhattok, édesem. Először is nincs több hely ebben a lakásban, másodszor semmi jogon nem tarthatom magamnál a kisöcsédet. Elválasztanának tőle.

– Elválni? – Jefferson keze nyúlt az enyémért. – Nem, soha nem válok meg tőle! – kiáltottam fel határozottan.

– Nem is szabad elválnotok egymástól! Ezért kell visszamennetek. Amint tizennyolc éves leszel, vagy amikor megkapod az örökségedet, akkor szólj nekem és én jövök – mondta mosolyogva. – Biztosan. Akkor majd igazi apalánya kapcsolatot teremtünk, oké?

Nem szóltam semmit. A csalódás könnyei potyogtak az arcomra.

– Kész a kávé – szólt be az ajtóból a nő. – Nem vagyok szolgáló – nézett rám szúrósan -, mindenki jöjjön a csészéjéért.

– Nem kérek kávét – néztem vissza rá.

– Én kérek egy csészével – jelentette ki az apám. – Talán akad itthon egy kis tej vagy keksz. Megnézem. – Felállt és megkérdezte: – Te is énekelsz?

– Nem. Én zongorázom.

– Nagyszerű. Mielőtt elmentek, előadnál valamit? Mit szólsz hozzá, Catherine, ugye jó lenne?

A nő vigyorgott.

– Ne felejtsd el, Mr. Rudermanhez kell mennünk.

– Ó, igen. Van egy kis gondom az adóhatósággal, meg kell látogatnom a könyvelőmet. De nem komoly a dolog. Remélem.

Ezt hangsúlyozva kiment a konyhába. A szobából is hallottuk a suttogásukat.

– Nem akarok itt maradni – mondta halkan Jefferson.

– Én sem – válaszoltam. A szívem olyan nehéz lett, mintha nyomná a gyomromat. Miért gondoltam, hogy itt a helyünk? Kétségbeestem. Már csak huszonhárom dollárunk maradt.

– Gyere innen, Jefferson – mozdultam.

– Hová megyünk most?

– Elmegyünk valahova, eszünk valami finomat és törjük a fejünket, jó?

– Rendben – lépett oda gyorsan a bőröndjéért.

– Hé – jött ki a konyhából az apám. – Hová készültök?

– Azt hiszem, igaza van. Visszamegyünk.

– Persze. Az a legokosabb. Várd ki az időt, amíg hozzájutsz az örökséghez. Megvan a jegyetek visszafelé? – kérdezte reménykedve. Bólintottam, holott nem volt meg.

– Várj egy csöppet – kutatott a zsebében. – Tedd el ezt a kis pénzt nyalánkságokra. – Átnyújtott egy ötdolláros bankjegyet.

– Gondolom, ez az összes pénzed! – szólt rá Catherine. – És a városba mivel megyünk be?

– Nyugi. Földalattival.

– Földalattival? – fintorodon el a nő.

– Isten áldja – köszöntem el gyorsan, s amint nyitottam az ajtót, Jefferson máris kilőtte magát a folyosóra. Még egyszer visszanéztem. Az apám ott állt, mosolyogva, amíg be nem csuktam az ajtót magunk mögött. Siettünk

lefelé, az utcára. Csak akkor tudatosult bennem, hogy meg se csókolt, se üdvözléskor, se búcsúzáskor.

Mintha az egész találkozás meg sem történt volna.

Kezdett erősebben esni, jókora cseppek hullottak az arcunkba, az utcákra és a járdákra. Közelebb húztam magamhoz Jeffersont, kerestem azt a sarkot, ahol idefelé az éttermet láttam. A saroknál belénk vágott a szél. Beléptünk a vendéglőbe, s leráztuk magunkról a vizet. A hajunkból csavarni lehetett a nedvességet. Amint leültünk az egyik fülkébe, papír zsebkendőt vettem elő, azzal itattuk le az arcunkról és a kezünkről az esőt. Nekem alig volt étvágyam, de Jefferson hatalmas étvággyal evett meg mindent, még az én tányérom maradékát is. A számla kicsivel több, mint tíz dollár lett. Fizetés után még ülve maradtunk, kinéztünk az ablakon. Azon gondolkodtam, mihez kezdünk most.

– Most hová megyünk? – szólított meg Jefferson. – Nem mehetnénk moziba? Vagy valami játszótérre?

– Jefferson, kérlek. Nekünk fontosabb dolgokra kell gondolnunk.

– Fogat kellene mosnom. Mrs. Boston azt mondta, ha csak tehetem, minden étkezés után mossak fogat – magyarázta.

– Mrs. Boston… – mondtam mosolyogva. – Nála szívesen ellaknék.

– Menjünk oda. Oda akarok menni hozzá!

– Nem lehet, Jefferson. Ő nem a rokonunk. Vissza kellene küldenie bennünket. Akárhogy gondolkodom, haza kell mennünk, nincs más megoldás – közöltem vele szo-

morúan. Kitekintve láttam, hogy az eső elállt, el kellene indulnunk, mielőtt megint rákezdi. – Gyerünk!

Az utcán taxit kerestünk. A mi oldalunkon állt egy, de a vezetője látszólag aludt. Amint megérezte, hogy figyeljük, felnyitotta a szemét, és kiszólt az ablakon át: – Nem vagyok szolgálatban.

– Megmondaná, hogyan tudunk taxit kapni? – kérdeztem.

– Csak integessen, kislány!

Jeffersonnak tetszett a dolog. Most először nyílt alkalma egy kis szórakozásra. Kiállt a járda szélére, és integetett az ide-oda száguldó kocsiknak. Az egyik végre megállt előttünk.

– Kérem, vigyen a Port Authorityre. – Ezúttal a bőröndjeinket bevittük magunkkal a hátsó ülésre. A visszaút éppolyan mozgalmas volt, mint az ideutazás, és hajszálra ugyanannyiba került.

Alig több mint tíz dollárral ismét megjelentünk az állomáson. Reméltem, odaadják a buszjegyet akkor is, ha csak Cutlers Coveban fizetjük ki. A pénztáros azonban nem volt hajlandó kiadni a jegyeket, hiába magyaráztam el a helyzetünket.

– Keressen egy rendőrt, és annak mondja el – tanácsolta a pénztáros. – Kérem a következőt.

Lassan odasétáltunk a nagy váróterem hosszú padjaihoz.

– És most mit csinálunk? – érdeklődött Jefferson, amikor leültünk az egyikre.

– Gondolkoznom kell.

– Nekem is – hunyta be a szemét.

Philip bácsit és Bet nénit nem akartam felhívni. Talán legjobb lesz, ha Bronsonnak telefonálok. Nem szívesen okoztam volna még több gondot, hiszen a nagymama halálával elég neki a maga gyásza és a bánata. De senki más nem jutott eszembe, akitől segítséget kérhetnék otthonról.

– Itt várj meg, Jefferson, amíg telefonálok!

Jefferson a bőröndjének dőlve, csukott szemmel bólintott.

A telefonhoz igyekezve megint élénken eszembe jutott, amit Philip bácsi elkövetett ellenem. Hallottam a hangját, éreztem a matató ujját a testemen… és megremegtem belül. Elborzasztott a gondolata is, hogy ismét Cutlers Cove-ban éljek vele és Bet nénivel. Nem, nem tudnék visszatérni, egyszerűen képtelen lennék. Tárcsázás közben hirtelen meggondoltam magam. Nem Bronsont, Gavint hívom fel.

– Nem tudok neked most mindent elmondani, Gavin – kezdtem -, de meg kellett szöknöm Philip bácsitól.

– Hol vagy most? – kérdezte pillanatnyi gondolkodás után.

– New York Cityben, Jeffersonnal együtt.

– New Yorkban?

Elmeséltem a találkozást az igazi apámmal, hogy milyen szerencsétlenül jártunk vele azután elmondtam, hogy nincs már sok pénzünk.

– Ha elmondod apádnak, biztos felhívja Philip bácsit – tettem hozzá félve.

– Miféle szörnyűséget művelt, amit nem lehet elmondani telefonon?

– Éjszaka történt, Gavin. A hálószobámban – rázott meg a sírás. A vonal másik végén hosszú csend állt be.

– Ne csinálj semmit – szólalt meg végül – csak várj meg ott!

– New Yorkba akarsz jönni?

– Azonnal indulok. Meg tudtok ott várni?

– Jaj, persze, Gavin. Igen.

– Ott leszek, Cristie… amint tudok – ígérte.

Letettem a telefont, és visszasiettem Jeffersonhoz elmesélni, hogy Gavin jön értünk.

– Az jó lesz, ő biztos elvisz engem valahova, ahol szórakozni lehet.

– Fogalmam sincs még, mit csinálunk később, Jefferson, de legalább… Gavin itt lesz velünk – mondtam neki, telve új reménnyel. – Amíg megjön, foglaljuk el magunkat valamivel. Soksok óra múlva lehet csak itt. Gyere velem, veszek neked egy kifestőkönyvet meg színes ceruzákat.

– Gyurmát is! Szeretnék katonákat csinálni.

– Meglátjuk, mennyibe kerül. Gondolnunk kell a vacsorára is.

– Gavin még nem lesz itt addigra?

– Nem. Nagyon hosszú időbe telik, amíg megjön. Ezért kérlek, ne kezdj el nyüszíteni folyton, mint egy csecsemő! – figyelmeztettem.

– Nem vagyok csecsemő! – kérte ki magának.

– Akkor jó. Menjünk. Megvesszük a kifestőt.

Az egyik üzlet úti játékokat is árult. Minden nagyon drága volt benne. Megvettem a ceruzákat, de csak egy kis vékony kifestőkönyvre telt. Már csak hat dollárom maradt. Talán a szerény vacsorát megússzuk annyiból. Jeffersonnal elvonultunk a terem távoli sarkában lévő padhoz. Egy ideig lefoglalta a színezés, de nemsokára megunta, és megint csak panaszkodni kezdett.

– Hadd nézzek egy kicsit körül!

– Jó, de ne menj messzire! Ez egy hatalmas pályaudvar, eltévedhetsz benne – figyelmeztettem.

– Nem megyek messzire – ígérte. Fáradt voltam, nem volt türelmem vitatkozni vele.

– Csak addig sétálhatsz el, ameddig szemmel tudlak tartani.

– Oké. – Felugrott, és odaszaladt a plakátokhoz. Azután a mindenfelé sürgő-forgó embereket bámulta. Olyan lelkesen nézelődött, hogy nevettem magamban. Egy idősebb hölgy szóba elegyedett vele, megcirógatta a fejét, azután a dolgára sietett. Jefferson felém pillantott, majd még távolabb merészkedett.

– Jefferson! – szóltam utána, de már nem hallotta. Ameddig látom, minden rendben, gondoltam, de alig bírtam nyitva tartani fáradt, elnehezült szememet. Az előző éjszaka érzelmi terhei, a hosszú utazás, az igazi apámmal való találkozás csalódásai tökéletesen kimerítettek, a fáradtság végigkúszott a testemen. Olyan volt, mintha egyre mélyebbre süllyednék egy medencében, és már az arcomat is ellepné a víz. Abban a hiszemben hunytam be a szemem, hogy csak egy pillanatra teszem, de azon

nyomban erőt vett rajtam az álom. Csúsztam lejjebb és lejjebb, amíg a fejem kényelmesen nem nyugodott a bőröndömön.

Valamikor később rémülten felriadtam. Egy ember állt meg tőlem néhány lépésnyire piszkos kabátban és nadrágban, a cipője rongyokkal volt a lábához erősítve. Mereven bámult engem. Mindkét kezét a zsebében tartotta, ujjai mozogtak az anyag alatt, mintha egereket tartott volna benne. Gyorsan felültem.

A férfi nevetett, szájából sok foga hiányzott. Borotválatlan volt, a haja mocskosan lógott bele az arcába. Egyre gyorsabban mozgatta a kezét, közben az ajkát nyalogatta, mintha a nyelve egy menekülő kis állat lenne. Levegőért kapkodva álltam fel.

A váróteremben most kevesebben tartózkodtak, azonnal láttam, hogy Jefferson nincs ott. Kétségbeesetten kalapált a szívem.

– JEFFERSON! – kiáltottam, ahogy a torkomon kifért. A toprongyos ember közelített felém. Akkor láttam meg a nadrágja nyitott cipzárját. A rettenet egy pillanatra odaszögezett a padlóhoz. Azután megfordultam, és kiszaladtam a folyosóra Jefferson keresésére.

Először a kijárathoz rohantam, hátha onnan figyeli a jövésmenést, de nem találtam az ajtóknál. Átrohantam a termen, a szívem hevesen vert, az arcom lángolt a rémülettől. Majd jobbra futottam a bódék és üzletek során. Megkérdeztem a kereskedőket és pénztárosokat, nem láttak-e egy ilyen meg ilyen kilencéves kisfiút. Senki sem látta.

A rémület egyre növekedett bennem. Azt hittem, menten elájulok, olyan szaporán vert a szívem. Végül meglátottam egy rendőrt, és odafutottam hozzá.

– Elvesztettem az öcsémet – kiáltottam. – Elveszett!

– Csak nyugi – válaszolta a világosbarna hajú, barátságos zöld szemű rendőr. – Mit ért azon, hogy elvesztette?

– Ott hátul ültünk a padon, és ő elindult körülnézni, én meg elaludtam. Amikor felébredtem, már nem volt sehol! – kiáltottam egy szuszra.

– Ne izguljon. Mennyi idős a gyerek?

– Kilenc, majdnem tíz.

– Aha. És maga?

– Tizenhat vagyok.

– Jártak már itt valaha?

– Nem, uram.

– Tehát a gyerek itt nem ismeri ki magát – mondta inkább magának, mint nekem. -Jó, mutassa meg, merre látta utoljára.

Odavezettem a padhoz. Az a borzalmas ember addigra már eltűnt. – Pontosan itt ültünk, aztán…

Jefferson hirtelen felbukkant az egyik sarokból.

– JEFFERSON! – sikoltottam, és odarohantam hozzá. – Merre voltál? Miért mentél messzebbre, mint megbeszéltük?

– Csak a mosdóban voltam – ijedt meg a kitörésemtől. Felnézett a rendőrre.

– Különben mit csinálnak itt maguk ketten? – tette fel a kérdést a rendőr.

– Várunk valakire – feleltem.

– Ejnye-bejnye, fiatalember – rázta az ujját Jefferson felé. Máskor nem mehetsz el messzebbre, csak ameddig a nővéred szemmel tud tartani, hallod?

Jefferson megszeppenve bólintott.

– Gonosz csavargók is előfordulhatnak a pályaudvarokon, akik elrabolják a gyerekeket – figyelmeztette. Jefferson tágra nyílt szemmel nézett rá.

– Köszönjük szépen, most már rendben leszünk – karoltam át

Jeffersont. Nekem is szükségem volt a közelségére. – Szépen visszamegyünk oda, a helyünkre.. .Úristen! – kiáltottam. – Nem, ez nem lehet!

– Mi a baj? – egyenesedett fel a rendőr is, kezét a csípőjére téve.

– A bőröndjeink és a táskám!

– Otthagyta, amikor kiment a váróteremből? – pillantott rám hitetlenkedve.

– Nagyon megijedtem, amikor nem láttam az öcsémet…

– Honnan jöttek?

– Virginiából – válaszoltam könnyek között.

– Jaj, istenem – tolta hátra az egyensapkáját a rendőr. Jegyzetfüzetet vett elő farzsebéből. – Na, lássuk. A neve és a lakcíme?

Megmondtam. – Kire várnak?

Jeffersonra néztem. – A bátyámra – böktem ki.

– Adjon rövid leírást az ellopott holmikról.

Elmondtam a csomagok ismertetőjeleit. – Azonkívül itt volt egy borzalmas külsejű ember, aki engem figyelt, mielőtt Jeffersonért indultam.

– Ebből a fajtából ugyan van jó néhány a közelben, de azért mindenesetre adjon személyleírást róla – kérte, én pedig megtettem.

– Rendben, jelenteni fogom – fejezte be a rendőr. – Azért azt tanácsolnám, kisasszony, ne mozduljanak el arról a helyről, ahol a bátyjával fog találkozni.

– Nem mozdulunk – fogadkoztam. Visszavezettem Jeffersont a padunkhoz. Még a kifestőkönyvet és a színes ceruzákat is ellopták.

– Ki vitte el a holminkat? – kérdezte Jefferson.

– Nem tudom biztosan – válaszoltam halkan. Felgyűltek a bajok körülöttem, összetörtek az események úgy éreztem, nagyobb terhek nyomják a vállamat, mint amennyit el tudok viselni.

– Éhes vagyok – panaszkodott Jefferson. – Mikor vacsorázunk?

– Vacsorázunk? Minden pénzünk elveszett, a táskám is, nem emlékszel?

– De éhes vagyok – nyögdécselte.

– Én is, de pénz nélkül senki nem ad nekünk ennivalót.

– Azt mondjuk, hogy majd holnap kifizetjük – javasolta.

– Ezeknek az embereknek hiába mondod, Jefferson. Nem ismernek itt minket. Ez New York. A maminak igaza volt. De mennyire igaza volt! – Átöleltem és magamhoz

vontam. – Aludjunk egyet, ne gondoljunk az evésre, amíg Gavin meg nem érkezik.

A könnyek, amelyek égették már a szememet, patakzani kezdtek az arcomon.

– Ne sírj, Christie – vigasztalt Jefferson. – Nemsokára megérkezik Gavin.

– Igen – mosolyogtam rá a könnyeimen keresztül. – Gavin jönni fog. – Megcsókoltam és magamhoz-szorítottam..

Egymás karjában szállt ránk a könyörületes álom.

Akire számíthatok

– Hát itt vagytok! – kiáltott fel Gavin.

Azonnal kinyílt a szemem, és felnéztem rá. Mosolyogva tette csípőre a kezét, amint a bőröndjével a lába között megállt előttünk. Sötétkék vászonnadrágot, fehér pólót és könnyű fekete dzsekit viselt. Még sohasem örültem neki ennyire. Bár nem régen találkoztunk, most valamivel idősebbnek, magasabbnak láttam.

Jefferson tovább aludt az ölemben. Kimerülten elterültünk a padon, és nyomban mély álomba zuhantam én is. Azt sem tudtam, mennyi idő telhetett el közben, de későnek tűnt. Még ezen a forgalmas helyen is kevesebben sürögtek fel-alá. Öklömmel kidörgöltem az álmot a szememből.

– Gavin, úgy örülök, hogy itt vagy!

– Már jó ideje itt vagyok, mindenütt kerestelek benneteket. Épp azon a ponton voltam, hogy feladom. Már erre is jártam, de a padok támlái eltakartak, nem láthattam,

hol gubbasztotok. Szerencsére még egyszer végigjártam a terepet.

Amíg néztem őt, ismét felbukkant emlékezetemben, amit Philip bácsi csinált velem a szökésünk a New York-i busszal a kiábrándító együttlét az igazi apámmal Jefferson eltűnése a Port Authority pályaudvaron, ráadásul még ki is raboltak bennünket. Hirtelen könnyekben törtem ki, képtelen voltam visszafojtani a feltörő zokogást, amely végül felébresztette Jeffersont.

– Jaj, Christie! – ült le mellém Gavin. – Szegény kis Christie!

Átfogta a vállam, én pedig beletemettem a fejem a nyakába.

Egész testemet rázta a zokogás. – Christie, minden rendbe jön, most már minden jóra fordul.

– Mi baj van? – kérdezte Jefferson, s álmosan dörgölte tenyerével az arcát. Csak akkor vette észre Gavint. – Gavin!

– Szia, kisöcsém, hát hogy vagy? – simogatta meg Jefferson borzas haját.

– Éhes vagyok – jelentette ki rögtön Jefferson -, és nincs pénzünk ennivalóra.

– Nincs pénzetek? Miért, mi történt? – nézett rám kérdőn Gavin.

Lassan felemeltem a fejem a válláról, és belekezdtem a nyomorúságos New York-i tapasztalataink elbeszélésébe. A végén szinte már kiabálva számoltam be róla, hogy minden holminkat és a kevéske pénzünket is ellopták.

Gavin részvéttel hallgatta. Majd én átveszem az irányítást – fejezte ki a tekintete.

– Akkor legelőször valami meleget kell enni. Van errefelé egy kis vendéglő, eljöttem előtte, amikor kerestelek titeket. Gyerünk oda. – Felsegített. – Egy kis ennivalótól mindjárt jobban fogjátok érezni magatokat. – A keze fejével gyengéden letörölte a könnyeket az arcomról, és rám mosolygott.

– A legújabb játékomat is ellopták – panaszolta Jefferson. Veszel nekem újat?

– Meglátjuk, Jefferson. Egyszerre csak egy dologgal foglalkozzunk – mondta neki bölcsen Gavin. Olyan erősnek és magabiztosnak tűnt nekem, szinte úsztam a boldogságban, hogy láthatom. A szívem erősen dobogott, és éreztem, a feszültség és a félelem, ami odaszögezett a padhoz, távozik a testemből.

Megfogtam Jefferson kezét, az enyémet Gavin vette a kezébe. Felvette a bőröndjét, és elvezetett a vendéglőbe. Megrendeltük az ételeket, utána Gavin elmesélte, hogyan jött el otthonról a kétségbeesett telefonhívásom után.

– Üzenetet hagytam a hűtőszekrényen, és megléptem. Apa nagyon mérges lesz, de anya majd megnyugtatja. Megígértem, hogy felhívom őket, amint telefonhoz jutok. A ti szökésetekről nem számoltam be nekik. De Philip biztosan hívja őket, vagy ők telefonálnak a bácsikátoknak. Nem akarod elárulni, mi történt, miért szöktetek meg?

Jefferson felé néztem, és megráztam a fejem.

– Nem, később – mondtam halkan.

Gavin megértően bólogatott. Jefferson, miután jóllakott, újra eleven, izgatott lett. Elmesélte az utazásunkat leírta az útközben látott embereket, meg a helyeket, amiket láttunk a taxizásainkat New Yorkban, és a rendőrt, aki megszidta a pályaudvaron, amiért elcsatangolt. Az étkezés végén Gavin feltette a legnyilvánvalóbb és legfontosabb kérdést.

– Most mit akartok csinálni?

– Egyvalami biztos, nem megyek vissza Cutlers Coveba, Gavin! – jelentettem ki eltökélten, összehúzott szemmel. Gavin egy percig tanulmányozta az arckifejezésemet, majd hátradőlt.

– Jó, nekem van némi készpénzem, amit megtakarítottam az utazásra, de nem fog örökké kitartani – vallotta be okosan. Hová akartok menni, mihez akartok most kezdeni?

Elgondolkodtam. Trisha néni nincs itt az igazi apám kész szerencsétlenség, de akadt még egy hely. Nagyon kicsi koromban jártam ott egyszer a szüleimmel, s kevés emlékem maradt meg róla, de hallottam a mami és a papa beszélgetéseit az aranyos Charlotte néniről.

– Lynchburgbe szeretnék eljutni, Virginiába, onnan pedig a Meadows-farmra – jelentettem ki.

– A Meadows-farmra? – húzta fel a szemöldökét Gavin.

– Nem emlékszel a régi családi ültetvényre? Valamelyik levelemben említettem neked. Az az, ahol Cutler nagymama borzalmas nővére, Emily, iszonyatos dolgo-

kat művelt a mamival. Ahol megszülettem. Most sem emlékszel?

Gavin lassan bólintott.

– Amikor az a borzalmas öreg nőszemély, Emily meghalt, a szüleim meglátogatták Charlotte nénit. Egyszer én is velük voltam. Kevésre emlékszem, csak Charlotte nénire és a férjére, Lutherre. Adott nekem ajándékba valamit, még mindig megvan egy hímzett képet, kalickába zárt kanárimadarat ábrázol. rajzolta, ő hímezte ki. Hidd el, Gavin, az lesz a legjobb hely számunkra. Ott senki nem fog keresni bennünket. – Izgalmam egyre nőtt az új ötlettel.

– Istenem, Lynchburg – gondolkodott el Gavin.

– Meadows körülbelül ötvenmérföldnyire fekszik egy aprócska falutól, Upland Stationtől, és amennyire emlékszem, még autóbusz sem jár arra. Lenne elég pénzed a buszjegyekre Lynchburgig? Onnan valószínűleg taxival kell mennünk.

– Fogalmam sincs róla. Meg kell tudnom, mennyibe kerülnek a buszjegyek. De, Christie, egyetlen ruhátok sincs, se Jeffersonnak, se neked. Nem gondolod…

– Nem megyek vissza Cutlers Cove-ba akkor sem! – ismételtem meg dühös, eltökélt arccal. – Megleszünk valahogy, keresek munkát, hogy pénzhez jussunk. Bármit megteszek, csak ne kelljen visszamenni! Akár mosogató leszek, vagy lépcsőházat súrolok, bármit megcsinálok!

Határozottságomat látva Gavin megvonta a vállát. – Jól van, gyertek, nézzük meg, mibe kerülnek a jegyek.

– Nem kaphatnék új játékot? – nyöszörgött Jefferson, miután az utolsó morzsáig eltakarította a tányérjáról az almás pitét, és a tejét is megitta.

– Majd meglátjuk – felelte neki Gavin.

Volt annyi pénze, hogy megvegye a buszjegyeket Lynchburgig, de mindössze huszonhét dollárja maradt. Jefferson nyafogni kezdett, amikor elmondtuk, hogy minden centre szükségünk lesz ennivalóra és taxira Meadowsig. Végül Gavin vett neki egy csomag olcsó kártyát azzal, hogy rengeteg játékra megtanítja majd útközben.

Egy órát kellett várnunk a buszra. Gavin kivitte a mosdóba Jeffersont, azután magam is elmentem, majd ismét leültünk egy padra. Amíg Jeffersont lekötötte a kártya, elmeséltem Gavinnak, mit tett velem Philip bácsi, a legocsmányabb részleteket persze kihagytam. Tágra nyílt szemmel hallgatta az elbeszélésemet. Tekintetében elképedés, sajnálat és felháborodás tükröződött. Előtörtek a könnyeim, elhomályosították a szemem.

– Vissza kellene mennünk, és feljelentést tenni a rendőrségen. Ezt kell tennünk – mondta. A szeme kigyúlt, mint a fényes, fekete márványgolyó.

– Nem akarok, Gavin! Többé nem akarom látni őt, sem Bet nénit, sem azt a két rémes kölyköt! Amúgy is mindig kitalálnak valamit, hogy csakis én vagy Jefferson vagyunk hibásak mindenért, ha valami rossz történik. Egyszerűen csak jó messzire szeretnék lenni tőlük. Addig érzem magam biztonságban, amíg veled vagyok.

Elpirult egy kicsit, azután olyan érett és bölcs pillantást vetett rám, mint a papa szokott, főleg, ahogy a vállát hátrahúzva kidüllesztette a mellét. – Christie, amíg én veled vagyok, senki sem nyúlhat hozzád egy ujjal sem!

Mosolyogva megfogtam a karját, vállához szorítottam az arcom. – Úgy örülök, Gavin, hogy a segítségünkre siettél! Most már nem is félek. – Lehunytam a szemem, éreztem a leheletét a hajamon, azután az ajkát is. Elengedtem magam, és csodálatos új remények ébredtek bennem.

Mert velünk volt Gavin, és elszórakoztatta Jeffersont, az utazás Lynchburgig nem is tűnt olyan hosszúnak. Számolgatták az autókat és a villanypóznákat. Mindhárman választottunk egy színt, s akinek a színe feltűnt, kapott egy pontot. A bennünket követő esős időt kék ég váltotta fel, kis bárányfelhőkkel. Habár a hajnali órákban hagytuk magunk mögött New Yorkot, a megállók miatt csak a késő délutáni órákban érkeztünk Lynchburgba.

A létező legszerényebben megebédeltünk, hogy maradék pénzünk kitartson. Gavin persze állította, hogy nem éhes, és csak egy csokit evett, ennek ellenére Lynchburgben már csak tizennyolc dollár ötven centje maradt.

A helyi buszmegálló előtt két taxi is várakozott. Vezetőik az autóikra támaszkodva beszélgettek. Egyikük magas, sovány, szúrós orrú a másik alacsonyabb, és barátságosabbnak is látszott.

– Upland Station? – nevetett fel a magasabbik. – Hát az vagy ötven mérföld ide! Legalább ötven dollár.

– Ötven? Annyi pénzünk nincs – mondtam szomorúan.

– Miért, mennyijük van?

– Csak tizennyolc – szólt közbe Gavin.

– Tizennyolc? Na, menjen már, egyetlen taxi sem viszi el magukat ennyiért!

– Várjanak – szólított meg a másik sofőr, látva, milyen szomorúan kullogunk tovább,. – Én abba az irányba megyek, huszonöt mérföldnyire lakom innen, úgyis a műszak végén vagyok már. A maradék utat vállalom tizennyolcért.

– A leégett Joe mindent megtesz egy kis dohányért – biggyesztette le az ajkát a magasabbik.

– Nagyon köszönöm, uram – válaszoltam, és mindhárman beszálltunk a kocsijába. Öreg kocsi volt, szakadt ülésekkel, piszkos ablakokkal, de gurulni még tudott.

– És kit keresnek itt, gyerekek, Upland Stationben? Az gyakorlatilag csak egy szellemváros – faggatott a sofőr.

– Charlotte Booth-t, a nagynénémet. Egy régi ültetvényen él, úgy hívják: a Meadows.

– A Meadows? Igen, tudom, hol van, nem sok maradt már belőle! Nem is tudom magukat egészen odáig szállítani, tönkretenné a gumikat és a tengelyt. Az országútról maguknak kell odasétálni. – Azután a kihalófélben lévő helyi kisvárosokról beszélt, a Dél romló gazdaságáról,

majd a fiatalkoráról, hogy milyen volt az élet valaha Lynchburg környékén.

A hold ugyan nem sütött, de a fényes csillagok eléggé megvilágították a tájat, amerre haladtunk. Már félórája magunk mögött hagytuk a buszállomást, amikor ismét sötét fellegek gyülekeztek, és függönyként zárták el az eget előlünk. A mélyülő sötétség beterítette az utat, mintha a valós világból valami álombéli helyre mennénk. Elhagyott házak és csűrök, egy-egy facsoport alig sejthető körvonalai váltakoztak a tengersík mezővel. Még a lakott házak is aprónak és magányosnak néztek ki. Elképzeltem, hogy a Jefferson korú vagy még kisebb gyerekek ki se mernek nézni az árnyakra az ablakon át, főleg amikor a szél fütyörész a tető repedésein át.

Jefferson közelebb bújt hozzám. Sem mellettünk, sem szemből egyetlen autó nem közlekedett. Olyan érzésem volt, mintha a világ végén lennénk, és akár le is eshetnénk róla. Az autó rádiója megreccsent valami elektromosságtól. A vezető hiába tekergette, végül inkább kikapcsolta. Teljes csendben hajtottunk tovább, amíg megpillantottuk az útjelző táblán az Upland Station feliratot.

– Hát megérkeztünk – jelentette be a sofőr. – Ne sokat pislogjanak, mert akkor nem veszik észre – nevetett. Arra emlékeztem, mennyire kicsi ez a hely. Tényleg szellemvárosnak látszott az egyetlen vegyeskereskedésével, a postahivatallal és a bezárt kisvendéglőjével. A sofőr még egy kis darabon elvitt bennünket, azután megállt a Meadowsba vivő földes út leágazásánál. Két kőpillér tete-

jén gránitgömbök ültek. Ez képezte a bejáratot, de a gazzal benőtt út és kapu arról árulkodott, hogy évek óta nem közlekedtek arra.

– Eddig tudok menni. Úgy rémlik, a régi Meadows-ültetvény ennek az útnak a végén, úgy félmérföldnyire van – búcsúzott el a taxisofőrünk.

– Nagyon köszönjük – mondta neki Gavin, és odaadta az összes maradék pénzünket.

Amint kiszálltunk, elhajtott. A felhőkkel takart égbolt alatt ott álltunk a koromsötétben. Gyorsan szállt le az éjszaka, még Gavin szemét is alig láttam. Jefferson csüngött a kezemen, mintha az élete függne tőlem.

– Haza akarok menni – nyöszörögte.

– Remélem, lakik még errefelé ember – suttogta Gavin. Hirtelen félni kezdtem, mi lesz, ha nem. Történhetett velük valami, el is költözhettek. – Lehet, hogy a semmiért jöttünk el ide, az Isten háta mögé? – figyelmeztetett Gavin.

– Nem, nem a semmiért, Gavin – nyugtatgattam magamat is.

– Aha – mondta, de nem azzal a magabiztossággal, amire úgy tudtam támaszkodni. Megfogta a másik kezem, így indultunk neki hárman a gödrökkel és buckákkal fogadó sötétségnek.

– Megértem a taxist, miért nem akart ezen az úton a kivénhedt kocsijával végigszáguldani… – mondta Gavin, amikor a jobb oldali erdő felől kísérteties zaj érkezett. Ijedten ugrottam a zaj irányába.

– Ez csak egy bagoly – biztosított Gavin -, szól nekünk, hogy ez az ő vadászterülete. Legalábbis az apám ezt mondaná nekem.

Ahogy hozzászokott a szemem a sötéthez, a fák és a bokrok teteje valamelyest kirajzolódott. Mintha őrt állnának az éjjeli betolakodók ellen.

– Fázom – panaszkodott Jefferson. Tudtam, csak közelebb akart jönni hozzám. Amint a bagoly elcsendesedett, már csak a saját lépteink hangját hallottuk a laza, kavicsos talajon.

– Még nem látok fényt – szólt Gavin célzatosan. Néhány lépéssel egy kis forduló után előtűnt a hosszú téglakémény a meredek háztetővel, az ültetvényhez tartozó ház sötét körvonala a még feketébb ég hátterében. Baljós szörnyetegként tornyosult előttünk, mintha a sötétség tavából emelkedett volna ki hirtelen.

– Nem tetszik itt! – tiltakozott Jefferson.

– Reggel nagyon kedvesnek fogod látni – vigasztaltam, de magamnak legalább olyan nagy szükségem volt a biztatásra.

– Ott van valami fény – sóhajtott fel Gavin megkönnyebbülten.

Az emeleti ablakon át halovány, pislákoló világítás szűrődött ki. – Úgy néz ki, gyertyát vagy olajlámpát használnak.

– Talán a vihar miatt megszakadt az áramszolgáltatás – vélekedtem.

– Nem hinném, hogy esett volna itt mostanában – válaszolta Gavin. Észre se vettük, hogy suttogunk.

Közelebb lépkedtünk a házhoz, a teljes homlokzatát díszítő tornác felé. A magas, hatalmas oszlopokon vastag szőlőindák kúsztak felfelé, mint egy szörny megannyi csápja, amely mintha körülfonta és behálózta volna az egész házat a testével. Áthatolhatatlanul sűrű bokrok között vitt az út a bejárat előtti lépcsőkhöz. Kicsit bizonytalanul álltunk meg a homályos feljáró előtt.

– Kigondoltad már, mit mondasz majd nekik? – érdeklődött

Gavin. De mielőtt válaszolhattam volna, egy árny emberi alakot öltött, és felénk lépett az éjszakából, kezében puskával.

– Megálljanak! – kiáltott ránk -, vagy szétlövöm magukat.

Jefferson abban a pillanatban a karomban termett. Elállt a lélegzetem, Gavin féltőn magához húzott. – Kik maguk? Csak nem azok a kölykök, akik a múltkor boszszantottak bennünket?

– Nem, uram – felelt azonnal Gavin.

– Charlotte nagynénémhez jöttünk – nyögtem ki végre.

– Charlotte nénihez? – lépett hátrább kicsit, amíg az emeleti fényből egy kevés megvilágította az arcát. Magas, vékony ember volt. – De kik maguk?

– A nevem Christie. Dawn lánya vagyok. És ez a kisöcsém,

Jefferson, ő pedig a papa öccse, Gavin – magyaráztam.

– Dawn lánya? – Erre leeresztette a puska csövét. – Egyedül jöttetek onnan, az óceántól?

– Igen, uram. Ön Luther?

– Igen, az vagyok. Ki másvónék. Azt a nemjóját! Hogy kerültök ide? Hun van a mamátok és a papátok?

– Meghaltak. Mindketten a szállodai tűzvész áldozatai lettek.

– Micsoda? Meghóttak?

– Bemehetnénk, Luther? Egész nap és egész éjjel utaztunk.

– Jaj, persze, persze, gyüjjetek csak! Óvatosari a lépcsőn!

Meghóttak... – motyogta magában mögöttünk.

Mindhárman felsiettünk a törött lépcsőkön a hatalmas bejárati ajtóhoz. Cipőink csattogtak a tornác meglazult kövein. A mennyezetről és az eresz alól, úgy láttam, denevérek repültek ki.

Luther előrement, kinyitotta az ajtót. A ráeső derengő fényben láttam, hogy szürkülő sötétbarna haja kócosan lóg ráncos homlokába. Hosszú, hajlott orra volt, mélyen ülő barna szeme körül ráncok szövevénye sokasodott. Sötétes bőrén, szürkén bújt elő a durva borosta. Amikor közelebb jött, megéreztem, hogy dohányt rágcsált.

– Menjetek csak! – vezényelt. Beléptünk az öreg ültetvényes rezidenciába.

Hosszú folyosófélére jutottunk, ahol itt-ott gyertyák és petróleumlámpák világítottak a csigalépcsőig. Mindhárman megbámultuk a falakon függő jókora családi képeket. Jefferson felnevetett. A portrékat, melyek egykor a fennhéjázó déli polgárokat és boldogtalan, beesett arcú hitveseiket ábrázolták, vandál módon bemázolták. Fura

bajszokat kerekítettek még a női képmásokra is. A szigorú, fekete-fehér öltözékeket pirosra, sárgára és rózsaszínűre pingálták. Egyeseknek bibircsókok ékesítették az arcát, másokét bárányhimlő nyomai vagy oda nem illő szemüveg, az egyik nő vékony orrát zöld karika díszítette.

– Ez itten Charlotte munkája – magyarázta Luther. – Szerinte nagyon szomorúnak és dühösnek néztek ki. Emily biztos szaporán forog a sírjában. – Luther nevetése felfedte hiányzó fogait.

– Egyszer már jártam itt, de erre nem emlékszem.

– Csuda muris – kacagott Jefferson. – Én is ki akarok festeni egy képet, lehet? – Charlotte-ot kérdezd. Még maradt vagy egy tucat a padláson, amit át akar pingálni – kuncogott Luther,

– Charlotte néni merre van? – kérdeztem.

– Itt lesz valahol. Vagy kézimunkázik, vagy átrendezgeti a házat. Jobbra menjetek be a nappaliba. Érezzétek otthon magatokat, én megyek Charlotte-ért. Csak ez az egyetlen kuffer van veletek? – nézett Gavin csomagjára.

– Igen, uram – válaszolta Gavin.

– A mi holminkat ellopták New Yorkban, a buszpályaudvaron.

– Nohát! New York City, hallottam, hogy ott ilyenek történnek. Ha odamegy az emberfia, percek alatt meg is ölhetik, ki is rabolhatják.

– Bárhol megtörténhet, ha az ember nem vigyáz magára és a holmijára – vallottam be szomorúan.

Továbbmentünk a folyosón. A ház sokkal nagyobb volt, mint az emlékeimben. Fölöttünk óriási, kivilágítatlan csillárok lógtak.

Kristálygömbjeik jégdaraboknak látszottak a petróleumlámpák fényében. A jobb oldali helyiséget, ahová Luther kalauzolt, két petróleumlámpa világította meg. Egyik a nagy kerek asztalon, a másik a pamlag melletti kis asztalon. Luther meggyújtott egy harmadikat is a könyvespolcnál.

– Üljetek mán le egy kicsit – mondta, és kisietett, Körülnéztünk. A hosszú, félkör alakú pamlagot a legkülönösebb kézimunka borította, amit csak láttam valaha. Szőnyegek, függönyök, törülközők, sőt konyharuhák apró darabjaiból álló foltokat varrtak össze egyetlen takaróvá, tekintet nélkül színre, mintára és anyagra. Hasonló kézimunkát terítettek a mellette álló fotelre is.

A falon is felismertem Charlotte néni keze munkáját. A kézimunkák fákat, gyerekeket, erdei és háziállatokat ábrázoltak, és minden rendszer nélkül függtek a falakon. Charlotte néni ötletszemen rakhatta fel őket, ahol éppen szabad helyet talált. Itt is az ősök arcmásai, festmények a régi vidékről, házakról.

– Ezt nézd meg! – kiáltott fel Jefferson, az egyik sarokra mutatva. Egy nagypapa órája állt ott, de Charlotte néni a számok helyére egy-egy madarat festett a számlapra. A tizenkettes helyén bagoly állt, a hatos egy csirke volt, a többi barázdabillegető, vörösbegy, veréb, pinty, kanári és papagáj, mind szép, színes tollazattal.

– Mi az ördög folyik itt? – csodálkozott hangosan Gavin. Én csak ráztam a fejem.

– Szervusztok, gyerekek! Hello, hello! – hallottuk a közeledő vidám hangot. Megfordultunk Charlotte néni köszöntésére. Ruha gyanánt egy színes szalagokkal díszített krumpliszsákot hordott.

Alacsony és kövérkés volt, mint emlékeimben. Szürkés haját még mindig két copfba fonta, egyiken sárga, másikon narancsszínű szalaggal. Ráncai ellenére lágy, gyerekes mosolya, nagy kék szeme egy iskolás lány izgalmával csillogott. Cipőként barna férfipapucsot viselt, az oldalára fehér csíkot festett, a nagy lábujja fölött egy-egy fehér pötty virított.

– Csókolom, Charlotte néni! Emlékszik még rám? – fordultam hozzá.

– Hát persze. Te vagy az a gyerek, aki itt született. És most eljöttél látogatóba. Úgy örülök neked! Már régóta nem volt látogatónk. Emily utálta a látogatókat. Ha hozzánk jött valaki, azt mondta, hogy erre nincs időnk, vagy nincs elég helyünk.

– Nincs elég hely? – hitetlenkedett Gavin. Charlotte néni odahajolt a füléhez.

– Emily hazudott, mert szerinte hazudni nem bűn. De most már lenn fekszik a hideg földben, igaz, Luther?

– Nagyon hideg földben – hagyta rá Luther.

– Akkor hát – folytatta Charlotte néni – először is megkapjátok a legjobb szobáinkat, azután majd beszélgetünk, addig beszélgetünk, amíg ki nem szárad a torkunk!

– Valamit enniük köllene a hosszú utazás után – szólt Luther.

– Készítek valamit, míg te fölviszed őket, Charlotte.

– Az jó lesz – csapta össze a kezét. – Na, gyertek csak! – Amíg

Charlotte néni kifelé igyekezett, Luther odajött hozzám: – Még nem szótam neki, mi történt a szüleiddel. Majd elmondod, ha légyottok a konyhába. Nagyon szerettem a mamádat. Ő is jó vót hozzánk.

– Köszönöm szépen, Luther – mondtam, majd szaladtunk

Charlotte után, aki csak beszélt, beszélt, mintha ott lennénk mellette.

– Luther azt akarja, most is úgy éljünk, mint Emily csinálta, a költségek miatt. Például ezért nem égetjük a villanyt, és ezért kell olyan rengeteg lámpát gyújtogatni esténként ebben a hatalmas házban – mesélte nevetve. – De végül is szeretem a gyertyát és a petróleumlámpát. Csak mindig újra kell tölteni a petróleumot.

Azt viszont utálom. Te hogy vagy vele?

– Nekünk nincsenek ilyen lámpáink Cutlers Cove-ban.

– Ó, persze. – Jeffersonra nézett. – Szia, elfelejtettem megkérdezni a neved.

– Jefferson vagyok – válaszolt az öcsém.

– Jefferson, Jefferson – ismételgette, és felnézett a falra. – Azt az embert is ott a falon, azt is Jeffersonnak hívták.

– Az embert a falon?

– A képen, gondolom – magyaráztam neki.

– Igen, a képen, az egy… elnök volt.

– Jefferson Davies – szólt közbe Gavin.

– Igen – csapta össze a tenyerét Charlotte. – Az az! Mindjárt megmutatom nektek. Neked mi a neved?

– Én Gavin vagyok. Csak nincs Gavin is a falon?

Charlotte gondolkodott egy kicsit, azután megrázta a fejét és elmosolyodott. – Tudom már! Megrajzollak, és kihímezlek.

Ezüst keretbe fogjuk tenni. Csak keress, egy helyet megadnak.

– Helyet?

– Hát hová szeretnéd feltenni? – magyarázta Charlotte néni.

– Nahát – nézett rám Gavin vidáman.

– Átrendezem a házat. Emily sivárrá, örömtelenné tette, mert szerinte az ördög műve a vidámság és a boldogság. De Emily elment.. .meghalt és seprűnyélen kiröpült. Luther mondta. Látta, amint kirepült.

– Tényleg látta? – érdeklődött Jefferson. Charlotte komolyan bólintott, majd Jefferson füléhez hajolt.

– Néha, amikor igen sötét és nagyon hideg van odakinn, Emily körberöpdös a ház körül, és jajong. De én becsukok minden ablakot, és behúzom a függönyöket. – Felegyenesedett. Jefferson döbbenten nézett rám. Még a nevetésem sem oszlatta el az aggodalmát.

A második emeleti pihenőre értünk, Charlotte megállt a sötétben, és jobbra mutatott.

– Itt volt a te mamád, itt születtél meg. Reggel, ha akarod, megmutatom azt a szobát.

– Jó, szeretném látni. Köszönöm, drága Charlotte néni.

– Hát így élünk mi itt – magyarázta, és elindult, amerre a petróleumlámpák világítottak. A falakat itt is régi képek és

Charlotte bekeretezett kézimunkái borították, sűrűn egymás mellett, alatt és fölött. Egy pici asztal állt a folyosón, lepedővel leterítve, amelyre bohóc képmását festette.

A fantasztikusan ötletszerű elhelyezések ellenére, ahogy a dolgokat felrakta, Charlotte munkáiban mégis volt valami művészi. Láttam Jeffersonon, mennyire élvezi a képeket és a színeket, s magam is kezdtem gondolkodni, vajon Charlotte gyerekesnek tűnő dekorációiban nincs-e igazi érték. Még ezt a sötét, komor házat is kellemesen feldobta a sok vidám, világos, szellemes tárgy. További műalkotások mellett lépkedtünk el, korsók, vidám színűre varázsolt formák, vázák és papírlámpák között – mintha tökéletesen Alice Csodaországának őrült, balga világába csöppentem volna.

– Ez volt valaha a szüleim szobája, és ezek itt ők – mutatott a szemben lévő fal képeire. Ezeket a képeket érintetlenül hagyta, holott sem Mr. sem Mrs. Booth nem mosolyogtak rajta, mert utálták és dühösek voltak, hogy megfestik őket. Charlotte az ajtóhoz fordult és benyitott. – Mindig égetek egy lámpát itt benn.

Hátha visszatér a szellemük, s akkor ne botoljanak meg a tárgyakban. – Charlotte nevetett, de Jefferson újra tágra nyitotta a szemét.

Borzasztó méretű szoba volt, hatalmas tölgyfa ággyal. Fölötte a plafonig érő baldachin, félhold alakú mintával. Az ágyon még ott voltak az eredeti párnák és takarók, amelyeket vastagon belepett a pókháló. Óriási terméskő kandalló állt benne, mellette egy-egy ablak, mindkét oldalra néző. A hosszú függönyöket szorosan behúzták, az évek pora súlyosan ült rajtuk. A kandalló feletti festmény az ifjú Booth papát ábrázolta, egyik kezében vadászpuskával, a másikban zsinegre felfűzött vadkacsákkal.

Rengeteg sötétre pácolt antik bútor volt a szobában. Az éjjeliszekrényen ott állt a Biblia egy régies olvasószemüveg társaságában. Áporodott szag árasztotta el a helyiséget. Gavinnal egymásra néztünk, amikor megpillantottuk a toalettasztalkán heverő fésűket és kefét, a szépítőszereket tartalmazó, itt-ott nyitva hagyott üvegcséket. A szoba szentély volt, pontosan úgy tartották meg, ahogy Charlotte apja hagyta az utolsó napon.

Azt tudtam, hogy a mamája sokkal előbb halt meg, Charlotte becsukta az ajtót, és benyitott a következő szobába.

Ez volt Emily hálószobája – suttogta. – Itt sohasem hagyok égve lámpát. Nem akarom, hogy visszatérjen a szelleme a házba. – Továbbmentünk. Most itt alszunk Lutherrel. Ez meg a két szép vendégszoba. – Kinyitotta, és bement lámpát gyújtani.

A helyiségben két ágy volt egy éjjeliszekrénnyel elválasztva. Mindegyiknek az oldalán öltözőasztalka és két nagy. ablak.

– Itt meg a gardrób, azon túl egy ajtó, ahonnan a másik szoba nyílik. Szép, ugye?

Benéztünk a másik szobába, amely hasonló elrendezésű volt.

– Jefferson veled alszik, vagy Gavinnal? – kérdezte.

– Hogyan szeretnéd, Jefferson?

– Inkább Gavinnal szeretnék aludni – kacsintott össze vele, férfias öntudattal, amitől elmosolyodtam. Nem akarta kinyilvánítani ragaszkodását a nővéréhez.

– Remélem, nem horkol – tréfálkozott Gavin. – Akkor legyen ez a mi szobánk – mutatott rá a belső szobára.

– A fürdőszoba pontszemben van a folyosón. Tiszta törülközők vannak benne, finom szappan, nem olyan, mint amilyet Emily idejében kellett használnunk. Sőt, meleg víz is van, bár néha elromlik a vezeték, és Luthernek kell megcsinálnia. Akartok átöltözni?

– Van egy kis problémánk, Charlotte néni. Amíg mi New

Yorkban Gavin érkezésére vártunk, a Jefferson és az én holmimat, mindenünket ellopták.

– Te jó ég! – kiáltott fel. – Nagyon szomorú dolog. Nem baj, holnap keresünk nektek új ruhákat. Felmegyünk a padlásra, ott van egy csomó láda teli ruhákkal, cipőkkel, kalapokkal, kesztyűkkel, és kábátokkal, jó lesz?

– Biztosan – mondtam Gavinra nézve. Ő megvonta a vállát.

– Na, most siessünk le a konyhába, együnk valamit, azután elmesélsz mindent, ami a születésed óta történt veled a mai napig.

– Az hosszú ideig tartana, Charlotte néni.

– És – az arca szomorú lett – hamar haza kell mennetek?

– Nem, Charlotte néni. Én egyáltalán nem akarok többé haza menni.

Csodálkozásában nyitva marad a szája. – Örökre itt akarsz maradni?

– Addig, ameddig lehetséges – válaszoltam.

– Jól van, szóval örökre. – Összecsapta a kezét, felnevetett.

Tehát örökre! Nagyszerű!

Utánamentünk. Megfogta Jefferson kezét, és elmondta neki, milyen jó móka lesz felfedeznie a házat és a környéket. Mesélt arról, hogy a nyulak és csirkék félnek az állandóan ott vadászó, ravaszdi rókától. A konyhába érkezve láttuk Luthert, aki sajtos szendvicseket és teát csinált számunkra. Charlotte a maga készítette krémes rolókat is elővarázsolta egy dobozból.

– Emily halála után bementünk a városba és tíz kiló cukrot vásároltunk, ugye, Luther? Azóta is folyton veszünk cukrot. Emily sose engedte volna be a házba a cukrot, legföljebb néha valami sós süteményt, igaz, Luther?

– Emily elment, hál istennek – mondta határozottan Luther.

Mi hárman ettük a szendvicseket, Charlotte pedig elbeszélte, mi mindent csinált Emily halála óta. Mindenhova bement, ahová addig nem volt szabad belépniük, kinyitott minden tilos ládát, szekrényt használhatott

kölnivizet és rúzst, ha úgy tetszett. Azóta kézimunkázhat, festhet szabadon, azt csinálja, amit akar.

– Szeretnél képeket festeni, Jefferson?

A gyerek gyorsan felnézett. – Még soha nem csináltam.

– Nem baj, itt majd megpróbálhatod. Holnap megmutatom neked az összes festéket, ecsetet. Luther csinált nekem egy műtermet, ugye, Luther?

– Ahol Emily irodája vót – mondta boldogan Luther. – Emily holmiját mind levittem a pincébe, s helyette Charlotte felszerelését vittem be oda.

– Fűztél már gyöngyöt, Jefferson? – kérdezte Charlotte.

Öcsém nemet intett. – Abban nagy örömödet fogod találni. És nagyon, de nagyon sok agyagom is van.

– Tényleg?

– Persze. – Összecsapta a kezét. – Tudom már! Kapsz egy szobát, ahol mindent úgy festhetsz ki, ahogy csak akarsz.

– Hurrá! – kiáltotta lelkesen Jefferson, az izgalomtól tágra nyílt szemmel. Azután Charlotte néni is leült közénk, kedvtelve nézte, ahogy eszünk.

– Szóval – szólalt meg végül – mikor jön értetek a mama és a papa?

Letettem a kenyeret a tányéromba. – Ők már soha nem jönnek értünk, Charlotte néni. Borzalmas tűz ütött ki a szállodában, és áldozatául estek. Mi pedig nem bírtunk már tovább élni ott.

– Jézusom, azt mondod, meghaltak? – Felnézett Lutherrá, aki szomorúan rábólintott. – Ez szörnyű, mind-

nyájunknak. – Részvéttel nézte Jeffersont. – Jól van, ide Meadowsba nem engedjük be a bánatot. Rengeteget fogunk mulatni, jókat főzünk együtt, sok süteményt eszünk, játszunk és zenét hallgatunk.

– A nővérem zongorázik – hencegett Jefferson.

– Valóban? – tapsolt Charlotte néni. – A nappaliban ott áll a zongora, nemde, Luther?

– Lehet, hogy lehangolódott és poros, de igen jó darab. Charlotte anyja szokott rajta játszani régen, vacsora után. – Luther szeme megállapodott rajtam. – Valaki biztos gondoskodik rólatok. Ki az? Nem akar majd értetek jönni?

Gavinra néztem és megráztam a fejem. – Nem tudják, hogy itt vagyunk.

– Ugye, megszöktetek? – Nem kellett válaszolnom, látta az arcunkon.

– Kérem, Luther, hadd maradjunk egy ideig. Nem fogunk bajt okozni – néztem rá könyörgőn.

– Tényleg nem akarunk a lábuk alatt lenni – szólt közbe Gavin is. – Örülnék, ha segíthetnék a ház körüli munkákban és az ültetvényen.

– Dógoztál már farmon? – tette fel a kérdést Luther.

– Valamennyit.

– Akkor szalmát fogunk bálázni, gabonát aratni, csirkéket és disznókat etetni, tűzifát aprítani. Hadd nézzem a kezed! – Megfogta Gavin kezét, megfordította a kézfejét, aztán odatette mellé a saját tenyerét. – Ezt nézd meg, ezeket a kérgeket! Ilyen lesz a mezőgazdasági melótól.

– Nem félek a munkától, sem a kérges tenyértől – mondta élesen Gavin. Luther csöppet mosolygott magában. Hátrább lépett.

– Abból élünk, amit megtermelünk.

– Én is akarok segíteni – jelentette ki Jefferson.

Charlotte felnevetett.

– Megtanulhatja a tojást begyűjteni. – Jefferson képe felragyogott.

– Én meg a házimunkában segíthetnék. – Még a homályos esti világításnál is észrevettem, mennyire ráférne a háztartásra egy kis tisztogatás. – Nem akarunk a terhükre lenni.

– Dehogy vagytok terhünkre, drága kicsinyeim – ölelt át Charlotte. – Itt maradhatnak, ugye, Luther?

– Úgy gondolom. Egy darabig mindenképp – dörmögte Luther.

– Tudom, mi lesz! – csapta össze a kezét Charlotte. – Ha befejeztétek az étkezést, kipróbálhatod a zongorát..

– Ezek fáradtak, Charlotte. Már rég aludniuk kellene.

– Csak egy kicsit – nyüszítette Charlotte, mint egy gyerek ugye, tudsz még egy picit játszani?

– Igen – feleltem. Amint befejeztük a teázást és a valóban remek süteményt, Charlotte kézen fogva a nappali felé vezette Jeffersont. Boldogan néztem, milyen hamar elfogadta őt a gyerek, s nem látszott rajta többé a félelem.

A nappali volt mind közt a legmegdöbbentőbb szoba. Charlotte a falakat különböző színűre mázolta: az egyik falat sárgára, a másikat kékre, a harmadikat zöldre, a

negyediket halvány rózsaszínűre. Képek helyett itt régi ruhák, cipők, csizmák lógtak a szoknyák és nadrágok alól. Az egyik sarokban a ruhákhoz való ékszereket állította ki. A székek és asztalok lábát is befestette, mindegyiket különbözőre, az illető fal színére, amely felé állt. A keményfa padlón és az ablakpárkányokon ott éktelenkedett a melléspriccelt festékek nyoma.

Gavin és én egyik ámulatból a másikba estünk, még a szánk is tátva maradt.

– Charlotte kívánsága szerint ez a Boldog Szoba – magyarázta

Luther.

– Emily ritkán engedett be minket ebbe a szobába, nehogy rendetlenséget csináljunk – Charlotte szinte csuklott a nevetéstől.

Jefferson, arcán széles, izgatott mosollyal, csak pörgött saját maga körül.

– Én is megcsinálhatom ezt az én szobámmal?

– Persze, majd holnap kiválasztjuk, melyik lesz a te szobád, és kiválasztod a festékeket.

– Nem tudom, szabad-e hagyni, Charlotte néni – szóltam közbe.

– Miért ne, kedveském! A kisfiúknak kisfiús dolgokat kell csinálniuk. Nem igaz, Luther?

– Felőlem… Ha Emily itt lenne, most újra meghóna.

Mennyire gyűlölhették, gondoltam.

– Üljünk le és hallgassuk Christie zongorajátékát – tessékelt be mindenkit Charlotte. Maga is leült Jeffersonnal a kanapéra.

Gavin biztatóan mosolygott.

– Szolgáld meg a vacsorát – súgta nekem, és odaült Charlotte másik oldalára. Luther az ajtóban ácsorgott.

Óriási zongora volt. Charlotte ezt megkímélte, meghagyta az eredeti politúrt, sőt a zongoraszéket sem bántotta. Porosnak ugyan poros volt, de amikor leütöttem az egyes billentyűket, meglepetésemre kiderült, hogy nincs lehangolódva.

– Eljátszanád nékem a Boldog születésnapot. című dalt? kérte Charlotte. – Már régóta senki nem játszotta itt.

– Természetesen.

Nagy csodálkozásomra Luther énekelte a dallamot, és amikor a névhez értem, felemelte a hangját: – Drága Charlotte, boldog születésnapot! – zengte. Charlotte nevetve tapsolt, Luther pedig túláradó szeretettel nézett rá.

Eljátszottam még Brahms altatódalai közül egypárat, s közben

Jefferson szeme becsukódott. Charlotte átkarolta, és puha vállára vette a kisfiú fejét. A darab végére Jefferson elaludt. Rámutattam, mire Charlotte mindenkit csendre intett. – Pszt!

Gavin felkapta a karjába Jeffersont, és kivitte a szobából.

Charlotte is feljött velünk.

– Hozok neki egyet Luther tiszta hálóingei közül – mondta, és elviharzott. Gavinnal levetkőztettük Jeffersont, aki annyira elfáradt, hogy még a szeme se rebbent meg vetkőztetés közben.

Charlotte egy flanel hálóinggel tért vissza. Túl nagy volt Jeffersonra, de sebaj, gondoltam, kényelmes és meleg. Felemeltük, átbújtattuk a fejét, és bedugtuk az ágyba.

– Tudok adni neked is az én hálóingeim közül – ajánlotta

Charlotte. Szabódtam, hogy jó lesz nekem a fehérneműben is.

– Jól van, akkor megyek, lefekszem én is. Nagy napunk lesz holnap. Oly sok a tennivaló, s oly kevés hozzá az idő, mindig így mondta Emily. Ebben, véletlenül, igaza volt. Emilynek néha igaza volt, bár Luther hallgatni is utálja, ha ezt mondom – fogta suttogóra a hangját Charlotte. – Jó éjt, kedveskéim. Aludjatok jól, álmodjatok szépeket. – Utánanéztünk, amint kisietett.

A fürdőszobába mentem, aztán bebújtam az ágyamba, és lecsavartam a petróleumlámpát. A szoba tökéletesen sötét lett volna, ha a felszakadozó felhők közül nem pislákolnak a csillagok, és gyengéden be nem világítanak. Hallottam Gavint a fürdőszobában, azután a saját szobájukban mozogni. A következő pillanatban halkan kopogtatott a közös ajtón.

– Tessék.

– Jól vagy?

– Ühüm.

– Bejöhetek jó éjszakát kívánni?

– Persze, Gavin.

Lassan kinyitotta az ajtót. A szobájukban még égő petróleumlámpa megvilágította az alakját. Ő is a fehérneműjében volt.

Odajött hozzám, letérdelt az ágyam mellé, arca egészen közel volt az enyémhez.

– Ugye, milyen furcsa itt? Szerintem Charlotte is bűbájos, meg a környezet is, de mintha... mintha egy egészen más világba csöppentünk volna.

– Igaz, de örülök neki. Gyűlölöm azt a világot, ahonnan jöttünk.

Gavin megértően bólintott. – Tudod, örökké azért nem maradhatunk itt!

– Tudom, de maradni akarok, amíg csak lehet. Nem lesz itt rossz. És segítünk nekik a ház körül. Remek móka lesz. Úgy csinálhatunk, mintha a miénk is lenne az ültetvény.

– Úgyis, mint a lord és a lady a kastélyában?

– Igen – nevettem.

– Jefferson boldognak látszik. Meg kell próbálnunk. Most már el kell köszönnöm – suttogta.

– Jó éjszakát neked is, Gavin. Úgy örülök, hogy a megmentésünkre jöttél és itt vagy velünk.

– Muszáj volt eljönnöm. – Odahajolt, és megcsókolta az arcomat. – Jó éjt, Christie – mondta, de nem mozdult. Felemeltem hozzá a fejem, és felkínáltam a számat. Gyengéden csókot nyomott rá, tenyerével végigsimította a hajam, azután felállt.

A szobájuk felé indult, amikor a bal oldalamon lévő ablakban megmozdult egy árny. Azonnal odafordultam.

– Gavin! – kiáltottam.

– Mi van?

– Valaki épp most benézett az ablakon! – ültem fel gyorsan.

– Micsoda? – Rögtön odament az ablakhoz. – Nem látok itt senkit. – Kinyitotta az ablakot, és kidugta a fejét.

– Gavin?

– Pisszt! – Csendben maradt egy kicsit, azután visszahúzta a fejét.

– Látsz valamit?

– Azt hittem, lépéseket hallok a háztetőről, de inkább a szél lehetett. Biztosan nincs itt semmi, csak valami árnyék volt.

– Nincs holdfény ma éjjel, mitől lenne árnyék, Gavin?

– Akkor viszont csak a fantáziád játszott veled… azok a történetek Emilyről a seprűnyélen. Nagyon félsz? Meg tudsz nyugodni?

Megint az ablakot néztem. Biztos voltam benne, hogy láttam valakit, de nem akartam tönkretenni az első ottani éjszakánkat.

– Persze, megnyugodtam.

– Akkor újból jó éjszakát! – indult kifelé.

– Gavin…

– Tessék?

– Egy picit hagyd nyitva, csak résnyire az ajtót!

– Rendben.

Miután kiment, percenként az ablakra tévedt a szemem. Nem láttam többé az árnyat. Elnehezült a szemhéjam, be kellett csuknom. Álomba merültem.

Az éjszaka folyamán egyszer arra a különös érzésre ébredtem, hogy valaki figyel, sőt, valaki benn jár a szobában!

Az ablakon át

A kimerültségtől mélyen aludtunk, ám mindnyájan rögtön felébredtünk Charlotte néni énekére. Az emeletünkön lévő folyosón dalolt: – Ébredj, ébredj, álmos hadsereg! Keljetek ki ágyaitokból, itt a reggel! – Dalát hangos nevetése követte. Kinyitottam a szemem, elsőnek Jeffersont láttam meg, aki engem fürkészett a résre hagyott ajtó nyílásában. Maga után húzkodta Luther óriási hálóingét, besettenkedett a szobámba, majd beugrott az ágyamba.

– Ébredj, Christie! Kelj föl! – rángatta a karomat. – Gavin csak ásítozik és morog. Nem akar felkelni!

Magam is felnyögtem. Megdörzsöltem a szemem, de felkönyököltem az ágyban. Ömlött be a napfény az ablakon keresztül, sugaraiban táncoltak a porszemek, olyan fényesen, mintha parányi drágakövek lennének.

– Túl hosszú napunk volt tegnap, Jefferson – hárítottam el magamtól – még fáradtak vagyunk.

– Én nem vagyok fáradt. Reggelizni akarok, és átfesteni a képeket Charlotte nénivel! Hív bennünket, nem hallod? Gyere már! – rángatta tovább a karomat.

– Jól van, na. – Mély lélegzetet vettem, és megint az ablakra bámultam, éreztem ott valakinek a jelenlétét az éjjel. – Menj, mosakodj meg, majd segítek felöltözni. – Jefferson felhúzta a bokája fölé Luther hálóingét, és kiszaladt a fürdőszobába. Csupasz lába táncolt a kemény

fapadlón. Miután magamra vettem a szoknyát és a blúzt, halk kopogtatás után belépett Gavin, aki szintén felkelt, sőt már fel is öltözött.

– Tudod-e, hogy még csak fél hét van? – panaszolta álmos szemmel. Elnyomott egy ásítást. – És te? Volt újabb rémálmod?

– Nem volt rémálom, Gavin. Valaki valóban benézett éjjel az ablakon. – Gavin elnézően mosolygott. – Tényleg volt itt valaki!

Azt hiszem, vissza is jött, amikor elaludtunk!

– Jól van. – Dörzsölte a gyomrát. – Én bizony rémesen éhes vagyok. Remélem, divatban van náluk a reggeli.

Jefferson szaladva jött ki a fürdőből. Rendkívül élénk volt, még a haját is csinosan hátrasimította. Rásegítettem a ruháit, közben Gavin ment a mosdóba. Azután magam is megmosakodtam, fésűm nem lévén, igyekeztem rendbe hozni a hajamat, amennyire fésű és kefe nélkül lehetett. Sült szalonna illata áradt szét a folyosókon. Amikor beléptünk a konyhába, Luther épp a szalonnás rántottáját ette. Charlotte egy másik, krumpliszsákból tervezett kosztümjét viselte, ezúttal egy különböző színű és méretű gombokkal díszítettet. A vállára nagy, rózsaszín masnikat varrt.

– Jó reggelt, gyerekek. Mindenki jól aludt? A jó tündér itt járt éjszaka. Hallottam a járkálását a házban. Ti is?

– Jaj, hát akkor az volt! – intett felém huncutul a szemével

Gavin. Kíváncsi volt, elmondom-e, hogy egy fejet láttam benézni az ablakon.

– Én nem hallottam a jó tündért – állította Jefferson.

– Mert te előbb elaludtál, nem volt rá szükséged – magyarázta

Charlotte néni. – Üljetek le. Először is eszünk egy jó kis reggelit, azután mindenki munkához lát. Rendben van, Luther? – Luther morgott valamit, a székéről felemelkedve kortyolta fel a kávéja utolsó cseppjeit.

– Hátul leszek, odakinn – nézett jelentőségteljesen Gavinra a magtárban.

– Reggeli után azonnal megyek – ígérte Gavin. Luther bólintott és kiment.

– Kér valaki szalonnás rántottát? – tette fel a kérdést Charlotte. – Olyan napocska alakban készítem el, hogy úgy nézzen ki, mint egy nevető arc.

– Az illata csodálatos, Charlotte néni. Nem segíthetnék? kérdeztem.

– Már kész is van. Ti csak üljetek nyugodtan, majd én felszolgálom, úgy, mint egykor az apámnak és Emilynek, sok-sok éven át. – Amint elkészült, elénk tálalta. Ő is leült, és mesélt a fiatalkoráról, hogy milyen volt ott akkor az élet.

– Amikor apám meghalt, Emilyből Nagyszáj kisasszony lett, és minden megváltozott – összegezte szomorúan. – Többé nem voltak ilyen csodálatos reggelik sem. Emily eladatta velünk a tojásokat az Upland Station-beli fűszeresnek.

– És Cutler nagymama? – érdeklődtem. – A másik nővére, Lillian?

– Ó – mélázott el különös pillantással – ő nem volt itt, már akkor férjhez ment, amikor én még csak kislány voltam. Én alig láttam őt, de Emily sokat panaszkodott rá. Emily persze szüntelenül panaszkodott mindenkire. – Itt suttogóra fogta a hangját, mintha Emily a szomszéd szobában fülelne. Aztán megint tapsolt és elmosolyodott.

– Először megmutatom Jeffersonnak a festékeket és az ecseteket, hadd játsszon. Majd a padláson megnézzük a ruhákat meg a cipőket, hátha jó valamelyik. Rendben van? Remek lesz, nem?

– Igen, Charlotte néni – válaszoltam. Alaposabban körülnéztem a konyhában. Színültig volt az előző étkezések utáni mosatlan edényekkel, a padlót szemlátomást hetek, ha nem hónapok óta nem mosták fel. Az ablakok kívül-belül porosak, piszkosak voltak. – Én addig csinálok egy kis rendet a házban.

– Jó, jó – mondta nevetve. – Remekül fogunk szórakozni.

Ugyanúgy, mint amikor gyerekek voltunk. Volt akkor egy csodálatos kutyánk, a Kasey Lady, aki minden reggel megbökdösött a nedves orrával, úgy ébresztett fel.

Gavin kedvesen rám nézett. Charlotte néni a szívében kislány maradt, de én nem bántam. Biztonságot adott, mint a bűvös kör, mintha menedéket adna a Cutler családot sújtó átoktól.

Reggeli után Gavin kiment segíteni Luthernek Charlotte és Jefferson eltűntek a műterembe az ecsetjeikhez, én pedig alaposan kitakarítottam a konyhát. Amikor elkészültem, felfedezőútra indultam a házba. A folyosón,

félúton megálltam, mert úgy hallottam, valaki követ. Visszanéztem, de nem láttam senkit. Csupán… egy függöny rebbent meg.

– Van itt valaki? – szóltam hangosan. Nem válaszolt senki, nem mozdult semmi. Libabőrös lettem, szaladtam megkeresni

Charlotte-ot és Jeffersont. Útközben felfedeztem Charlotte egyik munkáját. Egy hervadt virágcsokrot, a szárakat és a szirmokat rendkívül élénk színekkel újrafestette. Több vázában is hasonlókat helyezett el. Mintha a szivárványt akarná belopni az élettelen, szürke világba.

Charlotte-ot és Jeffersont végül a könyvtárszoba melletti kis helyiségben leltem meg. Amint bekukkantottam, Charlotte nevetve pislogott a kézimunkája mellől. Jefferson buzgón mázolta a falakat és a tárgyakat. Már a könyökéig festékes volt, az arca nemkülönben.

– Nagyon jól szórakozunk – mondta Charlotte ragyogó arccal, majd sietve hozzátette: – A kisgyerekeknek jót tesz, ha összemaszatolják magukat.

– Igaza van, Charlotte néni. Megmutatná nekem azt a szobát, ahol a mamám lakott és ahol megszülettem?

– Igen, igen. Az a Rossz Szoba. Én is laktam benne egyszer.

– Miéit hívják Rossz Szobának?

– Majd meglátod. – Felállt, és felvezetett az emeletre.

Amint megláttam a szobát, nyomban megértettem, miért érdemelte ki a Rossz Szoba elnevezést. Úgy nézett ki, mint egy börtöncella, kicsi szoba volt, roppant keskeny ággyal a bal oldali fal mellett. Az ágynak nem volt

fejtámlája csak egy matrac állt a fémvázon. Mellette csupasz éjjeliszekrény, rajta petróleumlámpa.

Az egész szobán látszott, hogy évek óta nem használták, csak a pókok laktak benne. Sötétszürke falak, ablakok és tükör nélkül.

Jobboldalt kis fürdőszoba nyílt, a berendezése rozsdás és penészes. Jó régen folyhatott víz abból a csapból, gondoltam.

Körültekintve abban a szobában, átéreztem a mami rémületét és szomorúságát, amit itt átélhetett, amikor arra kényszerült, hogy ebben a cellában engem megszüljön. Milyen magányos, milyen ijesztő lehetett akkor. Napfény és friss levegő nélkül, komor színek között – nem érezhetett mást, mint egy fegyenc, akit a tettéért súlyos büntetésre ítéltek.

– Igaza volt, Charlotte néni, amikor ezt a szobát a Rossz Szobának nevezte. – Eszembe jutott, amit az imént mondott. Miért rakták ide?

– Én is büntetésben voltam. Mert az én hasamban is növekedett egy gyerek.

– Egy gyerek? Mi történt vele? Kislány volt vagy kisfiú? kérdeztem kíváncsian.

– Fiú volt. Emily szerint elvitte az ördög. Azt mondta, rajta van az ördög jele, hátul a nyakán. – Mutatott egy helyet a saját nyakán.

– Az ördög jele?

– Volt rajta egy patkóforma anyajegy. Emily azt állította, nemsokára kinő majd a farka is.

– De hát ez butaság, Charlotte néni! – háborodtam fel. – Végül is gyerek volt, vagy nem?

– Persze, az volt. Megmutatom, hol élt egy ideig – mondta bánatosan.

Utánamentem a folyosón. Éreztem, hogy valaki követ bennünket, de valahányszor megfordultam, nem volt ott senki. Azért lehetett, mert akkora nagy volt a ház, és annyi árnyék vetődött mindenhová, tűnődtem.

Charlotte megállt egy ajtó előtt, és kinyitotta. Valaha gyerekszoba volt. A szoba közepén bölcső állt, és fakókék takaró alatt egy baba feküdt benne. Hátborzongató látvány volt. Nem tudtam eldönteni, valóban volt-e gyereke Charlotte néninek, vagy csupán a gyermeteg fantáziája szülötte.

– Mennyi idős volt a baba, mielőtt... mielőtt az ördög magához vette, Charlotte néni?

Csak a fejét rázta.

– Nem emlékszem. Az egyik nap még itt volt, másnap már eltűnt. Emily nem mondta meg, mikor vitték el. Egyszer csak nem volt a helyén – nézte a babát.

– És Emily azt mondta, az ördög vitte el?

– Bizony. Egy éjszaka látta az ördögöt bejönni a gyerekszobába, sőt hallotta a gyerek kacaját is. Amikor bejött ide, az ördög épp kirepült a gyerekemmel az ablakon át, egy fekete madár képében.

– Hogyan hihetett el ilyen ostoba történetet, Charlotte néni?

Bámult rám egy darabig.

– A gyerek valóban eltűnt – foglalta össze, mint tényt, és könnybe lábadt a szeme. A bölcsőre néztem.

– Ki tette ide a babát helyette?

– Emily, mert annyit sírtam, és annyira szomorkodtam. Emily azt mondta, gondoljam azt, hogy a baba a gyerek, és ne panaszkodjak, mert különben engem is magával visz az ördög.

– De mit szólt ehhez a gyerek apja, Charlotte néni? Nem volt kétségbe esve?

– Emily szerint az ördög volt az apja. Egy éjszaka eljött hozzám, amikor aludtam, és ő csinálta nekem.

Micsoda rémes dolog ilyet tenni szegény, együgyű Charlotte-tal, gondoltam, és meggyőzni ilyen hülyeségekről.

– Emily volt maga az ördög, ha képes volt kieszelni ezeket a borzalmas dolgokat az én mamámmal is. Örülök, hogy nem ismertem.

– Ha nem leszel rossz, nem is fogsz találkozni vele – igyekezett nyugtatni Charlotte – ha rossz vagy, a pokolba kerülsz, és Emily lesz az, aki a kapuban üdvözöl. így mondja Luther.

Még egyszer megnéztem a bölcsőben fekvő babát, s arra gondoltam, miféle különös és rémisztő történeteket rejthetnek e régi ültetvényes ház öreg falai. Talán jobb, ha nem kérdezősködik az ember, és nem ás túl mélyre. Visszaindultunk Charlotte nénivel.

Lefelé a lépcsőn ismét olyan érzésem támadt, hogy a fal mentén egy árny mozog, de nem említettem Charlotte néninek.

Biztos voltam benne, úgyis ragaszkodna az elméletéhez, hogy az a gonosz nővére, Emily szelleme.

Tizenkettőt ütött a nagypapa-óra. Charlotte néni letette a hímzését, s bejelentette, itt az ideje ebédet készíteni a férfiaknak.

Segítettem megcsinálni a szendvicseket, aztán nemsokára megérkezett Gavin is Lutherrel. Csak ránéztem Gavinra, láttam, milyen megerőltető munkát végezhetett. A ruhája tele volt szénával a kezén, az arcán és a nyakán is piszokcsíkok tarkállottak, arca vöröslött a fáradtságtól.

– Jobb lesz, ha előbb megmosdom – súgta a fülembe. – Nem: tréfált a fickó a kemény munkával kapcsolatban. De legalább megkeresem a kenyerünket.

– Luther – mondta Charlotte, miután mindannyian leültünk az asztalhoz – elengednéd Gavint, amíg a padláson keresünk neki,

Jeffersonnak és Christie-nek néhány hordható ruhadarabot?

Luther felnézett a tányérjáról.

– Aztán vigyázzatok odafenn – mondta Gavinnak – hallod-e, nem ér az semmit, amit ott találtok.

– Vigyázunk, uram – egyezett bele Gavin. Láttam rajta, bármit csinálna inkább, mint megint dolgozni Lutherral. Nagyobb örömöt találna a régiségek közt. Éppúgy lelkesedett az ötletért Jefferson, még a festéket és az ecseteket is hajlandó volt félrerakni az ódon padlás kedvéért.

Charlotte vezetésével keltünk útra. Mint egy gésa, kezét a gyomra fölött, fejét leszegve tartotta, és beszélt egyfolytában.

Elbeszélése szerint így játszott a padláson a régi holmikkal kislánykorában.

– Mindig egyedül jöttem fel, de sose féltem – tette hozzá, amikor a folyosó egyik keskeny ajtajánál megállt. Sötét lépcsőre nyílt, melyet egy dróton lógó halovány, csupasz villanykörte világított csak meg. Járásunkra erősen nyikorogtak a falépcsők.

– Senki nem törődött azzal, mennyi időt töltöttem el itt. Még

Emily sem. – Azután felkacagott. – Mert itt nem voltam lábatlan. – Megállt, felnézett ránk. – így mondta nekem a mama is.

Charlotte, mondogatta, ne lábatlankodj! Micsoda buta dolog ilyet mondani! Ha egyszer van lábam…

Gavin rám mosolygott. Charlotte pedig megállt, és szemügyre vette a padlást.

– Itt nincs világítás, csak amit a kisablakok adnak, meg amit az ember magával hoz. Egyet mindig tartok itt. – Meg is gyújtott egy petróleumlámpát a lépcső tetején. Szorosan mögötte haladtunk.

Nyilvánvalóan évek vagy évtizedek óta nem járt itt fent senki.

Sűrű pókháló szőtt be minden repedést, a lépcsőt és a mennyezetet. A padlót borító porban otthagytuk a lábnyomainkat. Mindhárman megálltunk, hogy megszemléljük a ház teljes hosszában húzódó hatalmas helyisé-

get. A négy ablak szolgáltatott valami kevés fényt. A beszűrődő napfényben élesen látszott a por, ahogy a repedéseken át fúvó szél felkavarta. A padlás áporodott, nehéz levegője sírboltra emlékeztetett, amelyben érintetlenül álltak a tárgyak.

– Csak óvatosan – figyelmeztetett Gavin. A fapadló nagyon nyikorgott.

– Oda nézzetek! – kiáltott Jefferson, és oda mutatott, ahol egy mókuscsalád rendezte be kényelmesen az otthonát. Bizalmatlanul néztek ránk, és nyomban eltűntek az öreg ládák mögött.

Ősrégi bútorok, székek és fotelek, ágyfejek hevertek mindenütt régi arcképek társaságában. Az egyik egy fiatal lányt ábrázolt, körülbelül annyi idős volt, mint én, angyali, bájos mosollyal az arcán. A többi arckép szigorúan összezárt ajkú, komor tekintetű embereket ábrázolt.

– Ki lehetett ez a lány, Charlotte néni? – emeltem fel az ezüstkeretes arcmást.

– Ő volt anyám legfiatalabb testvére. Emily szerint szülésben halt meg, tizenkilenc éves korában, mert gyenge volt a szíve emlékezett Charlotte.

De szomorú. Olyan szépnek és olyan boldognak látszik itt. Minden családnak megvan a saját keresztje. Van, aki felelős a sorsáért, mások meg csak belecsöppennek, mintha vihar törne ki a fejük felett. A képen lévő lány nem látszott olyannak, mint akinek rémálmai voltak, sőt a tragikus végről sem volt fogalma, ami várt rá. Mi jobb, félelemben élni, vagy úgy tenni, mintha az

élet csupa szivárvány lenne, mint Charlotte teszi, tűnődtem, ahogy visszatettem a képet egy poros polcra.

– Nem hiszek a szememnek! – kiáltott Gavin, jobbra-balra nézve. – Roppant sok év alatt gyűlhettek össze itt ezek a dolgok.

– Az apám, az ő apja és a nagyapja eltettek mindent – mondta Charlotte. – Ha valamit kicseréltek, a régit ide hurcolták fel, a padlásra. Emily azt mondta, ez a házi temető. Néha azzal ijesztgetett, hogy felnézett, és azt suttogta: Felettünk szálldosnak a halottak, s ha nem leszel jó, akkor benéznek az ablakon át éjszaka.

– Benéznek az ablakon át? – ismételtem meg. Gavin várakozón nézett rám, vajon elmondom-e, amit láttam és éreztem az elmúlt éjjel.

– Igen – mondta Charlotte. – Emily gyűlölte ezt a helyet, nem jött ide soha, ezért játszottam itt, mert itt békén hagyott. Olyankor nem kellett megcsinálnom a házimunkákat, amiket rám bízott.

Lehet, hogy Charlotte gyerekes maradt, de megvan a magához való esze, gondoltam.

– Na, gyertek tovább – sürgetett, s a jobb oldali hatalmas hajóládákra mutatott. – Minél tovább megyünk, annál régebbi dolgokat találunk.

Kartondobozok hosszú sorai között lépkedtünk, amelyek régi újságokkal és könyvekkel voltak tele némelyik antik konyhai edényekkel, tálakkal, de voltak cipős- és csizmásdobozok is, sőt az egyik teli volt gyerekjátékokkal. Gavin talált valamelyikben egy főkönyvet.

– Hát ez fantasztikus! – lelkendezett. – A rabszolgák névsora, megjelölve, hogy mennyiért vették. Nézd csak!

Olvasni kezdtem hangosan: – Darcy, 14 éves, nyolc és fél kockakő súlyú, tizenkét dollár.

Gavin újabb könyveket talált. – Leírták, mit árultak, mennyit kaptak érte, mit vásároltak érte, mennyit költöttek. Ez már történelem, és talán nagyon értékes lehet egy múzeum vagy könyvtár számára – vélekedett Gavin.

Jefferson egy rozsdás pisztolyt talált, már használhatatlanná tette az idő.

– Bumm, bumm, bumm! – kiáltotta, és vadul hadonászott vele.

– Csak vigyázz, Jefferson – szóltam rá – nehogy megsértsd magad valami rozsdás tárggyal!

– Christie, nézel! – térdelt le Gavin egy kis cseresznyefa ládához.

Én is odatérdeltem mellé. A ládában egy teljes női toalett felszerelést találtunk: gyöngyház nyelű fésűt, hajkeféket, tükröt, hátán kámeával gyöngyutánzat nyakláncokat, gyöngy fülbevalókat, karkötőket, kalaptűket, ezüst nyakláncot rubini- és smaragdutánzatokkal. Mind-mind kézimunka volt, s a kora ellenére igen jó állapotban. Csakugyan varázslatos hely volt az a padlás, ódon kincseivel.

– De gyönyörű szépek! – kiáltottam elragadtatva.

– Rajtad még szebbek lennének – suttogta Gavin, és arca közel került az enyémhez. Melegség áradt szét tőle a bensőmben.

Éreztem, hogy elpirulok, ezért gyorsan Charlotte néni felé fordultam, aki nyitogatta a dobozokat, ládákat, és izgalmában hangosakat kurjongatott, amint sorra felfedezte a gyerekkori emlékeit. Úgy örült nekik, mint aki régi barátaira akad.

– Itt vannak a szép ruhák, kedveském – nyitott fel egy jókora vasládát. Találtam ott hosszú ruhákat, a mellrész alól induló, bő szoknyával ugyancsak magas nyakú, mellényes ruhát puffos ujjal színes blúzokat fehér szoknyával, színes övvel. A mellette lévő láda fehérneműt és finoman bélelt alsószoknyákat tartalmazott.

Más ládákból a múlt század és a századforduló divatja bukkant elő. Kibányásztam lovaglókosztümöket, főkötőket, kalapokat, fátylakat és sálakat. Jefferson napernyőkkel teli ládára akadt, egy másikban hosszú csizmákra, a bőrük még rendkívül jó állapotban volt. Gavin férfiruhák után kutatott. Térdnadrágokat, kabátokat, katonai egyenruhákat talált. Megtetszett neki egy első világháborúból maradt egyenruha, azt felpróbálta. Remekül állt neki.

Jefferson és én is felpróbáltunk egy-egy régi kosztümöt, és nevetve járkáltunk fel és alá a maskarákban és cipőkben. Charlotte néni boldogan csatlakozott a mulatsághoz, sálakat, kalapokat vett fel, majd előhúzott egy öreg tükröt, és nézegette magát. Egyszer csak eggyel több nevetés hallatszott, mint ahányan voltunk. Gavin és én tisztán hallottuk. Charlotte-nak látszólag fel sem tűnt, Jefferson pedig nagyon el volt foglalva magával. Rémülten súgtam Gavin fülébe.

– Mi volt az? – A padlás másik végébe néztünk, de nem volt ott senki.

– A visszhang lehetett – mondta Gavin, de nem túl meggyőzően. Figyeltük még egy darabig, de több hang nem jött.

Végül összeszedtük mindazt, ami használható volt, és belegyömöszöltük a Jeffersonnak, Gavinnak és nekem szánt holmit egy papírládába.

– Leviszünk mindent, és alaposan kimossuk – jelentettem ki.

– Várj csak! – kérte Gavin. – Szeretném, ha ezt vennéd fel ma este.

Kivett a ruhák közül egy halvány rózsaszín, csupa csipke, váll nélküli báli ruhát, hatalmas krinolinnal.

– Én meg ezt veszem fel – mutatott egy frakkra. A kabát hegyes, hosszú szárnya a térde alá ért. Az inge ujja bő volt, a csuklónál pánttal szorosan összefogva, takarta az ujjait is. Ehhez cilindert is talált, a ruha zsebében pedig a hozzá való csokornyakkendőt.

Mindnyájan nevettünk. Charlotte néni összecsapta a kezét, és kijelentette, hogy ezek után ő is keres valami vidámat ma estére.

– Akkor ma bált rendezünk. Csinálok egy kis krémest, Luthert pedig megkérjük, hozzon fel egy kis almabort. Christie zongorázik, mi énekelünk hozzá. Olyan boldog vagyok, hogy itt vagytok! Úgy érzem magam, mintha egy új családban születtem volna újra!

Mialatt én a padlásról szerzett ruhákat mostam, Gavin elvitte Jeffersont, hogy a nap hátralévő részében

segítsenek Luther munkájában. Charlotte segédkezett nekem a ruhák körül, és további történeteket mesélt a fiatalkoráról. Ha Cutler nagymamáról kérdeztem, nyomban elhallgatott. Éreztem, hogy sokkal többre emlékszik, mint állítja, de csupa kellemetlen emlék lehet. Nem lepett meg azok után, amit Cutler nagymamáról hallottam.

Charlotte elég fontos alkalomnak vélte a mai vacsorát, hogy csirkét vágjon, elindult tehát meggyőzni Luthert. Alig ment el, lépteket hallottam a folyosón.

– Gavin? – Semmi válasz. – Jefferson? – Megint semmi. Abbahagytam a mosást, és kikémleltem az ajtón. Megmozdult egy árny. – Ki van itt? – kiáltottam felé. Továbbra sem válaszolt, de határozottan éreztem valakinek a jelenlétét. A szívem hevesen dobolt. – Gavin, ha meg akartál tréfálni, hát nagyon rossz viccet találtál ki! – Vártam, de senki nem szólt. Óvatosan kiléptem a folyosóra. Nyikorgott a padló. Megálltam, és erősen füleltem.

Jobbról nehéz lélegzésre lettem figyelmes. Arrafelé léptem és... megláttam őt! Ijedtemben először meg sem tudtam szólalni a látványtól.

Magas, testes ember volt, sötét, göndör hajjal, nagy fekete szemmel. Többnapos szakálla és bajusza is éppoly fekete volt, mint a haja.

Végül hatalmasat sikítottam, arra leszaladt a lépcsőn, és eltűnt az egyik mellékajtón. Miután elment, már nyugodtabban voltam képes rágondolni. Megállapítottam, hogy kerek, puha arca inkább kíváncsi volt, mint fenyegető.

Gavin hallotta meg odakintről a sikolyomat, azonnal berohant a házba, a sarkában Jeffersonnal, majd Charlotte-tal és Lutherrel.

– Mi történt? Valami baj van?

A folyosó felé mutattam.

– Láttam őt! Az az ember pontosan itt állt. Ezúttal nem képzelődöm. Egy magas, fekete hajú, nagy szemű, sötét bőrű ember, kopott szürke nadrágban, fekete nadrágtartóval.

– Ki lehetett? – kérdezte Gavin Luthert.

– Az teljesen ártalmatlan – motyogta Luther.

– Ki ártalmatlan? – faggatta Gavin.

– Az csak Homer. A Douglaséknél lakik, a közvetlen szomszédunknál. Ne is törődjetek vele. – Már indult is kifelé.

– De Luther… ez az ember a házba, éjszaka a tetőről benézett az ablakon át! Végig itt kémkedett utánunk.

– Ne törődjetek vele – ismételte, és kiment.

– Ki az, Charlotte néni? Miért jön be ide így? – fordultam Charlotte-hoz.

Charlotte csak mosolygott, és megvonta a vállát.

– Szeret minket. Luther mindig ad neki valamit. Én is kinn hagyok neki cukrot és süteményt az asztal szélén, ő pedig valamikor napközben idejön és megeszi. Néha segít Luthernek a ház körüli munkákban.

– Nem bántott? – érdeklődött aggódva Gavin.

– Nem. Azt hiszem, én jobban megijesztettem őt, mint engem.

– Csak tudni akarja, kik vagytok, és miért vagytok itt – mondta

Charlotte. – Nagyon félénk. Talán mert a nevelőszülei kinn találták meg a mezőn.

– Talált gyerek?

– Igen. A házuk előtti mezőn találták, éppúgy, mint Mózest a folyóban. Egyszer csak ott volt egy napon, és sírt. Mivel nem volt gyerekük, ajándéknak tekintették. De az egész környék tudja, hogy valaki kitette, elhagyta a szerencsétlent.

Nevetett.

– Szegény Homer. Az hiszi, az égből pottyant le. Egyébként tapsikolt – Luther jóváhagyta a csirkevacsorát és a jelmezbált. Isteni lesz, nem?

– Homer is eljön? – kérdezte Jefferson kerek szemmel.

– Talán, ha akar. – Charlotte íziben nekiállt az előkészületeknek.

– Jól van – mondta Gavin. – Sajnálom, hogy nem hittem neked az este. Homer volt. Kíváncsi vagyok, miféle meglepetéseket tartogat még számunkra ez a hely. Menjünk, Jefferson – tette rá a kisfiú vállára a kezét-, térjünk vissza a rabszolgamunkához. Itt a férfiakra hárul a dolog neheze – tette hozzá tréfásan.

– Csak nem? Közlöm veled, Gavin Steven Longchamp, hogy a háztartási munka legalább olyan nehéz, mint a farmon dolgozni.

Főleg, ha a ház olyan elhanyagolt, mint ez! – vágtam vissza, csípőre tett kézzel.

– Hűha, kisöcsém, szaladjunk ki a kutyaólba, igyekezzünk, amíg lehet!

– Hogy? – kérdezte Jefferson zavartan. Gavin a fülemhez hajolt.

– Ha mérgelődsz, még sokkal szebb vagy – súgta.

Tetőtől talpig elpirultam, ő meg nevetve kisietett Jeffersonnal szorosan a nyomában.

Csodálatosan finom vacsora sikeredett. A maga csöndes módján Luther is kitett magáért, hozott friss salátát, paradicsomot, répát a kertből, és fejenként egy-egy óriásira nőtt krumplit.

Charlotte kijelentette, hogy az igazi ebédlőben fogunk étkezni.

– Ugyanúgy, mint apám életében, amikor rangos vendégei érkeztek. – Ránézett Lutherre, aki beleegyezésül csak dörmögött.

Letörölgettem a hosszú mahagóni asztalt, Charlotte pedig szép, hímzett terítőt vett elő, és megmutatta a porcelánt a hozzá való ezüst étkészlettel. Elmondta, hogy Emily lakat alatt tartotta mindezt a tálalóban, a kulcsát meg eldugta.

– Amikor meghalt és a pokolba került, Luther feltörte a lakatot, és mindent visszatettünk a helyére. Még mostanában is találunk rejtekhelyeket a házban – mondta élvezettel Charlotte. – Még pénzt is leltünk egy szőnyeg alatt!

Luthernek arra is volt gondja, hogy az étkezés idejére felkapcsolja a csillárokat. Az ezüstnemű, a porcelán, a

hímzett terítő és a szalvéták rendkívül elegánssá varázsolták a nagy ebédlőt.

Luther elővette a két ezüst gyertyatartót, és feltette az asztalra. A terítés után mindannyian elvonultunk átöltözni. Gavin és én felvettük azt a ruhát, amit ő talált számunkra. Charlotte rábeszélte Luthert, hogy vegyen tiszta inget és nadrágot, sőt mossa meg a haját.

Gavin segített Jeffersonnak öltözködni, azután kopogott a fürdőszoba ajtaján, ahol én készülődtem. Azt a fésűt és hajkefét használtam, amit a kis cseresznyefa ládában találtam, és feltűztem a hajamat egy fésűvel, hogy úgy nézzek ki, mint az a fiatal lány az ezüstkeretben, a szigorúan hátrafésült hajjal, hátul nyakba lógó fürtökkel. Felvettem egy gyöngysort, hozzá a gyöngy fülbevalókat.

– Odavezethetem, hölgyem, a vacsorához? – érdeklődött- Egy pillanat – szóltam ki nekik, amíg eligazítottam a krinolinos alsószoknyát. Vajon hogyan viselték ezeket a holmikat a nők? Amikor kinyitottam az ajtót, olyan volt, mintha száz évet mentünk volna vissza az időben. Frakkjában, cilinderében Gavin roppant elegáns és csinos volt. Ami a padláson viccesnek látszott, most szépnek és az alkalomhoz illőnek tűnt. Az ő szemében is látható volt a meglepetés. Egy másodpercig egyikünk sem tudott megszólalni.

– Murisan néztek ki mind a ketten – állapította meg nevetve Jefferson.

– Épp ellenkezőleg, kisöcsém – okította kedvesen Gavin.

Ilyen gyönyörű fiatal nőt még életemben nem láttam! Christie kisasszony? – kínálta fel a karját.

– Köszönöm, Mr. Longchamp. – Jefferson ámuldozva nézte, ahogy belekaroltam Gavinba, és végigvonultunk a folyosón.

Jefferson előreszaladt értesíteni Charlotte-ot az érkezésünkről, pedig kijött a lépcső aljáig megszemlélni minket.

– Fantasztikusan néztek ki együtt! – kiáltott fel, kezét az arcához szorítva. Luther is kijött a fogadásunkra, szélesen elmosolyodott.

– Köszönjük, drága Charlotte néni! – hálálkodtam. Mindannyian nevetve bementünk az ebédlőbe, és nekiláttunk a lakomának. Utána együtt mosogattunk el. Charlotte kívánságára a nappaliba mentünk, ahol a zongora állt. Charlotte behozta a krémeseket, Luther almabort töltött a poharakba, egy keveset még Jeffersonéba is. Majd mindenki leült a pamlagra, én meg helyet foglaltam a zongoránál.

Luther meggyújtott minden világítótestet: az összes gyertyát, petróleumlámpát. A helyiséget mégis hosszú árnyékok lepték be. Az ósdi, nehéz függönyök, mint a szellemek, csüngtek az ablakokon.

Mozartot és Lisztet játszottam, s megint felülkerekedett bennem az az érzés, hogy nem ezen a világon vagyok. A zene magával ragadott, mintha varázsszőnyegen ülnék. Felnéztem a jelmezbe öltözött Gavinra, majd a könyvespolc üvege által visszavert tükörképemre, s az volt az érzésem, megteremtettem a Booth-ősök számára

a lehetőséget, hogy akár csak egy pillanatra, de visszatérjenek. Arra a fiatal lányra gondoltam, akit a padláson lévő képen láttam. Elképzeltem, hogy az ő mosolya az enyémben ölt most testet az ő szeme nézi most Gavint az enyémmel.

Hallottam a ház, nevetéssel teli hangjait, az összecsendülő poharakat, a zenét, és valakinek a lépéseit a folyosón, ezelőtt száz évvel, amint a nevemen szólít a lépcsőházból. Lehunytam a szemem, a kezem lecsúszott a billentyűkről, mintha szellem irányítaná. Idegenné vált a saját muzsikám. Úgy játszottam, mintha soha nem akarnám abbahagyni. Aztán kinyitottam a szememet, s egy árnyat pillantottam meg a szoba másik végében. Levegő után kapkodva, abbahagytam a játékot.

– Valami baj van? – érdeklődött Charlotte. Intettem neki az árny felé. Mindenki arra fordult. Charlotte elmosolyodott.

– Ó, szervusz, Homer!

– Gyere ide, fiam – mutatott egy székre Luther. – Ne bóklássz titokban, a házban! Ülj le, és viselkedj rendesen.

Homer lassú mozdulatokkal kijött a sarokból, félénken áthaladt a helyiségen. Ugyanazt a kopott ruhát viselte, mint amikor először láttam. Valóban olyan félénk és bátortalan volt, ahogy Charlotte lefestette.

– Hornért be kell mutatni – jelentette ki komoly képpel Charlotte. Luther egyetértően morgott.

– Homer, ő Charlotte unokahúga, Christie, a testvére, Jefferson és Gavin Longchamp. Egy időre a vendégeink, ezért ne szaglássz utánuk és ne ijesztgesd őket. Hallod?

Homer tágra nyílt, kíváncsi szemmel bólogatott.

– Vegyél magadnak krémest, Homer – kínálta Charlotte. A fiú nekiesett a süteménynek, de miután bámultuk, abbahagyta a falást.

– Játszana tovább? – fordult hozzám.

– Mondd, hogy kérem szépen – oktatta Charlotte. – Mindig mondd, hogy kérem, ha akarsz valamit a másik embertől.

– Kérem szépen – helyesbített Homer.

Gondolkodtam egy kicsit, azután elkezdtem a Holdfényszonátát. Homer arcára nagy, buta mosoly ült ki. Luther roppantul élvezte a zenét. Újra töltött mindenkinek a borból, kivéve Jeffersont. Még egy könnyű kis darabot lejátszottam, és megálltam pihenni. Ittunk egy kis bort. Charlotte régi lemezeket halászott elő, és feltette a gramofonra.

– Asszonyom? – kínálta fel a karját Gavin. Felálltam, és táncoltunk a keringőre, ahogy tőlünk tellett. A bor okozta enyhe mámorban nemigen törődtünk a helyes lépésekkel vagy a ruházatunkkal. Charlotte szerint csodálatos volt, folyton mosolygott és tapsolt. Homer is jókedvűen nevetett. Gavin pörgött-forgott velem a zenére.

– Micsoda bolondos, mégis csodálatos este ez a mai – mondta Gavin. – Boldog vagy?

– Igen, nagyon – feleltem, de a sok forgástól szédülni kezdtem, meg kellett állnom. Jefferson addigra már el-

aludt. A napi munka, a játék és a kevéske bor megtette a hatását.

– Gondolom, most már jó éjszakát kellene kívánnunk – mondtam nevetve, mert kissé táncolt előttem a szoba. – Ó istenem, egyikünk sem szokott még a sok munkához – szorítottam a tenyerem a dobogó szívemre.

– Igen jó ötlet – kapott rajta Gavin is. Odament Jeffersonhoz, hogy felvigye az ölében. De Homer hamarabb termett talpon.

– Hadd vigyem én – kérte. Felkapta Jeffersont, mint egy pelyhet. Gavin csak nézte.

– Légy óvatos vele, Homer! – intette Luther. – Ez nem szalmazsák.

– Jó éjszakát, Charlotte néni – néztem vissza az ajtóból Scarlett OHara mozdulatával. – Jó éjt, Luther. Mindkettőjüknek nagyon köszönjük a szép estét.

– Mi sem szórakoztunk ilyen jól évek óta, ugye, Luther?

– Nem – mondta, de nem vette le a szemét Homerről. – Egyenesen az ágyához vidd, Homer, aztán gyere le!

Homer igent mondott, és hatalmas termetéhez képest valóban gyengéden szállította fel a gyereket a lépcsőn Gavin és az szobájához. Gondosan letette az ágyra.

– Nagyon kedves, Homer. Gyere el holnap is – kértem. Csak bólintott, azután elszaladt. Gavin lehúzta Jefferson cipőjét, és ráadta a hálóinget, én azalatt bementem a fürdőszobába. Amikor megláttam magam a tükörben, kuncogni kezdtem. Még a szobában sem tudtam abba-

hagyni, csak ültem az ágyamon, és vihogtam. Gavin bekukucskált.

– Hé, mi folyik itt? – dugta be a fejét az ajtón. Én csak még jobban nevettem. Odajött hozzám. – Mi olyan nevetséges?

Látványa az ódon öltözékben még hisztérikusabb nevetésre ingerelt. Már a gyomrom is fájt belé, nyögve hátravetettem magam az ágyon.

– Be fogsz pisilni, ha nem hagyod abba a nevetést – figyelmeztetett Gavin.

Rábámultam, és abban a pillanatban a nevetést felváltotta a sírás. Csak zokogtam, a könnyek összevissza csurogtak le az arcomon. Szomorú, forró könnyek voltak, a kínszenvedés régi könnyei. Gavin szörnyen megijedt a hirtelen hangulatváltozástól, letérdelt az ágyam mellé, és szüntelenül simogatta a hajamat.

– Ne sírj, ne sírj! Minden jóra fordul. ígérem neked, Christie. Nem bírom elviselni, ha sírsz – kezdte lecsókolni a könnyeimet.

Átfogtam a nyakát, és beletemettem arcomat a vállába. Ő egyre csak simogatta a hajam és vigasztaló szavakat suttogott. Felemeltem a fejem, és az ajkaink találkoztak.

– Christie – súgta. Először gyengéden ért össze a szánk, azután erőteljesen, hevesebben csókoltuk egymást. Ahogy a nyelvem az övéhez ért, áramütés futott végig az egész testemen. Megcsókolta a nyakam és a vállam. Egyre lejjebb kívántam a csókjait, de a keblemnél megállt.

– Gavin…

– Csak a bor teszi. Attól vagy bolondos és szomorú.

– Gavin – folytattam, a fekete szemébe nézve -, voltál már valaha egészen közel egy lányhoz?

– Egészen közel?

– Ruha nélkül egymás mellett? – kérdeztem. A bor nélkül talán soha nem kérdeztem volna ilyet. Megrázta a fejét, azután megint megcsókolt.

Philip bácsi szörnyű emléke kísértett meg, amikor leszorított, megerőszakolt, de elűztem magamtól. Az ocsmány dolog volt ez viszont egészen más. Nem akartam félni többet egy érintéstől, a csóktól, közelebb akartam Gavin testét érezni, mert nem akartam emlékezni többé Philip bácsi ajkának érintésére.

– Gavin – suttogtam, – érints meg hamar, hadd felejtsem el,.,

– Christie… te… csak a bortól van…

– Nem, ez már nem a bor hatása. Kérlek. Semmi másra nem akarok gondolni, csak rád és erre a percre.

Megfogtam a kezét, és a mellemre tettem.

– Nem, Christie, nem! Nem így. Nem akarok hasznot húzni a helyzetből. – Elvette a kezét. A párnába rejtettem az arcom, nehogy észrevegye, milyen zavarban vagyok. – Nagyon szeretnék együtt lenni veled, de nem olyankor, amikor nem vagy egészen beszámítható.

Vissza akartam kiabálni, hogy igenis beszámítható vagyok, és nem a bortól van, ha a bennem lévő nő azt követeli, hogy szépen szeressék, és ne egy őrült erőszaka tegye felnőtté. Szerettem volna azt képzelni, hogy ez az

első alkalom, és meg akartam tudni, milyen az, amikor egy lányt nem megerőszakolnak, hanem azé lesz, akit szeret. A testem a szeretetteljes bánásmódot kívánta, gyengédséget. Azt akartam, hogy feloldódjunk a csókban, amely minden porcikámat feléleszti, és felkavarja a képzeletemet. Akartam Gavin érintését, a szenvedélyt, amilyen csak férfi és nő között lángolhat fel, és ne szörnyűség legyen, ami egész életemben kísért majd.

– Christie érintette meg a vállam. – Jól vagy?

– Nem – nyögtem fel. – Akármit teszek, a szörnyű emlékeim úgy bugyborékolnak bennem, mint a maró sav. Nem tudok túljutni a rémálmokon – fordultam vissza hozzá. – Elszöktem előlük Cutlers Cove-ból, Gavin, de nem tudok szabadulni azoktól a borzalmaktól, amiket velem műveltek. Mocskosnak érzem magam miattuk, amitől sem zuhany, sem fürdő nem tisztíthat meg. Nem ezt gondolod te is? Talán ezért nem akarsz megérinteni engem.

– Nem, Christie. Nem igaz – tiltakozott. – Igenis szeretnélek megérinteni. Minden erőm kell hozzá, hogy ne tegyem.

– Jaj, Gavin! Ne légy olyan erős! Szükségem van a közelségedre – mondtam, mintha nem is én beszélnék, csak egyik darabom, amit eddig nem ismertem. Egy hosszú percig némán szemlélt, azután kezdett kigombolkozni. A petróleumlámpánál láttam, amint leveti az ingét és a zakót. Akkor én is felültem, és levettem magamról az öreg ruhát. Csak a melltartó és a bugyi maradt rajtam. Bemásztam a takaró alá. Gavin, miután megnézte

Jeffersont, bebújt mellém. Jó ideig nem szóltunk semmit, csak feküdtünk egymás mellett.

– Christie… nem vagyok biztos benne, nem igazán tudom… mit akarsz tőlem.

Amikor mellettem feküdt, rájöttem, milyen messzire mentem, és milyen gyorsan. Hirtelen meg is ijedtem a gondolattól. Talán mégis Gavinnak volt igaza.

– Csak fogj meg, hadd aludjak el a karodban – súgtam neki.

– Azért ez nem ilyen egyszerű – suttogta. Az ágyékából kiemelkedő keménység megmagyarázta, miért nem.

– Jaj, Gavin, nagyon rossz vagyok hozzád, csak kínozlak, mindenfélét követelek tőled. Biztosan utálsz érte.

– Soha nem tudnálak utálni, Christie. Lehetetlen. – Az ajka az enyémre tapadt.

– Gavin, tényleg nem vagyok részeg.

– Tudom.

– Gavin, felejtesd elvelem. Muszáj elfelejtenem – könyörögtem.

Ujjaival megkereste és kioldozta a melltartó kapcsát. Eltávolította a fehérneműt, és gyengéden simogatni kezdte a mellemet, amíg a mellbimbóm megkeményedett. Akkor bújtam ki teljesen a melltartóból.

– Christie, Christie… – áthúzta a bugyit a csípőmön. Felemeltem a lábam, hogy levehesse rólam. Meztelenül feküdtem mellette, éreztem, mekkorákat ver a szívem, nyilván Gavin is érezte.

Ő is levette a fehérneműt magáról, megcsókolt, és gyöngéden a lábaim közé feküdt. Éreztem lüktető férfi-

asságát, lehunytam a szemem, de újra kinyitottam, hogy lássam a kedves arcát, és a szemébe nézhessek.

– Christie? – kérdezte még egyszer.

– Igen, felejtesd el velem, Gavin! – suttogtam neki.

Minden fenntartásomat sutba dobtam, mondván, ez az igazi szerelem, nem őrült, állati párzás. Erre az önkívületre vágytam. A csúnya emlékek minden csókkal, minden öleléssel egyre mélyebbre szálltak. Láttam Gavin arcát, amint a szeme kigyúlt a szerelemtől. A szívem is tele volt szerelemmel és reménységgel. Talán ez a szerelem, amit én érzek Gavin iránt, és amit ő érez irántam, legyőzheti a családi átkot, amely ránk zúdult. Szépen elaludtam mellette, és egy szebb jövőről álmodtam.

Kígyó a kertben

Ébredéskor egyedül találtam magam. Gavin valamikor az éjszaka folyamán visszament a saját ágyába. Korán lehetett még, napkelte előtt, amikor eszembe jutott a mami. Mióta az első havi vérzésem megjött, gyakran bejött a szobámba, és bizalmas dolgokról beszélgettünk. Sokszor ott kefélte a haját az én toalettasztalomnál, vagy megmutatta, ha vett egy új holmit, de a vége mindig az lett, hogy a szexről beszélgettünk.

Emlékszem, megkérdeztem, mi a különbség, ha egy nő egyszerűen csak odaadja magát egy férfinak, vagy ha szerelemből teszi. Letette a hajkefét, s egy pillanatig csak nézte magát a tükörben, aztán halványan elmosolyodott.

– Az a különbség, hogy az ember érzi a beteljesedést – mondta azon a kellemes, lágy hangján, amit úgy szerettem. – Amikor a szíved és a lelked, csodálatos és varázslatos módon egyet akar,

Christie. – Szemében a csillogás megláttatta velem az ő legszemélyesebb, legdrágább perceit.

– Azt mondod, varázslatos, mami?

– Igen, kicsim. – Megfogta a kezem, és hirtelen olyan komoly lett, mint egy vasárnapi iskolai tanító. – Csodálatos, mert olyan nyilvánvaló titkok birtokába jutsz, amelyek mellett azelőtt csak úgy elmentél, vak és süket voltál irántuk. Azok a nők, akik csak magáért a szexuális élvezetért csinálják, egész életükben csak félig élnek.

– Amikor szerelmes lettem, valóban és igazán szerelmes, hirtelen minden más jelentőséggel bírt. Először vettem észre egy csomó dolgot, amit azelőtt nem láttam, habár korábban is körülöttem volt. Még a csillagok is szebben ragyogtak a madarak másképp énekeltek az óceán fenségesebbé vált a legtermészetesebb dolog, mint a napkelte is, áhítattal volt teli. Soha nem unatkoztam. Minden perc éppolyan értékes lett, mint a rákövetkező.

– Ami a legfontosabb, Christie – nézett rám még komolyabban – meg tanultam magamat is tisztelni. Nem szégyelltem az érzéseimet, sem a testem nyújtotta gyönyört. És tudod, mire jöttem rá még? – fogta suttogóra a hangját. Soha nem fogom elfelejteni a szemét, ahogy akkor rám nézett. – Azok a lányok, akik csak úgy odaadják a testüket egy férfinak a pillanat gyönyöreiéit, nem becsülik magukat, sőt még a szeretkezést sem. Saját maguk legjavát ölik meg, fojtják el, mert kizárják magukból a lelket és a szerelmet.

– Az olyanoknak a csillagok magától értetődőek boszszantja őket a hajnali madárcsiripelés az óceán egyhangú. Azt hiszik, hülyeség megnézni a napfelkeltét, mert fárasztó. Olyan, mintha... mintha nem tudnák, mi az, repülni a boldogságtól csupán egyik sekélyes dologtól sodródnak a másikig.

– Mit gondolsz, érted, mit akarok elmondani neked?

– Azt hiszem, igen, mami – válaszoltam, de csak most értettem meg igazán.

Lassan, amikor az első napsugarak megcsillantak a fákon, és a sötétség árnyait szivacsként magába szívta a

föld, úgy éreztem, mindennel tökéletes összhangban vagyok. Észrevettem a virágokat, a füvet és az állatokat, amint nap nap után újraélednek a reggellel. Szélesre tártam az ablakot, úgy lélegeztem be az üde, nyári levegőt, mintha a napfényt is magamba szívhatnám. Átfontam magam a karommal, és lehunyt szemmel visszaidéztem a percet, amikor Gavinnal megérintettük egymás lelkét és testét, azzal az ígérettel, hogy hűségesek leszünk és szeretni fogjuk egymást örökké. Tudtam, mi az, repülni a boldogságtól.

– Jó reggelt! – lepett meg a hátam mögül Gavin. – Visszamentem a saját ágyamba, nehogy Jefferson keressen – hajolt hozzám, és megcsókolta az arcomat.

– Jefferson hol van?

– Képzeld el, egyedül kelt fel, megmosakodott, felöltözött, és már lenn is van Charlotte-nál meg Luthernél! Alig várja, hogy belebújhasson a festékes vödörbe. Remekül kijön Charlotte-tal, nem gondolod?

– Igen. Ez szinte csoda, mindent megkönnyít nekem – sóhajtottam. Gavin mosolygott, de azután komollyá vált.

– De azt megérted, hogy bármennyire boldogok is vagyunk, nem maradhatunk itt örökre, mint Charlotte képzeli. Jeffersonnak is szüksége van a hasonló korú fiúk társaságára, vissza kell mennie az iskolába, és…

– Tudom. – Visszaejtettem a fejem a párnára. Duzzogva gubóztam magamba.

– Tényleg tudnod kell, ez csak ideiglenes megoldás lehet,

Christie. Nemsokára gondolkodnunk kell valami más-son.

– A bölcs, öreg Gavin. Én vagyok az álmodozó, te vagy az okos.

– Ez viszont remek párosítás. Amint a túlzott okosság lehúz, te majd mindig magasba emelsz az álmok szárnyán.

– És ha én fogok túl sokat álmodozni, te húzol vissza a valóságba. Éppúgy, mint most.

– Inkább megcsókollak. – Ezzel lágy csókot nyomott az ajkamra. Amint a szemébe néztem, megint rám tört az a bizsergő érzés.

– Most jobb lesz, ha elindulunk, mielőtt keresni kezdenének suttogtam halkan.

– Igaz – egyenesedett fel. – Én most farmer vagyok – húzta ki a mellét, s csípőre tette a kezét – rengeteg a munkám. Sőt neked is, asszony. Vajat kellene köpülnöd, kenyeret sütni és felsúrolni a padlót!

– A padlómosást rád hagyom, Gavin Steven Longchamp! vágtam hozzá a párnámat. Ö nevetve elkapta.

– Nyugi, nyugi – fenyegetett meg az ujjával.

Gyorsan felöltözködtünk, és leszaladtunk a lépcsőn. Homer is ott volt a konyhában, együtt reggelizett Lutherrel és Jeffersonnal, amikor beléptünk. Csodálkoztam, mit csinál itt ilyen korai órában.

Nem eszik otthon a saját családjával? Luther látta a kérdést az arcomon.

– Homer segít a szalma bálázásánál, ma kimegyünk a mező keleti oldalára – magyarázta Luther.

– Jeffersonnak meg olyan jó ötlete támadt! – lelkendezett Charlotte. – Még Luthernek is tetszett, ugye? – Luther dörmögött, és folytatta az evést.

– Na, mi az a jó ötlet? – kérdeztem.

– Kifestjük az istállót. Már csak a színen gondolkozunk. Piros legyen-e, mint a Mr. Douglasé, vagy zöld?

– Zöld istállót még nem láttam soha.

– Az biztos – döntötte el a kérdést Charlotte. – Legyen az egyik oldala zöld, a másik piros. Az eleje piros, a háta meg zöld.

Vagy legyen fordítva a bejárat és a hátoldal?

– Nem bolondítják meg a teheneket a színek? – vetette közbe Gavin. – Nem fogják azt gondolni, hogy karácsony van júliusban?

– Jaj, azt hiszed? – aggódott Charlotte.

– A teheneket nem érdeklik a színek – motyogta Luther. – Azt se tudják, mi az a karácsony. – Láthatólag nem akarta izgatni Charlotte-ot, sem ellenére tenni bármit.

– Mindenki segíthetne – kérte Charlotte.

– Homer és én kifestjük az elejét – jelentette ki Jefferson. – Jó lesz, Homer?

Homer ránk pislantott, mielőtt bólintott.

– Homernek nincs dolga a saját farmjukon? – tettem fel a kérdést.

– Douglaséknak már nincs, meg a födjük, amin dolgozni lehetne. Ők nyugdíjba vannak – szólt Luther.

– Vannak testvéreid, Homer? – kérdeztem tőle, mire a fejét rázta.

Megint Luther avatkozott közbe: – A szülei már nem voltak fiatalok, amikor ő megérkezett hozzájuk. – Félretolta a tányérját. – Menjünk, és kezdjünk hozzá – nézett Gavinra. Gavin sietve kortyolt egyet a tejéből, mint aki megadja magát.

– Ma almás rétest sütök – fontoskodott Charlotte. – Most, hogy több szájat kell etetnem, igyekeznem kell.

– Ne csinálj nagy ügyet belőle – óvta Luther. – Csak azért, mert van néhány vendégünk, nem kell felhajtást csinálni.

– Ha akarok, akkor én bizony felhajtást csinálok! – lőtt vissza

Charlotte, amire Luther megint csak a szokásos dörmögésével válaszolt.

– Mikor kezdhetjük az istálló festését? – érdeklődött Jefferson.

– Holnap – felelte Luther. – Majd ha befejeztük, amit ma meg kell csinálnunk.

– Akkor segítek én is – ajánlkozott Jefferson. Luther majdnem elnevette magát.

– Soha sem utasítom vissza a segítő kezet, legyen az akármilyen kicsi. Menjünk!

– A férfinép távozik – súgta a fülembe Gavin, azután ment Homerrel és Lutherral. Jefferson is helyére tolta a székét.

– Hát te mit csinálsz ma, Christie? – kérdezte tőlem.

– Mosni fogom a ruháinkat, takarítok, azután megnézem a könyvtárat. Este felolvasok neked, de magadnak is gyakorolnod kell az olvasást.

– Jaj – és a szorzótáblát! Jefferson az idén nem valami jól szerepelt az iskolában – mondtam a többieknek, és roppant szigorúan néztem rá. – A számtant, az olvasást és a helyesírást kell gyakorolnia, igazam van, Jefferson?

– Homer sem tud helyesen olvasni, mégis rendes fickó védekezett Jefferson.

– Tényleg? – néztem Homerre, aki abban a pillanatban lehajtotta a fejét. – Ha Homer akarja, neki is segítenék az olvasásban és a helyesírásban.

– Az remek lenne! – kiáltott fel Charlotte. – Csinálunk itt egy egy tantermes iskolát, amilyenbe én is jártam kislánykoromban. Bár oda sem jártam nagyon hosszú ideig, igaz, Luther?

Luther gyorsan rám pillantott.

– Nem. Most itt fogunk ácsorogni, amíg a dogunk odakünn vár?

Éreztem Luther viselkedéséből, hogy nem szívesen gondol vissza a múltra.

– Nem – fejezte be Charlotte – én szaladok almát szedni.

– Jól van – sietett útjára Luther, nyomában Gavinnal, Homerrel és Jeffersonnal.

A reggeli órák hamar elteltek. A szobáinkat takarítottam, pucoltam, poroltam ki alaposan. Megtisztítottam az ablakokat, és felmostam a padlót. Azután módszeresen átvizsgáltam a Jeffersonnak és a magamnak kiválogatott

régi ruhákat. Ebéd után kerítettem sort a könyvtár szemügyre vételére. A régi könyvek olvasatlanul, porosan sorakoztak a polcokon, viszont sok jó darabot tartalmaztak a klasszikusoktól. Találtam Dickenst, Maupassant-t, Tolsztojt, Dosztojevszkijt, azután Mark Twaint. A legtöbbjük első kiadás volt.

Megtaláltam a kedvencemet is: Burnett Titkos kertjét. Azt választottam ki Jeffersonnak a felolvasásra, és az olvasás gyakorlására. Este, a napi kemény munka és Charlotte remek vacsorája, rétese után bevittem Jeffersont a könyvtárba olvasni és olvastatni.

Gavin és Homer is velünk jött. Homer egész nap itt volt, segített Luthernak, rendszeresen velünk vacsorázott. Habár alig beszélt, láttam rajta, mindent ért, ami körülötte zajlik, és nagyon élvezte Jefferson társaságát. Az öcsém is rendkívül hamar megbarátkozott vele. Végül is egy óriásira nőtt, melegszívű, kedves gyerek volt.

Amíg felolvasást tartottam a Titkos kertből, Gavin átvizsgálta a könyvtárat, és talált a maga számára is egy könyvet. Így azután félrevonult egy sarokba, s magunkra hagyott bennünket Homerral és Jeffersonnal. Először Jeffersonnak kellett felolvasnia egy egész oldalt. Igyekezett jól olvasni Homer miatt, és jobban is sikerült neki, mint általában. Utána átadtam Homemek a következő lapot. Kétségbeesetten nézett rám.

– El tudod olvasni, Homer? – Érdeklődésemre csak bólintott, nézte a könyvet, de nem fogott bele. – Próbáld meg, olvass nekünk. Jártál egyáltalán iskolába? – kérdeztem, mert még mindig habozott.

– Igen, de a harmadik osztály után abbahagytam, mert segítenem kellett a gazdaságban.

– És azóta senki nem tanított? – Megint rázta a fejét. – Az baj, Homer. Ha jobban olvasnál, többet tudhatnál. – Bólogatott. Odamutattam neki egy egy betűre. – Ki kell ejtened a betűket, Homer! Ez az A betű, mint az aratás az , mint a liba első hangja az , mint ugrik , mint dal és , mint tej. Utána már csak össze kell olvasni a hangokat. Ez azt mondja: aludt.

– Aludt – mondta ki.

– Igen, nagyon jó, ugye, Jefferson? – mosolyogtam bátorítóan rájuk. Rápillantottam Homer nyakára, amelyet most fedetlenül hagyott a levágott haja, és megláttam az anyajegyet. Egy percig sem volt kétséges előttem: patkó alakú volt! Kivert a hideg, mert emlékeztem Charlotte gyerekének a történetére.

Mit jelent ez? Miért pont Homer viseli ugyanazt az anyajegyet? Charlotte találta ki az egészet? Még fél órán át gyakoroltuk az olvasást Jeffersonnal és Homerral, aztán hagytam, hadd mutassa meg Jefferson a fiúnak, hogy festette ki a könyvtár melletti szobát.

Amint kimentek, elmondtam Gavinnak, mit láttam Homer nyakán.

– És?

– Emlékszel, elmondtam neked Charlotte történetét a gyerekkel. Meg a babával a bölcsőben.

– Azt gondoltam, ez is olyan, mint a seprűnyélen távozó Emily, meg a többi szellem…

– Gavin, azért ez elég különös. A szomszédok találják meg a kitett, halálra szánt csecsemőt. Homer meg gyakorlatilag itt él, és most hozzá az az anyajegy is. Meg kell kérdeznem Luthert.

– Nem tudom, örülne-e, ha beleütnéd az orrodat. Hamar méregbe gurul, tapasztaltam kinn a mezőn.

– Nincs ebben semmi, amiért mérgesnek kellene lennie. Szeretném megtudni az igazságot.

– Nem a mi dolgunk, Christie. Talán nem kellene felkavarni a múltat.

– Attól tartok, késő. A házban járkálva folyton érzek valami furcsát. A szellemek dolgoznak itt javában, már felbolygatták.

– Istenem, hát tedd. Mikor akarsz erről Lutherrel beszélni?

– Most rögtön. – Erre Gavin felsóhajtott, és becsukta a könyvet

– Apám azt szokta mondani: aki kíváncsi, hamar megöregszik.

– Remélem, még fiatal maradok egy darabig, Gavin. De én is része vagyok ennek az életnek Meadowsban. Ugyan nem egyenes ágon, de ebből származom. Talán ez a sorsom – vállaltam bátran.

Gavin nevetett. – Csak nevess, ha úgy tetszik, de nekem tudnom kell, miért kísérti a múlt gonosz szelleme a házunkat és a családunkat.

– Jól van, na – kelt fel a székéből. – Lássuk, mit mond Luther!

Charlotte szerint Luther kinn van a magtárban, olajat cserél a kis traktorban. Szép, meleg, csillagos éjszaka volt. Messze a lakott vidéktől, a közlekedéstől, hallottuk, milyen zajos tud lenni a természet. Az emberi tevékenységből fakadó hangok elriasztották a tücsköket, a baglyokat és a mosómedvéket. Gavinnak és nekem is úgy tűnt, minden éjszakai teremtménynek van valami mondanivalója. Luther lámpása megvilágította előttünk az utat.

Ott guggolt a traktorja mellett.

– Jó estét, Luther! – köszöntöttük, amint közeledtünk felé.

Nem akartam megijeszteni, mégis meglepve nézett ránk. – Beszélhetnénk magával? – Megtörölte a szemét, és bólintott.

– Homer hazament már? – nézett körül.

– Nem. Bent van Jeffersonnal. De épp erről akartuk kérdezni, Luther.

– Miről akartatok kérdezni?

– Homerről. Kicsoda ő, Luther? kérdeztem egy szuszra. Luther szeme elkeskenyedett.

– Mi a fenét gondoltok? Homer Douglas, a szomszéd fia. Már mondtam!

– Charlotte bevitt a gyerekszobába, és elmondta a gyereke történetét.

– Ja, úgy, Charlotte csak azt hiszi. – De ismét csak a motort nézte. – Folyton képzelődik. Így menekül a rideg, kemény valóságból.

– Most viszont nincs nehéz élete. Akkor miért képzelődik?

Luther nem válaszolt.

– Valójában nem is volt gyereke? – faggattam könyörtelenül. És a gyereknek nem volt a nyakán egy patkószerű anyajegy?

Luther rendületlenül csak a motorral foglalkozott. Beletöltött egy kanna olajat a motorba. – Nem akarunk bajt okozni. Csak a családról szeretnék megtudni néhány igaz dolgot. Hiszen ez az én családom is.

– A te mamád Cutler vót, és nem folyt benne Booth vér, amennyire én tudom – mormogta.

– De akár tetszik, akár nem, megörököltük a Boothok múltját.

– Az a legjobb, ha nem tudsz semmit erről a családról – állt meg mégis Luther. – Kegyetlen népek voltak ezek, összeházasították a babonát és vallást, és aszerint éltek a maguk gonosz módján. Charlotte-ot áldotta meg az Isten egyedül kedvességgel és vidámsággal. A Booth család, főleg az apja és az Emily, ezt nem bírták elviselni. Gyakorlatilag rabságban tartották a saját otthonában. Úgy dolgoztatták, mint egy rabszolgát, nem kezelték családtagként.

– Mrs. Booth halála után semmi jóság nem maradt ebben a házban. Még meg is ostorozták. Pusztán azért, mert Emily szerint az ördög műve az ő mosolya is. Megpróbálta kiverni belőle, de Charlotte... ő soha életében nem értette, miért ez a gonoszság, és soha nem adta meg magát neki. Egyszerűen nem keményítette meg a szívét.

Mindent megbocsátott mindenkinek, még Emilynek is. – Itt köpött egyet.

– Egyszer egy verés után kijött hozzám vigaszért. Elmondta, Emilynek sikerült kiűzni belőle az ördögöt. Azt mondta, belé költözött... meg hasonlókat. Már készültem rá, hogy magam kűdöm el az Emilyt az ördöghöz... csak hát...

– Csak hát?

– Hát ilyen az ördög. Elkövetteti a bűnt az emberrel. Mint Charlotte-tal és velem... mert vigasztaltuk egymást. A szüleim meghóttak, mi ketten egyedül maradtunk. Főleg éjszaka. Értitek?

Gavinnal egymásra néztünk.

– Igen, értjük.

– Szóval terhes lett. Emily kitalálta hozzá a mesét az ördögről. Szerinte a gyerek biztosan az ördögé. Az öregemberen, Emilyn és persze rajtam kívül senki nem tudott a terhességéről. A faluból se látta őt senki emberfia.

– Emlékszem a szülés éjszakájára – nézett fel az öreg ültetvényes házra. – Charlotte hangosan sikítozott. Az Emily gonosz káröröммel nézte. Mindent, amit lehetett, még jobban megkeserített.

– A Rossz szobában tartották őt?

Rábiccentett és leszegte a fejét.

– Rosszabb. Az Emily bezárta őt a fürdőszobába, amikor eljött a szülés ideje. – Mintha könnyek csillantak volna meg a szemében.

– Micsoda? A szülés idejére? – kérdeztem megbotránkozva.

Ismét csak biccentett.

– Órákig otthagyta egyedül, csak akkor nyitotta ki az ajtót… A természetes ösztönök jól működtek, mert Charlotte elrágta a köldökzsinórt, de szegénykém úszott a vérben.

– Az Emily megengedte neki, hogy a kicsit bevigye a gyerekszobába, de néhány nap múlva láttam, hogy kilopózott a házbúi a mózeskosárral. Utánamentem. Letette a gyereket a Douglasék háza előtti mezőre. Amikor elment, beszóltam Carlton Douglasnek és a feleségének, hogy a birtokukra kitett valaki egy csecsemőt.

Ők boldogan fogadták. Elnevezték Homernek, és tehetségük szerint felnevelték. Emily gonoszul viselkedett vele, mindig elüldözte a közelünkből, a birtokról.

– De Charlotte-nak tudnia kellett, kicsoda ő? – kérdeztem.

– Ha tudja is, sohasem mondja.

– Maga sem mondta meg neki? – érdeklődött Gavin.

Luther szomorúan nézett bennünket egy ideig, azután megrázta a fejét.

– Gondoltam, túl kegyetlen, túl fájdalmas lenne a számára.

Ezért, miután az Emily végre eltávozott a pokolba, egyre többet hoztam Homert hozzánk, míg, láthatjátok, jóformán teljesen köztünk él.

– Charlotte-nak is látnia kellett az anyajegyet, ha én észrevettem.

– Szerintem pontosan tudja Homerről, ha egyenesen nem is mondja, de nem is köll.

– És Homer tudja? – kérdezte Gavin.

– Szavakban semmit. Hasonlít Charlotte-ra... inkább érzi a dolgokat, de nem önti szavakba. Ő egy darabkája itt a természetnek, otthon van a mezőkön, az állatok, a fák és hegyek között, minden élőlényben.

– Hát ez a története – fordult vissza megint a traktorjához.

Kíváncsiak voltatok, hát most elmondtam. Nincs mit dicsekedni a Booth család viselt dógaival. Az összes ősök, kivétel nélkül, sötét, gonosz emberek vótak. Minden ültetvényes közül ők bántak a legrosszabbul a rabszolgákkal. Ütötték-verték őket, még a nők is halálra dolgoztatták a szolgálólányokat. A mező nyugati oldala teli van rabszóga sírokkal. Az apám mutatta meg nekem. Nincsenek ugyan fejfák, de tudom, hol vannak eltemetve. Ha egy szolga megbetegedett, beleásták a földbe, mielőtt kimúlt vóna.

– Jaj, de szörnyű – torzult el az arcom.

– Még mindig vállalod a rokonságot a Booth családdal?

– Charlotte-tal vállalom, nem velük – mondtam.

Helyeslően bólintott. – Ebben van valami. – Megtörölgette a nyakát egy ronggyal. – Ma este melegebb van idekinn, mint egy tyúkólban, nem igaz?

Gavin nevetett.

– Van ám errefelé egy tavacska. Arra a dombon tűi, Howdy Fred felé – mutatott az irányába. – Csak menjetek a kavicsos ösvényen az óriási tölgyfáig. Ott már látni

fogjátok az evezős csónakokat. A tó vizét egy földalatti forrás táplálja.

Igen üdítő. – Mosolygott. – Charlotte és én időnként kiszöktünk oda.

– Remekül hangzik – derült fel Gavin.

– Az ültetvényt nem lehet hibáztatni a tulajdonosai miatt, gondolom. Ezek inkább azt hiszik, szerencsétlenség, meg csak a bajnak van a víz a szántófőd közepén. Én is bajnak venném itten.

Jó darabig mindhárman csendbe burkolóztunk.

– Jó lenne utánanézni Jeffersonnak, Gavin – szólaltam meg végül.

– Rendben van.

– Luther. Köszönöm, hogy megbízott bennünk, és elmondta ezt a történetet.

– Azt hiszem, mivel magad is sok szenvedésen mentél át, meg fogod érteni.

– Megértem.

– Be kell olajoznom a traktort. Itt az ideje. Ha Charlotte érdeklődne utánam…

– Megmondjuk neki – nyugtattam meg. Gavin megfogta a kezem, és visszaindultunk a házba.

Charlotte félúton várt bennünket, és elmondta, hogy Jefferson az egész napi fáradtságtól ismét elaludt a pamlagon.

– Megint Homer vitte fel a szobájába – tette hozzá. Függetlenül attól, milyen kedves és gyengéd volt hozzá Homer, akaratlanul is aggódtam, ezért felrohantam a lépcsőn, Gavinnal a nyomomban.

Jefferson mélyen aludt az ágyában. Hálóingben volt, a takarót gondosan felhúzták az álláig. Homer előbukkant a szoba sarkából, a sötétből.

– Vigyáztam rá, hogy ne essen baja – magyarázkodott Homer.

– Amíg meg nem jöttök.

– Nagyon köszönöm, Homer. Igazán kedves tőled.

– Akkor megyek, mert korán kell lefeküdnöm, ha hajnalban akarok kelni az istálló kifestéséhez. – Elindult.

– Jó éjszakát, Homer! – szóltam utána.

– Jóccakát. – Sebtiben eltűnt, mint egy árnyék a holdfényben.

– Vele nincs gond – mondta Gavin, amikor Jefferson ágya mellé léptem. Lenéztem az angyali kis arcocskájára. Nevetnem kellett, mert eszembe jutott, amit a papa szokott mondani:

Jefferson legalább napi nyolc órán át egy angyal, addig, amíg alszik.

Gavin odajött mellém, és belesuttogta a fülembe. – Nem mehetnénk el a tóhoz, amiről Luther beszélt? Igen meleg van ma este, melegebb, mint egy tyúkólban. – Forró vér szökött az arcomba a szavaitól.

– Fogjuk a törülközőinket, meg egy lámpát, hogy lássuk az ufat – folytatta. – De Jefferson felébredhet és félni fog mondtam határozatlanul.

– Nem ébred fel olyan hamar, és különben is, most már megszokott itt, tudja, hol van. Gyerünk, mi is megérdemlünk egy kis szórakozást.

– Jól van, hozom a törülközőket.

Ugyan nem lopakodtunk, mégis éjszakai szökésre emlékeztetett a dolog. Gavin csak jóval a ház elhagyása után gyújtotta meg a lámpát. Megtaláltuk az ösvényt, amiről Luther beszélt, amely felvezetett a dombtetőre. Onnan már látható volt a kis tó.

Mélységesen sötét volt, de felszíne visszatükrözte a csillagok fényét.

Lesétáltunk a mólóhoz. Levettük a cipőnket és a zokninkat, hogy kipróbáljuk a vizet.

– Hű, ez hideg! – panaszkodtam.

– Csak amíg bele nem mész – vélte Gavin. – Nem mártózunk meg benne? Elolthatom a lámpát, ha úgy kényelmesebben érzed magad.

– Nem kell. Csak hagyd égve.

– Ahogy akarod. – Kezdett vetkőzni. A szívem nagyokat dobbant. Az elmúlt éjjel ugyan anyaszült meztelenül feküdtünk egymás mellett, de akkor legalább sötét volt. Most pőreségünket megvilágította a lámpa és a fényes csillagok. Akármilyen bizalmas volt a kapcsolatunk, akaratomon kívül szégyenlős izgalom lett úrrá rajtam. Ha ennél is gyorsabban verne a szívem, menten elájulnék, gondoltam. Gavin már teljesen levetkőzött, háttal nekem, amikor még csak a szoknyámat kapcsoltam ki. Megfordult felém.

– Bemegyek a vízbe – indult el, és leereszkedett a móló széléről a tóba.

– Hát ez príma – szólt vissza. Csak egy sötét pont volt a feje.

Gyere már, te kis szégyenlős!

– Ne ugrass, különben sarkon fordulok, és visszaszaladok egyedül.

– Ki se nyitom többet a szám – rúgott bele a vízbe, és nagy csobbanással hátrafelé úszott.

Kigomboltam a blúzomat és a melltartót, kiléptem a bugyiból is, de addigra már teljesen libabőrös lettem. A lábamat bedugtam a vízbe, és Gavint kerestem, de eltűnt. Nem hallatszott semmi nesz, a fejét sem láttam semerre.

– Gavin?

Szentjánosbogarak táncoltak a víz felett, sárga fénycsíkot húztak maguk után. A vízbe hajló fa ágain, egy madárfészekből álmos csipogás hallatszott. Enyhe szellő kelt, és arcomba borzolta a hajamat. A tó túloldaláról bagoly huhogott.

– Gavin, merre vagy? – suttogtam. – Gavin, megijesztesz! – Erre hirtelen előbukkant a móló alól, és megragadta a bokámat.

Visítottam, és ijedtemben előreestem a vízbe, ettől meg csak még jobban sikítottam. Gavin nevetett, hamar átölelt, nehogy lesüllyedjek.

– Nem lett bajod? – kérdezte nevetve.

– Ez csúnya volt tőled, Gavin Longchamp! – kiáltottam.

– Olyan lassan vetkőztél, hogy már majdnem elaludtam a vízben. De most már benne vagy, ugye, isteni a víz?

– Nem állok veled szóba.

– Jól van-húzódott el mellőlem. – Lemerülök a vízbe, és addig maradok lenn, amíg nem állsz szóba velem. – Ezzel valóban eltűnt. Vártam egy kicsit. Hosszú perceknek tűnt a várakozás.

– Gavin?

A víz nyugodt volt, csak annyit csobbant, amennyire a szél a mólóhoz csapkodta az apró hullámokat.

– Gavin?

– Ez azt jelenti, hogy hajlandó vagy velem szóba állni? kérdezte közvetlen a hátam mögül.

Felé fordultam.

– Rémes vagy, Gavin. Úgy megijesztettél már megint!

– Ha nem akarsz velem beszélni soha többé, Christie, akkor tényleg lenn akarok maradni! – A szájával megkereste az enyémet.

A víz alatt átfogta a derekamat, és lassan magához vont, amíg a combunk összesimult. Éreztem a hidegben is forró testét, a lábam között megkeményedő férfiasságát. Egészen megrémültem, milyen hamar tettre kész újból. Eltoltam magamtól.

– Ejnye! – zsémbelődött vidáman.

– Úszni jöttünk ide! – jelentettem ki, és elúsztam mellőle. Megint nevetett, és utánam úszott. Ha akart volna, megerőltetés nélkül el tudott volna kapni, de inkább egy-egy méterrel mögöttem vagy mellettem úszkált. A móló felé igyekeztem vissza, ahol leért a lábam. Akkor utolért, megfogta a kezem.

– Ugye, milyen jó? Luthernek igaza volt. Olyan üdítő.

– Igen, de elég hideg ahhoz, hogy felébredj.

– Felébredjek? – nyúlt a keze a mellemhez. Magához húzott, és megcsókoltuk egymást többször is. így, meztelenül a csillagos ég alatt, minden porcikám életre kelt, jobban, mint valaha. Az érzékeim is élesebben működtek. Csókjaink elektromosságot csiholtak, meggyengült bele a térdem. Gavin hirtelen a karjába kapott. Hűvös mellébe temettem az arcom, és hagytam, hogy kivigyen a tóból.

– Jaj, Christie-ült le mellém a törülközőre a mólón -, alig bírok uralkodni magamon, úgy kívánlak.

– Nem szabad újra azt csinálnunk, Gavin. Óvatosabbnak kell lennünk. Teherbe is eshetek.

– Tudom – ismerte be, de nem mozdult arrébb. Szüntelenül csókolgatta az arcomat, a nyakamat, a vállamat, a mellemet.

Amint a mellbimbómhoz ért, felnyögtem, és lehunytam a szemem. Nem tudunk uralkodni magunkon, gondoltam. A felismeréstől nem estem annyira kétségbe, hogy ellökjem magamtól Gavint. Reméltem, ő az okosabb, tudja, mikor kell megállni. Csak még egy kicsit, még egy picit örülünk egymásnak, azután rögtön abbahagyjuk.

– Imádlak, Christie – suttogta. – Minden porcikádat szeretem, minden gödröcskét... minden hajtincset... – megfogta a kezem – az ujjaidat is szeretem. A melled... a gyomrod...

– Gavin! – kiáltottam. – Ha most nem állunk meg, nem fogunk tudni megállni! – ragadtam meg a vállát, hogy ne tudjon lejjebb menni. A fülét a gyomrom tájára helyezte.

– Hallom a szívdobogásodat. Kellemesen hűvös a bőröd.

Újból visszatért az ajkaimhoz. Azután csak feküdtünk egymás mellett, mindketten gyorsan és hangosan vettük a levegőt. A fejem alá csúsztatta a karját. Feküdtünk a hátunkon, és bámultuk a csillagokat.

– Nem fázol? – szólalt meg.

– Nem.

– Ha így éjszaka felnézel az égre, érezheted a Föld mozgását.

Érzed te is?

– Igen.

– Ha komolyan és sokáig nézed, úgy fogod látni, hogy bezuhansz a csillagok közé az égre.

– Gavin – fordultam felé suttogva -, szeretném, ha... szóval... szeretlek, nagyon szeretlek, de állandóan eszembe jut Charlotte és Luther. Ugyanaz megtörténhet velünk is.

– Igazad van. Állítólag én vagyok a gyakorlatiasabb, ugye?

Akinek tudnia kellene, hogy nem élhetünk örökké álomvilágban. De amikor veled vagyok, Christie, el akarom taszítani magamtól a valóságot, és csak az álmokban akarok élni. Nem törődöm semmi mással.

– Pedig jobban tennéd, ha törődnél, Gavin Longchamp. Egészen mostanáig azt hittem, rád bízhatom magam.

Felnevetett.

– Jól van. Ismét az leszek, akinek látni akarsz.

Felült.

– Akkor öltözzünk, és menjünk vissza.

Csendben megtörülköztünk, és felvettük a ruháinkat. Kézen fogva sétáltunk vissza az ösvényen a ház felé. A domb csúcsán még egyszer visszapillantottunk a tóra. Onnan már valószínűtlennek tűnt a víz, inkább tükörnek véltem volna. A körötte álló fák, a látszólag mozdulatlan csillagok, a lassan vonuló felhők megkapó látványt nyújtottak. Örökkévalóságában őrzi titkait. Most már a mi titkunk is az övé: két fiatalé, akik küzdenek a világ megértésével, amely számukra egyszerre gyönyörű és kegyetlen. Megtartja emlékezetében forró vágyunkat és a nevetésünket a víz hullámzásával. Talán még a szívdobbanásainkat is megőrzi a hullámverés.

Gavin magasra tartotta a lámpát, hogy lássuk az utat. Követtük a fényt, de mindkettőnket beburkolt még az a bizsergető érzés.

A testünk is őrizte még a másik érintését. Jó időbe telt, amíg a szívverésünk beállt a normális állapotába. De még tartott a kábulatunk, mert egyikünk sem vette észre az út szélén parkoló idegen járművet, csak amikor szabályosan belebotlottunk.

– Kinek a kocsija ez? – gondolkodott hangosan Gavin. Felemelte a lámpát, de mindketten csak bámultuk a kocsit. Egyikünk sem ismerte fel.

– Fogalmam sincs, Gavin.

– Bárki lehet, jó messziről jött – mutatott a rendszámtáblára. Marylandból jöttek.

– Jefferson – hirtelen aggódni kezdtem. – Azonnal menjünk be!

Felsiettünk a lépcsőn, szinte berontottunk a házba. Odabenn ismerős nevetés ütötte meg a fülemet, majd egy másik, egy idegen férfié. Jobbról, a nappaliból érkezett a hang.

Gavinnal megálltunk a küszöbön. Fern néném csípőre tett kézzel, ravasz mosollyal fordult felénk. Magas, szőke fiúja a kanapén ült, keresztbe tett lábbal. Hűvösen cigarettázott, és fintorogva vigyorgott. Charlotte a kezét tördelte aggodalmában

Luther egy szék mögött állt boldogtalan, szürkére vált arccal.

– Fern néném! – kiáltottam.

– Nocsak, a hercegnő meg az ő kis hercege! – lépett elénk.

Alaposan végigmért minket, tetőtől talpig. Meglátta a törülközőket a kezemben. – Hol voltatok ti kettecskén? – faggatott.

– Elmentünk úszni egyet – válaszolt hamarabb Gavin. Fern gúnyos kacajjal, jelentőségteljesen fordult a fiújához.

– Hallod ezt, Morty, úszni voltak! – A pasi hasonló gúnykacajjal fogadta a bejelentést. – Megmártózás helyett azt mondanám, befürödtetek. Jaj nekem, mit csináltatok?

– Semmit – mondta dühösen Gavin. – Csak úszni mentünk!

– Persze – hagyta abba a kacarászást, helyette átható, éles pillantást lövellt felénk. – Tudod, én nem ma jöttem le a falvédőről. Mindenkit becsaphattok, de ne gondoljátok, hogy ezt megússzatok! Én aztán ismerem a dörgést!

– Az biztos – csipkelődött vihogva a barátja. Erős orrhangon beszélt. Jobban megnézve, láttam, hogy közel ülő szeme, vékony szája és hosszú orra volt. Fern néni összes fiúja közül ez volt a

– legkellemetlenebb figura. Hatalmas füle, hosszú nyaka, beesett arca öregembert juttatott az eszembe.

– Fogd be a szád, Morty! – utasította, de nem vette le a tekintetét rólunk. – Mortyval útban voltunk a tengerparti házához, Floridába, amikor az az ötletem támadt, hogy ti ketten itt lehettek, ezért csináltunk egy kis kerülőt. Hát nem lett igazam?

– Közben odahaza mindenkit megőrjítettetek, tudjátok? Philip bácsi még engem is személyesen felkeresett, hátha hozzám szöktetek. Annak ugyan nem sok az esélye, mondtam neki.

Tehát? – állt egyik lábáról a másikra csípőre tett kézzel -, miért szöktetek meg?

Soha az életben nem mondanám el neki az igazat, gondoltam. Ha megtudná, csak kinevetne. Pedig olyan dolog, amit igen szívesen hallott volna.

– Nem baj! – vágta rá. – Nem is vagyok rá kíváncsi. Úgyis rá van írva az arcotokra – nézett egyikünkről a másikunkra. – Ti már tudjátok, mitől döglik a légy!

– Nem igaz! – vágta rá élesen Gavin, de rákvörös lett az arca.

– Nehogy már te mondd meg nekem, mi igaz és mi nem,

Gavin! – csattant fel egy kurta, hideg mosollyal. – Mindketten Longchampek vagyunk. Tudom, mi van a vérünkben. Egyébként ne izguljatok. Nem akarom elmondani Philipnek. Hacsak nem kényszerítetek rá.

– Ezek szerint nem tudja, hol vagyunk? – lélegeztem fel.

– Nem. És nem elég okos ahhoz, hogy kitalálja. Ez itt – nézett körül – jó kis rejtekhely. Charlotte nénikénk elmesélte, miként dekorálta ki a házat. – Megint kacarászott, a pasija is csatlakozott hozzá. – Ki tudja, Morty, talán ez lesz a divat.

– Igen, tiszta szecesszió – egyezett bele a pasas.

– Szeretném, ha bemutatkoznátok Morton Findly Atwood úrnak. Hogy szólítsanak, mit szeretnél, Morty? Mr. Atwoodnak, vagy csak uramnak?

– A Mr. Atwood megfelel. Az uram megszólítás egy kissé hideg – mosolygott előkelően. A cigaretta hamuját leszórta a padlóra.

– Mr. Atwood családja roppant tiszteletreméltó. Olyan, mint a régi pénz, értéke már nincs, csak régi – vigyorgott Fern, s Morton Atwood éppúgy. Miféle tiszteletet érezhet a családja iránt, gondoltam, ha Fern néném tréfát űzhet a dologból.

– Most úgy határoztunk, hogy itt maradunk. Csak egy röpke vakációra, mielőtt továbbutazunk a végcélunk felé, igaz, Morty?

– Ha akarod. Egyvalamiből elég sok van nekem, s az az idő.

– Hogy gondolod ezt, Fern néni? – kérdeztem. Elkeseredésemben elhagyott az erőm, a szívem előre kalimpált a válaszától.

– Hogy gondolod ezt, Fern néni? – csúfolta a kérdésemet. Miért, mit gondolsz, mit jelent? Itt fogunk lógni egy darabig. Biztosan van hely bőven. Charlotte nénikénk épp az imént akarta végigmutogatni a szobákat, hogy kiválasszuk a nekünk megfelelőt. Igaz, Charlotte néni?

– Persze, persze – motyogta nem túl meggyőzően Charlotte, aki valójában nem értette, mi történik. Luther dühösen nézett maga elé.

– Végül is családtagok vagyunk – jelentette ki gonoszul Fern.

Mindnyájan, kivéve Luthert. – Luther elkékült a visszafojtott indulattól. – Hát nektek melyik a szobátok?

– Két szobát kaptunk – vágtam rá. – Az egyikben lakik Jeffersonnal Gavin, a másikban én. Egymás mellettiek.

– Ó, milyen kényelmes. Morton, nézzük meg a lehetőségeinket!

– Amit csak akarsz, drágám – állt fel a helyéről Morton. Több mint száznyolcvan magas volt, keskeny vállal és egy férfihoz képest túl keskeny derékkal.

– Morty kiváló teniszjátékos, akár profi is lehetne. Nincs itt véletlenül a ház körül teniszpálya, Luther?

Luther dörmögése a tagadáshoz hasonlított annak, aki ismerte őt.

– Gondoltam. Nem baj, majd kárpótoljuk magunkat… Biztosan sok mindent lehet itt csinálni. Lám, a hercegnő is milyen jól elfoglalta magát – intett felém a fejével. – Charlotte néni, aranyoskám, körbevezetne bennünket? – Charlotte felállt.

– Persze.

– Akkor gyerünk! – mondta élesen Fern néném. Charlotte szeme felém villant, mintegy segítségért könyörögve. Rettenetesen sajnáltam, de fogalmam sem volt, mit tegyek. Nem tudtam kidobni őket, habár szívesen megtettem volna.

– És Luther – fordult vissza Fern néném – hozza fel a bőröndjeinket a kocsi csomagtartójából!

Luther rámeredt, azután szó nélkül elindult tenni, amit parancsoltak neki. Fern néném hangosan felnevetett.

– Mondtam neked, jó helyre viszlek, Morty. Az én rokonaim csudaszórakoztatóak. – Belekarolt a pasiba, úgy lépkedtek Charlotte után.

– Ti meg – szólt vissza Gavinnak és nekem – csak folytassátok, amit csinálni szoktatok, ne zavartassátok magatokat!

Gavin felém fordult. Nem kellett szólnia sem. Mindketten tudtuk: újonnan felfedezett, varázslatos világunknak egyszer s mindenkorra vége. A buborék elpattan

Fern nénémnek és Mortonnak természetesen csak egyetlen szoba felelt meg: Charlotte szüleinek a hálószobája. Kimondottan rosszindulatból döntött úgy, mert látta, mennyire bosszantja vele a szerencsétlen Charlotte-

ot. Charlotte szemmel láthatóan megrémült az ötlettől, hogy abban a szobában valaki aludni fog.

Mintha az apja még mindig megbüntethetné érte. De hiába ellenkezett, Fern néném hajthatatlan maradt, pedig a helyiségre ugyancsak ráférte volna egy alapos takarítás.

– Évek óta senki nem aludt ebben a szobában – hangsúlyozta

Charlotte. – Nem használtuk, mióta az... apám eltávozott közülünk.

– Nem baj, épp itt az ideje – válaszolta Fern elszántan. Megkereste a villanykapcsolókat, és teljes kivilágítást csinált. Ennek fényében még több pókhálóra, porra és piszokra derült fény.

Hercegnő – állt elém megint csípőre tett kézzel – szaladj rongyokért, seprőért, egy vödör, forró, szappanos vízért, és mosd le az ablakokat meg a bútorokat!

– De hiszen az rengeteg munka, késő lenne most már elkezdeni, Fern néném. Miért nem olyan szobát választottál, amelyik kevésbé piszkos?

– Nagyon okosan mondod – csatlakozott hozzám Gavin.

Fern néném megsemmisítő pillantást vetett felé, aztán gúnyos mosollyal fordult felém.

– Először is, kétlem, hogy itt bármelyik szoba, tisztább lenne, másodszor, nekem ez a szoba tetszik! Miért kellett ezt ennyire elhanyagolni? – kérdezte, mintha tényleg érdekelné. – És mi a fenének használnak petróleumlámpákat meg gyertyát, ha van elektromosság a házban?

– Mert nem fontos nekik, azon kívül drága egy ekkora ház teljes kivilágítása – magyaráztam.

Elvigyorodott. – Miután nem kell lakbért fizetniük, alig van kiadásuk!

Szándékosan felgyújtotta az összes létező világítótestet. Megállt a fésülködő asztalka előtt, szemügyre vette a beszáradt krémeket és púdert, hajkefét és fésűket.

– Mit keres itt ez a sok szemét? Már réges-rég ki kellett volna hajítani. Hozz fel nekem gyorsan egy szemétládát! – rendelkezett.

– Jaj, ne! – avatkozott közbe Charlotte, igyekezett úgy tenni, mintha csak viccelnének vele. – Ezek mind az anyámé voltak.

– Igen? – nézett közönyösen Fern. – De az anyja meghalt, nem? Neki már nem kell többé fésű meg arckrém. – Végighúzta keresztben az ujját a tükör porán. – Ne feledkezz el a tükörről, hercegnő. Ez is ragyogjon nekem!

– Mégis mit képzelsz, Christie a... rabszolgád? – kérdezte Gavin. Fern néném mindkettőnkre lesújtóan nézett vissza.

– Ó, biztos vagyok benne, hogy Christie nem bánja, ha tehet valamit a kedvenc nagynénjéért. Azért vagyok a kedvence, mert mindig megtartom a kis titkait. Igazam van, hercegnő?

Gavinnal zavart pillantást váltottunk, amíg Fern megszemlélte a fürdőszobát. A kádat és a mosdót vizsgálgatta.

– Ne felejts el valami fertőtlenítőszert is felhozni. Elvárom, hogy az egész berendezés ragyogjon, mire befejezed a munkát!

Térden állva kell ám felsúrolnod a padlót! Ilyen mocsokba csak nem lépkedhetek mezítláb!

– Az órákat venne igénybe! – kiáltottam.

– Jaj, kedveském, kicsim – pityereden el Charlotte.

– El vagyok képedve, miért nem takarították soha ezt a helyiséget – kényeskedett Fern néném, azután Charlotte-hoz fordult. – A kedves sógornőm és a bátyám miért hagyták így lepusztulni ezt a helyet, miért kellett ilyesmit énrám hagyniuk? Azért van ennek az ingatlannak valami értéke, nem igaz, Morton?

– Bizonyos értéke van – válaszolta minden érdeklődés nélkül

Morton. – A föld mindig ér valamit, még ha a ház rossz állapotban is van.

– Ez az ágy például tetszik nekem – simított végig Fern az ágy faragásain. – Azt hiszem, elegáns darab. És nézd meg a szekrényt meg a fésülködőasztalt – mutatott a faragványokra.

– Igen, a bútor határozottan ér valamit – hagyta rá Morton.

– Christie, mit állsz itt? Miért nincs itt még a vödör, forró víz a rongyokkal? Ma éjszaka még le is szeretnénk feküdni!

– Szerintem nem fogtad fel, mekkora munkát követelsz mondta ezúttal nyugodtabban Gavin.

– Dehogynem – mosolygott Fern. – De ha annyira félted a drágalátos hercegnőd gyönyörű ujjacskáit, miért nem segítesz neki? – vetette oda jéghidegen. Utána ismét Charlotte-hoz beszélt. A szerencsétlen levegő után kapkodott, a keze, mint ijedt madár rebbent az arca és a nyaka körül. – Charlotte néni, nem akar hozni nekünk tiszta ágyneműt? Kérünk egy csomó tiszta törülközőt is! Porszívójuk van?

Charlotte megsemmisülten rázta a fejét.

– Egy régimódi nyomós masinájuk van, amivel csak a felszíni port lehet eltávolítani – siettem a segítségére.

– Gondolom, az is elkel itt. Na, gyerünk, munkára, pattogjon mindenki! – osztogatta a parancsot Fern, rendkívüli módon élvezte a helyzetét.

– Tényleg nem aludhatnak itt – ismételgette Charlotte tágra nyílt szemmel. – A szellemek visszajönnek ide éjszakánként, néha még nappal is.

– Szellemek? Azt mondja, a halottak szellemei? Isteni lesz! Mortonnal szoktunk szellemesdit játszani, persze némi spiritusz után. Erről jut eszembe, van valami rendes innivaló a házban?

– Van vizünk, tejünk és szörpünk – sorolta büszkén Charlotte néni.

– Én alkoholról beszélek! – csattant fel türelmetlenül Fern néném. Charlotte gondolkodott egy darabig. – Talán akad valami pálinka az apám dolgozószobájában, a szekrényben. De az már nagyon régi – tétovázott.

Fern néni és Morton nagyot nevettek. – Minél öregebb, annál jobb! – kiáltott Fern. – Mutassa csak azt a dolgo-

zószobát! Addig iszunk egy-két pohárral, amíg elkészítik a szobánkat – rendelkezett.

– Az azóta már nem dolgozószoba – vágtam közbe – hanem Charlotte néni műterme!

– Akkor máshol isszuk meg. Gyerünk! Mozogjatok!

Luther jelent meg az ajtóban a bőröndökkel. Értetlenül bámult ránk.

– Csak nem ebben a szobában akarnak aludni?

– Már el van döntve, Luther. Ide tegye le a csomagokat!

Luther Charlotte-ra pislogott, látta fájdalmas arcát, és megrázta a fejét.

– Ezt a szobát nem használhatják! – jelentette ki komolyan,

– Tényleg? Ki maga itt? Az igazgató, vagy micsoda? – vetette oda neki Fern, Mortonhoz fordulva. Mindketten felvihogtak.

– Ezt a szobát nem fogja használni senki – jelentette ki egyszerűen Luther.

Fern szeme összeszűkült a gyűlölettől.

– Na, figyeljen ide! – ugrott elébe bátran. – Én történetesen többet tudok magáról, mint gondolja. A bátyám pont eleget mesélt erről a helyről és magáról! Maga itt alkalmazott, cseléd, akinek megengedték, hogy itt maradjon. De ezen lehet változtatni is!

Luther képe vörösen izzott, mintha mindjárt felrobbanna,

– Fern néni, itt kizárólag én mondom meg, mi változzon meg és mi nem. Én öröklöm majd ezt a birtokot – mondtam.

Kihívásomra hidegen mosolygott. – Philipnek nincs is részesedése a birtokból? Mondjuk, nem a nagyobb része, de valami. Hívjuk ide, és kérdezzük meg őt is! – A szeme vidáman csillogott.

– Ne fenyegesd őt! – lépett hozzám Gavin.

Fern erre elvörösödött, majd átszúrta a mérges tekintetével.

– Te mersz velem így beszélni, Gavin? Tudja az apád, hol van a drágalátos kicsi fia, és mit keres Itt? És az anyukád mit szól hozzá? – Szavaira Gavin hátrább hőkölt. Fern elégedetten nézte a visszavonulását. Ti ketten nem töltöttétek feleslegesen itt a drága időt! Viselkedjetek rendesen, ha tovább is folytatni akarjátok, azt tanácsolom! Különben több tiszteletet adj a nővérednek, Gavin! Te pedig, Christie, mutass tiszteletet a nagynénéd iránt! Soha nem tiszteltél úgy, mint egy nagynénit illik – panaszkodott álságosán.

– Nem igaz, Fern néni. Én,,.

– NE HAZUDTOLJ MEG ENGEM! – visította élesen. Egészen közel jött hozzám, és, kimért, gyűlölködő hangon az arcomba vágta: – Ez nem Cutlers Cove, itt nem te vagy a hercegnő, ahol mindenki a te szórakoztatásodról gondoskodik! Ott csak azt lehetett hallani, Rogy Christie így, meg Christie úgy. Az hiszed, nekem csináltak valaha is olyan születésnapi cirkuszt, mint neked a tizenhatodikon? Vagy megvettek bármit, amit szerettem volna?

– A mami és a papa szerettek téged, és jól bántak veled, Fern néni – mondtam könnyek között.

– Kímélj meg ettől az ostoba szövegtől! Már eleget hallottam, olyan, mint egy törött lemez, Luther, azt tanácsolom, nyomban tegye ide a bőröndjeinket! Érti, mit jelent a nyomban?

Luther sebzetten tétovázott, láthatóan forrt benne a düh.

– Mit gondol, mit fog szólni Philip Cutler, ha megtudja, hogy két kiskorút rejteget, akik megszöktek otthonról? Szép nagy nyomozást fognak csapni maga és Charlotte nénike viselt dolgai után. Az összes újságíró ide fog csődülni, lefényképezik a nevetséges pingálásokat, a festményeket, a falakat. Ezt akarja?

Luther válla megroggyant, szemében megtört az ellenállás. Borzasztó sajnálatot éreztem iránta.

– Ez sem igaz. Luther nem rejteget bennünket. Nem tudja a részleteket. Azt sem tudja, hogy megszöktünk. Ő…

– És ki a frász hiszi el neki? – kötözködött Fern néni. Arca egyszeriben komollyá vált, a száját szorosan összezárta. – Ugye, nem kell megismételnem? – nézett Lutherra. Az, szegény, lehajtott fővel vitte a két bőröndöt a szekrényhez. Fern néném megnyugodott, – így már jobb, ezt már szeretem. Christie, drága, hol a szappan és a víz? – énekelte.

Mi mást csinálhattam? Csapdába estem. Nem akartam szerencsétlen Luthernek és Chariotte-nak még több bajt hozni a nyakába. Fern néném elég elvetemült volt,

hogy véghezvigye, amit eltervezett. Én is lehajtottam a fejem. Fern vádjai és gonosz szavai ostorcsapásként hullottak a hátamra, kénytelen voltam végrehajtani, amit akar,

– Segítek neked – csatlakozott Gavin, amint elindultam,

– Jaj, kicsikém, kedveském – röpült utánunk Charlotte is, hogy eleget tegyen Fern néném elvárásainak. – Most nem várnak jó idők ránk. Bizony nem.

– Most pedig irány a whiskys szekrény! – nevetett Fern,

– Csuda meggyőzően tudsz parancsolni! – dicsérte meg Morton, s a nyomában Fern néném vihogása hallatszott.

– Elég sokat voltam már az árnyékos oldalon – magyarázta neki Fern, – Most már majd méltósággal kezelnek, meglátod!

Charlotte-nak előbb meg kellett mutatnia az italos szekrényt, csak azután küldték el a tiszta ágyneműért. Amíg mi takarítottunk, Fern néném és Marton kivettek egy üveg konyakot, poharakat, azután helyet foglaltak a nappaliban. Lemezeket tettek fel a gramofonra, és úgy viselkedtek, mint két vásott kölyök. Vihogva csengettek a régi haranggal, le- és felgyújtották a fényeket, kergetőztek a szobában. Időnként a folyosóról hallottuk Fern néném visító kacaját, melyhez nem szokott ez a régi ház.

Szóltam Charlotte-nak, tegye bele egy zsákba a fésülködő asztalka kincseit, és gyorsan dugja el.

– Visszatehet mindent, amit akar, ha Fern végre elmegy, Ennek megörült, de mégis gondterhelt volt a történtek miatt.

Gavin kelletlenül segített nekem a takarításban. Megpucolta az ablakokat. Luther dühösen, morogva hozta fel a seprőt. Letörölgettem a bútorokat, és nekiestem a fürdőszobának. Jó órát vett igénybe, amíg kisúroltam a kádat, a mosdót meg a polcokat.

Gavin mérgesen szemlélte, amint négykézláb, térden állva súrolom a padlón a foltokat. Háromvödörnyi piszkos vizet termeltem, s magam is ragadtam a kosztól a végére.

– Tiszta hülyeség – mondta. – Ébresszük fel Jeffersont, és lépjünk meg. Csak Philip ne találhasson meg minket.

– Attól még Fern néném kellemetlenkedni fog Charlotte-nak és Luthernek, Gavin. Tudod, milyen aljas tud lenni, ha akar. Inkább csináljuk meg, amit kér. Úgyis hamar elunják magukat itt, és eltűnnek, akkor majd tervezhetünk tovább.

– Föl nem foghatom, hogyan tud Jimmy húga, az én féltestvérem ennyire gonosz lenni az emberekhez.

– Ne felejtsd el, nem otthon nőtt fel. Csecsemőkorában került egy családhoz, azoknál élt, amíg mami és papa megtalálták. Nagy törés volt az életében.

– Nem érdemes védened őt, Christie. Rémes, önző némber, aki csak saját magát szereti, ezen kívül senkit a világon. Szerintem életében még nem tett jót senkinek, és nem is fog.

– Kiről beszélsz, Gavin Longchamp? – lopakodott be a szobába Fern néném. – Remélem, nem rólam?

– Akinek nem inge, ne vegye magára – mormogta Gavin. Fern néni túl ittas volt, így hát nem törődött vele. Mortonnal együtt viháncolva lehuppantak az ágyra, és tapogatni kezdték egymást, mintha ott se lennénk. Elképedtünk. Fern néni felnézett félig hunyt szemhéja alól.

– Mi van? Még nem fejeztétek be? – kérdezte undorral.

– Sok még a munka, Fern néni. Előre megmondtuk...

– Hagyd a kioktatást! Nekünk most le kell feküdnünk.

Nem aludni akarunk, csak lefeküdni egymással, igaz, Morton?

A pasija lehunyt szemmel formált egy buta mosolyfélét.

– Akkor szedd magad, hercegnő, a rongyaiddal együtt! Csukjátok be magatok mögött az ajtót! Kifelé, érhetted?

– Gyerünk – állított talpra Gavin. – Menjünk, olyan részeg, mint egy matróz.

– Ti ketten is kipróbálhatnátok azt a jó öreg konyakot kiáltotta utánunk, amire Mortonnal együtt hisztérikus vihogásba kezdtek. – Charlotte néni azt hitte, megromlott!

Gavin az ajtóhoz kísért. Még visszanéztünk. Fern néném rávetette magát Morton elterült testére. A pasas túl részeg volt, hogy érdekelje.

– Jaj-szólt nekünk még Fern néni. – Elfelejtettem megkérdezni, mikor érkeznek a szellemek?

Felcsattanó vihogása visszhangzott a rácsukott ajtó mögül.

– Remélem, tényleg jönnek a szellemek – mondta a dühtől sötétlő szemmel Gavin, – és elviszik a pokolba, ahová való.

Túlzottan kimerült voltam, nem is válaszoltam. Végigmentünk a folyosón a fürdőszobáig, hogy lefekvéshez készülődjünk.

Az aznapi élményektől fáradtan bújtam ágyba, és azon nyomban elaludtam.

Talán a szellemek érkeztek meg. Éjszaka néhányszor arra ébredtem, hogy járkálnak a folyosón. Biztosan hallottam ajtócsapódásokat, és valakinek az elkeseredett zokogását, de túlfáradt voltam, hogy felkeljek és utánanézzek a dolognak. A szellemek bennünket nem bántanak, gondoltam, s talán reggelre hűlt helyét találhatjuk Fern nénémnek és a pasijának. Rejtélyes eltűnésük miatt egyetlen könnyet sem fogok ejteni. Pillanatok alatt újra álomba merültem.

Reggelre kelve Fern néni vérfagyasztó visítására ébredtem. Sajnos még nem vitte el az ördög, egyelőre nem.

– Mi van? – állt meg az ajtóban szemét dörzsölve Jefferson. – Ki ordítozik?

– Fern az – jött be a folyosóról Gavin. – Minket hív.

– Fern? Fern néni itt van? – képedt el Jefferson.

– Sajnálatos módon igen.

– Miért ordítozik?

– Fogalmam sincs, Jefferson. Talán felébredt és megnézte magát a tükörben – válaszoltam. Gavin nevetett.

Gyorsan belebújtam a ruhámba, és mindhárman végigszaladtunk a folyosón. A nagy hálószoba ajtaja nyitva állt. Halkan megközelítettük, és óvatosan benéztünk.

Morton mélyen aludta részeg álmát, de Fern néném egy takaróba bugyolálva ült az ágyon, lángoló, rémült tekintettel.

Vajon mégis megjelentek neki a szellemek? Reszkető ujjal mutatott az ajtó felé.

– Ki volt az... az az alak... ott állt, és bámult bennünket, isten tudja, mióta. Nemrég nyitottam ki a szemem... ott volt... bennünket vizslatott.

– Ó, valószínűleg Homer volt – válaszoltam. – Charlotte néni és Luther barátja. Itt lakik a szomszédban.

– Akkor is, hogy mer itt szaglászni? Hogy merészeli? Valami perverz alak?

– Dehogy, Fern néni. Homer teljesen ártalmatlan. Ő csak...

– El ne mondd, miféle! Én tudom, ki ártalmatlan, és ki nem.

Nem óhajtom még egyszer látni, hallod? Azonnal lemész, és megmondod annak a hülyének, hogy rögtön tűnjön el! Addig be ne tegye a lábát, amíg itt vagyok! Megértetted?

– De Homer nem...

– Ne ellenkezz folyton! Majd szétmegy a fejem... – nyögött fel.

A homlokára nyomta a tenyerét, és ledobta a takarót, feledve, hogy meztelen. Gavin döbbenten lépett hátra.

– Fern néni... nem vagy felöltözve – mutattam rá.

– Micsoda? Kit érdekel. Morton, dögölj meg, hogy tudsz aludni, amikor ilyen történik? Morton! – Alaposan megrázta a pasast, aki morgott egyet, de meg se moccant. Fern visszazuhant a párnára.

– Hozz egy kávét, jó erős kávét! Ha majd felkeltem, készíts meleg fürdőt! Van valami fürdősó vagy habfürdő errefelé?

– Alig hiszem, Fern néni.

– Akkor hozd a kávét… de gyorsan – rendelkezett. – Ne felejtsd el kidobni a házból azt az alakot – nyögött újra, lehunyt szemmel.

– Hogy került ide Fern néni? – kérdezte halkan Jefferson.

– Emily seprűnyelén érkezett élcelődött Gavin.

– Micsoda?

– Egyszerűen beállított az éjszaka, Jefferson. Menj vissza, és mosakodj meg rendesen.

– És mi baja van?

– Túl sok pálinkát ivott – magyaráztam neki. Gavinnal összenéztünk.

– Gyere, öcskös – karolta át Jefferson vállát. – Segítek neked összekapni magad.

– Én meg a kávé után nézek – siettem le a konyhába. Luther már odakinn dolgozott. Charlotte a konyhában ült Homerral, az arcuk csupa rémület.

– Majdnem halálra ijesztette szegényt – panaszolta Charlotte.

– Ő is megijesztette őt, Charlotte néni.

– De nem akarta bántani őket. Még sohasem hallott hangokat abból a szobából, ezért akarta megnézni – magyarázkodott Charlotte. Mosolyogtam az anyai pártfogásán.

– Tudom jól, de amíg nem mennek el, Homer inkább ne jöjjön a közelükbe. Megérted, Homer? Az egy rohadt nőszemély odafenn. Ha csak meglát, üvölteni fog.

Homer bólintott.

– Én se akarom látni őt.

– Megértelek. – Kitöltöttem a két csésze kávét, és egy tálcán felvittem Fern nénémnek és Mortonnak. Morton addigra felült az ágyban, dörzsölte a képét, pislogott az ablakon beszűrődő fényre.

Fern néném csukott szemmel feküdt a hasára fordulva.

– Itt a kávétok! – Erre nyomban felnyílt a szeme.

– Hozd ide! – parancsolta. Amint odaértem, azonnal megragadta. Körbementem az ágy körül, úgy nyújtottam oda Mortonnak is.

– Kösz – mondta Morton.

– Nem elég erős – kifogásolta nyomban Fern. Visszaköpte a csészébe. – Ez mosogatóié! Charlotte készítette?

– Igen, Fern néni.

– Ne idd meg, Morton! Charlotte elég hülye ahhoz, hogy mosogatólevet töltsön a csészékbe. – Elvette a pasi kezéből a csészét, és nagy csattanással visszacsapta a tálcára. A kávé persze kiömlött a kezemre, a csuklómra. A forró lé égetett, ami őt egyáltalán nem érdekelte. – Magad csináld meg a kávénkat, hercegnő! Tudod egyálta-

lán, hogy kell kávét főzni? Tudsz te egyáltalán valamit? Eddig mindent a lábához hordtak – mesélte Mortonnak.

– Nem igaz, Fern néni. Sokat segítettem a konyhában Mrs. Bostonnak.

– Sokat segített Mrs. Bostonnak! – csúfolódott éneklő hangon. – No, abban biztos vagyok. Akkor szaladj, és főzz egy rendes kávét! Utána fürdeni akarok, és enni egy jó reggelit. Az az alak eltűnt végre?

– Fern néném, te jobban megijesztetted szegényt, mint őj téged. Ne aggódj, a közeledbe se akar jönni.

– Jól van.

– Miféle alak? – támadt fel Morton.

– Te egy földrengést is átaludtál volna. Az öreg pálinka megtette a hatását. – Erre mindketten jót nevettek, s elkezdték csiklandozni egymást, mint két gyerek. Fern néni észrevette, hogy még mindig jelen vagyok. – Mit tátod itt a szád? – kiáltott rám. – Hozd a kávénkat!

Lesiettem megint. Csináltam egy másik kávét, olyan erősét, ami Gavin szerint a vasat is megolvasztaná. Jefferson magához tért, és feltétlenül velem akart jönni. Mire felértem vele, az ajtót zárva találtam. Bekopogtam.

– Mindjárt – hallottam Fern néném elfúló hangját. Azután a nyögdécselést örömkiáltások követték.

– Ki fog hűlni a kávé, Fern néni – szóltam be az ajtón. Sejtettem, mit csinálnak. Zavarban voltam Jefferson miatt. – Jöjjek vissza valamivel később?

Válasz helyett egyre hangosabb, egyre szaporább kiáltozásokat lehetett hallani, a végén óriási nyögést.

– Valami baj van Fern nénivel? – kérdezte Jefferson.

– Nem érzi jól magát, Jefferson. Menj vissza, fejezd be a reggelidet, azután majd feljössz köszönni.

Megrántotta a vállát, és lement. Egy perccel később kiszólt

Fern néni: – Bejöhetsz.

Kinyitottam a szárnyas ajtót. Fern néném a válláig betakarózott. Égett az arca, a haja szanaszét állt. Morton becsukott szemmel feküdt mellette, arcán a kielégültség vigyorával.

– Itt a friss kávétok.

Fern mosolygott és felült.

– Jól van – vette el az egyik csészét, a másikat Mortonnak adta.

Hozzám fordult. – Legalább tanultál odakint valamit? – Csodálkoztam, mennyire nincs önbecsülése. – Fogadok, hogy az ajtóra nyomtad a fülecskédet? Vagy benéztél a kulcslyukon is?

– Nem, Fern néni. Nagyon kényelmetlen lett volna.

– Ugyan már! Az nem kérdés, hogy elvesztetted-e a drága szüzességedet. – Felváltva néztem mindkettőjükre. Morton reszkető kézzel itta a kávét, de érdeklődve nézett rám.

– De Fern néni!

Visszahanyatlott a feje a párnára, úgy nevetett.

– Ne játszd már a hófehér hercegnőt! Te se vagy jobb, mint én!

– Sose mondtam ilyet, Fern néni, de…

– Végül is, örülök, hogy felnőttél. Ha egyszer olyan hangulatban leszek… és te is kedvesebb leszel hozzám,

talán akkor majd adok néhány tanácsot a férfiakkal és a szeretkezéssel kapcsolatban.

Morton felröhögött. – Azt én is szeretném hallani!

– Menj a francba. Az női dolog. Az a lényeg, ne hagyd, hogy úgy csinálják, ahogy a férfiak akarják.

– Fern néni, nem szeretném…

– Persze, persze. Tudom. Te még pipi hús vagy. Csináld meg a fürdőmet! Meleg legyen, de ne forró. Igyekezz, ne mamlaszkodj itt! – szürcsölt bele a kávéjába.

Kimentem a fürdőszobába és megengedtem a vizet. Amint kész lett, szóltam neki.

– Várj egy kicsit, hova mész?

Lemegyek reggelizni.

– Szó sincs róla, először segítesz nekem fürdeni! Szeretném, ha megmosnád a hátam és a hajam. Na, gyere! – Teljesen meztelenül kikelt az ágyból, úgy ment a fürdőszobába. Mortonra lestem, aki szabados pillantással bámult vissza rám. – A víz megfelelő lépett be a kádba Fern. Féltem, hátha Morton is kikel meztelenül, ezért bezártam a fürdőszoba ajtaját. Fern néni a kezembe adta a mosdószivacsot. – Körkörös mozdulatokkal mosd meg a hátam! A vállamat is jól dörzsöld meg!

Megmostam a hátát, azután kezdtem beszappanozni a haját.

– Ó, ez finom – nyúlt el a kádban. – Nagyon jó szolgálólány vagy, hercegnő.

– Fern néni, abbahagynád a hercegnő megszólítást? Nem vagyok hercegnő, és soha nem is voltam.

– Dehogyisnem! Halálosan elkényeztettek, rosszul neveltek.

– Nem igaz! Amint elég idős lettem, dolgoztam a szállodában, kisegítettem mindenhol. És Jeffersonra is vigyáztam, ha a szüleim úgy kívánták.

– Tudom, tökéletes vagy – megfogta a csuklómat, és közel húzott magához. – Mesélj nekem a szerelmi kalandodról az öcsémmel. Milyen vele… volt már gyakorlata? Nem tudom róla elképzelni, hogy tudja, hová kell dugni.

– Hagyd abba, Fern néni – szabadítottam ki magam a fogásából. – Gavin nagyon rendes fiú, de nem jelenti azt, hogy nem igazi férfi.

– Férfi? Szóval már lefeküdtetek egymással? – Elkaptam róla a tekintetemet, amit ő igenlésnek vett. – Nem baj, jól van. Nem fogom terjeszteni. Nem nagy ügy – dőlt hátra a kádban. – Csak kíváncsi voltam, ennyi az egész. Milyen volt először?

– Fern néni, nem akarok erről beszélni!

– Ne mondd már, hogy erről nem esett szó a barátnőid között.

A mamád nem beszélt veled ilyesmiről, mielőtt meghalt? Nem volt ideje előadni az ilyenkor szokásos mesét?

– A mamival nagyon jó kapcsolatunk volt. Nem kellett elkóborolnom, hogy valamit megtudjak.

– Tényleg, ez érdekes! Miket mesélt neked? – mosolygott ravaszul. – Megmondta, mit csinálhatsz és mit nem? Elmagyarázta, miként ne ess teherbe, vagy egyszerűen azt mondta, ne csináld?

– Beszéltünk szerelemről és szexről is.

– Úgy? A szerelemről – mosolygott csúfondárosan.

– Miért, te nem vagy szerelmes Mortonba?

– Hülyéskedsz? Mortonba? Ez a pasas csak pillanatnyi időtöltés! – Közelebb hajolt hozzám. – Ezt könnyű kezelni. Tudod, mire gondolok. Azt csinálja, amit én akarok. Soha nem vitatkozik, és ha nekem nincs kedvem, nem nyavalyog, nem lép azonnal olajra.

– De… ti úgy csináltok, mint férj és feleség.

– Jézusom, hercegnő, megölsz engem. Én már mással is voltam így, nem is egyszer! – vallotta be.

– Hányszor?

– Csak nem kíváncsiskodól?

Valójában kíváncsi voltam. Meg akartam érteni Fern néném et, miért adja oda a testét bárki jöttmentnek, és vajon élvezi-e, amit tesz. A maga szilaj módján vidámnak látszott, de vajon boldog volt-e?

– Akarod tudni, milyen volt az első? – Nem mondtam igent, de ő folytatta. – Tizennégy éves voltam. Volt egy fiú, aki tetszett. Tizenhét volt.

– Tizenhét?

– Igen. Még rám nézni se mert. Azelőtt nekem sem volt dolgom fiúval, tényleg, viszont sokat olvastam a szexről, és láttam képeket. Egyszer aztán felmentem hozzá, és a fülébe suttogtam mindenfélét. Vörös lett, mint a cékla, de rögtön érdeklődni kezdett irántam.

– Mit suttogtál neki?

– Azt, hogy van-e kedve egyet utazni velem a világ körül.

– Miért, az mit jelent?

– Az igazság az, hercegnő, hogy én se tudtam, de bevált. Pár nappal később alkalmam lett egyedül maradni vele. Szörnyen izgatott volt, mert nyilvánvalóan nekem is az első esetem volt.

– Mit csinált a fiú?

– Semmit. Utána már nem is beszéltünk egymással.

– Nem volt rossz neked?

Megvonta a vállát. – Nem is volt olyan jó, ezért nem érdekelt többé a srác.

– És akkor mit csináltál?

– Azután többször is megtörtént a dolog – mondta közömbösen.

– De mit ért, ha nem szeretted azt, akivel…

– Ne szeress senkit, jobban jársz.

– Nincs igazad, Fern néni. Mindig egyedül maradsz, ha csak magaddal törődsz – oktattam ki, mire ő rám bámult.

– Majdnem elfelejtettem, hogy a tökéletesség őnagysága lánya vagy. Habár az anyucikád nem volt valami tökéletes. Például te is ezért jöttél a világra.

– Erről tudok mindent – válaszoltam hamar, mielőtt valami gonoszságot talál ki. – Sőt meglátogattam az igazi apámat is.

– Valóban? És?

– Talán valamikor jóképű, vonzó ember volt, de számomra… már csak egy senki. Csúf és gyenge ember.

– Hmm. Nagyon szívesen megnéztem volna azt az embert, aki ő tökéletességét levette a lábáról, hogy nézhet ki manapság?

– Miért gyűlölted annyira az anyámat? Mindig csak jót akart neked.

– Nem hiszem. Féltékeny volt minden percre, amit Jimmy velem töltött.

– Nem igaz. Borzalmas tévedés még gondolni is ilyet.

– Dehogynem. Igaz volt. Ha női féltékenységről van szó, kedvesem, én szakértő vagyok!

Kiemelte a lábát, és felrakta a kád szélére.

– Menj be a toalett-táskámért és hozd ide a körömlakkomat!

Gyanakvóan néztem végig rajta. Az önzés és a gonoszság legszívtelenebb teremtménye ült előttem, aki csak a maga örömét keresi. Képtelen voltam felfogni a dühét és gyűlöletét a világgal szemben. Sose gondoltam volna, hogy én is gyűlölni tudom egyszer. Valószínűleg látta rajtam, mert az önelégültsége elszállt, és harag gyúlt ki a szemében.

– Ne nézz így rám, Christie Longchamp! Azt hiszed, te jobb vagy nálam? Téged is ugyanabból az anyagból gyúrtak, mint engem. Alig vártad, hogy az öcsémet is szökésre csábítsd, és ezen az isten háta mögötti helyen kiéld a szexuális képzelgéseidet. Képes voltál még a kistestvéredet is magaddal hozni! – fröcsögte a vádakat.

– Nem igaz, nem ezért szöktem el – kiáltottam vissza.

A könnycseppek akaratlanul bújtak elő a szemhéjam alól.

– Azért szöktél meg, mert elkényeztetett kis majom vagy, aki mindent megkapott, aki mindig a figyelem középpontja volt, és aki egyszeriben egy gyerek lett a sok

közül a házban. Bet néni pedig nem kényeztetett halálra, mint az édes jó anyád…

– Philip bácsi megerőszakolt! – bukott ki belőlem.

Egy pillanatra mély csend állt be, csak a szívem erőteljes lüktetését hallottam, s azt képzeltem, ő is hallja. Felült a kádban, közben le nem vette rólam a szemét. Nem bírtam abbahagyni a zokogást.

– Megerőszakolt? Azt mondod…

– Meztelenül bejött a szobámba – bömböltem -, és bebújt az ágyamba.

– Ne viccelj! – mondta, romlott nevetéssel az arcán. Nem háborodott fel, nem volt részvétteljes, egyszerűen csak szórakozott. – Mesélj erről!

– Nincs mit mesélni. Egyszerűen jött és megerőszakolt. Iszonyú volt.

– Mi abban olyan iszonyú? Philip igazán jóképű férfi – jegyezte meg.

– Micsoda? – töröltem le a szemem.

– Tulajdonképpen mindig szerettem volna, ha lefekszik velem.

Kapott tőlem elég lehetőséget, csábítottam én eleget – mosolygott. – Egyszer úgy rendeztem, hogy akkor jöjjön be hozzám, amikor anyaszült meztelen vagyok. Tetszettem neki, de nem nyúlt hozzám egy ujjal sem, kiment.

– Biztosan tettél valamit, hogy felbátorítsd – vádolt meg.

– Dehogy!

– Mondd meg az igazat, ugye, azért tetszett neked a dolog?

– Egyáltalán nem, Fern néni. Szörnyű volt az elejétől a végéig. Utána nem győztem dörzsölni, mosni a testem, majdnem lenyúztam a bőrt magamról.

– Nevetséges.

– Nem volt nevetséges! Olyan mocskosnak még soha nem éreztem magam, se kívül, se belül. Meg vagyok rökönyödve, hogy képes lettél volna egy nős emberrel... egy rokonnal...

– Ugyan már. Egy jóképű férfi mégiscsak egy férfi. Amellett nem vérrokon. Nem is igazi rokon.

– Betegesen elferdült ember. Még mindig szerette a mamámat, és...

– Tudom – szólt szárazon. – A te mamádba mindenki szerelmes volt. – Undorral, gyűlölködve nézett rám. – És azok most mind beléd fognak esni. Miért van neked ekkora szerencséd?

Megint feltette a lábát a kád szélére. – Na, hozd azt a körömlakkot! – Nem mozdultam, erre elnevette magát.

– El kéne menned az első telefonhoz, és felhívni Philipet, hadd vigyen vissza azonnal magához. Talán csakugyan arra van szükséged.... egy igazi nevelésre. Biztosan szívesen odaláncolná magát az ágyadhoz, azután minden éjszaka csinálhatnátok, mindig más helyzetekben, amíg...

– Hallgass! Undorító vagy.

– A lakkom! – ismételte hidegen.

Amikor benyitottam a szobába, a barátja visszabújt az ágyba, a takaró alá, de kinyílt a szeme.

– Éhes vagyok, Fern.

– Bírd ki még! – szólt ki Fern a kádból. – Még nem fejeztem be a reggeli szertartást.

Elmentem a táskájáért, és megkerestem a körömlakkot.

– Először töröld meg a lábamat, te buta – gorombáskodott, amikor letérdeltem a kád széléhez. Törölgettem a lábát. – Hmm, ez finom. Szeretem, ha úgy kezelnek, mint egy uralkodót. Mindig irigyeltelek érte, hercegnő.

– Engem senki nem kezelt úgy.

– Hajjaj, dehogynem! Csak csináld szépen a körmömet. Soha nem lehet tudni, ki fog szemet vetni a lábamra. – Megint sírni kezdtem: Küszködtem, hogy lássam, amit csinálok. Amíg dolgoztam, lehunyt szemmel hajolt hátra a kád másik pereméhez, kéjesen áztatta magát a meleg vízben.

Hirtelen felsivított: – Morton! Morton!

– Mi kell?

– Kelj fel és eredj le a konyhába, mondd meg a nénémnek, hogy két tojásból kérek szalonnás rántottát reggelire. Nézd meg, friss-e a kenyerük! Ha nincs, küldd el Luthert a városba, és hozzon rögtön.

– Oké – vette a parancsot Morton.

– Luthernek nincs arra ideje, és nem is küldönc – motyogtam.

– Igen? Akkor találjon rá időt!

– Miért csinálod ezt velük? Olyan védtelenek szegények. Már annyit szenvedtek...

– Neked persze nincs lelkifurdalásod, hogy kihasználod őket? hányta a szememre Fern néném.

– Nem használjuk ki őket. Gavin segít Luthernak a mezei munkában, én meg Charlotte néninek a házimunkákban, a főzésben, takarításban…

– Jaj, milyen csodálatos vagy! Morton! Majd elfelejtettem harsogta kifelé. – Felkeltél már?

– Fel, fel. De szükségem lenne a fürdőszobára. Meg kell mosakodnom és borotválkoznom…

– Jól van, keress egy másikat! Mi még el leszünk foglalva itt egy darabig. A hercegnő kifesti a körmeimet is – mosolygott rám.

Ugye, hercegnő?

Válaszra se méltattam. Elkészültem a lábkörmével, és nyomban elfordultam, ne lássa a könnyeimet, ne örülhessen, hogy engem szerencsétlennek lát. Mélyeket lélegeztem. Reméltem, még aznap odébbállnak, s akkor megszabadulunk tőlük.

A magam részéről az sem érdekelt volna, ha örökre megszabadulok Fern néném től. Valójában azt kívántam. Sajnáltam a szegény papát, akit-annyit gyötört, és aki nem tehetett róla, hogy milyen utálatos húga van.

Fern néném még manikűröztetett is velem. Közben folyton Philip bácsi erőszakának részletei felől érdeklődött, de nem szereztem meg neki azt az örömöt, hogy válaszoljak, ezért aztán felhagyott a kérdezősködéssel.

Miután kész lettem, kivetette velem a ruháit. Ameddig felöltözött, meg kellett csinálnom az ágyat, és feltakarítanom a fürdőszobát. Rendkívüli módon élvezte a parancsolgatást és ugráltatást.

Végre lementünk reggelizni. A pasija egyedül üldögélt a konyhában, tanulmányozta az autótérképet, amikor megjelentünk.

– Elküldted Luthert friss kenyérért? – fogta kérdőre Fern néném.

– Nem találtam sehol, sem a nagynénédet. Valahol kinn van

Gavinnal és Jeffersonnal. Van velük egy fickó is, kifestik az istállót. Zöldre! – mondta nevetve.

– Zöldre festik az istállót? Fel kellene hívnunk a legközelebbi elmeszanatóriumot, és kérni az egész rakomány beszállítását szellemeskedett Fern néni.

– Ők így boldogok, Fern néni, és senkit nem bántanak!keltem a védelmükre.

– Mit szólnál hozzá, ha bemennénk a városba, és egy vendéglőben reggeliznénk – ajánlotta Morton.

– Nem kell bemennünk a városba. Az én kis húgom tud rántottát készíteni. A kávéval már bizonyított. Egy kicsit lágyan kedvelem a rántottát – adta ki az utasítást. – Ne legyen száraz, mint a tapló. Mi lesz? Indulj! – szólt rám, mert nem mozdultam.

Szegény Morton éhen vesz. Mit csinálsz? – kérdezte, mert Morton mellé mentem.

– Csak megmutatja a legrövidebb utat vissza az országúthoz válaszolta helyettem Morton.

– Jaj, még rengeteg időnk van! Nem akarsz itt elidőzni a rokonok között? – ugratta Fern.

– Jó, de mégis, meddig akarsz maradni?

Levegőt se mertem venni, úgy vártam, mit mond.

– Amíg nem unatkozom. Különben – mosolygott felém ravaszul -, csak nem hagyjuk magára szegény kis húgomat, pont most, amikor a legnagyobb szüksége van ránk? Tudod, miért szökött meg hazulról? Képzeld, egy éjszaka…

Az egyik tojás kicsúszott a kezemből, amint rákiáltottam: – De

Fern néni!

– Nahát, nézd, mit műveltél! Lyukas kezű kisasszony. Szedd össze, Christie, az lesz a tiéd! – vihogott.

Rámeredtem, a végsőkig elegem lett belőle. De pillantása elárulta, mennyire vágyik az összeütközésre. Kereste az alkalmat, mikor tehet valakit még szerencsétlenebbé, olyan szerencsétlenné, mint ő maga. Büszkeségemben inkább beharaptam a számat, és lenyeltem a boszszúságot.

– Miért szökött meg? – kérdezte Morton.

– Nem érdekes – mért végig Fern néném, ahogy a földön térdepeltem. – Magánügy, a kicsi húg és szerető nénje között marad, ugye, hercegnő?

Szótlanul beletettem a törött tojást egy nedves konyharuhába.

Igyekeztem nem figyelni rá, de ő nem tágított. Az a fajta volt, aki élvezte, ha a más sebére sót hinthet. Tudnom kellett volna, mennyire nem sajnál. Szemernyi részvét nem volt benne, legföljebb saját maga iránt.

– Igaz? – nyaggatott tovább.

– Igaz, Fern néni – nyeltem nagyot.

Rájöttem, hogy az egyik szörnyű csapdájából a másikba estem. Ha össze akarok törni egy láncszemet, amely a családi átokhoz köt, az csak megerősödik. Ez a nehéz, vasból font lánc körülveszi a nyakam, a kezem és a lábam. Csak lassú mozgást engedélyezett a végtagjaimnak. Mint egy gályarab, úgy készítettem el a rántottát Fern nénémnek és a barátjának. Vigyáztam, hogy ne csöpögjenek a könnyeim a serpenyőbe.

– Te nem reggelizel? – kérdezte Fern néném, miközben odavittem nekik a rántottát és az újabb kávét.

– Nincs étvágyam.

– Pedig jobb lenne, ha ennél valamit, szükséged lesz az erődre. Még igen sok tennivalód lesz. Sőt, később, este még a zongorajátékoddal is el kell szórakoztatnod bennünket.

– Inkább nem.

– Dehogynem! – Zavarom minden pillanatát kiélvezte. – Remek alkalom nyílik arra,, hogy mutogasd magad, hercegnő, hiszen te nagyon szereted mutogatni magad, ugye?

– Én nem mutogatom magam, Fern néni.

– Dehogynem! Azok után, amennyit költöttek rád. A bátyám vagyonokat adott ki a taníttatására – mondta Mortonnak, akit mindez a legkevésbé sem érdekelt. – Lényegesen többet, mint énrám volt hajlandó költeni bármikor – mondta gyűlölködve.

– Nagyon sajnállak, Fern néni – ráztam meg a fejem. – Egy szörnyeteg lakik benned, aki megette a szívedet.

Sokkal jobban sajnállak, mint magamat – jelentettem ki, majd kivonultam a konyhából.

– Ne menj messzire, hercegnő! – kiáltott utánam nevetve. Nem tudhatod, mikor lesz megint szükségem a szolgálataidra!

Gonosz nevetése betöltötte a régi ültetvényes házat. Az a fajta kacaj, amely szíves visszhangra talált a sötét, öreg zugokban.

Határozottan éreztem, hogy abban nyilvánult meg ismét az ősidőktől a falakban lakozó ördög.

Velejéig romlott

Aznap ugyan szép, napos reggel köszöntött ránk, alig volt néhány bárányfelhő a kék égen, azok is elmenőben, mégis olyan szerencsétlennek éreztem magam, mintha borús, szürke lenne a világ. A verebek csiripelése és a rigók éneke gyászosnak, dallam nélkülinek tűnt nekem. Nagy fekete holló telepedett az egyik szétmállott kerti szék támlájára, rám bámult, mint egy halálfej.

Mozdulatlansága inkább kitömött madár benyomását keltette, mint élőét. Nem a levágott fű és vadvirágok illatát éreztem, hanem a tornác, korhadó fáinak szagát. Legyek táncoltak a levegőben, mintha dögszagra gyülekeznének, amiből most életük végéig kitelik a lakoma.

Felsóhajtottam keserűségemben, amire annyira ráhangolódtam, hogy csak a csúnyát láttam, függetlenül a nap szépségétől.

Valaha azt gondoltam, az időjárás okozza a hangulatváltozásaimat, de rá kellett jönnöm, egészen más okokra vezethető vissza.

A maminak és a papának köszönhettem, hogy számomra derűs és csodálatos világot teremtettek. Mosolyuk, meleg hangjuk maga volt a napsütés. Azok nélkül, akik engem szerettek, nincs többé szépség a földön, minden hiányos, befejezetlen, rossz.

Csak kedves, szerető emberek vidíthatják fel a világunkat az önzők, gonoszak, kőszívűek pedig elszürkítik,

balsorsot hoznak magukkal. Fern néném, mint egy sötét koromfelhő, lebegett fölöttem, amely bármikor fenyegetően, jeges eső formájában hullhat rám, és még mélyebb nyomorúságba taszít. Szökésem a rémület otthonából további félelmeket hozott, amelybe belerántottam a kisöcsémet és Gavin segítő kezét, most már úgy tűnt, a pokol felé vezet. Érkezésem a régi ültetvényre, csak felszabadította az átkot, és belépett ennek a két egyszerű, kedves embernek az életébe is.

Jónásnak éreztem magam, aki ha felül egy hajóra, az biztosan elsüllyed, ha vonatra vagy repülőre száll, biztosan baleset éri. Ha a mennybe jutnék, az angyalok elvesztenék szépséges hangjukat. Ennyire még soha nem sajnáltam magam, sem azokat, akik szerettek. Sötét gondolataim megállítottak, jóllehet futni szerettem volna, talán elfutni, eltűnni a semmibe. A kínzásom nélkül Fern néni elunná magát és elmenne a csudába Gavin magával vihetné Jeffersont az otthonukba, ahol boldogan meglennének Charlotte, Lutherrel és Homerral élhetné hajdani, idilli világát.

Lassan léptem pár lépést a romos bekötőút felé. Az erős szélben a fák, bokrok bólogattak felém. Mintha a szél azt suttogta volna: – Szaladj, Christie, szaladj… – Mit számít, hová megyek, hol fogok kikötni.

Egyeseknek hiányozni fogok egy darabig. Gavin szíve nehéz lesz, de idővel bevonulok majd a feledés homályába, ő pedig szebb, boldogabb időtöltést fog találni. Nem érdemes abban a világban élni, ahol a tűz megemészthet két olyan embert, mint mami és papa volt ahol a pokoli

gonoszságú Emily öregkoráig gyötörhette Charlotte-ot ahol betegség és szegénység együtt él a gazdagok szerencséjével ahol bármely pillanatban tönkretehetik az ember boldogságát. Miért járul még ehhez hozzá az átok az ólom súlyával?

Egyre nagyobbakat, hosszabbakat léptem. Megbújhatnék a bokrok között, ahonnan láthatom Fern néném és Morton távozását, majd Gavint, amint magával viszi Jeffersont. Akkor majd örülhetek az elhatározásomnak. Igen, el kell...

– Hé! – hallottam. Gavint szaladt felém, amikor megfordultam. Sötét szemöldökét zavartan felhúzta. – Mi van veled, hová szaladsz?

– Én csak...

– Csak hová, Christie? A bekötőút az országútra visz ki. Ugye, el akartál szökni? Mit csinált veled Fern? – érezte meg az igazi okot, és folytatta, mielőtt válaszolhattam volna. – Mit tett veled? Odamegyek, és... – mutatott a ház felé.

– Ne, Gavin, kérlek – kaptam el a karját. – Semmit ne csinálj. Nem akartam meglógni. – Látszólag egy szavamat se hitte. Csak sétálni akartam egyet. Erre volt a legegyszerűbb – hazudtam, hátha nem veszi észre a fájdalmat a szememben. De bármit mondtam volna, látta.

– Christie, mondtam neked, nem hagyom, hogy bárki bántson, emlékszel?

– Igen, tudom. Jefferson rendben van? – kérdeztem, hátha elvonhatom a tárgytól a figyelmét.

– A hetedik mennyországban érzi magát Homerral. Mint az angyalok, úgy festik az istállót. Egész reggel téged vártalak. Mit csináltatott veled, miután bevitted a kávéját?

– Semmi rémeset. Segítettem fürödni neki, megmostam a haját, azután készítettem nekik reggelit. Minden rendben ment igyekeztem meggyőzően mondani. – Remélem, még ma elunják magukat és felkerekednek.

– Hmm – szűkült össze a szeme – talán.

– Biztosan elmennek, Gavin. Mit tudnak itt csinálni? Ismered Fernt, csak az izgalmakat keresi. A szállodában a nyüzsgés közepette is folyton azt panaszolta, hogy meghal az unalomtól.

Az ő meggyőzésével igazából magamat győzködtem. De az engem üldöző, kegyetlen sors a legkisebb reménysugár jelét sem mutatta. Fern néném és Morton kitörő vihogással szaladtak ki a házból, neveltükben nekidőltek az előcsarnok oszlopainak. A kocsi felé tartottak.

– Csak nem mennek el? – motyogta Gavin.

Mindketten félreálltunk, utat engedve a kocsinak. Megálltak mellettünk, Fern néni letekerte az ablakot.

– Hova a csudába mentek kettecskén... vissza a szerelmi fészekhez, a tóhoz? – kérdezte röhögve.

– Csak sétálunk egy kicsit, Fern néni – mondtam élesen.

– Persze, úgy. Mindenesetre mi bemegyünk a városba, venni néhány dolgot. Morton marhasültet kíván vacsorára, de kell vásárolnunk valami tisztességes ennivalót a

többi étkezéshez is. Ki nem állhatom a szappant és a sampont, ami itt van.

Ne felejtsd ki a friss pálinkát sem – ugratta Morton, ezen megint jót mulattak. Még egy kis gin sem akad a házban, pedig mi azt szeretjük. Te meg jobban tennéd, ha rendbe hoznád a konyhát – tette még hozzá. – A mi kis búvóhelyünket is kitakaríthatnád. Erről jut eszembe, takaríts ki szépen még néhány szobát, tedd otthonossá! Később együtt körbejárjuk, és megmutatom, mit szeretnék még.

Feltekerte az ablakot, és Morton elhajtott. Összeszorult a torkom, félrevert a szívem.

– Ennyit arról, hogy ezek ma útra kelnek – mondta sötéten Gavin. – Esküszöm, ha még egy aljasságot elkövet ellened, megfogom a nyakánál fogva, és kihajítom a kapun kívülre.

– Tegyünk a kedvükre még egy kicsit, Gavin. Megunják nemi sokára. Könyörögve kérlek. Minél kevesebb bajt szeretnék hozni mások fejére.

Összevonta a szemöldökét.

– Jól van, de nem akarom látni még egyszer, hogy elszöksz nélkülem! ígérd meg! ígérd meg nekem, hogy semmi butaságon nem csinálsz, Christie!

Lesütött szemmel bólintottam, de Gavin nem elégedett meg vele. Megfogta az államat, felemelte, kénytelen voltam a szemébe! nézni.

– Nos, Christie?

– Jó, Gavin. Megígérem.

– Akkor rendben van.

– Sietek rendbe hozni a konyhát. Nem akarom Charlotte-ra hárítani a többletmunkát – mondtam, és elindultam a ház felé.

Fern néni és Morton élelmiszerrel, tonikokkal, valamint két nagy üveg ginnel érkeztek. Morton azon nyomban nekiállt az italkészítésnek. Nekem kellett kipakolni az élelmiszereket, és nekilátni a vacsorakészítésnek. Azalatt Fern néném, ígérete szerint, körbejárta az egész hatalmas házat. Nemsokára felhangzott a hívó kiáltása. Charlotte is megjött, elkészítette az ebédet Luthernek és a többieknek.

– Jaj, kicsikém, mit üvöltözik ez a nő ilyen hangosan? Mit akar már megint? – nézett rám csodálkozva. Fernt a lépcső tetején találtuk. Egyik kezében az italos pohár, a másikban a gyerekszoba bölcsőjéből származó baba. Charlotte halálra sápadt.

– Vigyázzon rá, kérem! – kiáltotta Fernnek.

– Vigyázzak, mire? Miért, mi ez? Minek van ez a baba a bölcsőben? – követelte a választ.

– Kérlek, tedd vissza, Fern néni! – siettem felé. – Ez Charlotte nénié.

– Még mindig babával játszik, csak nem? – kérdezte hitetlen kedve.

– Nem, de a becses emlékei közé tartozik… és…

– Hát ez nevetséges! Micsoda röhejes ház ez! – nyilvánította ki

Fern néni.

– Kérem – fogta könyörgőre Charlotte. – Tegye vissza! Nem lehet kihozni a gyerekszobából.

– Nem lehet? – gúnyolódott Fern néni. – Miért, akkor mi lesz? Sírni fog? – A lábánál fogva odaverte a baba fejét a korláthoz, jelezve, hogy ledobja.

– Hagyja! – kiáltott fel Charlotte, és szaladt fel a nyomomban.

– Fern néni, ne bosszantsd!

Fern ivott egy kortyot a poharából, és nevetett.

– Morty – szólította – gyere, ezt látnod kell! Nem fogod elhinni, Morty!

– Tegye vissza! Kérem szépen, tegye vissza – nyöszörgött Charlotte, közben szaporán szedte a lábát.

Morton kijött a nappaliból, ahol békésen iszogatott. Érdeklődve nézte a jelenetet.

– Játsszunk kapd-el-macskát! – emelte magasra a babát, mutatva Mortonnak. Charlotte is emelkedett érte, de Fern néni odahajította Mortonnak, az pedig elkapta.

– Elég! – kiabált Charlotte, tenyerét a halántékára szorítva.

– Fern néni, hogy tudsz ilyet csinálni? – szaladtam Morton felé, aki rá vigyorgott Fern-re. – Adja ide a babát! – kértem. Amint odaértem, már vissza is dobta Fernnek. Fern elejtette, de mielőtt Charlotte megfoghatta volna, Fern ismét felkapta, és vissza akarta hajítani Mortonnak.

Charlotte sikított. Fern röhögve siklott el előle. Charlotte néni gyötrődő arcán szörnyű félelem ült. Rá volt írva, ugyanazt érzi, mint amikor elvitték tőle a gyerekét. Milyen aljas és kegyetlen Fern-től, hogy képes Charlotte nénivel ilyen nyilvánvalóan fájó dolgot tenni.

– Fern néni! – szóltam rá. Felviharzottam a lépcsőn, Charlotte nénivel szabályosan üldözőbe vettük. De mire a folyosó végére értünk, már eltűnt valamerre.

– Merre van? Hová vitte a gyereket? – pityergett Charlotte.

– Fern néni?

Jobbról kuncogás hallatszott, így halkan arra lépdeltünk.

Az ajtóhoz sem értünk, amikor a pohár szilánkjainak csörrenését hallottuk a padlón, amit a sikolya követett. Egy pillanattal később feltűnt Homer, aki karjában dédelgette a babát, mintha igazi csecsemőt tartana. Odasétált Charlotte-hoz, és gyöngéden átadta neki a babát. Ő is megsimogatta a baba fejét, és elindult vele a gyerekszobába.

– Ez meg mit keres itt- tombolt Fern néni az ajtóban. Pokolian rám ijesztett!

Homer rettenetes gyűlölettel meredt rá.

– Megmondtam, hogy távolítsátok el a háztól! Csak úgy fel tűn a semmiből és elragadta azt a hülye babát a kezemből.

– Jól van, Homer – mondtam neki. – Nincs semmi baj. Menj vissza a többiekhez. – De ő csak állt, ökölbe szorított kézzel, kihívóan nézte Fernt. – Menj szépen, Homer – kértem még határozottabban. Rám bámult, azután elment.

– Honnan az ördögből került ez ide? – kérdezte Fern bátran, miután Homer eltávozott.

– Valószínűleg meghallotta Charlotte néni kiáltozását, és segítségére sietett az ablakon át. Miért csináltad ezt, Fern néni?

Látnod kellett, mennyire bántja!

– Akkor dilis. Az ő korában sír egy baba miatt!

– A kislánykori babája volt, emlék, neki sokat jelent.

– Hátborzongató – jelentette ki Fern néni. – Az egész hely és minden lakója. – A képe feldagadt a méregtől. Nem tetszett neki, hogy valaki beavatkozott a kedvenc játékába, a mi gyötrésünkbe.

Fel volt háborodva.

– Miért nem megyünk el innen, Fern? – tette fel a hátunk mögül a kérdést Morton. Látszólag mindent hallott, ami történt.

– Nem – makacskodott Fern. Vérben úszó szemmel füstölgött magában. Utált legyőzött maradni, valahogy bosszút akart állni.

Egy csomó kaját vettünk, meg a sok piát, még itt akarom elkölteni. Jó muri lesz, maradunk! – határozta el kettőjük helyett. Rajtam állapodott meg a szeme. Én leszek a céltáblája ezentúl is.

– Kezdjük előkészíteni a lenti nappalit! Bulit akarok rendezni ma este. Söpörj fel, pucold meg az ablakokat, törölgesd le a bútorokat!

– Fern, menjünk el innen! – kérlelte újra Morton. Vajon miért nem követeli, csodálkoztam. Miféle férfi az ilyen? Mivel tudja a . markában tartani? A nemi vágy hat ennyire? Mortoné volt a kocsi

és a pénz, de Fern határozott mindenben.

– Nyugi, Morty – higgadt le maga is, és visszatért a jeges mosoly az arcára. – Először eszünk egy remek vacsorát, azután

Christie ad nekünk koncertet. Azután játszunk valamit… olyat, amit te szeretsz – hízelkedett neki. Bármi volt is az, a pasinak tetszett, mert nevetett.

– Oké,

– Akkor tehát mindent megbeszéltünk. Igyekezz kitakarítani a nappalit, hercegnő! Jól akarjuk érezni magunkat ma este, ugye?

– Egyikünk se fogja jól érezni magát, amíg gúnyolod és gyötrődd az ittenieket, Fern néni!

– Hagyd abba a nyavalygást! Én jól szórakozom, nekem így tetszik. Anyád és a bátyám mindig elrontották a mulatságaimat.

– De szerencsére most nincsenek itt. Én vagyok itt a felelős felnőtt, vedd tudomásul, kis húgom!

– Akkor viselkedj felnőtt módjára! – tört ki belőlem. Az arca lángba borult, és mielőtt észrevehettem volna, hogy lendült a keze, belecsapott az arcomba, olyan keményen, amitől hátratántorodtam. Égette az arcomat az ütés, kibuggyantak a könnyeim.

Újra felemelte a kezét, amire védekezően magam elé tartottam a karomat.

– Te kis ringyó! Ne beszélj vissza nekem! Hallod? HALLOD? tornyosodott fölém parázsló szemmel, kitágult orrlyukakkal, mint egy felhergelt bika. Minden vonása eltorzult a dühtől. El kellett takarni magam előle. Zúgott a

fülemben a vér, elgyengült a testem, csak néztem ezt az idegennek tűnő nőt.

– Meg kellene kötöznöm téged, betömni a szád, azután levinni a lépcsőn, behajítani az autóba, hogy visszavigyelek Philiphez.

Köpködte a szavakat összeszorított foggal. – Azt hiszed, nem tudná becsukatni elmegyógyintézetbe ezeket az embereket?

Dehogynem! Meg is tenné.

– Miután én tanúsítom, hogy bűnös együttlétben találtalak itt Gavinnal, tudod, ki hinné el a mesédet Philipről? Philip, aki az egész örökség kezelője... – nézett körül győzelmesen-, jutalomból nekem adhatná ezt a nyavalyás házat. Morty és én szépen ízeire szednénk, és istenien éreznénk magunkat benne. Igaz, Morty?

– Lehetséges – hagyta jóvá gyorsan Morton. Az volt az érzésem, a pasi is éppúgy fél tőle, mint én.

– Bizony – bólogatott -, látod? Morty tisztában van a jogi dolgokkal, és szerinte is lehetséges.

Lángoló szemmel bámult rám, de elkaptam a tekintetem.

Az ájulás határán voltam az erős szívdobogástól. Hatalmába vett a rémület. Éreztem, amint zsugorodik a lábam, és majdnem lecsúszom a padlóra.

– Hallani akarom a bocsánatkérésedet! Engem ezerszer is kényszerített a bátyám, hogy kérjek bocsánatot az anyádtól, hol ezért, hol azért. Nem igaz?

Tökéletesen beleestem bosszúja csapdájába. Ki tudja, miféle szörnyűségek várnak Charlotte-ra, Lutherra és Homerra is, beváltja a fenyegetéseit.

– Sajnálom – nyögtem.

– Mi? Nem hallottam jól – tette csípőre a kezét.

– Elnézést, Fern néni – mondtam, hogy Morton is hallhassa Hiszen ezt várja tőlem.

– Na, jól van – mosolyodott el. – Most már minden elren deződött, megint barátok lehetünk. Eddig jól csináltad. Ugye, Morty?

– Igen, nagyon jó háziasszony – bólogatott a pasas.

– Valóban, háziasszony. Nagyon jó. Most folytassuk, ahol abbahagytuk. Készítsd elő a nappalit az esti szórakozáshoz!

Ezzel elvonult.

– Mit szólnál egy italhoz? – kínálta fel a karját Morton, úgy vezette le.

– Jó ötlet. Szükségem is van rá ezek után. Hoppá, hercegnő! fodult vissza. – Szedd össze abban a szobában a pohár maradványait, amit a gyengeelméjű miatt elejtettem. De vigyázz, meg ne vágd magad! Soha nem bocsátanám meg magamnak, ha valami történne veled! – Kettejük nevetése sokáig visszhangzott még a nyomukban, mintha csupa vidám dolog történt volna idáig.

Mégiscsak meg kellett volna szöknöm, gondoltam magamban. Nem kellett volna akkor olyan határozatlannak lennem. Az országúton már eltűnhettem volna örökre. Akkor már nem kínozná Charlotte nénit.

Nehéz szívvel, lehajtott fejjel, remegő lábbal mentem Fern néném és Morton után, hogy kedvére elkezdjem a munkát a nappali szobában. Még élt bennem a remény, hátha egy idő múlva elunja kisded játékait, és a feledés homályába lép. Ezért imádkoztam magamban, könyörögtem az égieknek mindenre, ami szent, hogy egyszer s mindenkorra tűnjön el az életemből. Azután soha nem ismerem többé, még akkor sem, ha nyomorogni fog, vagy koldul az utcán.

Annyira meggyűlöltem.

Annyira gyűlölködővé tett engem.

Este a vacsoránál Fern néném és Morton elképesztően ízléstelenül viselkedtek. Minden átmenet nélkül váltottak át a hülye játékukra. Szerintem bemutatót tartott a néném, milyen hatalma van eme hitvány férfiutánzat fölött, akinek engedelmeskednie kellett mindenben.

– Te most egyéves kisbaba vagy. Nem tudsz egyedül enni.

Mondd: ga, ga, ga. Mondjad!

– Gagaga – ismételte utána készségesen a pasi, hozzá csodálkozó gyerekpofát vágott, a mennyezetre bámult, karját lelógatta, nyitva hagyta a száját.

– Éhes vagy, kicsi Morty? – csipogta Fern néném. A pasi lelkesen bólintott. Fern egy villán krumplipürét vitt a szájához, de amikor kitátotta a száját, elhúzta a villát. – Nem, nem, kicsi Morty, ne olyan gyorsan. Először valami jót kell tenned a mamának.

Tessék – dugta a kezét a pasi orra alá. – Nyalogasd a mama kezét. Csináld szépen, különben nem etet meg a mama.

Mindenki kénytelen volt végignézni: Charlotte elbűvölten, Luther undorral, Jefferson murisnak találta, ő is kisbaba akart lenni, amíg bele nem csíptem a karjába. Gavin becsukta a szemét, látni se akarta a jelenetet, de nem lehetett őket figyelmen kívül hagyni. Ott voltak.

– Most a kis Morty orrocskájára teszek egy kis krumplicskát, és a baba szépen lenyalja onnan. Gyerünk, Morty, próbáld meg! A mama kedvéért.

Néznünk kellett, mint próbálja hosszúra nyújtogatni a nyelvét, hogy bandzsít a művelethez. Miután nem érte el, oázni kezdett, amíg Fern le nem törölte a szalvétával.

– Morty jó gyerek, megpróbálta. Jól van, kisfiú, most már nagyobb lettél, megeheted egyedül is – vezényelte a néném a cirkuszt.

A pasi vigyorgott, de gyorsan evéshez látott, nehogy Fern meggondolja magát.

– Mit tátod a szádat, hercegnő? Ti nem szoktatok játszani az öcsémmel?

– Ilyen hülyeséget soha! – vágta rá Gavin.

– Ne légy már olyan vén illemcsősz, mint a bátyánk volt.

Vetette oda neki Fern, majd felém fordult. – Jó vacsorát csináltál, hercegnő. Egyre jobb leszel mindenben. Ki tudja? Mire elmegyünk, kiképezheted magad akár szobalánnyá. Mit szólsz hozzá, Jefferson? Szeretnéd te is, ha a nővéredből jó szolgálólány válna?

Jefferson tanácstalanul nézett.

– Ha az lesz, itt maradhatunk? – kérdezte az öcsém.

– Hát persze – tartotta rajtam a szemét. – Ha jól szolgál, akár örökre is itt maradhattok, engem nem érdekel. – Nagyot sóhajtott. – Csakhogy Christie nem csupán háztartási alkalmazott.

Ő nagyon tehetséges. Mindenki tudja. Annyiszor elmondták nekünk! Morty izgatottan várja a játékodat, ugye, Morty?

– Tessék? – nézett fel a tányérból. – Ja, igen, persze. Ismersz Chopin-darabokat?

– Mi az, hogy! – válaszolt helyettem Fern néni. – Bármit eljátszik, igaz?

– Tudok néhány Chopin-darabot. Zongoratechnikai leckéken megtanultam egypár Chopin-szonátát.

– Ó, elnézést. Zongoratechnika! Óriási – csücsörített affektálva a néném.

– Fiatalabb koromban én is vettem zongoraleckéket – szól közbe Morton.

– Hát nem gyönyörű? Mindenki kapott itt ilyen vagy olyan leckéket, csak én nem! – kezdte megint gyűlölködő hangon.

– A papa akarta, hogy játssz valamilyen hangszeren, de emlékszem, visszautasítottad – szólaltam meg, mert nem hagyhattam annyiban.

– Csak azért sem akartam, mert ő szerette volna. Különben az is valószínűleg Dawn ötlete volt, biztos ő sugallta neki. Most azonban téged szeretnénk hallani, hercegnő – erőltetett egy kis mosolyt magára. Megtörölte a

száját, s a szalvétát ledobta földre. – Gyere, Morty. Vonuljunk vissza a nappaliba egy italra.

Ha bejezted a mosogatást, gyere be, és szórakoztass el bennünket! – parancsolta.

– Egy pillanatra... – állt fel Gavin, de megragadtam a karját.

– Semmi baj, Gavin. Szívesen zongorázok egy kicsit, még Fern néninek is. – Azok ketten elnevették magukat.

Fern néném páváskodva kisétált, Morton pedig engedelmesen a sarkában, mint egy pincsikutya.

Charlotte-tal leszedtük az asztalt, elmostuk az edényeket, közben Gavin kártyázott Jeffersonnal, még ugyanazzal a kártyával, amit a lynchburgi útra vett neki. Luther képtelen volt tovább elviselni Fern néném és Morton jelenlétét, ezért inkább kiment valami kitalált ürüggyel az istállóba. Homer tanult a dologból, és távol tartotta magát a háztól. Amikor befejeztem a házimunkákat, és a nappaliba értem, épp bekukucskált az ablakon keresztül. Valahányszor Fern néni arrafelé nézett, Homer mindig eltűnt szem elől.

Lejátszottam jó néhány Chopin-prelűdöt, hiszen a zene volt számomra a menekülés egyetlen formája. Az volt az én repülő szőnyegem, amely kiragadott ebből a gonosz, fájdalmas világból.

Lehunytam a szemem, magam elé képzeltem a mamit, ahogy csendben ül mellettem, és lelkesen, büszkeséggel telve hallgatja a játékomat Cutlers Cove nappalijában. Amíg játszottam, nem éreztem az összes szörnyűséget, ami megtörtént. A zene elmosta a tragédiákat és a szo-

morúságot, mindent egyetlen rossz álommá varázsolt. Mintha mindannyian élnénk és boldogok lennénk.

Csakugyan belefeledkezhettem a zenébe, mert amikor újra kinyitottam a szemem, Fern nénémet is beleértve, mindenki elragadtatással figyelt. Charlotte néni izgatottan tapsolt. Jefferson elaludt Gavin vállán.

– Ez egyszerűen fantasztikus volt – álmélkodott Morton. Elismerése nyomban letörölte Fern néném arcáról a bámulatot.

Nagyon tehetséges fiatal muzsikus vagy. – Teljesen belefeledkezett a csodálkozásba, s én zavaromban elpirultam.

– Azt hiszem, tényleg jól játszik – ismerte el vonakodva Fern néni. – Mondtam neked, hogy a legjobb tanárai voltak. Semmi pénzt nem kíméltek, ha a hercegnőről volt szó.

– Ha valaki így tud játszani, az nem pénzkérdés! – jelentette ki

Morton.

– Én is kezdhettem volna valamit a tehetségemmel – nyafogott Fern néném – ha lett volna mellettem valaki, aki tényleg törődik velem, nemcsak színleli – fonta keresztbe a karját. Mereven ült, a szeméből sugárzott a kicsinyes irigység.

– Felviszem Jeffersont, és lefektetem – mentem oda az öcsémhez. – Gyere, Jefferson.

Egy pillanatra felébredt.

– Majd én viszem – kelt fel Gavin. Felkapta a karjába. Jefferson feje kényelmesen feküdt Gavin mellén.

– Megyek én is aludni – jelentette be Charlotte néni.

– Minden jót – válaszolt kelletlenül Fern. Gavinhoz és hozzám fordult: – Azután siessetek vissza! Még akarunk játszani valamit.

– Játszani? Mit? – kérdeztem gyanakvóan.

– Meglátod, ha visszajöttök – nevetett hamiskásan Mortonra. – Adj még egy italt, Morty, és készíts kettőt Rómeónak és Júliának!

– Nincs szükségünk az italotokra – csattant fel Gavin.

– Már megint olyan vagy, mint az az illemcsősz bátyád volt.

Gavin nem vett róla tudomást, felvittük Jeffersont az ágyába.

Ahogy levetkőztettem, észrevettem a jobb combján egy csúnya vágást. A seb, égő vörösen szétnyílt, mint egy húsos, gyulladt száj.

– Hogy csináltad ezt, Jefferson? – vontam kérdőre. Egy pillanatra megrezzent a szeme, aztán megint lecsukódott. – Jefferson! – Gavinra néztem. – Láttad ezt, Gavin?

Megszemlélte.

– Nem. Egyáltalán nem panaszkodott nekem. Jefferson, ébredj! – rázta meg. Ezúttal Jefferson szeme nyitva maradt.

– Hogy csináltad ezt magaddal? – mutattam a sebre.

– Fennakadtam egy szögön,- válaszolta végre.

– Mikor? Hol? – kérdeztem gyorsan.

– Még akkor, amikor idejöttünk, és Charlotte nénivel festettük a szobát.

– Eddig nem láttam – szólt Gavin.

– Miért nem mondtad, Jefferson? Charlotte néni nem mosta ki? Te ki tudtad mosni a sebet?

– Persze – mondta csukott szemmel. Nem tudtam, higgyek-e neki vagy sem.

– Megyek Charlotte nénihez, és kérek rá valami gyógyszert. Bekopogtam az ajtaján. Amikor nem jött válasz, bedugtam a fejem az ajtón. Térden állva találtam az ágya mellett, imádkozott, mint egy kislány.

– Kérem az Istent, tartsa távol a lelkemtől a gonoszt…

Amint meglátott, abbahagyta az imádságot.

– Ne haragudjon, hogy megzavartam, Charlotte néni, de Jeffersonnak egy csúnya seb van a combján. Azt mondja, akkor kapta, amikor együtt festették a szobát, néhány napja. Emlékszik rá? – Némán rázta a fejét. – Van valami szere gyulladás ellen?

– Természetesen – állt fel, és a fürdőszobába igyekezett. Kötszerrel és gyulladás gátlóval tért vissza.

– Köszönöm. Nem tetszik emlékezni, kimosták-e a sebet aznap? – Félrehajtott fejjel gondolkodott.

– Lehetséges. Sajnos összekeverem Lutherrel. Ő folyton megvágja magát.

Bólintottam.

– Köszönöm szépen, Charlotte néni.

Amikor visszamentem, Gavin már lefektette Jeffersont az ágyába. Magam egy ruhával megtisztítottam a sebet, bekentem a fertőtlenítőszerrel, majd rátettem a kötést. Jefferson egész idő alatt nem ébredt fel.

– Megfigyelés alatt kell tartanunk – szóltam Gavinnak, – hogy elmúlik-e a gyulladás. Nem tudtam meg Charlot-

te-tól, kimosta-e frissen a sebet. Jefferson pedig annyira izgatott volt a festés miatt, hogy nem szólt senkinek a sebesülésről.

Gavin részvéttel nézett rám.

– Mit csináljunk most?

– Jobb, ha lemegyünk és részt veszünk a hülye játékukban feleltem. – Különben még feljön ide ordítozni, felébreszti Jeffersont, ráadásul még Charlotte-ot is.

Bólintott.

Fern néném és Morton a földön ültek az alacsony, kerek asztal mellett a nappaliban. Az asztalon hevert a kártya és a poharaik.

Fern kívánságára Morton nekünk is készített italt.

– Gyertek ide – mutatott az asztalra Fern néni. A szemhéja félig volt csak nyitva, alóla kilátszott a véreres szeme. – Na, ez már haladás. Itt van a piátok.

– Már mondtam, hogy nem kérünk – ismételte Gavin.

– Miféle tizenéves vagy te? – förmedt rá mérgesen. – Olyan vagy, mint egy vénember. – Majd mosolyogva folytatta..- Messze esett az alma a fájától. Longchamp apuci bezzeg híres nagyivó volt – mondta Mortonnak, és belekortyolt az italába.

– Nem volt az! – tüzelt vissza Gavin.

– Én tudom, mi volt, drágám. Nincs értelme vitatkozni, iszik-e vagy sem, börtöntöltelék-e vagy sem – tette le a poharát.

– De nem iszik… most egyáltalán nem iszik – dadogta Gavin, szinte könnyek között.

– Előtted talán nem iszik, de fogadok, eljárogat gyakran. – Fern élvezte Gavin zavarát. – Aki egyszer iszákos, az örökké az marad, hidd el, kisfiam!

– Nem iszik többé, legalábbis úgy nem!

– Jól van, na. Tiszta, mint a hó, tökéletes, mint az alkoholisták szoktak lenni, és nem rabol többé gyereket sem.

– Te nem tudod, kiről beszélsz! Nem kellene ilyeneket állítani az apánkról.

– Jó, jó – elégedett meg Fern, mert már eleget kínozta Gavint. Térjünk át inkább a vidámságra. Üljetek le. – ragaszkodott az elhatározásához

– De akkor sem iszom

– Ne igyál, felőlem papnak is mehetsz – mondta ingerülten.!

Leültünk. – A szabályok szerint kell játszanotok. – Mortonra pillantottam, aki ravaszul vigyorgott.

– Milyen szabályok, miféle játék ez? – kérdeztem gyanakodva.

– Vetkőzős pókért játszunk. Emelj, Morty.

– Micsodát? – csattant fel Gavin.

– Azt ne mondd már, hogy még soha nem játszottatok vetkőzős pókért! Te elhiszed ezt, Morty?

A pasas megvonta a vállát, és osztani kezdett.

– Mi ugyan ilyesmit nem játszunk – jelentette ki Gavin. Úgy nézett a lapokra, mintha fertőzőek lennének.

– De egymással játszottatok ilyet, úgy van? – kötekedett Fern néném.

– Nem játszottunk soha effélét!

– Tényleg? Mindent el kell kezdeni egyszer, igazam van, hercegnő? Te már csak tudod.

– Hagyd abba, Fern néni!

– Vegyétek fel a kártyát! – rendelkezett. – Tudjátok, hogy kell pókerezni, igaz?

– Ne vedd föl, Christie! – kérte Gavin.

Fern emelte fel elsőnek a lapokat, örömmel mondta be: Kezdem a licitet, három ruhadarabomat teszem fel. Morty, neked?

– Megadom, és emelem hárommal.

– Gavin?

– Nem játszunk ilyen hülye játékot, Fern! – Nem nyúlt a lapokhoz.

Fern leeresztette a kezét.

– Nem szeretném, ha elrontanád a szórakozásomat – döfte át

Gavint a tekintetével. – Kedvem támadhat felhívni valakit, például Philipet…

– Ne fenyegess bennünket! – vágott közbe Gavin.

– Meg például apánkat is. Meg hatósági embereket is, akik megnézik, miként játszanak idős hölgyek a babáikkal.

– Te mocskos… – Ne csináld, Gavin! – kérleltem. – Játsszuk el a hülye játékukat, ha ez a kívánsága.

– Remek. Morty tehát hatot tett rá. Christie?

Belenéztem a lapokba. Rendkívül rossz leosztásom volt, két egyforma sem akadt.

– Passzolok.

– Ha passzolsz, az úgyszintén hat ruhadarabot jelent.

– A pókért nem így szokták játszani – tiltakoztam.

– Nálunk különleges szabályok vannak. Nem igaz, Morty?

– Tökéletesen.

– Ez nagyon bárgyú – szólt Gavin.

– Neked minden, ami szórakozás, az bárgyú. Tehát? – fordult felém.

– Akkor bent maradok, ha ez a szabály. Bár így nincs semmi értelme.

– Jól van. Te, Gavin? – Gavin válaszra se méltatta.

– Kérek két lapot – szólt Mortonnak. Az kiosztotta neki, majd felém fordult.

– Négyet cserélek – mondtam.

– Miért csinálod ezt? – suttogta Gavin.

– Mert ő is szórakozni akar. Lazíts, te erkölcscsősz – gúnyolódott Fern néni. Gavin kelletlenül felvette a lapjait.

– Két lapot kérek – motyogta Mortonnak.

Most sem volt több szerencsém, mint amivel kezdtem.

– Én csak egyet cserélek – húzott a lapból Morton, és megint vigyorgott.

– Ráteszek még kettőt – jelentette be Fern.

– Megadom, és emelem eggyel.

– Ha játékban maradsz, kilencet kell levenned, és hatot, ha kiszállsz – magyarázta Fern néni.

Gavin ledobta a lapokat, én is követtem a példáját.

– Két párom van – mutatta meg a lapjait Fern néni.

– Sorom van – mutatta Morton is a sajátját.

– Milyen szerencsés vagy – nevetett rá Fern. – Ti ketten is vegyetek le hat-hat ruhát, amelyiket akarjátok, mindegy. Nekem kilencet kell – rúgta le először a cipőjét, – nincs mese, nem marad rajtam semmi. – Lehúzta a blúzát a fején át, azután megállt.

– Te melyik hat darabot választod, hercegnő?

Levettem a cipőmet és a zoknimat.

– Ez eddig csak kettőnek számít! – figyelmeztetett.

– Miért kettő? Két cipőt és két zoknit vettem le – ellenkeztem.

– Párja csak egynek számít. Ez a szabály. Morty, igazam van?

– Igazad – szajkózta.

– Akkor gyerünk! – parancsolta.

– Ne tedd! – szólt Gavin.

– A játékban nincs becsapás! – mordult fel Fern néni. – Éppúgy, mint ígéreteket sem lehet megszegni – tette hozzá mosolyogva.

Kigomboltam a blúzomat. Morton egyre szélesebben vigyorgott, sóváran megnyalta a száját. Fern néném közben levette a melltartóját, mintha egyedül lenne a hálószobájában. A szoknyáját is kezdte levetni.

– Fern, részeg vagy és gusztustalan! – ordított fel Gavin, és felállt. – El se hiszem, hogy a testvérem vagy!

Fern néném hátravetett fejjel röhögött. Gavin égő arccal kirohant a szobából. Fern csak még jobban röhögött.

– GAVIN! – álltam fel magam is. Hallottam a lépteit, hogy kiszaladt a házból. Indulni akartam utána.

– Csak maradj! – hagyta abba a szédült vihogást Fern. – Még nem vetted le magadról a teljes hat darabot.

Végignéztem rajtuk. Morton éhes, buja tekintetével majdnem felfalt.

– A játéknak vége, Fern néni!

– Nem sétálhatsz ki úgy, hogy nem fizeted meg, amivel tartozol. Ez a szabály.

– Kérlek, Fern néni, nem hagyhatnánk itt abba?

– Addig nem, amíg meg nem fizeted, amivel tartozol. Most fizess!

Levettem a blúzomat.

– Ez három. Folytasd!

Kigomboltam a szoknyám, amely leesett a földre.

– Négy!

Már csak a melltartó és a bugyi maradt rajtam.

– Segítsünk? – Nemet intettem a fejemmel.

– Fern néni…

– Ez nem tisztességes. Én sem tétováztam megfizetni, amivel tartoztam.

Mortonra bámultam, aki olyan szédülten nézett, mintha már látna is mindent a fehérnemű alatt. Kikapcsoltam a melltartót, de nem engedtem le a mellemről.

– Gyerünk, hercegnő, ha megtetted Philipnek, tedd meg nekünk is!

– Fern néni! Szörnyű, amit mondasz! – kiáltottam. – Nem tettem meg Philip bácsinak! Egyáltalán nem!

A melltartót magamhoz szorítva kerestem meg a cipőmet és a zoknimat, felhúztam a szoknyát, és kirohantam a nappaliból.

– Te ringyó! – ordított utánam. – A vetkőzős pókernél nem lehet csalni! Ezt még megbánod… Meg fogod bánni!

Végigszaladtam a folyosón, az egyik üres szobában felöltözködtem, kimentem a házból Gavin után. Nem láttam semerre, ezért a házat megkerülve az istálló felé indultam. Félúton jártam, amikor meghallottam a suttogását.

– Christie.

A bokrok árnyékában állt. Gyorsan odaléptem hozzá.

– Gavin, igazad volt. Nem kellett volna a kedvére tenni. Borzalmasan gonosz, aki soha nem szűnik meg bántani minket. Már nem érdekelnek a fenyegetései. Többé semmit nem teszek meg neki.

– Jól van. Talán most már hallgatsz rám, elmegyünk innen.

– Igen, Gavin, el akarok menni. Remélem, ha már nem leszünk itt, nem marad semmi szórakozása, és ő is elmegy a pokolba. Megmondom Luthernak, tartsa távol tőlük Charlotte-ot és Hómért, amíg el nem tűnnek. Mi pedig reggel útra kelünk.

– Rendben. Korán felkelünk, és megkérjük Luthert, vigyen el Upland Stationig.

– De aztán hova megyünk, Gavin? – ébredtem rá a valóságra, feledve a terv izgalmát. Gavin egy percig gondolkodott.

– Nem marad más hátra, mint felhívni az apámat. Nem lesz boldog, hogy ilyen messzire mentünk, de segíteni fog. Főleg, ha megtudja, mi történt veled. Azonkívül ő Jefferson nagyapja, ezt se feledd.

– Tudom. Csak megijedtem kissé az ötlettől. De igazad van. Fel kell hívnunk.

– Segíteni fog nekünk, meglátod. Nem olyan, mint amilyennek Fern lefesti. – Gavin érzékenységét nyilván nagyon bántotta a dolog.

– Pontosan tudom, Gavin. Mindig nagyon szerettem Longchamp nagypapát. Gyere, menjünk vissza a szobáinkba, és aludjunk.

Megfogta a kezem, úgy mentünk vissza a házba. Igyekeztünk olyan csendben járni, amennyire lehetett. Fern néni kuncogását hallottuk a nappaliból. El kellett haladnunk az ajtajuk előtt.

Bepillantva láttuk, hogy mindketten meztelenül ölelkeztek a padlón. Felsiettünk, és megálltunk az én szobámnál.

– Borzasztó, hogy mindent bemocskol – hajtotta le a fejét szomorúan Gavin.

– Nem, Gavin, ha igazán szereted azt, akivel együtt vagy, az csodálatos. Amiatt nem kell szégyenkeznünk soha.

Elmosolyodott, és én gyorsan megcsókoltam a száját.

– Aludj jól.

– Álmodj szépeket! – búcsúztam el tőle.

Amint elhatároztuk magunkat, mázsás kő esett le a vállamról. Végre megszabadulhatunk Fern nénitől. Nyugodtam hajtottam álomra a fejem. Igencsak sajnáltam, hogy véget ért a mi kis paradicsomunk, de talán minden jóra fordul, gondoltam. Talán elbújhatok, egy időre a rettenetes átok elől, amely hosszú idő óta rám nehezedik.

Pedig tudhattam volna. Tudnom kellett volna, hogy a napfény melegét életünk fölött továbbra is eltorlaszolja az az árnyék.

Kellemes álmomból Gavin kiáltozása ébresztett fel.

– Christie, gyere gyorsan! – kiabált az ajtóból. – Jeffersonnal baj van!

– Micsoda, Gavin?

– Valami nagy baj van! – kiáltotta. Rémült arcától elállt a szívverésem, azonnal kipattantam az ágyból.

Mélyül az árnyék

– Mi van Jeffersonnal? – kiáltottam fel, nem törődve azzal, hogy rémült hangom megijeszti.

Jefferson mereven feküdt a hátán, a karja élettelenül lógott az oldalán. A szája nyitva, épp csak nyögni tudott mély hangon.

Állkapcsa feldagadt, a bőr feszessé vált körülötte.

– Elkezdett nyöszörögni, azzal ébresztett fel. Amikor kérdeztem, mi baj van, csak nyögött. Azután téged hívott – magyarázta Gavin.

Jefferson homlokára tettem a kezem.

– Lázasnak érzem.

– Christie… – nyílt fel a szeme, ahogy hozzá hajoltam.

A tekintete tele volt fájdalommal, szomorúsággal, majd meghasadt a szívem érte.

– Mi baj, Jefferson, mi fáj?

– Mintha a nyakam fojtogatnák – nyitotta ki a szemét minden szóra, de nyomban lehunyta, mint akinek végső erőfeszítésébe kerül kiejteni minden szót. – És ég az arcom. Segíts rajtam,

Christie, mulaszd el!

– Ég az arca? Mi… mi lehet ez? – kérdeztem Gavint, aki tanácstalanul nézett.

– Talán influenza.

– Az biztos, hogy lázas – mondtam. Jefferson szája teljesen kiszáradt, a nyelve sápadt rózsaszínné vált.

– Fázom – szólalt meg Jefferson – brrrr…

– Fázol? – A kérdésemre bólintott.

– Teszek rá még egy takarót – hozta Gavin a pótpaplant, amit Charlotte néni mindegyikünknek kikészített. Betakartuk Jefferson kis testét, egészen az álláig. Ennek ellenére reszketett.

– Fázom – ismételgette.

– De hiszen meleg éjszaka van- mondtam döbbenten. – Mitől fázhat ennyire? – megdörzsölgettem a vállát és a karját.

– A hidegrázás… a láztól van – magyarázta Gavin.

– Nagyon betegnek néz ki. Rendkívül sápadt az arca, és mereven fekszik, mint egy fadarab. Fogd csak meg a karját, Gavin!

– Az is a láztól lehet – tapintotta meg Gavin Jefferson karját.

– Meg kell mérnem a lázát. Charlotte néninek talán van lázmérője.

– Hát azt kétlem.

– Gyorsan cselekednünk kell! Felébresztem Fern nénit, és elmondom neki, mi a helyzet.

– Szerintem ő sem tudná, mit kell tenni. Csak pazarolnánk az időt.

– Talán a barátja tudja. Az kicsit értelmesebbnek néz ki.

– Nem lehet túl értelmes, ha Fern-nel jár.

– Fáj a szemem, Christie, meg a torkom is – panaszkodott

Jefferson. – Nem tudok nyelni, az is fáj, ha fordítom a fejem.

– Fogadni mernék, hogy influenza – bólogatott Gavin. – Pontosan ezt éreztem, amikor nekem volt.

– Mit csinált veled akkor a mamád? – kérdeztem hamar, mert minden perc közelebb vitt az őrülethez. – Nekem is volt már influenzám, de nem voltam ennyire rosszul.

– Hívta az orvost, aki aszpirint rendelt és sok-sok folyadékot.

Aznap nagyon rosszul voltam, de utána már hamarosan felgyógyultam. Ne aggódj – biztosított Gavin. – Ez sem más eset.

– Mégis, nem bánnám, ha Fern néném vagy a barátja megnéznék, nem gondolod?

Gavin látta, milyen ideges vagyok, végül beleegyezett.

– Utálok bármit kérni tőle.

– Maradj itt Jeffersonnal – kértem, és elszaladtam Fern néném szobája felé.

Olyan késő éjjel már csak egyetlen petróleumlámpa világított a hosszú folyosón. Az árnyak a hall felől meghosszabbodtak.

Még kihaltabbnak tűnt a ház. Amennyire tőlem telt, rohantam, és bekopogtam az ajtajukon. Sem ő, sem a pasija nem válaszolt.

Gondoltam, talán még lenn vannak. A pislákoló fényben táncra keltek a lentről és fentről jövő árnyak. Elhatároztam, hogy másodszor határozottabban kopogok.

– Fern néni? Itt vagytok? Fern néni!

Zajt hallottam, mintha a lámpa esett volna le a földre. A csörömpölést káromkodások özöne követte.

– Mi a franc történik itt? – visított fel Fern odabenn, majd felpattant az ajtó. Fern néni tántorgott. Teljesen meztelen volt, a haja szerteszét állt, a szeme alig nyitva.

– Mit akarsz itt az éjszaka közepén?! – nyitogatta kelletlenül a szemét. – Miért vered itt az ajtót?

– Jefferson miatt, Fern néni. Rosszul van. Lázas. Panaszkodik, hogy fáj a nyaka és az arca. Nem tudjuk, mit csináljunk.

– Mi van, mi történt? – szólt Morton az ágyból. Meggyújtotta a másik lámpát, és felült.

– Az öcsém – magyaráztam neki – nagyon rosszul van!

– Hát aztán! – bosszankodott Fern néni, a karját összefonta a mellén. – A kölykök folyton betegek.

– Hányt is? – kérdezte Morton.

– Nem, de nagyon fáj a torka és a nyaka…

– Szóval megfázott – rándult csúf grimaszba Fern néni szája.

Képes voltál ezért felébreszteni minket az éjszaka kellős közepén?

– Nagy fájdalmai vannak – hangsúlyoztam.

– Az bizony influenza lesz – mondta Morton.

– Valószínűleg. Gavin is úgy gondolja.

– Adjatok be neki aszpirint – tanácsolta Morton. – Most mást nem tehettek.

– Ez az, adj neki aszpirint! – ismételte Fern, és már csukni akarta az ajtót.

– De nem hiszem, hogy van aszpirin a házban – nyögtem ki.

Nagyon aggódom érte, Fern néni. Tényleg.

– Menj a francba!

– A táskádban van a gyógyszer, Fern. Néhány napja másnaposság ellen vettük Bostonban, nem emlékszel?

– Mi? Csakugyan, az lehet. Várj egy kicsit – imbolygott vissza az ágyhoz. – Elfelejtettem, hová tettem a táskámat. Talán lenn hagyhattam?

– Honnan tudjam? Arra sem emlékszem, hogy lenn voltam válaszolta Morton. Azután leesett a feje a párnára, mint egy kő.

– Fájó púp vagy te a hátamon – mártírkodott Fern néném, s közben dülöngélt jobbra-balra.

– Ott van! – kiáltottam fel, amint megláttam a fésülködőasztalon.

– Mi? Hol? Ja, ott, nahát. – Kelletlenül odament, és matatott a holmik között. – Nem találom.

A szívem ólommá vált a mellkasomban. Talán képes volt Fern néném kidobni? – Kérlek szépen, nézd meg jobban! Az öcsém nagyon beteg. Borzasztóan nagy szükségünk volna rá.

Dühe kiült az arcára.

– Vagy neked, vagy Jeffersonnak örökké szükségetek van valamire – fújta rám a mérgét. Lehajtottam a fejem, féltem, hogy kidob. – Te átkozott! – Kiborította a táska egész tartalmát. – Na, itt van, vidd a fenébe – hajította hozzám mérgesen a dobozt.

Aztán legyen végre nyugtunk tőled! Aludni se hagyják itt az embert!

Szaporán felkaptam a gyógyszert, és mentem vissza.

– Ne feledd becsukni az ajtót! És csak kényeztesd agyon, mint ahogy téged is agyonkényeztettek! – szólt utánam, de én már a folyosón voltam.

– Mit szóltak? – érdeklődött Gavin, amint visszaértem.

– Hogy aszpirint kell adni neki.

– Vethettek volna legalább egy pillantást rá! – motyogta magában.

– Egyiküket sem találtam olyan állapotban, hogy bárkire egy pillantást vethettek volna. Morton legalább elővetette Fern nénivel a gyógyszert.

Vittem Jeffersonnak egy pohár vizet és két tablettát, de sírt, amikor a nyelvére tettem, mert egyáltalán nem tudott nyelni.

– Annyira fáj, Christie, annyira fáj!

– Mit csináljunk, Gavin? Ha nem tudja lenyelni…

– Törd össze a tablettákat, és keverd bele a vízbe. Emlékszem, nekem is így adta be a mamám kicsi korombban.

Gyorsan összekevertem, majd Jefferson szájához tartottam a poharat. Egyszerre csak kis adagot töltöttem a

szájába, de amint a torkára ért, rémesen fuldokolni kezdett, belerázkódott a teste, kidagadt a szeme.

– Gavin! – kiáltottam. – Megfullad a víztől!

Gavin az ölébe vette Jeffersont.

– Csak lassan, haver, óvatosan – támasztotta meg ülő helyzetbe. Gyengéden ütögette a hátát.

– Mi történhetett? Hiszen ez csak víz és aszpirin!

– Nem a megfelelő csőbe került – nyugtatott meg Gavin.

Hagyjuk levegőhöz jutni, azután újra megpróbáljuk megitatni.

Mire másodszor Jefferson szájához vittem a poharat, remegtek az ujjaim. Nem mozdult, mint aki elájult.

– Jefferson, nyisd ki egy kicsit a szád – könyörögtem. A szája és a szeme azonban zárva maradt. – Jefferson?

– Hagyjuk inkább aludni – javasolta Gavin.

Ijedten ráztam meg a fejem. Hevesen dobogott a szívem. Még nem láttam Jeffersont ennyire rosszul, amikor kanyarós vagy bárányhimlős volt, akkor sem.

– Nem szabad hagyni, Gavin. Influenzás állapotban nem volt gondod a nyeléssel, igaz? Nekem sem.

– Egyszer kaptam egy csúnya torokgyulladást... még a mandulám is tüszős lett. Neki is az lehet – vélte Gavin.

– Viszont ha nem adjuk be neki az aszpirint, nem fog lemenni a láza.

– Hadd próbáljam meg én! – Ülő helyzetbe támasztotta Jeffersont, úgy vitte a szájához a poharat. – Gyerünk, kisöcsém. Igyál egy kicsit! – Erre megrezdült Jefferson szempillája, és kissé szétnyitotta az ajkát. Gavin beletöl-

tött egy kis vizet. Aztán megint egy cseppet, de amikor a torkára ért, Jefferson újra erős köhögési rohamot kapott. Ennek ellenére Gavin folytatta az itatást, így

Jefferson valamennyit lenyelt az italból. Aztán ismét elalélt Gavin kezében.

– Megint elaludt. Várjunk, amíg felébred, és akkor megint próbálkozunk – javasolta Gavin.

Leültünk és vártunk. Valahányszor Jefferson szeme kinyílt, nyelettünk vele egy kis gyógyszeres vizet, mégis, minden nyelését köhögési roham követte. Végül nagy nehezen sikerült mindet belediktálni. Elhatároztam, hogy virrasztok, és figyelem, amíg álomba nem merül.

– Én is fennmaradok – mondta Gavin.

Jefferson lehunyta a szemét, de sokáig nem tudott elaludni.

Többnyire csak nyöszörgött és sírt egész éjszaka. Amikor végre elszunnyadt, mi is álomra hajtottuk a fejünket.

Komor, szürke hajnal virradt ránk. Ébredéskor körülnéztem a szobában. Egy pillanatra rossz álomnak tűnt az egész, mintha alvajáró lennék, és így kerültem volna a másik szobába. Azután megláttam Gavint, aki ült az ágyon, félrebillent fejjel, lehunyt szemmel. Elmerült álmában, amint ránk vigyázott.

Kinyújtóztam, és azonnal Jeffersonhoz mentem. Aludt ugyan, de nagyon furcsán nézett ki. Mintha valami viceset álmodna, szemöldöke felhúzva, ajkán merev mosoly. Azonban volt valami az arcán, amiből látszott, hogy a mosoly nem egy boldog álom következménye. A szája

tartása, a merev szemöldöke teljes valómban megrázott, a kezem remegni kezdett.

– Gavin! Gavin, ébredj! – Megráztam a lábát. Arra kinyitotta a szemét.

– Szia. Hogy van Jefferson?

– Nézz rá, Gavin! – Lehajolt Jeffersonhoz.

– De furcsa!

– Ez szörnyű, nem furcsa! Jefferson? – tettem a homlokára kezem. Nem találtam melegebbnek, mint korábban. Azt hittem, jó jel, de akkor rám nézett halálos rémülettel. – Jefferson!

Csukott szájjal jajgatott.

Hirtelen minden átmenet nélkül az egész teste reszketni kezdett, mint aki elektromos vezetéket érintett, görcsbe rándult. Még a lélegzetem is elállt a látványtól. Egy percig Gavin sem tudott mozdulni rémületében. Felsikoltottam: – Jefferson!

Gavin odarohant hozzá és átölelte. Jefferson homlokán izzadtságcseppek jelentek meg, majd a veríték elöntötte az arcát, és végigcsurgott rajta. A szája sarkából kicsordult a nyál, kifordult a szeme, s elernyedt Gavin karjában.

– Gavin!

Gavin rémülten visszatette Jeffersont az ágyába, s a fülét ráhelyezte az öcsém mellére.

– Nagyon gyorsan ver a szíve.

– Orvoshoz kell vinnünk… kórházba! – kiáltottam.

Őrjöngve rontottam ki a szobából, és torkom szakadtából ordítottam.

– Segítség! Segítség! Fern néni! Charlotte néni! Jöjjön valaki!

Charlotte néni jött ki elsőnek a szobájukból, Luther menet közben vette fel a nadrágját.

– Mi baj, kedveském? Mi történt?

– Jefferson nagyon, de nagyon rosszul van. Elájult! – kiáltottam sírva. Luther nyomban bement megnézni.

– Mi ez a zaj már megint? – fogta a homlokát az ajtóban Fern néni.

– Jefferson rosszul van – közölte vele Charlotte néni.

– Ne kezdjétek újra! Adjál be neki még aszpirint, és maradj már csöndben! Itt van két ember, aki szeretné kipihenni magát csapta be az ajtót.

– Luther azt mondja, azonnal kórházba kell vinni – jött ki elém

Gavin. – Ő már látott ilyet.

Lutherre néztem, aki mellette állt komolyan, sötét szemmel, ráncai még jobban elmélyültek.

– Jaj, Luther, mi lehet? Mi van a kisöcsémmel?

– Biztosan nem tudom persze, de hasonlatos Frankié unokatestvéremhez, aki valahány évvel ezelőtt megvágta magát egy rozsdás ekevassal.

– Micsoda…? – kapkodtam levegő után. Gavinnal egymásra néztünk. – Ő is megvágta magát egy szöggel! És mi lett az unokatestvérével azután?

– Tetanuszt kapott. – Nem folytatta, mégis tudtam, hogy Frankié, az unokatestvére meghalt. Riadtan siettem a szobámba, összeszedtem a ruháimat, és reszkető kézzel felöltöztem. Majd betekertük Jeffersont a paplan-

jába, és Gavin levitte a folyosón, a lépcsőn. Jefferson közben nem nyitotta ki a szemét, egyetlen hangot sem hallatott. Szívszakadva, leszegett fejjel lépegettem mögöttük.

Ez mind az én hibám. Mert elszöktem, magammal hurcoltam a szegény, kicsi testvéremet…

Most rajta ült az átok, gondoltam, az, amelyik az én családomról szállt rá. Nincs jogom őt is az árnyék alá vonni, kitenni a jeges esőjének. Mindenkinek és mindennek, amit csak megérintek, szenvedést okozok, összszegeztem szomorúan.

– Jaj, istenem, istenem – tördelte a kezét Charlotte néni mögöttem – szegény kicsi fiú.

– Mi a nyavalya folyik itt már megint? – szólt utánunk Fern néném, amikor a lépcsőhöz értünk. Luther már lement előre a kis teherautóért. Egyikünk sem szólt hozzá egy szót sem, csak folytattuk az utunkat lefelé.

– Inkább hozzátok fel a kávémat! – visította.

– Nehogy vigyen neki bármit is, Charlotte néni! – figyelmeztettem. Közben elértük a lépcső alját. – Még egyetlen pohár vizet se! Nem érdemli meg.

Charlotte néni bólintott, de inkább Jeffersonon függött a tekintete. Kikísért bennünket a teherautóig.

– Te ülj be vele előre – mondta Gavin -, én hátra megyek.

Szállj be, akkor az öledbe fektetem! – Luther segített, de Gavin irányította a hadműveletet. Óvatosan az ölembe tette Jeffersont.

A mellemre hajtottam Jefferson fejét, és ringattam. Luther megkerülte a kocsit.

– Jaj, kedveském, jaj, kicsinyeim – tördelte a kezét Charlotte néni. – Szegény, drága kisfiú!

Gavin beszállt a nyitott hátsó részbe, majd elindultunk a hepehupás bekötőúton.

– Hát ez ilyen lesz, egész Lynchburgig – jelentette ki Luther. De ott a legközelebbi kórház. Ezt a fiút pedig nyomban be kell szállítani!

Nem válaszoltam. Nyelni igyekeztem, de nem voltam rá képes.

Csak néztem a kisöcsém eltorzult arcát. Ajka félig nyitva volt, de a szeme szorosan zárva, nem moccant. Jaj, mami, fohászkodtam magamban, nem akartam, hogy ez történjen! Nagyon bánatos vagyok, nagyon-nagyon sajnálom. Nem vettem észre, hogy a könnyeim lefolytak Jefferson arcára.

Hátradőltem, mély lélegzetet vettem, és imádkoztam újra. Gavin bekopogott a hátsó ablakon, megfordultam.

– Jól vagy? – kérdezte. A haját felborzolta a szél a nyitott raktérben. Láttam a megrendülést a szemében. Válaszolni akartam, de nem tudtam, úgy remegett a szám. Felpillantottam

Lutherra. A tőle telhető leggyorsabban vezetett. A motor alig bírta, de Luther csak nézett mereven maga elé, mint aki már látta a halált, és most mégis menekülni igyekszik előle.

Hosszú óráknak tűnt, amíg megláttuk a kórház jelét az országúton. Az ég egyre jobban befelhősödött, a szél

erősen tépázta a fákat. A szembejövők felkapcsolták az országúti lámpáikat. Biztosan éreztem, hogy kitör a zivatar, mielőtt elérjük a kórházat, de szerencsére még csak néhány kövér csepp hullott a szélvédőre.

Fellélegeztem, amikor az épület körvonala kibontakozott a homályból. A biztonsági őr eligazított, merre menjünk az elsősegélyhelyre. Gavin azonnal leugrott, amint megálltunk, nyitotta az ajtót. Jefferson nem ébredt fel, egész idő alatt meg se nyikkant.

Gavin finoman kiemelte az ölemből, aztán én is kiszálltam, és rohantunk az elsősegély-irodába.

– Mi történt? – kérdezte a nővér, amint beléptünk.

– Azt hisszük, tetanusz – felelte Gavin. A nővér gyorsan ott termett, jelzett a másiknak, hogy hozza a hordágyat. Gavin arra tette le Jeffersont. Az egyik nővér azonnal megmérte a vérnyomását, a másik pedig sztetoszkópot helyezett a mellkasára.

Együtt érzőn néztek össze, majd betolták a vizsgálóba egy fiatal orvoshoz. Követtem őket.

– Milyen baleset? kérdezte az orvos a nővéreket.

– Az öcsém nagyon rosszul lett – vettem át a szót. – Megvágta magát néhány napja egy szöggel, az hisszük, tetanusz.

– Még nem volt beoltva ellene?

– Nem tudom. Azt hiszem, nem.

– Hogyan vágta meg magát? – emelte fel az orvos Jefferson szemhéját.

– Egy rozsdás szöggel… azt hiszem.

Az orvos élesen rám nézett.

– A szüleik hol vannak? Ő az apjuk? – mutatott Lutherra, aki a folyosón várakozott Gavinnal.

– Nem, uram.

Az egyik nővér súgott valamit az orvosnak, és betolták Jeffersont a vizsgálóba. Velük akartam menni, de a másik nővér megállított.

– Várjon idekint. Menjen oda az asztalhoz, és adja meg a szükséges adatokat a nővérnek.

– De…

Becsukta az ajtót, mielőtt szólhattam volna. Azt gondoltam izgalmamban, hogy én leszek a következő a hordágyon. Könnyek égették a szememet. Elhátráltam az ajtótól.

– Mit mondtak? – érdeklődött Gavin.

– Azt, hogy itt kint várjunk. Jelentkeznem kell a felvételi irodában. – Gavin megfogta a kezem, együtt mentünk a pulthoz.

Luther leült egy székre az előcsarnokban, baljós tekintet ült ki az arcára. Visszanéztem a bezárt vizsgáló ajtajára.

A kisöcsém akár meg is halhat abban a szobában. Én hoztam ilyen messzire. Fogta a kezemet, bízott bennem, mióta elhagytuk

Cutlers Cove-ot. Most pedig öntudatlanul fekszik egy vadidegen szobában. Egész testemben megremegtem. Gavin átkarolt,

– Meg fog gyógyulni, meglátod. Ne izgasd magad.

– Valamelyiküknek rokona a beteg? – tette fel a kérdést a nővér a pultnál.

– Igen, asszonyom – törölgettem a szemem. – A nővére vagyok,

– Kérem, töltse ki ezt az ívet. Ide írja a nevet és a címet! mutatta a tollával. Megnéztem a papírt, de a könnyektől alig láttam, a betűk összefolytak előttem.

– Ezt ki kell tölteni! – ragaszkodott hozzá, pedig láthatta az izgatottságomat.

Megint megtöröltem a szemem. Elkezdtem valahogy, amennyire tőlem telt. Amikor a szülők, illetve nevelők rovathoz értem tanácstalanul megálltam. Nyomban észrevette.

– Miért nem írja be a szülők nevét?

– Mindketten meghaltak, asszonyom.

– Maga hány éves?

– Tizenhat.

– Ő a nevelőjük? – mutatott Luther felé, aki némán ült.

– Nem, asszonyom.

A nővér bosszankodott.

– Akkor kivel élnek, kisasszony?

– Senkivel.

– Senkivel? – Kimért mosolya hamarosan bosszúságra váltott. – Nem értem. Nekünk feltétlen szükségünk van az adatokra!

Már nem tudtam uralkodni magamon, hangosan sírva fakadtam. Gavin ölelése se nyugtatott meg. Leültetett Luther mellé, átkarolt, én meg a nyakába fúrtam a fejem. A nővér az asztal mögött nem kérdezett többet. Egy idő után abbahagytam a sírást, behunytam a szemem.

Addig azt hittem, mi vagyunk az egyetlen várakozók, most láttam, hogy mások is vannak az előcsarnokban. Jött egy ember, véres kötéssel a karján, egy másik pedig tolószékben, csukott szemmel. Benépesült a hely, a nővérek ide-oda szaladgáltak, némelyikük az orvos nyomában, mások egyedül.

Egy betegszállító sérültet vitt a röntgenbe. A jól világított folyosón sokan várták a liftet, legtöbbjük valószínűleg látogatóba ment.

Végeláthatatlan várakozás után végre jött a fiatal orvos egy nővérrel, és egyenesen felénk tartott. Gavin megszorította a kezem. Luther mélyen lehajtotta a fejét.

– Maga Christie Longchamp?

– Igen, uram.

– Az öccse, ugye, Jefferson? – nézett a kitöltött ívre.

– Igen, uram.

– Szóval, úgy látszik, tetanuszgörcse van. Azonnal be kellett volna oltatni a combján elfertőződött seb miatt – mondta korholó hangon. Nyelni próbáltam, de nem ment. – A szüleik tudnak a sérüléséről?

– Nem.

– A szüleik meghaltak – szólt közbe Gavin. – Meghaltak egy tűzvészben.

Az orvos csodálkozón nézett, majd hozzám fordult.

– Először beszéljünk a testvéréről. Kómában van, a szokásos fertőzést követően

– Meggyógyul? kérdeztem gyorsan. Nem bírtam visszafogni a kérdést.

Az orvos Lutherre nézett, majd megint rám.

– A halálozási arányszám a megfertőzött betegek életkorától és a fertőzés időtartamától függ. Kisgyerekekre különösen veszélyes, főleg, akiket nem kezeltek, miután a baktérium megfertőzte őket. Nincs gyámjuk?

– De igen, uram – hajtottam le a fejem -, a nagybátyám.

– Azonnal értesíteni kell. Alá kell írnia egy fontos nyilatkozatot. Elsősegélyben részesítem a beteget, de rögtön beszélnem kell a gondozójukkal. Honnan jöttek?...aha, Virginiából, Cutlers

Cove-ból.

– Igen, uram.

– Rokonoknál vannak vendégségben?

– Igen, a nagynénémnek

– Beszélhetnék vele?

– Nincs telefon a házban – mondta Luther.

– Tessék?

– Ő a... nagybátyám.

– Ő a felelős gyámjuk? És csak üldögél itt egész idő alatt? vonta felelősségre az orvos.

– Nem uram, ő egy másik nagybátyám.

– Nézze, Miss Longchamp, a helyzet nagyon komoly. Azonnal meg kell tudnom a gyámjuk nevét és telefonszámát. – Átnyújtott egy darab papírt, és a tollát a felső zsebéből.

– Rendben van, uram – írtam le nyomban Philip bácsi nevét és telefonszámát.

– Jól van – mondta az orvos, és távozni készült.

– De hogy van az öcsém?

– Elvitettük az intenzív osztályra. Infúzióra tettük, teljes megfigyelés alá kerül. Egyelőre válságos az állapota. – Lutherre nézett, mint aki ösztönösen tudja, hogy ő már ismeri a betegség komolyságát.

– Megnézhetném?

– Csak egy percre. Az intenzív ellátásnál van egy várószoba, de csak igen rövid ideig maradhatnak.

– Köszönöm – álltam fel. Gavin megfogta a kezem, végigmentünk a folyosón, Amikor benéztünk, láttuk, hogy Jeffersonra feltették az infúziót, és átöltöztették kórházi hálóingbe,

– Az öccse holmija – nyújtotta át a nővér a takarót és Jefferson hálóingét.

– Köszönjük, – Odaléptünk Jeffersonhoz, aki még mindig a tolókocsin feküdt, A szeme megrebbent, az ajka megremegett,

Jefferson – szólítottam. Fájt a torkom a visszafojtott, görcsös sírástól, és tonnás súly ült a mellemen. Megfogtam a kis kezét, és tartottam néhány pillanatig.

– Meggyógyul? – kérdezte a nővért Gavin.

– Majd meglátjuk, Itt jó kezekben lesz – mosolygott, ami egy csöpp reményt adott,

– Erős gyerek mondta Gavin, főként az én vigasztalásomra.

Lehajoltam, megcsókoltam Jefferson arcocskáját, és belesúgtam a fülébe.

– Bocsáss meg, Jefferson, ne haragudj, hogy magammal hoztalak! Gyógyulj meg, kérlek! Kérlek, nagyon kérlek! – A könnyeim végigpatakzottak az arcomon,

– Christie. Gyere, Fel akarják szállítani az emeletre.

Gavin átkarolta a vállam, Hátralépve figyeltük, ahogy a nővér kigurítja Jeffersont a rendelőből a folyosóra. Egészen a liftig kísértük.

– Körülbelül egy óra múlva érdeklődjenek ismét – szólt még a nővér, mialatt betolta a hordágyat a liftbe. A csukott liftajtóra meredtünk. Luther hozzánk lépett.

– Hát még beletelik egy időbe, amire megtudunk valami lényegeset.

– Én itt maradok – mondtam neki, és Luther némán tudomásul vette, A nadrágzsebéből előhalászott valami pénzt,

– Tedd el! – nyújtotta Gavinnak. – Ha enni vagy inni akartok.

Én visszamegyek Charlotte-hoz, Elmondom a nővéreteknek, hogy áll a dolog. Talán lesz benne annyi tisztesség, hogy idejöjjön hozzátok,

– Köszönjük, Luther,

A szemében észrevettem a visszafojtott könnyet,

– Imádkozni fogok érte. Nagyon aranyos kisfiú, olyan, amilyet én is szerettem volna.

Gavinnal néztünk utána, míg eltűnt a kijáratnál. Attól kezdve csak az intenzív szoba bejáratát vigyáztuk. Gavin vállán nyugodva gyakran elaludtam és felriadtam. Egy kis műbőr bevonatú kanapén ültünk az intenzív osztály előtti váróban. A fotelben egy idősebb nő foglalt helyet, aki kibámult az ablakon. Csipkés zsebkendőjével olykor megtörölgette a szemét és az orrát. Amikor ránk nézett, elmosolyodott.

– A férjemet sürgősen meg kellett operálni. Amúgy egészséges, de azért az ő korában… – elcsuklott a hangja, s ismét az ablak felé fordult. Odakinn világosodni kezdett a szürkeség, és az eső is elállt.

– Nem telt még el az óra, Gavin?

– De, egy kicsivel több is – válaszolta. Felálltunk, és az intenzív szoba ajtajához mentünk. Nagyot sóhajtottam, aztán beléptünk. A pultnál ülő nővér azonnal felnézett. A hosszú teremben a betegek közül némelyek oxigénpalackra kötve, mások begipszelt kézzel vagy lábbal feküdtek.

– Jefferson Longchampet szeretnénk látni – mondta helyettem Gavin.

– Csak öt percig maradhatnak – szólt kurtán a nővér.

– Milyen az állapota? – kérdeztem azonnal.

– Nincs változás. Ott találják a legvégén, jobbra, a kis teremben.

Elhaladtunk a betegek sora között, igyekeztem se jobbra, se balra nézni, mert mind nagyon súlyos állapotban voltak. De az EKG-gépek surrogása, a nővérek sürgése, a félig vagy egészen öntudatlan betegek átvérzett kötései így is nyomasztóan hatottak rám. Egyre nehezebb lett a szívem. Akaratlanul arra kellett gondolnom, hogy az élet és a halál mezsgyéjén járunk. Az én kicsi testvérem is ott ingadozik.

Jeffersont egy különálló helyiségben találtuk oxigénsátor alatt. Nem égett a lámpa, majdnem sötét volt. Ugyanolyannak tűnt, mint korábban, csak most már a szívdobogását kijelző monitorra is rákapcsolták. A lábán

lévő sebet bekötözték. Gavin szorosan tartott, amint néztük.

– Nem gondoltam volna, hogy ennyire beteg – nyelt nagyot Gavin. – Már tegnap este kellett volna csinálnunk valamit.

– Az én hibám. Teljesen megfeledkeztem a szögről, amivel megvágta magát.

– Ne hibáztasd magad – vigasztalt Gavin.

Belépett a nővér, hogy ellenőrizze Jefferson pulzusát és az infúziót.

– Hogy van most? – fordult hozzá Gavin.

– Jó jel, hogy nem rángatja tovább a görcs.

Maradtunk, amíg a nővér el nem tanácsolt bennünket. Aztán megkerestük a földszinten a kórház büféjét. Ugyan nem voltam éhes, de Gavin szerint kell valami a gyomrunkba, különben legyengülünk, és mi is megbetegszünk. Forró zabkását ettem, meg egy csésze teát. A felét tudtam csak megenni. Utána nyomban visszatértünk az intenzív részleg várójába, ahol a nap nagy részét eltöltöttük.

Jöttek-mentek a többi beteg hozzátartozói. Némelyek beszélgetésbe elegyedtek, de a többségük hallgatott. Gavin és én időről időre elszunnyadtunk, átlapoztuk a kitett magazinokat, vagy kibámultunk az ablakon az egyre világosodó égre. Felmelegítette a szívem a növekvő kék foltok és a gyapjas, fehér felhők látványa. Amikor legközelebb beléptünk az intenzív osztályra, a főnővér elmondta, hogy minden órával javul Jefferson állapota.

– Még nincs túl az életveszélyen, de nem is rosszabbodik a helyzet – újságolta.

A szavain felvidulva újra felkerestük a kórházi büfét. Javuló étvággyal láttunk neki a szendvicseknek.

– Nem hinném, hogy Fern mutatkozni fog – vélekedett Gavin. – Nem az a fajta, véletlenül sem.

– Remélem, legalább nem gyötrik tovább Charlotte nénit és Luthert.

– Luther már azon a ponton van, hogy kiteszi a szűrüket.

Visszatérve a váróban találtuk Luthert, aki Homért is magával hozta. Homer tiszta nadrágban, hófehér ingben és nyakkendővel jelent meg. Amennyire tőle telt, csinosan megfésülte a haját.

Ijedtnek és szomorúnak látszott, de a látásunknak nagyon megörült.

– Homer halálra nyaggatott, hogy hozzam magammal – magyarázta Luther.

– Nagyon kedves magától, Luther. Köszönöm, hogy eljöttél,

Homer.

– Ő hogy van? – kérdezte szomorúan Homer.

– Jobb az állapota, de még mindig válságos.

Homer bólintott.

– Hoztam neki játékot. Majd, ha jobban lesz... – mutatta meg a tenyerében elférő kis dobozt, amelyben ezüstgolyókat kell belepöckölni a megfelelő lyukakba. Egy türelemjáték-fajta volt.

– Igen régi játék, már-már antik – kacsintott ránk Luther. Majd a fülemhez hajolt. – Én adtam neki, amikor annyi idős volt, mint most Jefferson.

– Köszönöm szépen, Homer. Majd odaadom neki.

– Mi van a nővéremmel? – érdeklődött Gavin.

– Ő, amint meghallotta, mi van Jeffersonnal, ő is és az a paszulykaró is, úgy eltűntek, mint a kámfor.

– Azt mondja, elmentek? – hüledezett Gavin. – Otthagytak csapot-papot anélkül, hogy érdeklődtek volna Jeffersonról?

– Ha tűz lett volna, se hagyhatták volna el előbb a házat somolygott Luther. – Gondolom, egyikünknek se fognak hiányozni.

– Hihetetlen – dünnyögte Gavin.

Eljött a következő látogatásunk ideje az intenzív osztályon.

Ezúttal húsz teljes percre kaptunk engedélyt, és Homer is velünk tarthatott. Szorosan állt mellettünk, összekulcsolt kézzel, le nem vette a szemét Jeffersonról.

Amikor ott kellett hagynunk, Homer még odalépett a sátorhoz. – Gyógyulj meg, Jefferson. Javulj meg gyorsan, mert még ott van a magtár is, amit ki kell festenünk, meg még igen sok közös munka vár ránk – mondta neki.

Megfogtam Homer kezét, és lehajtott fejjel elindultunk, valószínűleg mindegyikünk imádkozott a maga módján. Amint kiértünk, megint elállt a szívverésem. Éreznem kellett volna, fel kellett volna készülnöm rá, de a Jefferson körüli aggodalom nem engedett időt semmi másra, főleg magamra nem.

Az orvos mellett ott állt zordon tekintettel Philip bácsi. Az orvos is dühösen nézett ránk.

– Mindenki belebetegedett a miattad való aggódásba, Christie!

Utána Gavinhoz fordult. – A te szüleid is magukon kívül vannak.

Lesütöttem a szemem, látni sem bírtam őt.

– Luthernek és Charlotte-nak nem lett volna szabad befogadnia titeket – folytatta. Felemeltem a fejem, és hidegen a szemébe néztem.

– Ne vádold őket semmiért! – szóltam éles hangon.

– Ó, dehogy – folytatta – nyilván fel se fogták, mi történt, de a lényeg az...

– Mi a lényeg? – csattant fel Gavin.

– Számodra az, fiatalember, hogy a szüleid aggódnak! Nincsenek abban az anyagi helyzetben, hogy fizessék a szoknyavadászatodat az egész országon át! Megtettem a szükséges intézkedéseket az azonnali hazatérésed ügyében! – húzott elő egy repülőjegyet a belső zsebéből. – Megmondtam nekik, hogy állom a költségeket. Itt áll a taxi a kórház előtt, kivisz a repülőtérre.

Tíz perced van, amíg beszállsz a kocsiba – jelentette ki Philip bácsi nagyon határozottan.

– Nem hagyom el Christie-t – lépett mellém Gavin.

– Christie velem jön – mosolygott Philip bácsi -, méghozzá haza!

Ráztam a fejem tiltakozásul.

– Nem megyek!

– Nem akarsz az öcséd közelében lenni? – szegezte nekem a kérdést. Az orvosra néztem. – A doktor beleegyezett, egy-két napon belül a légi mentők elhozhatják Jeffersont. Virginia Beachbe kerül, ahol már elintéztem az ápolását egy magánszanatóriumban. Nem azt akarod, hogy az öcséd a legjobb kezekben legyen?

– Nem megy haza veled! – ragaszkodott hozzá Gavin. Philip bácsi keményen ránézett, majd megenyhült arccal rám.

– Christie?

– Muszáj vele mennem, Gavin.

– Nem, nem mehetsz. Elmegyünk a rendőrségre, el kell mondanunk mindent, ami történt. Mi majd…

– Nem most, amikor Jefferson ilyen beteg – mondtam neki. Kérlek, ne aggódj. Nem lesz semmi bajom.

– Természetesen – nézett Philip bácsi az orvosra. – Volt otthon egy kis félreértés. Nehéz az élet Christie számára, mióta a szülei szerencsétlenül jártak, de…

– Félreértés?! – kiáltott Gavin. – Amit csináltál vele, az félreértés?

– Nyugodjon meg, fiatalember – avatkozott bele az orvos. Nem vagyunk az utcán!

– De magának fogalma sincs…

– Nem az ő dolga családi ügyekbe avatkozni – vágta rövidre

Philip bácsi. – Inkább a szüleid miatt aggódnál! Anyád majdnem belebetegedett ebbe, és apád…

– Gavin, kérlek – szorítottam meg a karját. – Ne most. Most nincs értelme. Sajnos, igaza van. Először haza kell

menned, és megnyugtatni a szüléidet. Már elég fájdalmat, bajt okoztam mindenkinek.

– De Christie, nem engedhetlek vissza vele! Nem engedhetem!

– Nem lesz bajom többé. Majd felhívlak. Most semmi más nem érdekel, csak Jefferson. Nagy szüksége van rám, Gavin. Kérlek!

– De…

– Vár a taxi! – mutatott a repülőjegyre Philip bácsi. – Még lekésed a járatot, azután ücsöröghetsz egész éjszaka a reptéren.

– Menj, Gavin – könyörögtem neki. – Nagyon szépen kérlek. Zavart arccal nézett vissza rám. Az ajkam némán formálta a szavakat: – Szeretlek.

Bólintott, és átvette a jegyet Philip bácsitól.

– De ha még egyszer bántod… ha még egyszer… – Philip bácsi a feje búbjáig elvörösödött.

– Ne fenyegess, fiatalúr – mondta, majd a doktorhoz fordult. Ezek a mai fiatalok!

Az orvos bólogatott.

Gavin lehajtott fejjel elindult a folyosón a kijárathoz.

– GAVIN! – szaladtam utána. Átöleltük egymást.

– Csak hívjál, én megtalálom a módját, és valahogy eljövök hozzád. Esküszöm!

Gyorsan megcsókolt és elsietett. Luthert és Homert kerestem a tekintetemmel, akik néma szemtanúi voltak az ütközetnek.

Mind a ketten szomorúan, részvéttel néztek rám.

– Köszönök mindent, Luther. Kérem, adja át Charlotte néninek a legforróbb köszönetemet. Jefferson írni fog neked, Homer.

Megígérem, amint jobban lesz, ír. És nemsokára visszajövünk ide, látogatóba.

Homer mosolygott. Lassan mentem Philip bácsi felé, aki igyekezett jó képet vágni a dolgokhoz.

– Christie, majd mindent újra megbeszélünk. Bet nénéd nagyon szeretne látni, és az ikrek is. Minden jó lesz megint, meglátod. Éppúgy, mint azelőtt.

– ígérem neked – kacsintott rám cinkosán -, pont olyan lesz minden, mintha soha nem mentél volna el tőlünk!

Visszatér a múlt

Philip bácsi mindent elrendezett Jefferson Virginia Beachbe való szállítása ügyében, mi pedig indultunk vissza Cutlers Cove-ba.

Életem leghosszabb utazása következett, pedig repülőgéppel mentünk. Nagyon kényelmetlenül éreztem magam mellette.

Elegáns, makulátlan megjelenése ellenére Philip bácsi számomra már örökké ocsmány és mocskos marad. Az utazás alatt végig úgy viselkedett, mintha semmi zavaró nem történt volna közöttünk. Szüntelen a szállodáról, a jól haladó építkezésről csevegett.

Majd az ikrekről, akiket rávett a zongoratanulásra.

– A te tanárodat kértem fel. Ha hazajössz, bátorítsd őket, és néha ülj le velük egy kicsit gyakorolni. Egyiküktől sem várom el, hogy olyan kiváló legyen, mint te, de legalább valami értelmes időtöltést találtak a nyári szünidőre.

Én ültem az ablak melletti ülésen, így hátat fordítottam neki, és kibámultam a sötétségbe. Olykor kibukkantunk a felhők közül, és megláttam egy-egy csillagot. Onnan úgy tűnt, vagy a csillagok távolodnak egyre messzebbre, vagy én süllyedek lefelé. Elhúzott fölöttünk egy másik repülőgép, jóval magasabban, az ellenkező irányba. Azt kívántam, bárcsak azon ülhetnék.

– Az ikrek is boldogok lesznek, ha láthatnak. Melanie és

Richárd nagyon bánatosak voltak, amikor az éjszaka közepén értesültek a szökésetekről.

– Kétlem, Philip bácsi. – Nem érdekelt, hallotta-e vagy sem.

Azt gondoltam, még mindig áltatja magát a maga kovácsolta hazugságokkal, amelyekből nem képes kitömi.

– Bet nénéd természetesen magánkívül volt aggodalmában.

Napokig nem tudott enni, olyan vékony, mint a kisujjam. Mindketten komoly felelősséget érzünk irántad és Jefferson iránt, éppúgy, mint saját gyerekeinkkel szemben. De most már itt vagy! ígérem, másképp fognak menni a dolgok!

Egy pillanatra ránéztem. Mereven ült az ülésen, és előrenézett, mintha előtte ülnék, nem pedig mellette. Üveges szeme a távolba tekintett, mint aki alszik és álmában beszél.

– Igen, megváltoztak a dolgok. Megtanultuk, hogy kell kijönnünk egymással. Persze időbe telik, amíg hozzászokunk ahhoz, ami fontos. Mindnyájan hibáztunk. A sors túl hirtelen zárt össze bennünket, könyörtelenül, gonoszul, de nem vitatkozhatunk vele. A vérünkben van, hogy erősek legyünk.

Pislogott egyet, majd mosolyogva nézett rám.

– Új szolgálónk is van, tudod? Mrs. Stoddard helyett. Nem vált be… túl sok személyes nézeteltérése volt Betty Ann-nel. Manapság igen nehéz megfelelő segítséget ta-

lálni. Mindenki azt hiszi, irányít, és nem ő az alkalmazott, hanem az, akit kiszolgál.

A háztartás viszont nem az én gondom, az Betty Ann vállán nyugszik. Ő sokkal alkalmasabb arra. Meg hát türelmem sincs hozzá, miután a szálloda teljesen rám hárult.

Végül elhallgatott, és csak bámult megint a semmibe. Hátra döntöttem az ülést, és lehunytam a szemem. Egy idő múlva éreztem, hogy a kezét ráteszi az enyémre a karfán. Azonnal kinyílt a szemem. Az arca csak centiméterekre volt az enyémtől.

– Christie, Christie, miért szöktél el? Én soha nem akartalak bántani vagy megijeszteni, de főleg nem akartalak elűzni suttogta.

– Miért, mit vártál tőlem a történtek után, Philip bácsi?

Megráztam a fejem az undortól.

– Fogadalmat tettünk egymásnak. Azt hittem, megtartod.

– Fogadalmat? Miféle fogadalmat?

– Nem emlékszel? Én igen – Hátradőlt az ülésén, és mosolyogva becsukta a szemét. – Szerződést kötöttünk. Azt ígértük, hogy megbízunk egymásban és egymásra támaszkodunk mindig, örökre. És egymásnak elmondunk mindent, amit másnak nem vallanánk be.

– Azt is mondtam neked – folytatta, és ismét rátette a kezét az enyémre -, hogy a te szomorúságod az enyém is a te örömöd az én örömöm is. Nem emlékszel? Az egészet

megpecsételtük egy csókkal, egy csodálatosan meleg csókkal.

Bizony emlékeztem, de arra is, hogy kizárólag az ő ötlete volt. Akkor nem szóltam semmit, úgy megzavart beteges vonzalmának kifejezése.

– Ha valami gondod volt, fordulhattál volna hozzám. Csupán kopognod kellett volna az ajtómon, és én mindent megtettem volna érted, mindent megoldottam volna!

– Mindent megoldottál volna? – hitetlenkedtem. Az neki csak egy kis gond volt?

– Igen – válaszolta. – Többször is elmondtam, én mindig itt vagyok neked. Persze Jeffersonnak is, természetesen. Miért, talán nem rohantam ide, amikor az orvos felhívott, és elmondta, mi történt Jeffersonnal? Úgy rontottam ki a házból, hogy még Betty Ann-nek se szóltam. Azzal se töltöttem az időt, csak Juliusszal üzentem neki. Neked és Jeffersonnak szükségetek volt rám. Azonnal elrendeztem mindent, röpültem értetek.

– És most megint együtt vagyunk – összegezte mosolyogva. Biztonságban vagy. Velem mindig biztonságban leszel.

Végigmértem. Csak színjátékot rendez, vagy valóban nem emlékszik arra, amit velem tett? Azon a ponton voltam, hogy ráolvasom a fejére, de végül inkább elfordultam. Lehunytam a szemem, azt képzeltem, kagyló vagyok, és becsukódom a héjamba. Ha jó szorosan bezáródom, és máshol járnak a gondolataim, kívül tudom tartani őt az életemből. Olyankor akár nézek rá, akár nem

akár hallgatom, akár nem, valójában nem látom és nem hallom meg. Idővel láthatatlanná válik a számomra, mint egy szellem. Még azt a pontot is ki tudtam kapcsolni az idegek hálózatából, ahol épp hozzám ért.

Július várt ránk a repülőtéren, és nagyon megörült nekem.

– Hogy van Jefferson? – kérdezte rögtön.

– A javulás útjára lépett – mondta neki Philip bácsi. – A megfelelő különleges intézkedésekkel, amiket tettem érte.

– Csomag nincs? – lepődött meg Július.

– Nincs – vágtam rá gyorsan. Nem akartam belemenni a történet részleteibe.

– Egyenesen vigyen haza bennünket – fogta meg a karom Philip bácsi, úgy vezetett ki a repülőtérről. – Azt nézd meg, mekkorát haladt a szálloda helyreállítása – szállt be hátra a limuzinba, – Még ilyen rövid idő alatt is, amíg elvoltál, annyi a változás, ugye, Július?

– Igen, uram.

Elvoltam? Úgy csinál, mintha elutaztam volna valahová, barátokat látogatni vagy az iskolával? Hogy játszhatja így meg magát? Hogyan képes? Philip bácsi azt reméli, hogy ez a kis közjáték, mint már utalt rá, a múlté, elpukkadt, mint a szappanbuborék?

Ezek a remények nyomban összetörtek, amint felhajtottunk a ház elé és nyitottuk az ajtót. Bet néni már várt bennünket, nyilván a nappali ablakában leste a kocsit. Arcát eltorzította a düh. A szeme lángolt, szinte perzselt.

– Na, most boldog vagy? – csattant fel belépésem pillanatában.

Csontos kezét keszeg derekára támasztotta, úgy jött elém. Kiálló könyöke, mint a karó, majdnem átfúrta a bőrét, hirtelen, mint egy csontváz termett előttem. A nyakán megfeszültek az izmok, a szája még keskenyebb lett, s kirajzolódott alatta a szürkés fogsor.

– Örülsz neki, milyen felfordulást okoztál? Ugye, boldog vagy, hogy mindannyiunkat őrületbe kergettél, úgy aggódtunk? cserregett, mint egy csapdába esett madár.

– Betty Ann! – kezdte Philip – hagyd már… – de Bet néni nem hagyta szóhoz jutni, csak dühödt pillantást lövellt felé is, amitől

Philip bácsi rögvest elnémult,

– Ne kezdd el mondogatni nekem, Philip Cutler, hogy nyugodjak meg! – lengette meg az öklét a férje arca előtt. – Meg se próbáld védeni őt! Én vagyok az, aki itthon őrlődik, és nem tudom, mi zajlik körülöttem! Engem csak itt hagynak teljes tudatlanságban. A szolgáktól kell megtudnom, velük üzengetsz, mintha másodrendű állampolgár lennék idehaza!

– De Betty Ann, senki se akart téged kihagyni semmiből. Gyorsan kellett cselekednem, mert Jefferson nagyon beteg, és minden…

– Látod, mit csináltál?! – kapott az alkalmon sivalkodva. – Az öcséd majdnem belehalt!

Remegni kezdett a szám. Összekulcsoltam a karomat, és a padlóra meredtem, vártam, amíg kitombolja magát.

– Annyi baj ért minket, annyi tragédia, egyik a másik után. Mindenki igyekszik tenni valamit a másikért, a legjobbat, hogy eloszlassa a fejünk felől a bajt, és te… te rohadt, elkényeztetett…

– Nem vagyok rohadt elkényeztetett! – vágtam vissza, kiegyenesedtem, mint egy acéloszlop. – És kinek az élete ment tönkre? Hát nem a tiéd, az biztos!

– Ni, csak, ni, csak – rázta a fejét, és megjelent az arcán az őrült, beteges mosolya. – Azt persze nem gondoltam, hogy bánni fogod a bűneidet. Téged nem érdekel, milyen bajt hozol a fejünkre. Te csak magaddal törődsz. – A mosoly lehervadt az arcáról. – De a mi felügyeletünk alatt vagy! Felelősek vagyunk érted és a viselkedésedért. Rémes dolgot tettél, és bűnhődnöd kell érte!

Szúrós szemét rám szegezte.

– További intézkedésig szobafogságra ítélünk. Csak az étkezésekhez jöhetsz le, utána nyomban visszamész, hallod? Nem fogadhatsz telefonhívást, se nem telefonálhatsz, látogatót sem hívhatsz. Óvlak tőle, ifjú hölgy – emelte fel fenyegetően elém a csontvázujját, – hogy megszegd a rendszabályaimat!

– Azonnal tűnj el innen, azonnal! – mutatott a lépcsőfeljárat felé. Philip bácsira néztem, aki a kitöréstől legyőzötten, megsemmisülten állt. Otthagytam őket, és felrohantam a szobámba.

Közben odapillantottam Jefferson korábbi szobájának nyitott ajtajára. Richárd kukucskált ki rajta, roppant önelégült pofával.

– Mit bámészkodsz itt? – kiáltottam rá. Vigyorgott, de becsukta az ajtót.

Berontottam a szobámba, és néhány percig füstölögtem magamban. Hogy mer ez a nő így beszélni velem? Meg kellett volna mondanom neki az igazságot. A szökésem igazi okát. Akkor hanyatt vágódott volna az elképedéstől, és talán napokra belefagyott volna a szó. Ha tudna is beszélni, csak dadogva. Tulajdonképpen jólesett, hogy amikor nekem tetszik, tönkrezúzhatom ezt a boszorkányt csupán az igazság kimondásával. De amikor lecsillapodtam, rájöttem, nem lenne könnyű elmondani, amit Philip bácsi tett velem. Még akkor is nekem fog fájni. Kétélű penge, mint a bosszú legtöbb eszköze.

Talán mégis az a legjobb, ha semmibe veszem őt is, ha egyikükről se veszek tudomást. El kell viselnem őket addig, amíg Jefferson jobban nem lesz, addig nem gondolhatok semmire. Nincs egyéb választásom. Valahogy mégis jó otthon lenni, ismét a saját szobámban, a műszőrme állatok között, amelyeket még a mamitól és a papától kaptam. Jó, hogy beszippanthatom a saját ágyneműm illatát, a saját hajkefémet használhatom a fésülködőasztalomnál. A szobám tele volt a mami és a papa idejéből való kellemes emlékekkel.

Rettenetesen kimerült voltam. De otthon voltam megint, a saját szobámban. Nem mozdultam egy darabig, de az elmúlt tizenkét óra megpróbáltatásai újból előjöttek. Megszálltak a félelmek, a feszültségek és az érzések, és lehúztak hangulatom legmélyére, amíg egy szemernyi erő nem maradt bennem.

Lefekvéshez készülődtem. Odaléptem a gardróbszekrényhez, hogy felakasszam a ruhámat. Ott köszöntött rám a második isten hozta: a gyönyörűséges születésnapi ruhámat egyszerűen kettévágták, felszabdalták. A padlón feküdt, mint egy sebesült sirály. A fűzőszerű felsőrész képezte a két szárnyát. Az aljától a tetejéig vágták fel, a harangos szoknyát apróra tépték és összegyűrték. Úgy nézett ki, mintha egy őrült támadt volna rá.

– Jaj, nem lehet! – kiáltottam. Letérdeltem mellé, és magamhoz szorítottam a széttépett ruhát. – Nem, ez nem lehet igaz!

Abban a pillanatban nyílt az ajtóm.

– Mi van? Miért ordibálsz? Van fogalmad, milyen késore jár? – vont kérdőre Bet néni.

– Nézz ide – nyújtottam felé a ruhát. – Nézz ide, mit csináltak a drágalátos ikreid!

Megnézte és negédesen elvigyorodott.

– Ilyet egyikük sem csinál. Ők ilyesmit nem szoktak tenni. Különben ezt is magadnak köszönheted – tornyosodott fölém, mint egy pózna. – Ha nem szöksz el, tudtál volna vigyázni a holmidra, nemde? Fejezd be az ordítozást és eredj lefeküdni! csukta rám az ajtót. Hallottam a kulcs fordulását a zárban.

Rájöttem, hogy bezárt a saját szobámba. Visszacsúsztam a padlóra, és magamhoz szorítottam a tönkretett ruhát. A mami sugárzó mosolyát láttam magam előtt, amikor bejött, és meglátott benne. Éreztem, az ő könnyei törnek elő a szememből. Velem sírt ő is. Addig rázott a zokogás, amíg belefájdult a gyomrom.

Beletemettem az arcom a puha, bő alsószoknyába, amíg kisírtam az utolsó könnyet is. Azután felálltam, ráfektettem a ruhát az ágyra, és elaludtam mellette. Reméltem, hogy reggelre kelve az egész rémtörténet elmúlik, mint egy hosszú, gonosz álom. Amint felébredek, megint a születésnapi parti napja lesz. Mami és papa élnek, Jefferson egészséges, Gavin jön a hatalmas vendégsereggel és az olyan drága barátokkal, mint Trisha néni. Az ég, kék, az óceán kristálytiszta. Valóban létezett egykor mindez?

Az egyetlen dolog, ami miatt reggel felkeltem, az volt, hogy Jeffersonról tudjak valamit. A késői lefekvés ellenére Bet néni elhatározta, nem hagy sokáig aludni. Dörömbölt az ajtón, aztán nyomban benyitott.

– Még ágyban?

Megtöröltem a szemem, és lassan felültem.

– Új szobalányunk van, aki megkapta a különleges parancsaimat. Csak egyszer szolgál fel reggelit. Ha elmulasztod, nem kapsz enni délig, s ha azt is elmulasztod, nem ehetsz vacsoráig. Mi már mindannyian felöltöztünk és készen állunk. Azt tanácsolom, szedd össze magad, öltözz fel gyorsan, ha enni akarsz.

– Tudni akarom, mi van az öcsémmel. Semmi mást nem akarok.

– Ahogy tetszik! – mondta, és azonnal becsukta az ajtót.

Visszacsuklottam a párnára. Tekintetem megakadt az összeszabdalt ruhán, a szívem belesajdult. De erőt vettem magamon, fölkeltem és elmentem a sublóthoz friss

fehérneműért. Ahogy kinyitottam, rémülten hátraléptem. Döglött hernyók és sárkupacok hevertek a fehér neműkön.

Egyértelműen Richárd munkája volt, de semmi értelme idehívni Bet nénit. Nem érdekelné az egész, és úgyis Richárd védelmére kelne. Kihúztam a fiókot, és a sarat meg a kukacokat bedobtam a vécébe. Körülnéztem a szobában. Ki tudja, mit csinált itt még az a két átkozott kölyök? Mi egyebet tehettek még tönkre?

Megtaláltam a többi disznóságaik nyomát is. A kölnivizeket összekeverték arckrémet dugtak a cipőkbe, rúzzsal kenték össze a blúzokat, az ékszeres dobozba vizet öntöttek. Igyekeztem gyorsan rendbe hozni, amit tudtam, azután gyorsan lezuhanyoztam. Épp indulni tudtam, amikor Bet néni bedugta a fejét az ajtón és közölte, hogy a reggeli ideje elmúlt. Ismét megfordította a kulcsot a zárban.

– Igyekezz, nekésd le az ebédet is! – kiabálta be. Lenyomtam a kilincset.

– Engedj ki! – ütöttem az ajtót. – Bet néni, nyisd ki az ajtót!

Tudni akarom, mi van Jeffersonnal. Bet néni! – dörömböltem megint, de senki nem válaszolt. Dühösen belerúgtam az ajtóba, de csak a lábam fájdult meg tőle. Elhallgattam egy kicsit, füleltem, majd meghallottam Richárd suttogását. Az ajtófélfa réséhez szorította a száját.

– Miért nem mászol ki az ablakon? – vihogott.

– Te kis fattyú! Várj csak, ha kijövök innen… – addig rángattam a kilincset, amíg megfájdult a kezem is.

– Bet néni! Kérlek! Nyisd ki az ajtót! – folytattam, de csend volt odakinn. – Philip bácsi! Engedjetek ki! – Senki se jött, hiába vertem az ajtót órákig.

Amikor a Bet néni szerinti ebédidő elkövetkezett, feljött az ajtómhoz. Kinyitotta a zárat, és döbbenten nézett rám. Elterülve feküdtem a padlón, ahol addig dörömböltem és kiáltoztam.

– Hogy merészeltél bezárni? – emelkedtem fel lassan.

– Talán így rábírhatlak a pontosságra. Az életünk szigorúan szervezett, nem tűrünk semmiféle kilengést.

– Ne zárj be soha, soha többet! – mondtam gyűlölettel. Arra megint elővette a hideg mosolyt.

– Miért, mit fogsz tenni? Megint megszöksz?

Mintha hideg kést döfött volna a bordáim közé. Rájöttem, boldog volt, hogy megszöktünk Jeffersonnal. Egyáltalán nem akarta a visszatérésünket. Nagyon remélte, hogy valahol másutt otthonra lelünk. Itt volt az ideje a megfelelő bosszúnak, bármilyen kétélű fegyver.

– Mit gondolsz, miért szöktem el? Mi volt az igazi okom?

– Fogalmam sincs – ragadta meg az alkalmat kíváncsian. Karba fontam a kezem, előbbre léptem, és jól belenéztem a szemébe.

– Philip bácsit, ugye, nem kérdezted meg? Pedig bizonyára ébren voltál azon az éjszakán. Biztosan a tudtoddal bújt ki az ágyadból, és jött be az én szobámba – so-

roltam szusz nélkül, gonoszan, amitől magam is meglepődtem.

– Micsoda? – hátrált meg. – Mit beszélsz, te rémes gyerek?

– Idejött a szobámba. Bebújt az ágyamba! – Bet néninek tágra nyílt a szeme, nyitva maradt a szája. Az ajka mozgott, de egy hang nem jött ki a torkán. – És megerőszakolt engem! Iszonyú volt, rettenetes! Azt mondogatta, nem bír megmaradni melletted, még az érintésedet is utálja, kileli tőled a hideg!

Hevesen rázta a fejét.

– Védekeztem, ütöttem-vertem, de túl erős volt és nagyon elszánt. A végén... csúnyán megerőszakolt!

A két kezét a fülére szorította, úgy visított. Azután arcul akart csapni, de félúton elkaptam a kezét.

– Hozzám ne nyúlj! – ordítottam rá – még egyszer ne merészeld bezárni az ajtómat! Eszedbe ne jusson!

Kiszabadította a kezét, beszaladt a saját hálószobájába, és becsapta maga után az ajtót.

– Csakhogy megszabadultam tőled, te szipirtyó – szóltam utána, de magam is kapkodtam a levegőt. Mintha tűz gyulladt volna ki a mellkasomban. Nem is vettem észre, milyen mereven kihúztam magam. A bordáim fájtak tőle. Hiába küldtem el, nem éreztem a megváltó büszkeséget. Amint a haragom kissé enyhült, elképzeltem, hogy milyen ocsmányul gyűlöletes voltam. Sosem akartam ezt az oldalamat kimutatni, mert tudtam, milyen sebeket hagy hátra bennem. Talán más soha nem fogja látni, de én igen.

Csak az ilyen hitvány, visszataszító teremtmények, mint Bet néni, tudják az embert rábírni, hogy hozzájuk hasonlatossá váljék. Neki most alaposan sikerült.

Lementem az ebédlőbe enni valamit. Melanie és Richárd már helyet foglaltak az asztalnál. Richárd a gallérjába gyűrt, Melanie pedig az ölébe helyezett szalvétával. Mindketten szálegyenesen ültek, előírásosan nyúltak a kanalaikért, higgadtan szemlélték a gőzölgő hallevest. Nem úgy festettek, mint az igazi gyerekek, hanem mint két kirakati bábu.

– Megtaláltam minden disznóságot, amit a szobámban műveltetek – szóltam nekik. – Ezt nem ússzatok meg szárazon! Nekem elhihetitek.

Dühös tekintetem elől mindketten a tányérjukba menekültek. Richárd nyerte vissza hamarabb a lélekjelenlétét.

– Jefferson meg fog halni – vetette oda a szája sarkából. Anyánk mondta ma reggel.

– Hazudott. Jefferson jobban van. Amint repülőre ülhet, a helyi kórházba hozzák.

Richárd sandán vigyorgott.

– Apa csak azért mondta neked, hogy hazahozzon – mondta bizalmasan. Melanie-ra néztem, aki úgy tanulmányozott, mint egy tudós a kísérleti állatot a laboratóriumban, mit vált ki belőlem a hír.

– Rémesek vagytok… elképesztő szörnyetegek! – förmedtem rájuk, s egyetlen mozdulattal beborítottam a tányérjukat az ölükbe.

Felugrottak, visítottak, mert a lé hamar beivódott a ruhájukon keresztül, és leforrázta őket. Meg se vártam Bet néni érkezését, kimenekültem a házból.

Rohantam le a lépcsőn, át a szálloda felé. Minden törmeléket elszállítottak, már az új falakat emelték. Közeledtémre odafordultak a munkások, s kisvártatva Philip bácsi jött elő az üdvözlésemre.

– Az egész családod visszataszító szörnyetegekből áll! Gyűlölöm mindegyiket!

– Nos, mindannyiunknak meg kell tanulni újra együtt élni emelte fel a kezét védekezően. – Idővel…

– Én soha nem igazodom hozzájuk… se hozzád! – préseltem ki magamból zihálva a szavakat. Borzalmasan zavarodott és sértett volt az arca. – Az ikrek szerint hazudtál Jeffersont illetően! Azt mondták, szó sincs az ideszállításáról!

De ő csak mosolygott.

– Ostobaság. Csak ugratni akartak. Igaz is, reggel hívtak telefonon, épp mondani akartam neked. Jefferson nincs már kómában, és ma este nyolckor érkezik ide, a kórházba. Ott leszek veled, amikor megjön.

– Csakugyan? Ez nem csupán egy újabb hazugság?

– Szoktam én hazudni ilyen dolgokban? – tette a kezét a vállamra, de én ellöktem, mintha megperzselt volna a keze.

– Christie, kérlek…

– Nem nyúlj hozzám! Nem akarom, hogy még egyszer az életben megérints!

– Christie. Mi szeretünk téged. Mi…

– Szerettek engem? Hiszen az a nő bezárt a szobámba!

– Mert egy kicsit még mindig ideges.

– Te meg hagytad! Ráhagysz mindent, amit csak akar – vádoltam meg.

– Betty Ann vezeti a háztartást most, és én…

– Vezethet mindent és mindenkit, akit csak akar, de nem engem! Elmondtam neki a viselt dolgaidat. Megmondtam neki! kiáltottam neki, és otthagytam.

Késő délutánig nem mentem vissza a házba. A köztes időben bementem a faluba, és vettem magamnak valami ennivalót. Azután a parton sétáltam, majd leültem a szálloda mögé, figyeltem a munkálatokat. A házba lépve néma csend fogadott. Felsétáltam a szobámhoz. Melanie ajtaja nyitva volt. Elhaladva láttam, hogy a padlón ülve kínai sakkot játszanak. Gyűlölet sugárzott róluk. Amikor megálltam, mindketten rémült arcot vágtak, azután visszamélyedtek a játékukba.

Bet néni és Philip bácsi szobájának ajtaja zárva maradt. Bezárkózott egész napra? Egyáltalán nem sajnáltam, csak kíváncsi voltam.

Pontosan hat óra tizenötkor odajött az ajtómhoz, és halkan kopogott. Látszott rajta, hogy órák óta sírt. Száraz volt az arca, és nyugodt, de gépiesen mozgott, mint aki se nem lát, se nem hall.

– Feltálalták a vacsorát – jelentette, majd nyomban fordult is kifelé.

Nem voltam éhes, nem is kívántam leülni velük egy asztalhoz, de azért lementem. Az ikrek rám se mertek nézni, csak a helyükön ültek, és a tányérjukba bámul-

tak. Philip bácsi volt az egyetlen, aki elevennek látszott közöttük, de ő is mintha bábként arra várna, hogy megrángassák a dróton. Az új szobalány némán szolgálta fel a vacsorát. Fiatal lány volt, kortalan arca mégis öregebbnek mutatta. Minden mozdulata elárulta, mennyire fél Bet nénitől, nehogy hibázzon. Én voltam az egyetlen, aki megköszönte, amikor odanyújtott valamit. Arra hálásan kigyúlt a szeme, de szólni nem mert, csak bólintott, és gyorsan visszavonult a konyhába.

Miután mindenki hangtalanul, magába vonulva evett, elképzeltem, hogy hónapokkal korábban ülök itt. Visszajátszottam az emlékeket a papáról, akinek a humora megfűszerezte a vacsorákat. Hallottam a mami nevetését, és láttam Jefferson mosolyát. És Mrs. Bostont, aki körülöttünk zsörtölődött, korholt mindenkit, ezért vagy azért.

Belemerültem az emlékeimbe, észre se vettem, hogy az új lány másodszor is szól, hogy telefonon keresnek.

– Most nem fogad egyetlen hívást sem – mondta Bet néni – mondja meg, akárki hívta…

– A központos távolsági hívást jelzett – magyarázta az új lány.

– Távolsági? – ugrottam fel a székből.

– Vacsoraidőben senki nem beszélhet senkivel – jelentette ki Bet néni. – Ez udvariatlan dolog…

Rámeredtem. Ő Philipre nézett, aki ki se látszott a tányérjából, végül Bet néni megrázta magát, mint aki görcsből szabadult, tért vissza az evéshez. Odarohantam a telefonhoz. Gavin volt az.

– Egész nap hívtalak – mondta -, de valaki azt ismételgette, hogy alszol vagy nem, vagy otthon.

– Rémes itt, sokkal rosszabb, mint volt. Amint Jefferson meggyógyul, elmegyünk innen.

– Miért, Philip…

– A közelembe se jön. Gavin, megmondtam neki, Bet néninek. Azóta más a helyzet.

– Tényleg? Hogy viselkedett?

– Ordítva elrohant. Azóta mintha mindenki zombi lenne, de nem érdekelnek.

– Én is elmondtam a mamámnak. Megbeszéli a papával, hogy mit tegyenek – sóhajtotta.

– Mondd meg nekik, addig semmit se csináljanak, amíg Jefferson nincs jól. Addig nem szeretnék új bajokat okozni!

– Nagyon féltelek, Christie. Nem tudok mást csinálni, mint rád gondolni.

– Velem nem lesz baj, Gavin. Engem nem kínozhatnak többé. Jefferson ma este érkezik. Odamegyünk a kórházba.

– Hívj fel, amint megtudsz valamit, Christie, oké? Megígéred?

– Nem szükséges ígérgetnem, Gavin. Felhívlak. Csak te és Jefferson maradt nekem, akikkel törődöm.

– Nagyon szeretlek, Christie. Nagyon jó volt veled Meadowsban – mondta gyengéden.

– Nekem is.

– Akkor várom a hívásodat. Szia.

– Szia.

Letettem a telefont, és visszamentem az ebédlőbe. Mindnyájan várakozással néztek rám.

– Nem vagyok már éhes – jelentettem be. – Odafenn várlak, Philip bácsi. Szólj, ha indulhatunk.

– Indultok, hová? – kérdezte Bet néni.

– A kórházba megyünk. Jefferson úton van – felelt a nagybátyám.

– Nekem nem is mondtad.

– Csakugyan nem mondtam volna? Ó, hát a sok gondom közepette kiment a fejemből! Ma nagyon sok munka akadt a szállodában – mentegetőzött, és leszegte a fejét. Bet néni savanyú ábrázattal nézett rá, aztán énrám.

– Mondtam neked, mit csinált ma az ikrekkel. Azt ígérted, beszélsz vele, Philip. Nem igaz?

Philip bácsi felnézett rám.

– Most nem alkalmas – mondta Philip bácsi.

– Pedig itt az ideje, Philip! Miért…

– Nem alkalmas! – állt először a sarkára a nagybátyám, mióta visszatértem.

Bet néni lángvörös lett, és összeszorította az ajkát. Rángatózott a feje, mintha Rigón ült volna.

– Odafenn várok – ismételtem meg. Otthagytam őket a maguk teremtette hullaházi légkörben.

Mintegy fél órával később Philip bácsi bekopogott hozzám.

Olyan szerelésbe öltözött át, amilyenben még nem láttam azelőtt: farmernadrág, edzőcipő, fekete póló, fekete-

aranyszínű dzseki, amelynek felső zsebére a nevét hímezték.

– Kész vagy? – kérdezte vidáman. Élvezte a csodálkozásomat.

– Ja, ez a középiskolai válogatott jelmezem – dicsekedett. Megmutatta a hátát is, ahol az Emerson Peabody felirat ékeskedett.

Még mindig jól áll, ugye?

Lassan felálltam. Felvettem a könnyű vászonkabátomat. Valami ijesztőt találtam abban, hogy a középiskolai ruháját öltötte magára, bár nem tudtam, miért. Hátralépett és előreengedett.

– Nagyon csinos vagy – mondta -, nagyon csinos.

Kíváncsi voltam, vajon Bet néni jön-e velünk, színlel-e legalább érdeklődést Jefferson állapota iránt, de ő csak ült a nappaliban a magazinjaival, és felügyelte az ikrek pötyögéseit a zongorán. Fel se néztek, amint elhaladtunk az ajtó előtt. Philip bácsi kinyitotta előttem a bejárati ajtót. Azt vártam, Július limuzinja visz bennünket, de Philip bácsi autója állt ott, amelyet alig használt.

– Hol van Július? – szegeztem neki a kérdést.

– Ma este kimenője van.

– Pedig biztos szívesen eljött volna velünk.

– Ó, hát Júliusnak van egy barátnője, egy özvegyasszony Hadleyville-ben. Már célzott rá, hogy elveszi – mosolyogott Philip bácsi. Kinyitotta nekem az ajtót, én pedig beszálltam.

Ő gyorsan átment a másik oldalra, és beült a vezetőülésre. Rendkívül felhős volt az ég, alig lehetett kivenni a

sápadt holdat. A sötétség egyre sűrűsödött, amint elhagytuk Cutlers Cove-ot, és Virginia Beach felé hajtottunk. Philip bácsi szokatlanul csendes volt. Azt hittem, mindenfélét összehord megint, mint a repülőutunkon, de csak az utat figyelte. Ha ránéztem, furcsa mosolyt láttam az ajkán.

– Micsoda éjszaka, micsoda éjszaka – mondta végül.

Én nem gondoltam hasonlót felőle, mert ugyan miért lett volna olyan különleges éjszaka. Jobbra az óceán mély tinta kék volt. Egyetlen kis csónak se világított rajta. A viharral terhes ég összeért az óceánnal. Ez az éjszakai égbolt, csillagok és holdfény nélkül a fekete senki földjét jelentette számomra.

– Csodálatos voltál – jelentette ki később.

– Tessék?

– Az arcok a hallgatóság körében… – nézett rám. – Te nem láthattad őket, mint én, mert megvilágítottak a reflektorok a színpadon. De tudom, álltam én is dobogón.

– Színpadon? Miről beszélsz, Philip bácsi? – A szívem verni kezdett.

– Neked van a legszebb hangod, amelyet valaha hallottam.

Nem csak én találom ki – tette hozzá gyorsan.

– Mit?

– Olyan büszke vagyok rád, és arra, hogy te vagy a barátnőm. – Hirtelen lassított, és letért egy tengerparti mellékútra.

– Philip bácsi! Hová mész?

– A világ tetejére, emlékszel? Azt ígértem, hogy megmutatom neked. Hát itt van. Ez az – állította meg a kocsit. Hátradőlt, és kinézett a koromfekete éjszakába. – Láttál már ennyi fényt?

– Miféle fényt? Miről beszélsz Philip bácsi, úton vagyunk a kórházba... Jeffersonhoz!

– Megmondtam neked – szónokolt, mint aki meg se hallott engem. – Megígértem, én foglak megtanítani dolgokra, én fogom megmutatni neked. – Felém csúszott, hogy átkarolja a vállam.

– Állj! – kiáltottam rá. – Philip bácsi!

Megragadta a vállam és maga felé vonta, a szája az enyémet kereste.

– Dawn... Dawn...

Hatalmasat visítottam, és belevágtam az arcába, belemélyesztettem a körmeimet, úgy löktem vissza. Szélsebesen megfordultam, és kinyitottam a kocsi ajtaját. Ő megragadta a kabátom, gallérját, de addigra sikerült kiugranom, a kabátom viszont a kezében maradt. Éreztem, hogy megkarmolta a nyakam viaskodás közben, de nem számított a fájdalom, csak a menekülés.

A kocsitól lerohantam a tengerpartra.

– DAWN!

Meghallottam a lépteit. Jobbról az óceán dübörgött, balról homoktenger vett körül. Előrevetettem magam, hol elestem, hol talpra ugrottam, de mindig újból összeszedtem magam, és futottam tovább. Már azt hittem, lemaradt, amikor megéreztem ölelő karját a derekamon, s mindketten végigzuhantunk a mély homokban.

– Meg akarom... mutatni... meg akarlak tanítani... a szerelemre – suttogta. Rátette a kezét a mellemre, és a blúz gombjain matatott.

Rúgtam, vadul kapálóztam, hogy kiszabaduljak alóla, de nagyon erős volt, lenyomott a földre. Körme végigszántotta a nyakam és a mellem. Ordítottam, visítottam, majd megmarkoltam egy marék homokot, azzal fordultam felé.

Még a sötétségben is világított a szeme, a bőre fénylett az izzadságtól.

– Dawn...

– Nem vagyok Dawn! Nem vagyok! – üvöltöttem, és beledobtam a homokot az arcába.

Őrjöngve kapott a szeméhez, én meg azalatt kicsúsztam alóla és talpra szöktem. Ismét futásnak eredtem, ezúttal a másik irányba. Addig futottam, amíg egy autó hangjára lettem figyelmes, tehát kiértem az országútra. Kiálltam a közeledő autó reflektorfényébe. Hallottam a fékcsikorgást, de kikerült, nem állt meg. Csak a hátsó irányjelző lett egyre kisebb, mint a hátráló farkas szeme.

Továbbsétáltam, mert féltem, hogy a legközelebbi kocsi Philip bácsié lesz. Végül megpillantottam Cutlers Cove körvonalait.

Nem a falu felé vettem az irányt, hanem Bronson Alcott házához. Egy órányi járás után kerültem fel a dombtetőre a ház elé. Tépett ruhában, fájó lábbal, piszkosan, izzadtan kopogtam be a hatalmas ajtón, és vártam. Bronson maga nyitotta ki.

– Christie! – kiáltotta rémülten, én pedig előreestem, egyenesen a karjába.

Sokáig kábultan feküdtem a nappali szoba pamlagán. Mrs. Berme borogatást tett a homlokomra, és Bronson maga ment egy pohár vizet hozni nekem. Hamar visszatért, segített felülni, hogy inni tudjak.

– Kezdd el szép lassan – fektetett vissza a párnára – és mondj el mindent. Engem a visszatértedről sem értesítettek! Fel vagyok dúlva, hogy nem is szóltak nekem. Pedig a nagybátyád és a nénéd tudták, mennyire aggódom.

– Egyáltalán nem lep meg – sóhajtottam mélyet, hogy bele tudjak kezdeni.

Még ez után az újabb rémes történet után is nehezemre esett Bronson segítségét kérnem. Nagy zavarban voltam, habár mindketten biztosítottak, ne szégyelljem magam, és nem nekem kell bűntudatot éreznem miatta, mégis nehéz dolgom volt.

Bronson figyelmesen hallgatott. Amikor az első szökésem okát elmeséltem, felvonta a szemöldökét. Mrs. Berme-re nézett, aki tapintatosan kiment a helyiségből, hadd beszéljem ki magam Bronsonnal az efféle személyes dolgokról.

Bronson elképedten dőlt hátra, amikor befejeztem. Nagy részvéttel hallgatott végig.

– Betty Ann szerint azért szöktél el, mert nem bírtad elviselni az ő házirendjét. A korábbi beszélgetésünk alapján feltételeztem, hogy valóban az lehetett az igazi ok – mentegetőzött. – Jobban oda kellett volna figyelnem arra, amit akkor mondtál. Bocsáss meg! Nem engedtem

volna, hogy visszahozzon téged és Jeffersont egy ilyen szörnyű eset után. Hol történt az utolsó rémes esemény?

– Úton a kórház felé, ahová Jeffersont szállítják ma este.

Leírtam a tengerparti utazást Philip bácsival. Bronson bólintott, de a vonásai megkeményedtek, összeszűkült szeme szinte villámlott. A történet végén felállt és a telefonhoz sietett. A helyi rendőrkapitányságot hívta.

– Rendkívül csúnya ügy – mondta, amint visszatért. – Szörnyű idők voltak a számodra, de most már vége, azt megígérhetem. Te és Jefferson itt fogtok élni velem. Persze, ha te is akarod.

– Ó, igen – vágtam rá habozás nélkül. – Mindig is szerettem volna.

Mosolyogva bólogatott.

– Csodálatos lesz egy kisfiú a házban. Ennek a háznak csak használni fog a fiatal lábak Csattogása és a gyerekek nevetése.

Isten a tudója, mennyire elkel itt újból egy ifjú hölgy kezének gyengéd érintése – nézett fel a falon függő festményre, amely rég meghalt húgát ábrázolta. – Nagy örömmel fogadlak téged és az öcsédet…

– Jefferson! – pattantam fel fekvő helyzetemből. – Nem lehetek biztos benne, nem hazudott-e Philip bácsi az öcsém ideszállításáról. Talán még mindig Lynchburgban van.

– Mindjárt kiderítjük az igazságot – állt fel Bronson. – Te közben menj a fürdőszobába, és mosd ki a sebeidet. Megkérem Mrs. Bermet, hogy vigyen neked valami fertőt-

lenítőszert. Még egyszer a bocsánatodat kérem, hogy akkor nem vettem komolyan a helyzetedet.

– Ne hibáztasd magad. Túl sok gondod volt a nagymamával, Bronson, én belátom.

– Igaz – vallotta be végül. – Valóban. Akármilyen furcsán hangzik, nagyon hiányzik, még a megbomlott állapotában is. Időnként, amikor magánál volt, igen boldog perceket töltöttünk együtt. De most már itt vagy, és az öcséddel együtt felvidítjátok ezt a nagy, szomorú házat. – A térdére támaszkodott és felállt. – Na, menjünk! Lásd el a sebesüléseidet, én pedig hívom a kórházat.

Lassan fejtettem le magamról a blúzt a fürdőszobában, mert fájt a vállam, és helyenként égett a bőröm a karcolásoktól. A tükörben még mindig láttam az ijedséget az ábrázatomon, a szemem riadt volt, a hajam kócosan lógott szerteszét. Megtapintottam a sérüléseket a mellemen és a kulcscsont felett. Be kellett hunyni a szemem, hogy ne kezdjek el sírni. Mrs. Berme kopogtatott, majd, bejött a gyógyszerekkel.

– Szegénykém, kis drágám – pillantott rám.

Úgy látszik, még nem tudatosult bennem a többi sebesülés a hátamon. Az akkor történhetett, amikor lerántott magával a földre, én pedig próbáltam kimászni alóla. Mrs. Berme kimosta és bekötözte a sebeket, némán tettvett, nem akart a kérdéseivel még nagyobb zavarba hozni.

Egy idő múlva bejött a nappaliba Bronson, és beszámolt Jeffersonról, akit valóban Virginia Beachbe hoztak.

– Istennek hála, jól van – tette hozzá.

– Meglátogathatnánk?

– Természetesen, kedvesem. Amint képesnek érzed magad rá.

– Jaj, persze, képesnek érzem magam! Sose gondoltam volna, hogy mennyire fog hiányozni nekem!

Bronson nevetett. Egyszer csak csengettek. Mrs. Berme sietett ajtót nyitni. Magas, fekete hajú rendőr volt a látogató. Követtem Bronsont a folyosón, hogy én is üdvözöljem.

– Jó estét, Mr. Alcott! – Azonnal rám nézett. – Ez a kislány a Dawn?

– Dawn? Dehogy, ő a lánya, Christie. Miért kérdezi Dawnt? faggatta Bronson.

Közelebb léptem hozzá, és ő gyorsan megfogta a kezem. Hátborzongató volt hallani is a mami nevét egy rendőr szájából!

– Szóval megkerestük a tengerparton azt a helyet, amit ön megjelölt. Az autóját megtaláltuk a helyszínen. Rövidesen Charley Robinson, a kollégám, hangokat hallott közvetlenül a partról. Odasétáltunk, és megbizonyosodtunk róla, hogy ő az. Hangosan kiabált valami Dawn után.

– Jézusom – szorítottam a kezem a szívemre.

– Mr. Cutler? – kérdezte Bronson.

– Igen, uram, ő volt, személyesen. Sírva ténfergett a parton. Azt állította, Dawn is ott volt vele a parton.

– Hol van most? – érdeklődött Bronson.

– A járőr kocsi hátsó ülésén. Nincs valami jó állapotban, Mr. Alcott. Csak azért jöttem ide, mert azt gondoltam…

– Igen – vágta rövidre Bronson – nagyon köszönöm, Henry.

Azt hiszem, Mr. Cutlernek orvosra van szüksége, nem bíróságra… leginkább pszichiáterre.

– Értem.

– Tudja a dolgát?

– Igen, uram. Elvisszük, azután Ön majd jön utánunk, rendben? – nézett hol Bronsonra, hol rám. Bronson a vállamra tette a kezét.

– Igen, Henry. Köszönöm – rázta meg a rendőr kezét.

A rendőr visszament a járőr kocsihoz. Bronsonnal kiléptünk a kapun. A külső világításnál jól látszott Philip bácsi a hátsó ülésen.

Amint a kocsi motorját beindították, a hátsó ablakhoz szorította az arcát, és szája a mami nevét formálta. Hallani ugyan nem lehetett, mégis a velőmig belerázkódtam.

– Elmúlt, Christie – suttogta Bronson, és szorosan átölelt. Ígérem neked… minden szörnyűségnek vége.

Zárszó

Valóban vége volt, és valójában akkor kezdődött minden.

Kislánykoromban gyakran sétáltunk a mamival a tengerparton. Egyszer egy partra vetett döglött halat találtunk a homokban. Nagyon megijedtem az átlátszó, üveges szemétől. Sírni kezdtem. A mami felkapott az ölébe, és addig tartott a karjában, amíg a hullámok lassan körülmosták és megint visszavitték a halat a vízbe,

– Újra úszni fog, mami?

– A maga módján. Átalakul valami mássá, úgy születik újjá.

– Látni szeretném – követeltem. Gyerekként azt képzeltem, parancsolhatok a napnak és a csillagoknak, ha lehunyom a szemem, és erősen gondolok rá.

– Azt nem láthatjuk – mondta a mami. – Vannak dolgok, amik olyan varázslatosak, hogy az ember szeme elől rejtve maradnak.

Mégis hinnünk kell bennük, ha mégoly rejtélyesek is. Hiszel a halban? Hiszel a csodákban?

Helyeseltem, habár nem értettem, mire gondol. Csak néztem a lebegő halat, amint elviszik a hullámok. Úgy láttam, hogy megfordul és elúszik. Vagy csak hinni akartam? Még ma is, mint egy gyerek, hiszek a jóban, hogy a meglévő szép világ nem ér véget soha.

Később rájöttem, nem parancsolhatunk sem a napnak, sem a csillagoknak. De már az is elegendő csoda, ha érezzük a nap melegéi, vagy beleszédülünk az éjszakai égboltba. Megértettem, hogy életünk minden egyes napján valami újjászületik és valami meghal bennünk.

Ezért akartam olykor meghalni, és azzal örökre eltemetni valamely emléket. Azt a rémséget is, ami a szüleim halála után bekövetkezett, így látszott, soha nem lesz vége a kínoknak és szenvedéseknek, de Bronson ígérete valóra vált. A rendörség titoktartással kezelte a Philip bácsi-féle tengerparti jelenetet, amennyire csak lehetett. Ami elborította Philip bácsi elméjét azon az estén, jó ideig megmaradt. Még a saját szükségleteit sem tudta ellátni, ezért gyógykezelés alatt kellett maradnia. Bet nénit meglehetősen lesújtották az események és az, hogy nem tudott többé a helyiek szemébe nézni. Ezért visszaköltözött az ikrekkel a szülei birtokára.

Jefferson teljesen felgyógyult a betegségéből. Buella Woodsba való költözésünk hírének nagyon megörült. Szerintem a gyógyulását is meggyorsította. Mrs. Berme a szeretetre méltó nagymama szerepét vállalta az életünkben, Bronson pedig bölcs és aranyos nagypapánk lett. A házában olyan kedvem telt a zongorázásban, mint még soha. Nyári éjszakákon Bronson kinyitotta az ablakokat, mondván, hogy a játékom töltse be a dombot, és Cutlers Cove-ban is ragadjon magával mindenkit.

Életemet a zenének akartam szentelni. Nem érdekelt, mennyi pénzt hoz a szálloda, számomra csak másodrendű dolog maradt.

Bronson lett a szálloda ügyeinek intézője. Lassan-lassan kezdett belevonni a napi irányításba. Nagyon igyekeztem, a mami és a papa iránti tiszteletből is, de a szívem mélyén reméltem, Jefferson lesz az, aki megkedveli a szálloda ügyét, és egy napon ő lesz az új Cutlers Cove tulajdonosa.

Engem másfelé vittek az álmaim... a művészképzőbe, európai turnékra, neves koncerttermek felé. És ott volt Gavin is.

Amennyire csak lehetett, sok időt töltöttünk együtt. Beszélgetéseinkben a legtöbb szó Meadowsról esett. Az egyik nyáron vissza is tértünk látogatóba Charlotte-hoz, Lutherhoz és Homerhoz. Magunkkal vittük Jeffersont. Amikor Homerral meglátták egymást, úgy viselkedtek, mintha soha nem váltak volna el egymástól. Homer nyomban elcipelte őt a rókák fészkéhez.

– Mi lett azzal a nőszeméllyel, a Fern-nel? – érdeklődött Luther a közös vacsoránál.

– Eltűnt valakivel, miután megszüntettem a járadékát. De nem azzal a férfival ment el, aki itt volt – válaszoltam, és némi szünet után hozzátettem: – Egy csöppet sem hiányolom.

– Mi se nagyon – nevetett Charlotte. Igen kellemesen töltöttük az időt náluk. Zongoráztam is nekik. Búcsúzáskor megígértük, hogy amint lehet, megint jövünk.

A tizenkilencedik évemben jártam, amikor nyáron részt vettem egy háromhetes párizsi és bécsi előadó körúton. Nagy várakozással tekintettem elébe. Gavin kikísért, de előtte sétáltunk egyet a tengerparton.

– Nagyon fogsz hiányozni, Christie. Ahányszor csak elmegyek, vagy te itt hagysz, valami meghal bennem, és ha újra látlak, valami megint újjászületik.

– Én is így érzem, Gavin.

– Még a zenédre is féltékeny vagyok – vallotta be. – Bárcsak nekem lenne olyan hatalmam rajtad, mint a muzsikának!

– Ne légy féltékeny. Igaz, nagy örömöt okoz, de azt mindig veled fogom megosztani.

– Megígéred?

– Igen, örökre megígérem. – Valami mégis lefagyasztotta rólam a mosolyt.

– Mi van, Christie? – követte Gavin a tekintetemet. Egy döglött hal úszott a vízben, a hasával felfelé... Szomorú lettem tőle, de azután hirtelen... megrázkódott a farka, lefelé fordult, mintha csak színlelte volna a halált. A következő hullámmal eltűnt.

Világosan hallottam a mami hangját, mintha most is mellettem állna a parton:

– Hiszel a halban? Hiszel a csodában?

Hittem, örökké hittem. Köszönöm neked, mami! Köszönöm a hit képességét.

– Csak nincs valami baj? – aggódott Gavin.

– Nincs, Gavin, persze hogy nincs.

A távolban egy sirály úszott a lemenő nap felé. Közelebb húzódtam Gavinhoz, és mindketten visszasétáltunk az árnyékok elől a mi külön, fényes, új napunk felé.

Magyar Könyvklub, Budapest, 1995

Felelős kiadó Dr. Kratochwill Balázs igazgató
Irodalmi vezető Ambrus Éva
Felelős szerkesztő Gspann Veronika
Műszaki vezető Szedlák György

Borítóterv és tipográfia Császár András munkája

Megjelent 17,8 A5 ív terjedelemben
ISBN 963 548 145

Szedte a TiMac Bt.
Nyomta a Szekszárdi Nyomda Kft.

Felelős vezető Vadász József

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Virginia C. Andrews: Midnight Whispers.

Pocket Books, New York, 1992
Copyright 1992 by Virginia C. Andrews Trust

Ali rights reserved
Hungárián translatlon Dobi Ildikó, 1995